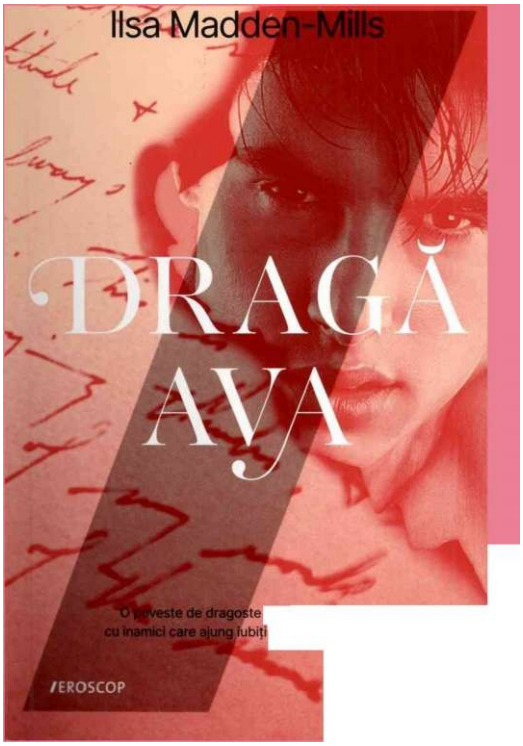
Ilsa Madden-Mills
DRAGĂ
AVA
O poveste de dragoste
cu inamici care ajung iubiți
EROSCOP

cu liceeni captivantă, şi cu admiratori secreţ

¡li uram pe toţi pentru ce-mi făcuseră tre Rechini este admirator meu secret.

Rechinii bogaţi şi populari fac legea la prestigioasa şcoală Camden Prep, găzduită într-o clădire acoperită de iederă. Cândva, am vrut şi eu să fac parte din lumea lor — până când unul dintre ei m-a distrus. Ultimul lucru la care mă aşteptam era o scrisoare de dragoste anonimă de la un Rechin. Serios?

îi uram pe toţi pentru ce-mi făcuseră, întrebarea e care dintre Rechini este admiratorul meu secret. Să fie Knox, liderul lor plin de cicatrici? Sau Dane, fratele lui geamăn? Ori.Chance, fostul meu care mi-a dat papucii...

/EROSCOP eroscop.ro

978606401241

8Editori: Shu Dragomir vaste ttem ZamfirKcu
Oirecto» editonal: Magdalena Marcutecu
Redactaî*:
Andre« Ro jeţ
Design copertă: Faber Studio
Foto coperti Gullwf/Getty tmages/CGebertS
Dinelor producţie:
Cristian ClauditiCoban
DTfc

Crtngup Rontea OanaAptBtolescu
Dexrierea OP a BiHiotctii Nstkwale a Romăniei MADDEN-MUS, IISA
Dragi Ava /Iha Magden-Mills; trad. din lb. engteri de Dam rtrgaru. - Bucureţtj: Editura Trei, 1022 1S8N 578-fo6-JO-124>-S
I > Purgani. Dana (trad.)
TitJul original: DearAva AutonlsaMadden-Mifc
Copyright © mm. Dear Ava try Ika Maddeft-MMs. Hwmoral rights of the author have been asserted.
Copyngtit © EdituraTei, 2022 ptntnipreientaeditie
O.P.16; Ghiseul 1. C.P. 0490, Bucureşti Tel.: >40)130060 90; Fax: >4 0372)5 2020 E-mail: comenzifedituiatra.ro
www.dmiMtrli.rti
ISBN 978-fo6-40-124V8

DEDICAŢIE

Pentru fiecare Ava din lume.
Lăsaţi focul interior să ardă.

Melodie tematică: „Skyscraper" de Demi Lovat

oDIN PARTEA AUTOAREI Lectură recomandată celor cu vârsta de

18 ani şi peste.

Capitolul 1

AV

APenuftimul *andelkeu*

Părul imi acoperă faţa, aţa că îl dau la o parte, iar inima mi-o ia la goană, bubuind în timp ce deschid ochii în întuneric. Aerul e rece, anunţând o iarnă timpurie ce muşcă toamna de călcâie.

Unde sunt?

Mă chinui să-mi amintesc, îmi revine în cap cu claritate calea ce m-a adus până la aceşti copaci, o cale îngustă, cu făgaşe şi care cu greu poate fi numită drum, fiind mai degrabă o ruta folosită de tractoare, ATV-uri şi maşini cu tracţiune bună pe faţă.

Indiferent de drumul pe care o apuci, indiferent dacă este frumos sau urât, anevoios sau lin, pavat sau plin de gropi, este drumul pe care îţt este hărăzit să mergi. Ceea ce contează este cum se sfârşeşte.

Una dintre măicuţe mi-a spus asta odată, dar nu-mi amintesc de ce... stai, *Doamne,* mă doare capul de parcă cineva ar fi luat un baros şi m-ar fi lovit fix în creştet.

Clipesc, înghit şi mă concentrez, încercând să alung mental durerea.

8 Dragi An
UsdAtoddffl-Mife 9

Unde sunt?

Un sunet strident» ca o tânguire, răzbate în noapte şi tresar când realizez că eu sunt cea de la care vine acest zgomot ciudat. Mă cutremur la auzul sunetului straniu şi mă opresc, apoi trag aer în piept şi şuier din cauza efortului pe care îl fac când încerc să mă ridic. Mă răzgândesc În

clipa în care agonia ajunge în partea de jos a corpului. E ceva chinuitor acolo...

La naiba! O să zac pur şi simplu aici.

Sunt într-un loc cu iarbă înaltă, pe care îl cunosc, şi respir încet încercând să mă orientez privind cerul înstelat, în căutarea unor răspunsuri. Luna este plină şi strălucitoare, luminând pinii impunători care se înalţă deasupra mea, ale căror ramuri foşnesc în bătaia vântului, ca nişte mâini fantomatice care-şi freacă degetele unele de altele. Mişcarea lentă şi ciudată îmi aminteşte de un basm înfiorător de fraţii Grimm, în care o fată se aventurează în codrul fermecat ca să culeagă flori şi este înghiţită de un monstru.

închid ochii.

li deschid din nou.

Ăsta nu-i un codru fermecat, dar cu siguranţă e o pădure.

Cum am ajuns aici?

îmi întorc capul şi observ tăciunii de la un foc de tabără strălucind la câţiva metri mai departe, pe o pajişte. în cap îmi joacă imagini... eu lângă foc, râzând, dansând, bând...

Respir din nou cu putere în clipa în care o altă amintire parcă îmi străpunge mintea, dar n-o las să se manifeste. *Nu-spregătită încă.* Am mâinile încleştate în pământul şi frunzele umede de sub mine. Am hainele murdare. Cel puţin nu port costumul roşu şi alb de majoretă. Nu, am avut timp să mă schimb într-o fustă mini şi un top nou, albastru, cu dantelă festonată în partea de sus, care se „potrivesc perfect, în opinia mea", după cum mi-a spus Piper, deşi mi-a zis sa nu... să nu, ce? Ce mi-a zis să mifec?

Capul meu e copleşit de un nou val puternic de durere şi mă chircesc, înghiţind convulsiv ca să-mi umezesc gura uscată

.Mă concentrez asupra pajiştii.

înainte să ajung în pădure, acolo era o petrecere, cheful cu bere de vineri noaptea, după meciul de fotbal. Da. La un moment dat> pajiştea era plină de oameni, muzică şi maşini. Băieţi încă în echipament, alţii în blugi şi cămăşi de oameni de bani gata, fete drăguţe purtând haine scumpe, pe care eu nu mi le permit, bijuterii şi pantofi pe care n-o să-i am niciodată…

Acum nu mai e nimeni.

îmi ling buzele uscate şi crăpate, iar stomacul mi se întoarce pe dos. Mă simt de parcă fierea mi se ghemuieşte în măruntaie. Nu-mi dau seama cum de creierul meu buimac ştie că otrava zace undeva în mine, dar o face, şi tot corpul vrea s-o elimine.

îmi e greu să mă mişc, mă simt epuizată, am dureri. Măcar dacă aş putea să închid ochii şi să plutesc…

Vântul bate din nou şi se aude ţipătul unei bufniţe. în depărtare se aude un urlet, probabil al unui câine sau al unui coiot.

Sigur nu un lup, îmi spun. Sunt în zona rurală din Tennessee, nu în Alaska.

Corpul mi se zbate, de parcă m-ar avertiza. *N-are importanţă! Pleacă din locul ăsta îngrozitor!*

Dar sunt atât de obosită şi de slăbită. Poate dacă adorm la loc şi mă trezesc din nou îmi voi da seama că totul a fost doar un vis urât…

Acele degete fantomatice din copaci freamătă din nou şi devin brusc conştientă, forţându-mă să rămân cu ochii deschişi.

Mă ridic în fund şi mă reazem de copacul din spatele meu. O serie de imagini mi se strecoară tiptil în minte — Jolena şi cu mine la ea acasă, pregătindu-ne de petrecere, şi emoţia care mă încerca, înconjurată de opulenţa din reşedinţa ei imensă, apoi momentul în care am ajuns la petrecerea de pe câmp, în Range Rover-ul ei negru. Am dat pe gât shot-uri de whisky Fireball

înainte de a ieşi ca să ne alăturăm celorlalţi. Ea mi-a oferit paharul, arcuindu-şi buzele rubinii într-un zâmbet, iar eu am acceptat dornică, având nevoie de curaj pentru primul meu chef cu băutură. Oamenii ăştia nu erau ca mine, nu mă cunoşteau *cu adevărat,* mă ştiau doar ca prietena lui Chance. Ei sunt Rechinii de la Camden Prep, bogaţi, populari şi cam nemernici — cu excepţia lui Chance. Ei conduc şcoala. Ei decid cine vine la petreceri. Şi tot ei hotărăsc dacă eşti suficient de bun.

Mă apăs cu degetele pe frunte. Knox Grayson, QB1[1] şi liderul Rechinilor, a fost prima persoană pe care am văzut-o când ne-am dus spre foc; avea un braţ în jurul lui… Tawny? Da. Cu părul ei şaten-auriu ca lumina soarelui. Nu-i doar drăguţă; e frumoasă, plină de bani şi cu aere de superioritate — *ah, rahat, dă-o-ncolo.* Nici măcar nu ştie cum mă cheamă. Dar îmi persistă în minte o imagine cu el, cu Knox… cicatricea lungă şi urâtă, care coboară de la tâmpla dreaptă pe mijlocul obrazului şi îi despică buza de sus. Diavolul. Hades. Uneori îi spun aşa în sinea mea, înainte de a mi-l îndepărta din gânduri şi de a-l fereca undeva departe. Subconştientul meu a ştiut întotdeauna să mă facă să fug atunci când trec pe lângă el pe hol, să alerg ca şi cum vânturile fierbinţi ale iadului ar fi pe urmele mele.

M-a privit cum mă apropiam cu Jolena, cu o licărire intimidantă în ochii lui mijiţi.

Ce *cauţi aici?* spunea faţa lui strâmbând din buze.

Privirile lui superficiale… of, cum să le numesc aşa? Au fost întotdeauna zdrobitoare, măsurându-mă cu desconsiderare, redu- cându-mă la ceva la fel de neimportant ca aerul pe care-l respiră, la firicelele de praf care plutesc prin şcoala noastră consacrată.Dar… în seara asta — *Doamne, e tot aceeaşi noapte, nu?* — am dat înainte, înăbuşindu-mi îndoielile în privinţa lui, pentru că Chance a apărut în faţa mea. Frumosul, dragul de Chance. Inima mea, pe care o simt lentă şi slăbită, bate un pic mai repede. E un Rechin, face parte din acel cerc select, dar mă *place.* A devenit al meu vara asta, ne atingem uşor şi ne sărutăm lent. Avansăm spre mai mult de-atât, mult mai mult. Adierea unui sentiment de bucurie îmi oferă mângâiere în timp ce-mi amintesc cum m-a învârtit, cum m-a sărutat pe obraz şi m-a rugat să cânt. După numeroase îndemnuri şi măguliri şi încă un shot de Fireball m-am urcat pe platforma camionetei cuiva şi am cântat tare „Skyscraper" de Demi Lovato. Au răsunat urale. Chiar şi Jolena a zâmbit, şi nici măcar nu cred că mă place cu adevărat. M-am simţit… în culmea fericirii.

După acest moment lucrurile devin neclare.

Rătăcind prin gânduri tresar la imaginile pe care le văd. Chance e acolo, dar nu se mai bucură să mă vadă, ceea ce-i ciudat, pentru că el m-a invitat. M-a implorat să vin. A făcut şi alte promisiuni, dar dintr-odată îl văd chiar în faţa mea, cu maxilarul încleştat şi ochii arzând de furie.

Dar… Cei-am făcut?

Nu ştie că l-am pus pe un piedestal şi că am crezut că ar putea fi altfel decât alţii? N-am vrut să mă îndrăgostesc aşa de repede. Eu nu prea iubesc. Nu. Dragostea te face vulnerabil şi…

Dă-l încolo.

Ce e-n *neregulă* cu corpul meu?

O lacrimă singuratică îmi udă faţa şi o şterg cu înverşunare, surprinsă de emoţie.

Opreşte-te, Ava.

Se întâmplă să iii în pădure, dar Dumnezeu ştie că ai dormit în locuri şi mai rele.

Totuşi, o altă picătură sărată mi se rostogoleşte din ochi şi înghit nodul de emoţie pe care-l simt în gât.

Sunt beată. Atâta tot.

Nu s-a întâmplat nimic groaznic. Absolut nimic.

Am… am băut prea mult. Asta-itot.

1 Referire ta pozi(ia „quarterback" din fotbalul american, jucătorul care conduce echipa ;i coordonează jocul. *(N.l.)*

Trag aer în piept în timp ce alte chipuri de la petrecere îmi apar în minte, se măresc şi se micşorează, cu trăsăturile vagi, distorsionate, ca în oglinzile din parcul de distracţii; un spectacol oribil, care a mers prost. îl văd pe Knox plecând cu Tawny. Mă uit la Chance, care e cu o altă fotă şi inima mi se frânge. O văd pe Jolena şoptindu-le ceva celorlalte fete din echipă, iar ele se uită urât la mine.

HttMxMm-Mls 13

Ce-am făcut?

Vad încontinuu fel şi fel de imagini ale celor întâmplate, până când mi se face rău şi mă aplec să vomit.

Când aveam zece ani, am reuşit să fug de lângă mama la un bâlci, ceea ce n-a fost de fapt mare lucru, pentru că nu-i păsa ce făceam, dacă în cele urmă mă întorceam. S-a strecurat în una dintre rulotele ruginite de la periferie, unde trăiau cei care lucrau în parcurile de distracţii. în noaptea aia s-a dus după un bărbat cu părul rar şi slinos, cu barbă stufoasă şi nas borcănat şi roşu. El i-a pus nişte bani în mână, apoi s-au clătinat împreună şi au dispărut în casa mică de metal, iar eu am dat fuga la atracţii, direct la cea numită *Zipper*. *Cea mai ameţitoare atracţie de la târg,* anunţau literele formate din luminiţe roşii pâlpâitoare, dar am început să ţip imediat ce femeia a coborât bara şi am fost propulsată spre cer, cu încheieturile degetelor încleştate şi albe, sigură că următoarea răsucire în văzduh avea să fie ultima din viaţa mea şi că mă voi prăbuşi, iar maţele mi se vor împăştia peste metalul deformat când chestia aia va lovi pământul.

Dar n-am plâns. Nici măcar o dată. Nici după ce m-am dus înapoî la rulota aia şi m-am furişat înăuntru, iar mama stătea în genunchi în faţa bărbatului. El avea pantalonii în jurul gleznelor, iar mâinile ei erau pe zona lui intimă. S-a uitat la el, apoi la mine, cu o privire şireată. A trecut un moment, ce a părut să dureze o eternitate, apoi mi-a făcut semn. *Vino aici, Ava. încearcă asta.* El şi-a închis fermoarul, s-a repezit spre mine, dar eu am ieşit afară şi am fugit şi am tot fugit. în timp ce mă urmărea, am trecut pe lângă *Zipper,* pe lângă standul cu porumb, pe lângă jocul cu peştişorul auriu, apoi am ieşit din bâlci. N-am văzut-o pe mama timp de două zile.

Te rog, Ava, concentrează-te, timpul trece, iar tu ai probleme cu capul ţi ceva nu e în regulă cu corpul tău, nu te mai gândi la mama, ridică-te şi du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te...

"""

Iau o gură mare de aer şi mă împing şi mai mult în sus. Doamne, mă doare peste tot! îmi ating faţa să văd dacă am răni, dar nu simt vreo umflătură sau urme de sânge. Braţele par a fi în regulă şi mi se face pielea de găină în aerul rece. Mă frec pe piept şi mijesc ochii, încercând să zăresc ceva în întuneric. Bluza îmi e ridicată până la gât, expunându-mi sutienul alb, care mi-a fost dat de maicile de la Surorile de Caritate. Cupele mi-au fost trase în jos, aşa că le ridic înapoi cu grijă, cu mişcări lente, şi-mi aşez sânii. Nu-mi dau voie să mă gândesc cum au ajuns aşa.

Am picioarele moi, dar sunt intacte şi pufnesc la gândul că mă aşteptasem la leziuni fatale. N-am murit încă în *Zipper.* Ha.

Stai,., Scot un sunet instinctual, ca şi cum corpul meu ar şti ce s-a întâmplat, dar creierului îi ia ceva timp să-l prindă din urmă. Am fusta adunată în jurul şoldurilor şi zona pelviană goală. Nicio urmă de lenjeria albă de la maici. Simt vag cum frunze şi crengile îmi zgârie fundul. Mâinile cercetează inutil pielea, de parcă bucata de material ar putea să apară ca prin magie.

Ah, Ava, ştii ce-i asta... cum ai putut să fii atât de naivă...

îmi înclin gâtul şi mă aplec în faţă, ca să mă uit la vânătăile mici, purpurii, de pe interiorul coapselor. Le ating, iar durerea pe care o simt în zona ţesutului inflamat mă face să gem. Inima îmi bate mai mare, gata-gata să-mi zboare din piept. întunericul pare să danseze în faţa mea.

~ Nu, nu, nu..., mă tângui eu, apoi vomit într-o parte, din nou.

în sfârşit, iese alcoolul.

Mai multe amintiri — *or fi reale?* — mă copleşesc.

Mă văd îndreptându-mă spre marginea copacilor. Simţeam nevoia să fac pipi. Jolena era cu mine? Nu. Scutur din cap, iar imaginea unei alte persoane îmi apare în minte, e vorba de un tip, mai înalt decât mine, care mă conduce. Mă luase de mână şi-mi spusese că voia să-mi zică ceva, iar eu, nu ştiu de ce, l-am urmat...

îmi ating gura.

M-a sărutat apăsat.

M-a tras de păr şi m-a aruncat la pământ.
wuifoiim-mz 15

Limpezimea şi înţelegerea iau locul amintirilor tulburi, tăindu-le ca un cuţit ascuţit. Nu-mi amintesc detalii, mare parte din ce s-a întâmplat e un gol total, dar un monstru a fost cu mine în pădurea asta.

în minte îmi răsună vocea lui Piper. *Să nu ai încredere în ei, Ava. Poate că acum eşti majoretă, dar nimeni nu intră în grupul lor.*

Dar... N-am vrut decât să fiu îndeajuns de aproape de ei ca să pot fi cu Chance. Am vrut să trăiesc în lumea lui.

Dar el unde e acum?

Gândurile mele rătăcesc şi nu ştiu cât timp stau în iarbă, strădu- indu-mă să înţeleg ce s-a întâmplat, iar în următoarea clipă jelesc din nou, realizând ceea ce se petrecuse.

Mă agăţ de creanga unui copac şi incerc să mă ridic în picioare, dar alunec şi cad din nou.

Trec minute în şir şi devin conştientă de luna care se mişcă printre copaci. încă puţin şi o să pot merge.

Pot.

Trebuie s-o fac.

Cineva are nevoie de mine acolo, în lume. îmi trec degetele peste medalionul ieftin, suflat cu aur, pe care îl port la gât, şi ating lanţul fragil. El e mic şi plăpând, iar dacă nu mă are pe mine, dacă eu nu mă ridic, ce se va întâmpla apoi?

Nu pot să-I părăsesc...

Gândul îmi dă putere, suficient cât să mă târăsc departe de copaci, spre pajiştea deschisă. Dincolo de ea e drumul acela vechi, iar mai încolo e o autostradă unde îi pot face cuiva semn să oprească. ..

Aud huruitul încet al unui vehicul. în faţa mea se văd luminile farurilor şi o maşină balansându-se pe câmp. Pentru un moment, sunt extrem de bucuroasă, dar sentimentul ăsta dispare repede.

Dacă-i *eP.*

Sunt cuprinsă de anxietate panica mă copleşeşte, iar muşchii mă ard în timp ce încerc să mă târăsc la loc de unde am venit.

O să aştept până dimineaţă. Capul meu nu-i în regulă, dar pot să aştept.

Mă pricep să mă ascund.

întotdeauna am fost bună la asta.

Lumina puternică a farurilor mă orbeşte şi mă uit tn jur înnebunită, căutând un loc spre care să alerg.

Fugi, fugi, fugi...

Sunete amestecate rup tăcerea; o portieră care se trânteşte, o voce care strigă.

Frica mă străbate şi-mi acopăr faţa, ruşinată de faptul că sunt atât de lipsită de apărare. Eu. EU.

Deasupra mea îşi fac apariţia nişte umeri laţi, el vorbeşte, iar eu clipesc privind în sus. Nu pot să-l văd din cauza luminii farurilor, care-mi bat direct în ochi. Mai zice ceva. Nu-i pot răspunde. în loc să vorbesc, vomit.

El se apropie. Se apleacă. Două braţe puternice coboară spre mine şi mă iau pe sus. Mă mişc în strânsoarea lui, încerc să mă zvârcolesc, dar e doar o tresărire, nu-i nicio luptă, nicîo urmă de fata de la oraş care ştie să se bată. Sunt golită, corpul meu e incapabil să se opună când mă bagă în maşina lui şi-mi fixează centura de siguranţă. Spune ceva, poate numele meu,

pune întrebări, dar nu pot să gândesc limpede. Nu pot să fac... nimic.

Demarează de pe câmp, maşina mişcându-se rapid, atât de rapid, iar capul îmi cade într-o parte pe scaun şi mă holbez la răpitorul meu.

Cine e?

îl cunosc? Mă uit chiorâş şi îi observ vag linia maxilarului cizelat şi sprâncele încruntate. întoarce capul şi mă fixează cu privirea de oţel. Am senzaţia că observ furie la el şi chiar în clipa în care mi se pare că mi-e cunoscut, chiar când îmi stă pe vârful limbii... totul dispare şi devine întuneric, iar eu alunec departe şi mă cufund în uitare

.Capitolul 2

AV

A*Zece* luni mai târziu

Simt atingerea razelor soarelui când ies din maşina mea, un model vechi de Jeep Wrangler verde-închis, pe nume Louise, şi o mângâi uşor. Are o urmă de lovitură pe partea şoferului — aşa am luat-o —, iar vopseaua e ruginită în dreptul marginilor capotei şi deasupra roţilor. Ca s-o cumpăr, am lucrat trei veri servind la mese într-un restaurant sordid, deschis toată noaptea, din centrul Nashville. E singurul lucru pe care-l am pe lume. Am achitat-o folosind fiecare bănuţ adunat cu grijă din bacşişurile primite — multe, de altfel, pentru că am fost cea mai bună ospătăriţă de acolo. Aveam un zâmbet larg şi primitor pentru fiecare şofer de camion, pentru fiecare muncitor şi beţiv din miez de noapte. Uneori, dacă toţi cei din personalul de servire erau ocupaţi, făceam curat în bucătărie, duceam gunoiul sau dădeam cu mopul. Lou îmi trimitea mesaj să vin ori de câte ori vreuna dintre chelneriţe nu-şi făcea apariţia sau era bolnavă, iar eu mă dădeam jos din patul meu de la orfelinat şi alergam două

aJfsoMixtitefl-MrHs 19
străzi până la restaurant, pe jumătate adormită, dar gata să muncesc pentru dolari. Un zâmbet mi-apare pe faţă. Poate că Louise nu-i drăguţă, dar e a mea.

Lângă mine e parcat un Porsche negru superb, iar în cealaltă parte e un Maserati roşu. Oftez. A trecut aproape un an de când am fost elevă aici, dar nimic nu s-a schimbat.

Măsor cu privirea zonele din faţa mea. Bine aţi venit la Camden Prep, cunoscut drept iadul meu personal, o şcoală privată de prestigiu din centrul Sugarwood, Tennessee, care se întâmplă să fie unui dintre cele mai înstărite orăşele din SUA, un orăşel al senatorilor, al vedetelor de muzică country şi al sportivilor profesionişti. Bleah. Mi-e indiferent. Urăsc locul ăsta. îmi arunc rucsacul pe umăr şi merg cu viteză prin parcare, evitând cu grijă maşinile, amintindu-mi că un boboc a zgâriat odată accidental una dintre ele, care, colac peste pupăză, aparţinea unuia dintre Rechini. Mai târziu, cei din echipă l-au încolţit în baîe şi l-au pus să le lingă pantofii. Cel mai bun sfat pentru orice elev care nu este Rechin e să se ţină departe de ei. Să nu-i privească. Să nu atingă nimic. Să pretindă că ei nu există. Sfaturile astea au fost cele care m-au ajutat să trec cu bine prin anul întâi şi anul doi. într-a unsprezecea. .. ei bine, nici măcar nu vreau să amintesc ce s-a întâmplat, dar acum e ultimul an şi voi trăi din nou după regulile astea.

Tensiunea şi teama fac ca inima mea s-o ia din ce în ce mai tare la goană pe măsură ce mă apropii de uşile duble ale intrării principale, acoperite cu iederă şi mărginite de două turnulețe gri, asemănătoare cu cele aie unui castel. Clopoţelul care anunţă începerea orelor n-a sunat încă şi am fix cinci minute să ajung la dulapul meu şi să intru în clasă. Să ajung târziu a făcut parte

din plan, pentru că *o fată ca mttte trebuie să aibă un nenorocit de plan.*

în timp ce alerg, trag în jos de noua uniformă, o fustă ecosez roşie cu auriu, până Ia jumătateă pulpei. Uniforma a fost introdusă de cei din administraţie, pentru a estompa diferenţele dintre cei înstăriţi şi cei mai puţin înstăriţi. De parc-ar fi posibil aşa ceva. Toată lumea ştie deja care sunt copiii bogaţi şi care sunt cei ca mine. E de-ajuns să te uiţi în jur, în afurisita de parcare.

— Te iubesc, Louise, şoptesc. Ticăloşii ăştia au doar lucruri care le-au fost cumpărate de părinţii lor.

Mă opresc la uşă şi trag adânc aer în piept. Te-ai aştepta ca o şcoală să aibă o uşă obişnuită, de sticlă, dar ăsta nu-i un loc oarecare. Uşa de aici e făcută din sticlă grea, şlefuită, precum cea de la casele vechi, în primul an mi s-a părut drăguţă, cu dragonul roşu frumos gravat în partea de sus, dar acum... Ha! Mă cuprinde un sentiment de groază, o groază densă şi oribilă, lipindu-se de mine ca noroiul, chiar dacă m-am îmbărbătat de o sută de ori în cele douăzeci de minute cât a durat drumul de la Surorile de Caritate din centrul Nashville.

— Ţine-te tare, şoptesc. Dincolo de uşile astea sunt duhăi demonici şi vampiri.

Rânjesc. Măcar de-ar fi aşa! Mi-aş lua o ţepuşă din lemn şi le-aş veni de hac, ca Buffy.

Din păcate, sunt doar oameni şi pe ei nu-i pot înjunghia.

îmi netezesc părul proaspăt vopsit brunet, tuns până în dreptul umerilor, cu şuviţele din faţă mai lungi decât în spate, o diferenţă mare faţă de pletele aurii pe care le aveam anul trecut. Să-mi tai părul şi să-l vopsesc a fost un fel de terapie. Am facut-o pentru mine, să le arăt nemernicilor că n-o să mai fiu fetiţa aia drăguţă cu bursă. La naiba cu asta! îmi adun puterea

mentală, retrăgându-mă din propriul trecut. Am stat în adăposturi pentru oameni ai străzii. Am văzut-o pe mama înfigându-şi ace în braţe, între degetele de la picioare, oriunde putea, ca să se drogheze. Am văzut-o dând pe gât o sticlă de votcă la micul dejun.

Copiii ăştia bogaţi sunt bebeluşi în comparaţie cu mine.

De ce tremur toată?

Fără frică, îmi spune o voce interioară.

Împing uşile şi sunt întâmpinată de un val de aer rece când păşesc pe holul intens luminat. Poate că exteriorul arată ca şi cum ar fi fost construit cu câteva secole în urmă, dar interiorul este somptuos HaMnMefhWIs zi
şi luxos, decorat mai degrabă ca şi cum ar fi conacul unui milionar, nu o şcoală.

Miroase a bani, îmi spun şi mă opresc pentru o secundă ca să privesc cu atenţie totul. încă arată superb — nu pot nega asta. Pereţi zugrăviţi în nuanţe calde de gri-maroniu. Lambriuri albe. Cornişe superbe. Fotolii din piele. Şi sunt abia la intrare. Avansez, cu paşi ezitanţi. Portrete maiestuoase reprezentând foşti directori sunt atârnate pe perete, alături de fotografii înrămate ale absolvenţilor, chipurile lor mici şi zâmbitoare surprinse în fotografii realizate în ultimul an de liceu. Băieţii poartă costume, fetele rochii negre. Până la sfârşitul anului, poza mea va fi inclusă într-un colaj şi aşezată alături de colegii *mei*. îmi scapă un mic hohot de râs, unul aproape isteric, aşa că îl reprim.

Elevi care mişună de colo-colo — fete în fuste plisate şi cămăşi albe cu nasturi, ca mine, băieţi în pantaloni bej şi cămăşi albe cu cravate cu roşu şi auriu — îşi întorc capetele ca să vadă cine îşi face apariţia în prima zi de cursuri.

Fac ochii mari.

Se aud sunete de uimire.

Luptând cu emoţiile, trag adânc aer în piept, o parte din mine regretând deja decizia luată şi îndemnându-mă să mă întorc şi să fug mâncând pământul, însă mă ţin tare, învingându-mi senzaţia de greaţă. îmi înăbuş sentimentele, îndepărtându-le cu grijă şi încuin- du-le într-un cufăr. îmi imaginez că amintirile de anul trecut sunt legate cu un lanţ şi zăvorâte. Iau acel lucru îngrozitor şi îl arunc într-un ocean furtunos. S-a zis cu clasa a unsprezecea. Du-te învâr- tindu-te! S-a zis cu tine.

Cu o expresie indiferentă, una pe care am exersat-o o săptămână, măsor cu privirea elevii, fără să zăbovesc prea mult asupra vreunuia dintre chipuri.

Exact, Ava Harris, turnătoaraa/scârba care s-a dus la poliţie după petrecere, s-a întors.

Şi nu am de gând să plec nicăieri.Mai am nevoie doar de anul ăsta, ultimul, şi s-ar putea să reuşesc să ajung la o facultate de stat, sau chiar să obţin o bursă la Vanderbilt. *Vanderbilt.* Corpul îmi tremură de dorinţă. Să ajung la o universitate prestigioasă. Să mă duc la cursuri împreună cu oameni care nu mă cunosc. Să primesc ceva doar al meu. Să-mi croiesc propriul drum, unul luminos şi lin şi al naibii de neted...

Picioarele o iau înaintea creierului şi, în timp ce înaintez pe hol, mulţimea se depărtează, iar mai mulţi elevi se opresc locului, făcând ochii mari când mă văd.

Atmosfera din jurul meu e incredibil de tensionată.

Dacă aş fi o vrăjitoare rea, aş râde în hohote acum.

Strâng din pumni, abia reuşind să mă agăţ de ceea ce mă motivează.

Eşti mai bună decât oricare dintre ei.

Dar, în sinea mea, cuvintele de Încurajare par găunoase. Piper vine în fugă şi mă cuprinde în braţe.

— S-a întors! Fata mea preferată s-a întors! O, DOAMNE, MI-A FOST AŞA DOR DE TINE!

Chipul ei exuberant şi primitor este exact ce aveam nevoie. E o tipă drăguţă, cu părul lung, roşcat-deschis, prins la spate cu două clipsuri în formă de fluture, şi mi-a fost cea mai bună prietenă încă de când am început să mergem împreună la cor, în primul an. Ea n-are ureche muzicală, dar mie-mi place să cânt. Am avut câte un solo la fiecare concert de la Camden, IAN. Înainte de Acea Noapte.

Piper vorbeşte încă, întrebându-mă ce-am făcut vara asta. *Am muncit,* îi răspund, iar ea îmi povesteşte cum s-a dus la Yellows- tone cu părinţii într-o excursie groaznică de o lună, împreună cu cei doi fraţi mai mici, toţi într-o rulotă. Dau din cap şi zâmbesc când e cazul,

iar ea pare să creadă că sunt în regulă. Ceea ce e foarte bine.

tşi împinge ochelarii roz cu rame alungite şi zâmbeşte, strân- gându-mă de mână.

— Mă bucur foarte tare să te văd! Bun, părinţii mei insistă să vii la cină curând. A trecut ceva vreme.

ll«/W«toHMjfe li

Într-adevăr.

— Eşti... ştii tu... bine? spune ea.

Înainte să pot răspunde, cineva se loveşte intenţionat de noi şi se îndepărtează repede, dar nu înainte deaauzi *turnâtoareo* de pe buzele lui.

M-a lovit cu atâta forţă, încât mi-a căzut geanta de pe umăr.

Şi aşa începe.

Piper mă ajută să-mi ridic geanta răstindu-se la cel care s-a lovit de mine.

— Ai grijă! Măgarule!

Mă ridic şi-mi întind gâtul, ca să văd cine-a fost. Păr roşcat, joacă în echipa de fotbal — Brandon Wilkes. Abia dacă-l cunosc.

Prietena mea îşi suflă bretonul din ochi, revenind la expresia ei drăguţă, chiar dacă ochii îi fug spre cei din jur, de parcă i-ar provoca să spună ceva contra mea.

— Oricum, mă bucur că te-ai întors. N-am apucat să vorbim prea mult şi asta din vina ta, dar e în regulă. Ţi-am oferit spaţiu, aşa cum mi-ai cerut.

întotdeauna a fost sinceră.

N-am sunat-o, aşa cum ar fi trebuit, dar am avut nevoie să mă distanţez de locul ăsta şi de toţi cei de aici. Am încercat să vorbesc cu ea la început, dar când a adus vorba de şcoală, de meciurile de fotbal, de orele ei şi de chestiile de zi cu zi de la Camden am simţit cum eram trasă cu forţa într-un abis, într-o gaură neagră cu amin- tiri şi oameni la care nu voiam să mă gândesc. Viaţa ei a

mers mai departe — *aşa cum era normal* — în timp ce eu am rămas blocată în trecut, plângându-mi de milă.

— Dar acum eşti aici!

Zâmbeşte, dar pare nesigură.

-Da.

Mă chinui să îi ofer un zâmbet şters. Părinţii ei au fost cei care m-au dus la spital, anul trecut. Suht oameni de treabă, care muncesc din greu. Nu sunt bogaţi. Ea e bursieră ca şi mine şi a intrat la Camden pentru că notele ei de la matematică şi ştiinţe sunt uluitoare. Locuieşte aici, în Sugarwood, iar eu fac naveta de la orfelinat. Înainte să împlinesc şaisprezece ani şi să obţin permisul de conducere, o măicuţă mă aducea la şcoală într-o dubă galbenă, veche.

Tresare când îşi aude numele în difuzor şi spune repede ca fulgerul:

— Of! Trebuie să fug. A venit mama. îţi vine să crezi că mi-am uitat laptopul acasă în prima zi? Sunt aşa prostănacă! Ne vedem în clasă, da? Parcă avem prima oră împreună.

Mă îmbrăţişează pe fugă.

— Te descurci tu.

Dar a$a o fi?

Sincer, îmi vine s-o iau la fugă, să mă duc înapoi în maşină şi să las locul ăsta în urmă pentru totdeauna, dar apoi mă gândesc la frăţiorul meu, Tyler. Ţelurile mele... trebuie să mă ţin de ele.

înainte de a apuca să spun ceva — ca de obicei —, ea deja s-a îndepărtat, ţopăind pe hol ca Tigger din *Winnie Puh*.

Simţind fierbinţeala privilor tuturor îndreptate asupra mea, mi se face imediat dor de ea.

E ciudat cum nimeni de aici nu m-a observat cu adevărat în primul şi în al doilea an. în nidun fel. Eram fata care-şi ţinea capul în jos şi se camufla cât de bine putea, încercând să-şi ascundă originile... până în vara

de dinainte de clasa a unsprezecea, când am dat peste Chance într-o librărie şi el a părut interesat de mine. Apoi, când a început şcoala, mi-a intrat în cap să devin majoretă. în mare parte, mi-am spus că va da bine în cererile de înscriere la facultate. Totodată, m-am gândit că mi-ar consuma mai puţin timp decât fotbalul sau tenisul — dar adevărul e că am făcut-o pentru *el.* L-am vrut pe Chance, am vrut să fiu de faţă la meciurile de vineri seara şi să merg la petreceri cu toată lumea.

De-a dreptul stupid.

În timp ce trec pe lângă toţi cei care mă privesc, strângând cu putere curelele rucsacului, am senzaţia că dulapurile se află la un milion de kilometri distanţă. Şoaptele elevilor se înalţă, se intensifică şi se răspândesc precum un val în ocean.

Şi, evident...

IHoUaiitn-MHIs îs

Fraţii Grayson sunt primii Rechini pe care-i văd, stând sprijiniţi de perete împreună cu câteva fete, atrăgând atenţia tuturor. Knox şi Dane. Sunt gemeni. îmi rotesc privirea în direcţia lor şi-mi menţin expresia tăioasă şi dură, ochii mei zăbovind asupra lor, asupra corpurilor lor similare, musculoase, înalte, cu umeri laţi. Or fi ei identici, dar sunt diferiţi ca ziua şi noaptea. Knox este cel rece, nu zâmbeşte niciodată, iar cicatricea care ii taie obrazul şi buza de sus îi strică forma gurii şi disturbă perfecţiunea feţei. Înghit în sec. Să se ducă naibii! Refuz să petrec anul ăsta cu teamă.

Buzele îi tresar, de parcă mi-ar citi gândurile. Mă uit urât la el, iar tăietura din dreptul gurii lui se curbează în sus, deformându-se. *Nu mă sperii,* se citeşte pe faţa mea. El rânjeşte.

Părul bogat, de culoarea mahonului, îi cade în bucle în jurul gulerului. Ochii lui de un gri pătrunzător, precum metalul, tăioşi şi intenşi, sunt încadraţi de franjuri de gene negre. Privirii lui scrutătoare nu-i

scapă multe şi mă face să mă simt agitată — a fost aşa încă din primul an când îl surprindeam uitându-se la mine, studiindu-mă de parcă aş fi fost o insectă ciudată. Când aveam curajul să privesc cu îndrăzneală înapoi — *îţi place ce vezi*? — pufnea într-un râs batjocoritor şi mergea mai departe. Sunt sub demnitatea lui. Un simplu fir de praf. Mi-a şi spus asta după primul nostru meci de anul trecut.

— CE VREI? spune el rânjind când mă strecor în vestiarul echipei de fotbal.

Privirea lut rece se opreşte asupra fustei mele de majoretă, apoi ridică ochii şi-i fixează pe goliciunea din dreptul gâtului. Nu-i destul de rece seara ca să purtăm uniforma cu mânecă lungă, aşa că am pe mine bluza roşie cu alb şi decolteu în V, cu literele CP brodate pe piept.

— Unde-i Chance?

El se încordează, apoi pufneşte în râs şi îşi scoate tricoul transpirat împreună cu protecţiile de dedesubt.Are umerii laţi, pieptul acoperit ici şi colo de păr blond rar, cu pielea bronzată, străbătut de muşchi puternici ce coboară spre talia îngustă şi zveltă. I se văd pătrăţelele, iar privirea mea zăboveşte pentru scurt timp asupra unui tatua/ pe care-l are pe şold, dar nu-mi dau seama ce reprezintă. Nu-i un pachet de muşchi şi nici robust, cum ar fi de aşteptat de la un tip binecuvântat cu capacităţile lui atletice, ci sculptat şi modelat şi...

îmi cobor privirea şi mă holbez la podea. N-ar trebui să mi se scurgă ochii după el. Chance e tipul meu.

Aud un râs masculin venind dintr-una dintre încăperile care pornesc din vestiar, probabil cea în care sunt duşurile, şi mă dez- umflu, bănuind că Chance e acolo.

îmi ridic privirea cu intenţia de a-l ruga să-i spună lui Chance că am trecut pe acolo ca să-l felicit pentru cele două eseuri marcate în timpul jocului, dar vocea îmi îngheaţă. Knox şi-a desfăcut pantalonii pătaţi de iarbă şi şi-i trage jos de pe el. Picioarele lui sunt pline de muşchi şi bine făcute, spre deosebire de constituţia mai zveltă a lui Chance. Lenjeria lui de corp, la modă, e neagră şi strâmtă pe fundul tare, reliefând conturul dintre picioare...

— îţi place ce vezi, sărăntoaco? Poţi să te uiţi, dar nu poţi atinge.

Simt că jena mea se transformă în furie. Ştiu că nu-s decât
fata cu bursă de la Camden, dar de ce trebuie să-mi amintească mereu asta?

— Nu-ţi face griji c-0 să ating ceva. Detest urâţenia.

DnfiAva

Cuvintele mi se rostogolesc pe limbă înainte de a le putea opri.
Mă refeream la atitudinea superioară, nu la chipul lui, dar observ momentul în care rămâne mască, înțelegând greșit. își atinge fața, urmând cicatricea, și-și încordează maxilarul.

— Ieși afară. Doar jucătorii au voie aici.

Mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre ușă, străduindu-mă să n-o iau la fugă.

— Nesimțitule, bombăn.

Se zvonește că nu sărută fetele pe buze, dar nu contează cum îi deformează fața cicatricea, tot el e capul Rechinilor.

Astăzi poartă o cămașă albă, strâmtă, cu cravata lărgită, ca și cum s-ar fi săturat deja de ea. Bănuiesc că petrece mult timp la sală lucrân- du-și corpul musculos ca să-și mențină statutul de coordonator de joc. îmi susține privirea pentru câteva secunde, apoi își coboară ochii la telefon.

îl aud râzând în barbă.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Dane, fratele lui, e o replică aproape fidelă, doar că are chipul perfect, de Adonis, iar părul lui, mai lung, îi atinge umerii. Are aceeași înălțime ca Knox, cam un metru nouăzeci, dar linia maxilarului e mai ascuțită, mai subțire. Și ochii lui? Frate, sunt al dracului de injectați.

Da, au fost amândoi la petrecere.

Frica îmi străbate coloana vertebrală, iar corpul mi se încordează. în noaptea aceea cineva (persoana care m-a luat) m-a lăsat pe una dintre canapelele de pe veranda din față a lui Piper. Apoi a apăsat butonul soneriei și a plecat înainte ca mama lui Piper să vină la ușă. Uneori mă întreb dacă acea persoană ar fi putut fi...

Toate gândurile încetează, iar picioarele mi se împleticesc în clipa în care bag de seamă cine stă lângă Knox — Chance. Privesc cu atenție și văd cum pălește, cu ochii lui arzători îndreptați spre mine în timp ce-și trece mâna prin părul blond-nisipiu.

Așa e, idiotule, iată-mă. Ava, versiunea 2.0.

Fata pe care a sărutat-o ca și cum ar fi avut intenții serioase nu mai există.

Simt cum mă cuprinde sentimentul familiar de rușine și mă lupt să-l potolesc. Ce s-a întâmplat n-a fost

vina mea. Chiar dacă din testul pentru depistarea drogurilor a reieşit că nu aveam droguri în sânge (doar alcool), refuz să cred asta. Sau poate a fost *doar* alcoolul Nu ştiu, şi asta mă înnebuneşte.

Mi s-au efectuat analizele care se fac în caz de viol — mi se face silă când rememorez acel moment umilitor, în încăperea rece, impersonală, şirul întrebărilor invazive. *Eşti activă sexual?* Da, am mai făcut sex. *Cât timp a trecut de la ultimul tău act sexual consensual?* Şase luni. *Cine a fost?* Un tip de la Surorile de Caritate care e acum în Texas. *Câţi parteneri ai avut?* Doar unul, doar unul... până acum. *Ce fel de medicamente iei?* Niciunul. Apoi m-au mutat într-o altă cameră pentru examinare, unde m-au analizat din cap până-n picioare, tamponând fiecare centimetru, de la gură până la unghiile de la picioare. Mi-au fotografiat vânătăile de pe partea interioară a coapselor. Mi-au luat hainele şi le-au pus într-o pungă de hârtie. Mi-au cerut detalii despre ceea ce a condus la atac, m-au pus să povestesc pas cu pas tot ce s-a întâmplat şi, cu toate că asistenta a fost drăguţă, incredibil de drăguţă, am simţit nevoia să-mi ascund faţa când i-am spus că nu puteam să-mi aduc aminte cine a fost.

Iar la final...

Nimic.

Au stabilit că am făcut sex, sex agresiv, dar nu s-a găsit spermă sau ADN concludente.

Şi Chance? Ultimul lui mesaj după ce m-am dus la poliţie: **Nu mai minţi despre ce s-a-ntâmplat la petrecere. Nu eşti cine credeam că eşti. Eştidoarocurvă.**

Cuvântul acela urât îmi brăzdează inima, tăind adânc. *Nu* sunt promiscuă. Nu m-am ţinut de prostii la Camden; eram prea ocupată să lucrez, să învăţ şi să am grijă de fratele meu. în plus, n-ar trebui să conteze *dacă* mi-aş fi tras-o cu toţi de aici.

Să fii beată nu înseamnă un consimţământ tacit.

Probabil sunt nebună că zăbovesc în faţa celor trei băieţi, analizân- du-i trăsăturile lui Chance, bărbia lui pătrată, gropiţele de pe fiecare parte a gurii, care se adâncesc când zâmbeşte.

Acum e încruntat.

Da, şoptesc în sinea mea, încordându-mi buzele. *Sper că te enervează faptul că mă vezi. Nu-s aici pentru tine, arogantule. Sunt aici pentru mine.*

IIStfAtaHflM»iflS 29

Afişând acelaşi zâmbet fals, merg mai departe. Aproape am ajuns la dulapul meu, cel cu numărul 102, când două fete îşi fac apariţia, blocându-mi calea.

Doamne. Măcar să termin cu TOATE-odată. Răsuflu prelung şi mă uit la Jolena şi Brooklyn, fostele mele prietene din echipa de majorete. Fac o grimasă. Nu mi-au fost niciodată *cu adevărat* prietene. în ultimele zece luni nu m-au sunat nici măcar o dată şi nu mi-au trimis mesaje.

Jolena, în rolul ei evident de regină a şcolii, poartă pantofi roşii cu toc şi are părul castaniu-închis prins într-o coadă de cal care-i scoate în evidenţă pomeţii bine conturaţi şi buzele rubinii.

— Ia te uită, e chiar Ava Harris. Nu-mi vine să cred că ai tupeul să-ţi arăţi faţa pe-aici. Te rog, spune-mi că n-ai de gând să dai probă pentru echipa de majorete!

Rosteşte cuvintele cu un zâmbet fals perfect. Nu sunt surprinsă că m-a abordat atât de repede. Am parte de fix ceea ce mă aşteptam — furie şi ranchiună. Mergând la poliţie, i-am turnat pe copiii populari. Pentru mine, petrecerea a fost doar ceva neînsemnat în comparaţie cu ceea ce s-a întâmplat la sfârşitul ei, dar pentru unii ce am făcut eu a fost un act de trădare. Eu sunt şobolanul, iar turnătorii sunt nişte nenorociţi şi aşa mai departe.

Mai mult de-atât, există o înregistrare video cu mine şi fotbaliştii, printre care se afla şi iubitul ei.

Nu-i decât o altă atracţie greţoasă din parcul de distracţii.

TÂNĂRUL DETECTIV bate cu un pix în masă.

— Domnişoară Harris, este posibil să fi consimţit să faceţi sex? Comportamentul dumneavoastră de la petrecere a fost... mă rog, denotă...

Vocea lui aspră se întrerupe, dar înţeleg ce vrea să spună.

— îi cunosc pe majoritatea acestor băieţi. Au părinţi cumsecade. Sunt jucători de fotbal foarte buni. E în regulă dacă aţi făcut sex consensual cu...

— Nu!strig eu. Nu, nu, nu...

Umerii îmi coboară şi-mi vine să mă târăsc undeva departe.

— Există o înregistrare cu dumneavoastră dansând cu Liam Barnes, Dane Grayson, Brandon Wilkes...

Continuă să enumere şi alte nume, şi fiecare dintre ele îmi provoacă durere.

— Daţi-mi voie să vă arăt.

îmi bagă un laptop în faţă şi porneşte înregistrarea video. Nu ştiu cine afăcut-o sau cine a dat-o mai departe. E întuneric şi imaginea e neclară, dar maioul pe care-l purtam şi părul meu blond sunt inconfundabile. La fel şi băieţii. Sunt într-un cerc, dansând şi râzând cu ei, cu mâinile pe umerii lor, mişcându-mă de la unul la altul. îmi ţin ochii închişi. Se aude tare „Closer", de Nine lnch Natls.

— Opriţi-l, şoptesc ţinându-mă de stomac. Vă rog.

— Hei! Ma asculţi, imbecilo? spune Jolena.

E mai scundă decât mine, chiar ţi pe tocurile ei înalte, şi o domin, simţindu-mă recunoscătoare pentru statura de peste un metru şi şaptezeci de centimentri.

Nu l-am întâlnit niciodată pe taică-meu — un individ care-a lăsat-o pe mama gravidă, practic, un donator de spermă —, dar bănuiesc că am moştenit de la el înălţimea, ea fiind minionă.

— Dă-te din calea mea, îi spun cu o voce joasă şi luptându-mă să-mi păstrez cumpătul.

— Oh, are gheare! Obligă-mă.

Face un pas mai aproape şi îi simt parfumul floral dezgustător. Mă lupt cu stomacul meu sensibil.

— Crede-mă, am cunoscut fete mai rele decât tine. Vrei să mă pui la încercare?

Colţurile gurii i se ridică şi râde, sunetul ca un clinchet ajungând până la alţi câţiva elevi care s-au oprit să privească. Ea se uită în jur, trecându-şi privirea asupra tuturor, unii dintre ei făcându-se vizibil

mai mici. Alţii se apropie, cu ch irile aproape fascinate, întrebân- du-se ce voi face eu, ce va face ea...

Ridică din umeri, cu un gest delicat.

— Consideră că ai fost avertizată. Niciuna dintre majorete nu te vrea înapoi. N-avem nevoie de târfe în echipa noastră.

Instinctul îmi spune s-o iau pur şi simplu la fugă. Asta aş fi făcut în trecut dacă aveam o interacţiune cu ea, pentru că nu voiam decât să-mi uşurez situaţia aici. Nu face valuri. Termină şcoala.

O aud vorbind în spatele meu când mă întorc să plec, adre- sându-mi un nume porcos, dar mă detaşez, concentrându-mă să respir profund. Mâinile îmi tremură şi mă chinui cu cifrul de la dulap, pe care l-am primit săptămâna trecută prin e-mail, odată cu actele de înscriere.

— Arăţi diferit, sunt cuvintele pe care le aud din stânga mea.

Privirea îmi fuge spre tipul care le-a rostit şi-i văd părul casta-

niu-deschis, tuns scurt pe părţi şi mai lung în faţă, pieptănat pe spate, cu ochi căprui-închis. Are în jur de un metru optzeci, e bine făcut, cu o urmă de ştrengărie în privire. Rânjeşte.

— Aveai părul deschis la culoare. Brunet e super mişto. Te-am văzut când ţi-ai parcat maşina.

Are un accent evident bostonian, poate sudic, sunetul „r" lipseşte.

Ridică din sprânceană, iar piercing-ul argintiu din ea străluceşte în lumina neoanelor.

— Mă cheamă Wyatt. Sunt nou-venit, din ianuarie, dar am aflat totul despre tine. Ţi-am văzut poza în albumul şcolar anual. Suntem vecini de vestiar.

tncă un rânjet şi se apleacă spre mine.

— Oamenii se holbează la tine. Eşti un fel de... vedetă. Bine-ai revenit. Sunt onorat să-ţi fiu vecin.

îşi duce o mână în dreptul inimii.

Ha!

Nu mă aşteptam să fie cineva drăguţ cu mine şi n-am încredere în sentimentul ăsta. tmi întorc privirea spre dulap şi apuc lacătul.Cifrul nu funcţionează, iar el mă urmăreşte cu privirea cât încerc pentru a treia oară, iar, într-un final, lacătul cedează. îl deschid şi-i blochez vederea.

Wyatt îşi închide dulapul şi observ cu colţul ochiului că se îndepărtează. Privirea îmi cade pe un plic sigilat, de pe fundul dulapului. Mă încrunt. Cum a ajuns aici? Verific uşa dulapului şi observ spaţiile mici pe unde probabil a fost împins înăuntru de cineva.

Pe plic sunt mâzgălite cuvintele *Pentru Ava,* iar eu simt fiori pe gât, întrebându-mă cine l-o fi lăsat. Cum de-a aflat cineva numărul dulapului meu? Am primit toate informaţiile cu detaliile de înscriere cu doar câteva zile în urmă. îmi muşc buzele şi-mi îndes cutia cu prânzul în dulap, tentată să las scrisoarea acolo. Mă uit la plic şi-mi apropii mâna, degetele oprindu-se la câţiva centimetri. Dacă înăuntru e antrax? îmi dau ochii peste cap la gândul ăsta ridicol. Sunt destul de deşteaptă să ştiu că sporii de antrax eliberaţi în aer ar putea să-mi facă rău nu doar mie, ci mai multor oameni, inclusiv persoanei care a livrat scrisoarea. Bine, în regulă, dar tot n-o ating. O să-mi iau nişte mănuşi de la laboratorul de ştiinţe mai târziu şi s-o arunc la gunoi.

Pun lacătul la loc, apoi mă răzgândesc şi deschid din nou uşa, apuc scrisoarea şi deschid plicul la un capăt. Dac|-i de la Piper?

Dragă Ava,

~~Ochii~~ tăi au culoarea Mării Caraibi far.

Rahat. Asta-i o prostie.

Ce vreau să spun de fapt e... când te uiţi la mine, simt ceva REAL Şi asta nu mi s-a întâmplat niciodată.

Au trecut zece luni de când ai fost aici, dar nu pot să te uit.

Mi-a fost dor să te văd mergând pe culoar.

Mi-a fost dor să te vădfăcând galerie la meciurile mele de fotbal.
Mi-a fost dor de mirosul părului tău.
Apoi, în noaptea aia, totul s-a desträmat.

Dacă ai nevoie de ceva, orice, vreau să-ţi fiu alături. Scrie-mi. Te rog. 105-555-9201P.S. Sunt un Rechin, dar nu . iş face rău niciodată.

P.P.S. Am încercat să lupt cu ceea ce simt, dar te vreau. încă te vreau.

Inima îmi bate cu putere când citesc cuvintele şi abia dacă aud clopoţelul şi pe cei care trec pe lângă mine, îndreptându-se spre clase. îmi vine să mototolesc scrisoarea şi să-i dau foc. îmi vine să mă piş pe ea.

Şi asta mă face să râd.

Cine-a lăsat-o?

Evident, nu cred nimic din ce-am citit. în primul rând. e de la unul dintre jucătorii de fotbal — un Rechin — şi ei toţi mă dispreţuiesc. A fost petrecerea *lor*, şi ei au fost cei asupra cărora poliţia şi-a concentrat investigaţia.

Toţi au spus acelaşi lucru: Ava Harris era băută când a venit. Nimeni nu i-a dat droguri sau băutură. Nimeni n-a văzut-o când s-a dus în pădure. Nimeni n-a atacat-o.

Se aude ultimul apel al clopoţelului şi revin tresărind din trecut, apoi îndes scrisoarea în rucsac, trântesc uşa de la dulap şi fug să

ajung la prima oră.Capitolul 3

KNO

XParchez noua maşină Mercedes-Benz Clasa G negru şi opresc motorul.

— Cât de mişto e maşina asta nouă, spune Chance ieşind de pe bancheta din spate, aruncându-şi rucsacul pe umăr.

Ochii lui de un albastru-pal au pliuri la colţuri. E încă bronzat după vacanţa petrecută în Maui săptămâna trecută.

— Mereu primeşti cele mai bune jucării, Knox.

Pufneşte în râs, iar eu ridic din umeri, ştiind că nu-i nici urmă de gelozie în cuvintele lui. Averea familiei lui e faimoasă, transmisă de la o generaţie la alta de avocaţi, cuprinzând chiar şi un guvernator, dar nu se compară cu a mea şi a lui Dane — tatăl nostru e milionar în industria imobiliară.

Ies din maşină.

— Doar ce-i mai bun pentru cei din familia Grayson.

Tonul meu e plin de sarcasm, tnsă doar geamănul meu se prinde.

Fratele meu, Dane, iese din partea pasagerului şi bate în capota maşinii

— .Da, dragul > ^ tata se simţea vinovat că ne-a lăsat acasă aproape toată vara ca să lucreze în New York. Frumos mod de a ne împăca, nu crezi?

Tonul lui e neutru, faţa lipsită de expresie, cu excepţia liniilor din jurul buzelor, care îi trădează încordarea.

E în regulă, îmi spun urmărindu-l cu privirea în timp ce vine spre noi.

Liam coboară de pe bancheta din spate. E un fundaş de un metru nouăzeci din echipa noastră, vedeta din defensivă, pe cale să ajungă la o facultate importantă. ESPN l-a clasificat mai sus decât oricine altcineva din echipă, chiar mai sus decât mine. A avut nevoie să-l aducă cineva cu maşina în dimineaţa asta, dar mi-a spus că tatăl lui îi va aduce ceva mai târziu: un Escalade negru, nou.

Zâmbeşte şmechereşte şi-şi îndreaptă corpul. Apoi îşi întinde braţele şi se uita la şcoală, contemplând structura impunătoare, cu turnulețe de fiecare parte şi iedera care îmbracă pietrele gri.

— Va trec şi pe voi fiori, băieţi? Ultimul an... e anul nostru.

Îşi trosneşte degetele şi îşi freacă mâinile.

— Şi-o să mă culc cu toate fetele pe care le doresc. Cu mai multe decât voi, fraierilor. Cum îi place tatei să zică, băieţii tot băieţi.

Râde. ^

— Numai tu ţii scorul, spune Chance şi-şi dă ochii peste cap.

— Deci iar ai terminat-o cu Jolena? intervine Dane. Nu pot să zic că mă surprinde. Voi doi trăiţi o telenovelă.

Râde, amuzamentul indepărtându-i o parte din tensiune. Aşa-i el, trece de la o emoţie la alta.

Liam ridică din umerii largi, trecându-şi o mână prin bretonul blond-deschis, pieptănat într-o parte, aşa cum purta Justin Bieber.

— Sunt prea multe fete pe lume ca să mă leg de una singură.

— Până la sfârşitul zilei o să fiţi din nou împreună, spune Dane.

Chance chicoteşte.

Ai grijă, Liam. îmi aduc aminte că te-ai ales cu o mâncărime pe pulă în vara asta de la una dintre studentele alea pe care le-ai agăţatNtfMwMeihMilh 37 în clubul în care ne-am furişat. La naiba, era sexy... dar să iei o boală cu transmitere sexuală? Cred că vizita la medic a fost destul de jenantă.

Liam se înroşeşte.

— Era vindecabilă, da? Să nu spui... o să-mi strice treburile.

Zâmbesc.

— O să fac anunţul de dimineaţă, spun eu, mimând vorbitul la microfon. Bine aţi revenit, elevi. Vă vorbeşte Knox Grayson, coordonatorul de joc al Dragonilor. Va fi un an bun la Camden Prep, dar înainte de a începe, aş dori să ating subiectul BTS... mă rog, nu-l *ating,* de fapt, dar înţelegeţi ce vreau să spun. O să-l folosim pe Liam Barnes drept exemplu. De asemenea, iată o ghicitoare ca să vă înveselească ziua: ce-i e mai rău decât şapte purici pe-un picior? Ştie cineva?

Arunc o privire spre băieţi, rânjind de faţa din ce în ce mai îmbujorată a lui Liam.

— Şapte păduchi pe organul vostru, desigur. întrebaţi-l pe Liam.

Chance chicoteşte, iar Dane râde în hohote.

— Bună asta, frate!

Ridic din umeri.

— Am momentele mele de glorie.

— Iar Liam îţi oferă un material excelent, spune Chance şi mă împunge cu pumnul.

— Du-te naibii, QBl, bombăne Liam. Stai să vezi ce-o să fie pe teren.

Ridic din sprânceană, mimând noşalanţa la ameninţarea lui jalnică, dar mă zburlesc. Se pare că o fac imediat zilele astea, mai ales când e vorba de fotbalişti cu gura mare.

— E doar o glumă.

Chipul lui Liam se relaxează.

— Tot nu-i amuzant Nu-mi place când faci glume pe seama mea.
Râd atunci, profund şi prelung, simţind un val de satisfacţie
pentru că l-am enervat E o competitivitate ciudată între noi. Poate că-i o chestie de genul atac-versua-apărare, dar în mare parte eu sunt cauza, pentru că sunt responsabil de echipă şi, în plus, am avut-o pe Jolena în anul doi, înaintea lui. Am înscris şi am plecat şi, în ciuda lăudăroşenie! lui în legătură cu faptul ca nu-i nimic serios intre ei, nu vrea să mă ştie aproape de ea.

Sexul cu ea n-a însemnat nimic pentru mine — lipsit de gust, lipsit de sens, n-a fost nimic altceva decât un mod de a petrec; timpul. Nici măcar nu ştiu sigur dacă m-a dorit cu adevărat *pe mine*, dar a scos toate zgomotele potrivite şi s-a prefăcut, dornică să se numere printre fetele care mi-au trecut prin pat. Puţin i-a păsat cine eram, dar cu siguranţă le-a spus tuturor că i-a tras-o coordonatorului de joc. E amuzant — eu nu spun nimănui cu cine mă fut, dar ceilalţi ştiu întotdeauna.

Liam îşi roteşte umerii.

— Te-ai purtat ciudat în ultima vreme, Knox. Deja îţi faci griji pentru câştigarea unui campionat de stat? spune el, făcându-mi cu ochiuL Nu-ţi face probleme, o să câştig meciurile alea pentru noi. Tu nu trebuie decât să dai nişte pase frumoase şi eu mă ocup de munca grea.

— Du-te dracului, spun încet.

Apoi zâmbesc.

El se uită lung la mine, apoi întoarce capul. Dezgustul i se citeşte pe faţă. Deşi mă vede de patru ani cu cicatricea asta pe faţă, tot nu s-a obişnuit.

Dane se încordează lângă mine şi mă priveşte pieziş, dar refuz să bag de seamă. Liam e cel mai bun prieten al *lui* şi, pentru că Dane e geamănul cel bun,

suntem sincronizaţi; ştie când am de gând să-mi folosesc pumnii.

— Hai să intrăm, murmură Dane şi mă împinge cu umărul.

— Mmm, poate eu şi Liam ar trebui să rezolvăm nişte rahaturi înainte să intrăm, spun relaxat.

Liam întoarce capul spre mine, întâlnindu-mi privirea, iar nervozitatea lui se transformă într-un zâmbet precaut.

— Hei, omule, las-o baltă. O să fie un an bun, OK? Echipa noastră o şi *câştige trofeul Tu şi cu mine,* da, *Knox?* Suntem unifi. Suntem uniţi încă din primul an.

Eu şi Dane suntem uniţi, cretinule. Niciodată cu tine.

UuMőeihMiHs j9

— Mbm, Ingáim eu.

P&fim toţi patru pe trotuarul lung care duce spre intrare. Liam **âmbiic uşa, iar** eu intru primul, cercetând cu atenţie chipurile celor **4c pe bol**

Nbnic

Ea D**-a** ajuns **încă.**

Stai

Atenţia Imi e atrasă de o fotă blondă, care-şi ţine faţa ascunsă. Şofiicsc, rămânând în urma celorlalţi trei băieţi. Sunt pe cale să mă **facdopiea..**

Ating cicatricea şi îmi frec degetele de ea.

Ml **Na**

N-O uimiri, Knox. Las-o baltă. Ia-o la dreapta.

Cu colţul ochiului văd un Jeep familiar, verde-închis, care intră h **parcare** şi **trece** în viteză pe lângă trotuar. Mă Încrunt, iar simţurile ai IC **tensionează.** *Ava.* Aşadar, blonda nu era ea. Simt o senzaţie **qiMtotre În** piept şi mă cuprinde un sentiment de neliniște com-bĚMt **cu entuziasm** privind-o cum parchează şi iese

din maşină. îmi Mfc **buza de** jos, iar corpul mi se tensionează.
Din ce motiv?
Simt încordare? Frică? Poftă?
Da, zid că am dublă personalitate.
O parte din mine nu vrea să-i mai vadă vreodată chipul, dar cea- **llftâparte...** ei bine, pentru partea asta trebuie să-mi fac griji.
LIAM SE GRĂBEŞTE spre biroul directorului ca să-şi lămu- **NMCft orarul,** iar Dane, Chance şi cu mine zăbovim lângă uşă, **oiliitdu**-ne la bobocii cate vin şi aşteptându-ne prietenii pe care nu t-MR vViuX ţesXeN«îk.
Dar eu ştiu de ce stau de fapt aici.
Dane îşi reazemă capul de perete şi se freacă pe faţă.
— Ce-i cu tine? întreb cu un ochi la uşă, atent.
Ridică capul.
— Nimic. Nu mă mai freca la cap.
îmi aruncă o privire, cu ochii lui gri, de aceeaşi culoare ca ai mei. Are pupilele dilatate.
Maxilarul mi se încordează, dar îmi ţin gura. Cu cât îl bat la cap mai mult, cu atât devine mai beligerant, şi nu te poţi certa cu...
Rahat.
lat-o.
Au trecut luni de când picioarele ei lungi şi subţiri şi ochii mari, de culoarea acvamarinului, au fermecat sălile impozante de la Camden.
Mă cuprinde o senzaţie de sufocare.
Ea.
Este.
Aici.
Gândurile îmi fug în trecut. încă-mi aduc aminte ziua în care şi-a făcut apariţia în primul an, cu privirea aceea plină de speranţă, de optimism, în faţa unui nou început pentru ea la Camden. M-a făcut să mă uit la e a a s t a m-

a scos din sărite. Chiar şi acum îmi vine să mă scarpin până la sânge ca să scap de senzaţia aia.
Corpului meu nu-i e permis să aibă vreun sentiment pentru ea.
Nici măcar imul.
— S-a întors, spune Dane îndepărtându-se de perete cu o expresie enigmatică. Trebuie să recunosc... are tupeu.
— Mhm, spun eu cu ochii Ia ea când nu se uită.
S-a zis cu părul blond, lung, a fost înlocuit cu brunet-închis. O face să pară mai dură. Gura îi e înghеţată într-un rânjet, iar rujul sclipitor, roşu intens, de pe buzele ei pline îi scoate în evidenţă formele senzuale şi pielea deschisă Ia culoare. Mici pistrui îi punctează nasul, la fel ca înainte, însă maxilarele încleştate dau de înţeles că ea nu mai e Ia fel. Fusta ei e puţin mai scurtă decât prevede regulamentul şcolii, tivul depăşind cu circa şapte centimetri genunchiul, în loc

de cei cinci prevăzuţi. Mă Întreb dacă elevii cu burse mai au de unde alege când vine vorba de uniforme. Bănuiesc că hainele lor sunt gratuite, la fel ca manualele. Oare primesc doar câteva din fiecare? Două jachete şi câteva cămăşi şi fuste? Eu nici măcar nu pot să număr câte uniforme am acasă în dulap — o mulţime de pantaloni şi cămăşi perfect apretate şi o groază de cravate.
Bluza roşie cu blazonul roşu cu dragon de la Camden îi atârnă pe braţ, iar cămaşa i se strânge pe formele pline ale sânilor. în picioare poartă tenişi Converse negri uzaţi. Zăbovesc cu privirea, admirându-i ciorapii înalţi şi albi care-i acoperă gambele.
— De ce te holbezi aşa la ea? şuieră Chance care stă în picioare de cealaltă parte.
— Aşa cum?

Cine-i ea cu adevărat? Cum de vine aici, cu o lumină maliţioasă în privire?
Strâng din palme.
E atât de dulce.
Atât de interzisă.
— De parc-ai fi fascinat sau ceva de genu'.
Vorbeşte în şoaptă.
— Hm, bombăn eu.
Simt că mă priveşte în continuare observând-o şi spune:
— Las-o în pace.
Nici măcar nu-l ascult şi mijesc ochii spre ea, simţindu-mă deranjat de poziţia vulnerabilă a umerilor ei, pe care încearcă să şi-i îndrepte în timp ce se apropie de noi.
Ridic din umeri, încercând să par relaxat şi indiferent.
— Cu siguranţă e o scânteie care s-ar putea aprinde.
— Şi care ne-ar arde pe toţi, bombăne Dane. Sunt de acord cu Chance... încetează.
— Nu pot, răspund în barbă.
îmi ling buzele şi mă lupt în sinea mea să-mi cobor privirea, simţindu-mă derutat de ce se întâmplă.
S-a întors, s-a întors, chiar s-a întors.
Maxilarul lui Chance se încordează privind-o, încercând să se controleze.
Pare stăpână pe ea inaintând pe hol, rotindu-şi privirea peste noi. Elevii trec pe lângă ea, oferindu-i spaţiu. Hai, micuţă Ava.
Vino mai aproape de mine, fată feroce, încă un pas.
Lasă-mă să te ating. Pe braţ. Pe mână. Oriunde. Te rog.
Degetele îmi tresar.
— Nu-mi vine să cred că s-a întors, bombăne Chance şi se uită la mine, şoptind, ca ea să nu ne audă. Ştiai?
— Ce te face să crezi că aveam de unde să ştiu? îi răspund sec.

— Pentru că tu mereu afli rahaturi. Taică-tău e în consiliu. Râd. O, dac-ar fi/ informaţiile pe care le am — toate despre sărăn-
toaca Ava cea sfidătoare. Ştiu aşa de multe detalii despre viaţa ei, încât mi se învârte capul şi mă excit... Ţin|-te departe, foarte departe. Pieptul lui Chance se ridică.

— Tata mi-a luat maşina după petrecerea aia. Încă nu mi-a dat-o înapoi... deşi n-am făcut nimic rău. Ea a fost partenera mea şi doar pentru asta m-a judecat şi m-a tras la răspundere.
Da, dar el a plecat cu Brooklyn. Supărarea nu-mi dă pace.

— Nu erai îndrăgostit de ea?
El trage aer în piept, dar vocea lui e domolită. -Nu. Ce mincinos. Râd în barbă.

Ochii îmi zăbovesc asupra feţei ei în formă de inimă, o văd cum se poticneşte, mergând apoi mai departe şi oprindu-se la aproximativ

un metru şi jumătate de noi, cu ochii îndreptaţi direct spre Chance. Emană o ură aproape palpabilă. Una fierbinte. Electrică.

El păleşte şi înghite în sec, o parte din mânie scurgându-se din el şi transformându-se în... ce, frică? În ultimele luni, nimic nu-l făcea să se zburlească mai tare decât atunci când cineva aducea vorba de Ava, iar faptul că o vede pentru prima dată după noaptea aceea — sincer, arată de parc-ar fi văzut o fantomă.

îşi coboară privirea.

— Chiar nu te mai interesează?

Mă uit urât la el.

— Futu-i, nu.

Anul trecut a fost complet topit după Ava. L-am văzut când i-a făcut ochi dulci În clasă şi, la naiba, chiar am auzit îngeri cântând când ea l-a privit la rândul ei.

Am văzut cum şi-a aruncat casca după un meci şi s-a năpustit ca s-o ridice în braţe şi s-o învârtească. Vorbea tot timpul despre ea, despre cum credea că ea ar putea fi *aleasa*. Nu s-a lăudat cu performanţele lui sexuale cu ea. Nu, asta a ţinut ascuns.

Noi doi suntem cei mai buni prieteni încă de pe vremea când eram în campusul din gimnaziu. Când am apărut într-o zi la şcoală cu faţa plină de copci, umflată şi roşie şi m-a întrebat ce naiba s-a întâmplat, i-am spus că nu era treaba nimănui. A acceptat răspunsul şi a devenit misiunea lui specială să le spună tuturor *Vedeţi-vă dracului de treaba voastră şi nu mai întrebaţi.* Când şi-a pierdut mama, în clasa a zecea, din cauza cancerului, am fost lângă el săptămâni intregi, jucând încontinuu jocuri video şi vorbind nimicuri ca să-i fie mai uşor. Ştiu ce-i moartea, durerea pe care-o aduce cu ea.

Faţa lui Chance se tensionează.

— Nu credeam că o s-o mai văd vreodată.

Mă uit în jos la telefon.

— Totuşi, iat-o. A, uite o chestie interesantă: ştiai că drogurile folosite pentru a viola pe cineva îşi pierd efectul destul de repede?

Chance tresare.

— încetează, Knox. N-a fost agresată. A minţit.

— Mmm, bombăn eu.

Tata a obţinut cu uşurinţă raportul poliţiei referitor Ia mine şi la Dane după interogatoriul ei şi al celorlalţi de la petrecere. Ştiu despre vânătăile de pe partea interioară a coapselor ei. Ştiu că nu-şi aminteşte mare lucru. Şi interogatoriile jucătorilor? O glumă nenorocită, sau cel puţin aşa cred, deşi au fost câteva zile tensionate, cât tata a stat cu ochii pe noi pentru prima dată după mult timp. Dane s-a numărat printre tipii care dansau cu ea în înregistrarea video; totodată,

mai era la mijloc şi situaţia *mea* delicată. Totuşi, după ce interogatoriul nostru obligatoriu cu poliţiştii s-a încheiat, tata ne-a dus cu avionul la Los Angeles pentru un concert U2, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Poate că Dane mi-a spus să nu mă mai holbez, dar chiar şi el e atent la ea, urmărind-o pe furiş, precaut.

Cu siguranţă e o fată care atrage atenţia.

— Cred că n-are importanţă, îi spun lui Chance. Nimeni n-o să creadă o fată oarecare, cu bursă.

îmi privesc cu atenţie unghiile.

Răspunsul lui se pierde când Brooklyn îşi face apariţia lângă Chance fluturând din gene şi cuprinzându-i braţul.

— Bună, iubitule, spune ea aruncând o privire răutăcioasă spre Ava. Eşti bine?

El dă din cap aprobator.

— Sigur. De ce n-aş fi?

Brooklyn îi zâmbeşte şi duce lângă Jolena, iar eu mă uit cum se sfătuiesc pentru o clipă, apoi o abordează pe Ava.

Oare cum o sa se descurce?

Va rămâne la Camden când viaţa va deveni grea?

Pentru că aşa va fi.

Va fi al dracului de greu pentru ea...

Chance pocneşte din degete în faţa mea şi-mi dau seama că am uitat de el. Mi-a urmărit privirea îndreptată către fetele aflate la câţiva metri distanţă.ItoMddMUrHs 45

— Eşti un nemernic. Stai departe de ea, zice în cele din urmă.

Eu râd.

Ştim cu toţii că nu se referă la Brooklyn.

— Ia mai tăceţi din gură. Toţi suntem nişte nemernici. Suntem Rechini, spune Dane chiar în clipa în care sună clopoţelul.

Rechini. Nu ştiu de unde-a venit numele, de unde-a apărut „clubul" ăsta din care facem parte, dar există de ani de zile. Tata a făcut parte din el. La fel şi tatăl lui Chance. Suntem uniţi. Majoritatea sunt sportivi de la diferite echipe, născuţi din cei mai bogaţi părinţi. N-avem o ceremonie de iniţiere cu pelerine cu glugă, lumânări şi ritualuri. Ori faci parte din elită, ori nu.

Ne îndreptăm spatele, ne luăm rucsacurile şi înaintăm pe hol, trecând drept printre cei mai puţin norocoşi, pornind spre clasă.

Totuşi...

Nu pot să-mi iau privirea de la spatele Avei cât se chinuie cu combinaţia de la lacăt. Îşi ţine capul aplecat, iar părul eî brunet neobişnuit îi cade în faţă, expunând curbura graţioasă a gâtului ei încordat. Pielea ei e albă ca frişca şi perfectă.

A venit aici mergând ca şi cum ar stăpâni locul ăsta, dar nu-i aşa.

Eu sunt stăpânul.

Dar...

Aerul din jurul ei pare luminat de o aură de speranţă. 0 emoţie, ceva neştiut, rar şi frumos, îmi coboară pe şira spinării.

Mă încordez.

Stăpâneşte-te.Capitolul 4

AV

AAm întârziat atât de mult, încât practic dau buzna la ora de istorie a filmului. Profesoara, doamna White, este o femeie mai în vârstă, cu părul cărunt şi ondulat şi ochelari mici, cu rame metalice subţiri. Poartă o rochie largă cu buzunare uriaşe şi sandale vechi. E destul de distrasă şi un pic excentrică, dar are o reputaţie de profesoară haioasă. tşi ridică privirea când pantofii mei scârţâie pe pardoseala alunecoasă. Toată lumea are deja un loc şi e clar după tabelul cu repartizări de pe tablă că nu sunt înregistrată pentru a participa la ora ei. Minunat. Asta se întâmplă când te înmatriculezi în ultimul moment. O s-o ţin aşa toată ziua, o să apar la ore şi profesorii n-o să mă aibă în registrul clasei

Se opreşte din vorbit şi-mi face semn să înaintez, cu o privire surprinsă. Toată lumea îşi lungeşte gâtul ca să se uite mai bine la mine când mă îndrept spre catedră printre băncile mici, cu câte doi elevi. La naiba, o să

trebuiască săltau lângă
cineva. Mă rog să nu
fie unul dintre Rechini,
sperând să am parte de
un elev oarecare, de
unul ca mine

.Trec pe lângă Piper, care mă priveşte mirată. Mă uit la ea şi mă strâmb când văd că a fost aşezată lângă Dane. Ea scoate limba la mine şi îşi dă ochii peste cap atât de tare, încât pare aproape dureros, iar eu îmi înăbuş un zâmbet.

— îmi cer scuze c-am întârziat, doamnă White. N-o să se mai întâmple.

— Trădătoareo, şopteşte o voce masculină, iar privirea profesoarei caută persoana care a vorbit.

— Încetaţi, spune cu fermitate, apoi se uită din nou la mine. E în regulă, Ava. în prima zi suntem un pic mat flexibili când e vorba de punctualitate.

Foşneşte nişte hârtii, uitându-se prin ele şi parcurgând cu degetul o listă.

— Nu te am pe listă şi, sincer, cursul acesta este atât de popular printre juniori şi seniori, încât sunt ocupate aproape toate locurile.

— M-am înscris târziu. îmi pare rău, spun, ţinându-mi spatele drept. Pot să mă aşez pe un scaun în spate. Nici n-am nevoie de birou, continui eu, trăgându-mă emoţionată de fustă.

O voce masculină profundă se aude din stânga mea.

— E un loc liber aici, doamnă White. Liam a renunţat la curs.

Profesoara îşi ridică privirea, iar eu i-o urmăresc, simţind un gol
în stomac în momentul în care îmi dau seama cui îi aparţine vocea.

Ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Knox Grayson. Chipul lui e în continuare lipsit de expresie, zâmbind cu un aer de superioritate, cu dispreţ.

Doamna White ridică din sprâncene şi am o bănuială că-i la fel de surprinsă ca mine de faptul că unul dintre Rechini s-a oferit să mă lase să stau cu el.

Astea sunt jocuri.

Jocuri nenorocite.
îmi iau privirea de la chipul lui Knox.

Aş prefera scaunul din spate, îi şoptesc doamnei White aple- cându-mă spre ea dar, din păcate, probabil s-a auzit, pentru că cineva din faţă chicoteşte, şi aud vocea mătăsoasă a Jolenei.*HseMatÚe*inHite 49

— Oau, o fată care nu vrea să stea lângă Knox... nemaipomenit.

Râsul ei răsună în clasă.

Profesoara îşi pune coatele pe catedră şi se apleacă spre mine până când feţele noastre sunt atât de aproape, încât nu există nicio şansă să audă cineva.

— Mie mi-e indiferent. Te pot pune în spate, dar, sincer, lucrul ăsta nu va face decât să te izoleze de toată lumea. Nu vreau să se-ntâm- ple asta şi, până la urmă, s-ar putea să ratezi lucruri dacă nu poţi să vezi peste capetele celorlalţi. Poţi să stai în faţă cu Knox şi dacă ai *vreodată* probleme, vii la mine şi mă ocup eu.

Vocea ei e blândă, iar mila picură din ea ca acidul.

Milă. *Te rog.*

Eu vreau dreptate.

Dar e puţin probabil. Ei au bani. Ei conduc oraşul.

Domnişoară Harris, este posibil să fi consimţit să faceţi sex? Comportamentul dumneavoastră de la petrecere a fost... mă rog, denotă...

Ea îşi depărtează palmele.

— Depinde de tine, Ava. Cum vrei tu.

Să stau în spate sau lângă liderul Rechinilor?

Simt un nod în gât gândindu-mă la opţiunile pe care le am, dar deja ştiu ce *trebuie* să fac: să le dovedesc că sunt neînfricată, aşa cum fac deţinuţii când intră într-o închisoare.

înghit în sec, îi fac un semn aprobator din cap, mă răsucesc pe călcâie şi mă îndrept spre masa lui Knox.

Cineva scoate un sunet, surprinsă. E Jolena.

Bine. Iată. Sunt mai puternică decât BTN[2].

2 Abreviere de la Better Than Nothing, în englezi (mai bine decât nimic). (N.f.)

Knox e încruntat, rezemat de spătarul scaunului, iară să-şi abată privirea când mă strecor pe locul de lângă el. Se uită la mine, ridicând din sprânceană ca şi cum ar fi surprins.

E la vreo treizeci de centimetri de mine, dar jur că-i simt căldura corpului. îmi trag scaunul câţiva centimetri mai departe de el,

ceea ce produce un hârşâit oribil pe pardoseală. El pufneşte în râs şi se Îndepărtează până când ajunge cu scaunul lângă perete, lăsând şi mai mult spaţiu intre noi.

Bine, deci aşa stau lucrurile.

Oricum nu mi-a plăcut de tine de la început, de dinainte de petrecere, îi transmite expresia mea. *La fel,* spun ochii lui.

— Ava, rosteşte în semn de salut cu vocea lui răguşită, în care se citesc subînţelesuri misterioase.

Tonul lui evocă noaptea, oţelul învelit în catifea neagră, făcând aluzie la secrete şi putere abia stăpânită. încă din primul an l-am evitat, dar nu din cauza cicatricei, pentru că astfel de lucruri nu mă deranjează. Am trăit cu copii cu cicatrici şi arsuri pe faţă, uneori pe tot corpul. Luka avea arsuri de ţigară pe ambele antebraţe.

— Domnule Distant şi Malefic. Ne întâlnim din nou.

Ultima dată când am fost atât de aproape de el eram la ora de mitologie greacă, în primul an, când a stat în spatele meu, cu picioarele rezemate de marginea de jos a biroului meu. Niciodată n-am fost atât de încordată la un curs. Îi auzeam respiraţia, iar sunetul raâ călca pe nervi. Se apleca în faţă, iar părul mi se mişca ca şi cum mi l-ar fi atins. Când am pasat hârtiile în spate, degetele ni s-au atins. Ochii ni s-au întâlnit şi eu mi-am coborât privirea, iar el a râs.

— *HEI, SĂRĂNTOACO, ÎNTOARCE-TE.*

Of! Mă întorc spre el.

— Cee?

Încleştez mâinile, încercând să mă stăpânesc în faţa privirii lui pătrunzătoare. Inima îmi bate atât de tare, încât mă întreb dacă o poate auzt. De când l-am văzut aproape dezbrăcat în vestiar, ceva e cu siguranţă ciudat între noi.

— De ce s-a îndrăgostit Hades de Persefona?

— Citeşte-ţi lecţia, Rechinule.

Vocea lui e joasă, ochii par să fie din metal topit. IHaMtobm şi

— Am citit-o. Serios, nu pricep.

Privirea lui zăboveşte asupra gâtului meu, uitându-se fix la medalionul meu.

— Haide, răspunde-mi.

Oh, la naiba. Dacă asta o să-lfacă să nu mă mai deranjeze...

— Hades era singur în iad. Un loc întunecat şi izolat. Ea simbolizează lumina şi binele. Opusurile se atrag. De ce n-ar putea un diavol să dorească un înger? Erau îndrăgostiţi. Fericiţi.

— Opusuri, zici?

Bate cu pixul în birou, gânditor, apoi priveşte spre Chance, care stă ceva mai departe.

— Tuşi Chance... serios?

A, deci despre asta era vorba.

— Te deranjează că e cu mine? Crezi că nu-s suficient de bună pentru cel mai bun prieten al tău. Chace eperfect. El nu-i un diavol.

Mijeşte ochii.

— Ca mine.

Mă uit la cicatricea de pe buza lui.

— Ah, lovitură sub centură. Ştii exact cum să mă răneşti, săräntoaco.

— Numele meu e Ava, şuier şi mă întorc. Ticălosul!

KNOX RÂDE IN BARBĂ, iar eu revin în prezent.

— Nu știam că mi-ai pus o poreclă. Bănuiesc că asta înseamnă că te-ai gândit la mine.

Face o pauză.

— Cred că-mi place Distant și Malefic. Mi se potrivește. Sincer, aș prefera Sexy ca Naiba, dar fie, cum vrei tu.

Mă uit la faţa lui, la nasul lung şi aristocratic, la pomeţii sculptaţi, la felul în care părul lui brunet u încadrează chipul. Şi-a suflecat mânecile cămăşii, lăsând la vedere muşchii fermi şi bine definiţi ai antebraţelor. Braţele lui sunt musculoase, cămaşa strâmtându-se pe ele.îmi iau privirea de la el ca să mă în uit jos la laptop şi să-mi aranjez lucrurile. îmi trântesc pe birou carnetul şi stiloul.

Nu ştiu de ce-mi vine clar în minte imaginea cu el şi Tawny, el ţinându-şi mâna în buzunarul din spate al blugilor ei> plecând de la focul de tabără şi urcând în maşina lui.

Cu toate astea...

Am senzaţia că s-a întâmplat ceva important *înainte* de plecarea lor, o amintire greu de identificat dansează la mică distanţă şi dispare învăluită în fum înainte de a o putea accesa. Aşa stau lucrurile de luni de zile, am parte doar de frânturi şi fragmente amestecate.

— în următoarele câteva săptămâni o să lucrăm împreună la un proiect cinematografic, aşa că unde v-aţi aşezat azi reprezintă locul vostru permanent o vreme, spune doamna White în timp ce-şi începe lecţia.

— Super, bombăn eu.

Knox se uită urât la mine.

— Fix aşa mă simt şi eu.

Ea continuă.

— Ne vom concentra pe filme apărute cu cel puţin douăzeci de ani în urmă. De unele probabil că aţi auzit. Unele dintre ele sunt legendare, altele nu sunt cine ştie ce, şi abia aştept să vă aflu gândurile cu privire la problemele pe care le tratează, pe care le veţi dezvolta într-un eseu de cinci mii de cuvinte.

Elevii comentează, dezamăgiţi.

— Ce fel de filme, doamna White? Tata nu mă lasă să mă uit la filme sexy, aşa că sper că sunt pentru audienţă generală.

E vocea leneşă a lui Dane, care stă lângă Piper. Câţiva chicotesc, dar se opresc repede când doamna White se încruntă.

O să mă asigur că tu o să primeşti *Charlotte's Web**,* Dane. Păcat, serios, mai ales că sunt aşa de multe filme bune pe listă, cum ar fi *The Godfather**. Cred că o să-I dau altcuiva.El se dezumflă.

— Vă rog, nu-mi daţi *Charlotte's Web.* Cu păianjenul care moare şi toate prostiile alea. Nu-mi place când oamenii mor în filme.

— Prea târziu, spune ea notând deja pe tablă numele lui şi al lui Piper.

Mai arunc o privire spre biroul lor, iar Piper se uită la mine şi mimează că îi vine să vomite, arătând spre el. Rânjesc. La naiba, mi-a fost dor de ea!

Profesoara parcurge lista cu perechi, atribuind titluri de filme. *Field of Dreams*[5] ajunge la Chance şi la partenera lui, Brooklyn, iar după felul cum îşi trece degetele peste mâna lui, e fericită să fie lângă el.

Mă întorc la loc, cu mâinile încleştate în poală.

— Încă iţi mai place de el? spune Knox tărăgănat.

Sunt împreună, să ştii. S-ar putea să fie ceva serios. El aşa pretinde. Nu l-am mai văzut niciodată comportându-se atât de *drăguţ* cu o fată. încă-l mai iubeşti?

îmi îndrept privirea spre el.

Expresia lui facială nu se schimbă niciodată. Rece.

— Nu c-ar fi un tip rău, dar tu şi cu el nu vă potriviţi.

Face o pauză ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee.

— Ah. Poate a fost vorba doar de sentimentul de siguranţă pe care ţi l-a inspirat. Frumos, aranjat, accesibiL Asta ţi-a plăcut la ei?

Are un tupeu incredibil.

El nu *mă* cunoaşte.

Am ţinut la Chance.

Îmi privesc unghiile.

— Şi eu fac asta... mă uit la unghii. Asta spune: *Ştiu eu ce ştiu, iar tu nu ştii nimic.*

Oftez.

— N-ai nimic de zis? Bănuiesc că asta înseamnă că încă îţi mai place de el. Fată prostuţă. Cum poţi să-l mai vrei, când te-a abandonat?
.Terenul de basebalf (1989). (N.f.)
Furia iese Ia suprafaţă, la amintirile pe care le evocă.
— Tacă-ţi gura, Distant şi Malefic, sau îţi trag una-n meclă.
Se apropie de mine, capul lui ajungând aproape, prea aproape.
— Te cred, ceea ce-i amuzant, pentru că mereu am crezut despre tine că eşti genul tăcut, dar probabil că am ştiut întotdeauna că eşti altfel în profunzime...
Râde şi se îndepărtează, dar nu înainte ca aerul din jurul lui să se schimbe şi să ii simt apa de colonie. Are mirosul oceanului, se simte aroma sării, a soarelui şi a nucilor de cocos şi mi se pune un nod în gât. îmi întorc capul şi mă holbez fix la ochii lui gri.
— Ce colonie e asta? Apă de peşte?
Se uită la unghiile lui.
— Pute.
E de-a dreptul divină.
Fluieră şi se uită la tavan. îşi trece mâna prin păr.
— Iar dacă iubitele tale nu-ţi spun adevărul despre apa ta de colonie idioată, sunt nişte pizde.
Jur că-i văd gura tresărind.
— Poate că pisicilor le-ar plăcea. *Miau.*
Mă prefac că-l zgârii ca o pisică, iar el nu-şi poate reprima un zâmbet.
— Mi-a luat-o mama de la Paris. îmi cumpăra o sticlă în fiecare an, de Crăciun. Cred că am destulă cât să-mi ajungă o viaţă.
— A, Paris. Drăguţ. Frumos loc... Turnul Eiffel, brânză, vin, accente fabuloase, pudeli. Fac cumpărături acolo tot timpul.

— Serios? zice el, ridicând o sprânceană. N-aş fi zis, după cum arată tenişii tăi. Când ai avut ultima oară o pereche nouă?
Etalez un zâmbet fals.
— Poate că-mi plac chestiile uzate. Cel puţin sunt deosebiţi, nu nişte mocasini din piele făcuţi pe linia de asamblare. Ia să văd...
îmi ating bărbia şi mă uit la pantoful imaculat din piciorul lui mare. Observ cusăturile meticuloase şi culoarea mierii şi mă gândesc că trebuie să fie foarte comozi.
NuMritoHUis 55
— Abia sosiţi din Italia, presupun.
— Frate, e aşa mişto să fii bogat. Cum e să fii sărac?
Vid o strălucire în ochii lui când se uită la mine.
îi place treaba asta.
îi place să se joace cu mine.
Zâmbeşte.
Zâmbesc.
0, dragule, pot să joc şi eu jocul ăsta.
Nu mai am nimic de pierdut, iar acum mă simt curajoasă.
Scot limba, apoi îmi muşc buza de jos intenţionat.
Clipeşte şi îşi ia privirea de la mine.
— Domnule Distant şi Malefic, te excită să te cerţi cu mine?
— Tulip, poţi să mă exciţi oricând vrei tu. Ai chef să ne-ntâlnim sub tribune mai târziu? Nu mă deranjează să mă cobor la nivel de mahala.
— Cine ţi-a spus care-i al doilea nume al meu?
Respir profund. Doamna White s-a oprit în dreptul altei bănci şi decide ce film primesc cei aşezaţi acolo.
El râde.
— Tu m-ai violat?
Rostesc cuvintele fără să gândesc, dar iată că le-am dat drumul, chestie care mă bucură, pentru că de pe faţa

lui a dispărut complet expresia unui amuzament plictisit.
îl privesc cu atenţie, observând fiecare mică schimbare, căutând adevărul în formele parcă şlefuite în granit de pe chipul lui. Maxilarul îi zvâcneşte, trădându-i emoţiile, dar când mă priveşte drept în ochi, tot ce văd în adâncul lui e doar o iarnă nesfârşită.
— Deci? insist eu, ţinând mâinile încleştate sub birou.
— N-am nevoie să iau cu forţa ceva ce mi se oferă zilnic. Niciodată, *niciodată* n-am atins o fată dacă nu m-a implorat s-o fac. Nici măcar nu eşti pe lista mea^ Tulip. Dar, hei, oferta-i valabilă pentru un futai din milă.

— Nu sunt pe lista lui. Foarte bine.Dar ai fost acolo.

— Nu înseamnă că sunt vinovat. Şi am plecat de Ia petrecerea aia... cu gagica mea, care era foarte dornică. M-ai văzut plecând, îţi aminteşti?

Ochii lui mă fixează, căutând ceva.

Mă încrunt. De ce-ar aduce vorba de asta? E un detaliu atât de specific.

— Eşti unul dintre ei şi nu cred un cuvânt din ce spui, răbufnesc eu. Sunteţi cu toţii nişte mincinoşi.

Suntem faţă în faţă acum, stăm cu capetele aplecate şi vorbim în şoaptă, eu cu o voce supărată, el, pe un ton încordat şi ferm.

— Suntem toţi mincinoşi... sigur că da, spune batjocoritor. Am văzut cum beai Fireball de zici că era ceai cu gheaţă. M-am uitat la un filmuleţ cu tine, în care dansai într-un cerc format din cel puţin şasetipl

— Ha, am crezut că erau mai muiţi. I-ai numărat? Ciudat, pe tine nu te-am văzut în video.

— Pentru că eu nu fac aşa ceva. Iar eu am plecat. îţi aminteşti?

Care-i treaba cu el şi cu insistenţa de a-mi *amintii* Toată şcoala
ştie că nu-mi aduc aminte prea multe. Dar decid să trec peste.

— Sunt prea săracă pentru tine? îl întreb. Sărăcuţa de mine.

— Nu particip la astfel de înregistrări video pentru că am o carieră în fotbal de care trebuie să am grijă. Recrutorii de la facultăţi se uită pe reţelele de socializare, spune cu o voce inexpresivă, controlul lui imperturbabil rezistând Iară probleme.

Strâng din buze. Mi-aş da sânul drept ca să-l văd pe Knox Grayson pierzându-şi stăpânirea de sine.

— Da, toată lumea ştie că eşti mare şi puternic. Toată lumea te pupă-n fund. Ghici ce... eu nu. Cred că sub exteriorul ăsta e un tip care are nişte probleme reale. Mami şi tati nu te-au iubit suficient când erai copil? De-asta Dane încă trage pe nas cocaină sau cine mai ştie ce?

Fac o pauză, simţindu-mă triumfătoare când îi văd expresia furibundă.jrmJUadden-MiRfs 57

— Da, ştiu cum sunt lucrurile astea. Am crescut cu o mamă alcoolică, dependentă de droguri. Vezi, e rău peste tot, nu? Indiferent de clasa socială din care facem parte, până la urmă suntem cu toţii doar nişte oameni care au aceleaşi probleme. A mea e faptul că nu-mi amintesc ce s-a întâmplat în noaptea aia. A ta e... nu ştiu. Tu eşti doar un afurisit distant.

A fost un discurs în toată regula, iar el clipeşte rapid. Văd cum i se umilă pieptul când aruncă o privire spre Dane, peste umărul meu. Se uită din nou la mine, cu o privire dură, dar măcar e puţină căldură acolo, misterioasă, profundă şi furioasă.

— Nu-l băga pe fratele meu în asta.

Ha. Dacă Knox are o slăbiciune, atunci ea are legătură cu fratele lui. Păstrez informaţia asta în dosarul cu Lucruri care-l Enervează pe Knox.

— Singurul lucru pe care l-am avut... corpul meu... mi-a fost luat fără să-mi dau consimţământul, de tine sau de unul dintre coechipierii tăi iubiţi. Nu-mi mai poţi face nimic, Distant şi Malefic. Du-te şi spune-i asta astăzi micuţei tale haite de puşti răsfăţaţi. Ceva o să-mi declanşeze amintirile, şi când se va întâmpla asta, o să-l omor cu mâinile mele.

— Eu o să-l omor cu mâinile goale!

Ochii lui licăresc. Simt că inima-mi stă în loc şi mă dau înapoi, confuzia făcându-mă să-mi ţin respiraţia.

Ce?

Îmi caut cuvintele şi sfârşesc prin a zice:

— De ce-ai spune aşa ceva?

Faţa lui devine inexpresivă.

— Şi dacă tot ai ajuns în punctul ăsta, lasă totul să iasă. Scuipă tot ce-ai ţinut în tine atâtea luni. Fă-o acum. Termină odată cu asta.

Mă încrunt. Cum de-a ajuns dintr-odată să deţină controlul?

-De ce?

— Nu vrei s-o faci? Nu te-ai întors acum printre noi după zece luni? Să nu crezi că nu văd toată furia care zace în tine. Vars-o asupra mea.

E unul dintre jocurile lui?

înghit în sec, prinsă intre nevoia de a răbufni în faţa unui Rechin — lucru la care am visat aproape un an — şi pornirea de a-i cere să-mi explice de ce l-ar ucide pe cel care mi-a făcut rău. Furia învinge.

— Bine. Te urăsc pe tine şi îi urăsc pe prietenii tăi. M-aţi distrus anul trecut, dar n-o să vă las să-mi răpiţi anul ăsta sau să-mi influenţaţi viitorul. Dacă-mi faci viaţa un iad, o să fac acelaşi lucru cu a ta.

Ochii lui se închid, coborându-şi pentru un moment genele dese şi întunecate.

— O, Tu lip. TU n-ai putea să-mi faci viaţa un iad.

— Aş vrea să te văd în locul meu.

Privirea lui coboară spre tenişii mei Converse.

— Nu, mersi.

— Ticălosule, îi spun cu maxilarul încleştat.

— Da.

— Eşti un mare ticălos. Cea mai mare pulă din şcoala asta, şi nu mă refer la mărime. Mă refer la faptul că eşti un cretin de proporţii colosale. Nu pot să cred că fetele chiar te vor. Eşti dezgustător.

" -Da.

— Şi, cel mai probabil, liceul a fost perioada când ţi-ai atins apogeul ca sportiv. Cândva o să ajungi un tip singuratic, de vârsta a doua, cu mari probleme de angajament. O să hi în AA*, dependent de porno, plângând în cutiile de mâncare chinezească pe care le vei comanda...

îşi freacă gura cu mâna şi la început am impresia că e nervos; apoi îmi dau seama că umerii i se zguduie de râs.

— Ce-i aşa de amuzant? mă răţoiesc la el.

Mă săgetează cu privirea.

— Tu eşti amuzantă.

întind mâna şi-i ciufulesc părul. îl simt mătăsos sub degete şi tresar, simţindu-mă de parcă am fost atinsă cu fierul înroşit

6 Prescurtarea de la Alcoholics Anonymous (Alcoolici Anonimi). (N.t.)

Si DngiAMTocmai l-am *atins*.
Ce se întâmplă cu mine?
El îngheaţă la atingerea mea şi se dă înapoi.
— Nu mă atinge.
Încerc să-mi potolesc bătăile rapide ale inimii.
Doamna White îşi drege glasul când se apropie de masa noastră.
— Mă bucur să văd că vă înţelegeţi. Pufnesc.
— Am nişte opţiuni de filme pentru voi, continuă ea. Va trebui să vă uitaţi împreună şi să lucraţi la eseu. E o problemă?
— Nu, spune Knox încordat. Urlu pe dinăuntru.
— *Abia* aştept să lucrez cu Knox. Ce-aveţi pentru noi? Zâmbeşte, aparent fără să bage de seamă atmosfera încordată
care ne înconjoară.
— Ah, atunci am două sugestii, fie *Star Wars*> fie *Dirty Dancing*. Care dintre ele?
— Ster WarSy răspund eu.
— *Dirty Dancing,* zice Knox în acelaşi timp, iar eu mă holbez la el.
— Serios? Adică alegi „Nimeni nu o pune pe Baby la colţ*" în loc de săbii în flăcări şi Jedi şi, hei, nu sunt toţi băieţii topiţi după nave stelare şi crime? Eşti bărbat? Foloseşte Forţa, Knox. Trebuie să alegi S/ar *Wars*.
îmi aruncă o privire arogantă.
— Lăsând la o parte săbiile în flăcări, în *Dirty Dancing sunt* aspecte despre care putem să scriem. Felul în care Baby îşi uneşte familia...
— Pf, pufnesc eu. Şi care-i treaba cu Luke Skywalker şi Prinţesa Leia? Cu Chewie şi Han Solo? Asta familie, nu oameni bogaţi în vacanţă în Catskills...
— ...două grupuri socioeconomice, cei aflaţi în vacanţă şi cei angajaţi la Kellerman's...

— Frate! Ştii chiar şi numele hotelului. Şi acum foloseşti şi cuvinte mari, ca socioeconomic. Surprinzător... întotdeauna am crezut că eşti cam limitat.

— Tu ar trebui să fii creierul. Asta-i eticheta ta, a mea e cea de sportiv. Ţine pasul cu vorbele mari, Tulip.

— Dacă-mi mai spui Tulip o dată...

— E mult mai bine decât cum îţi spun ceilalţi.

— O să te pocnesc.

Se face linişte, iar eu şi Knox ne uităm fix unul la altul. Scutură din cap.

— Ai gura mare.

— Va trebui să te obişnuieşti.

Doamna White ridică mâna, cu ochii când la mine, când la Knox. Se unde un ţâţâit dinspre ea.

— Nu m-am aşteptat să fiţi atât de vehemenţi în privinţa opţiunilor. E totul în regulă?

Oh, n-am de gând să dau inapoi acum. Dau din cap afirmativ.

-Da.

Knox oftează.

Ea rânjeşte.

— Bine! îmi place, ăăă, entuziasmul. Să vedem... Gata, ştiu. Mă gândesc la un număr şi fiecare dintre voi alege o cifră de la unu la zece. Cine ghiceşte numărul cel mai apropiat poate să aleagă...

— Unu, spune Knox intrerupând-o.

Se uită la mine de parcă ar vrea să mă ucidă.

— Cinci, mă răstesc.

Ea îmi aruncă o privire nevinovată.

— Alesesem unu. îmi pare rău, Ava, e alegerea lui Knox, deci rămâne *Dirty Dancing*. Va las pe voi să alegeţi subiectul, dar îmi place ideea lui Knox despre diferenţele sociale, sau poate o discuţie despre

modul în care romantismul din film a reuşit să cucerească inimile mai multor generaţii?
— Diferenţele sociaie> strig eu.
— Aspectul romantic, spune Knox peste mine.
Ne încruntăm unul la altul.
Vorbeşti serios? îi spun eu din priviri.
O, da, răspunde expresia lui. *Şi o să fie aşa de distractiv.*
Ea râde.
— Ce vreţi voi. Poate vă vine o altă idee, una originală. Trebuie să vă uitaţi la film şi să-mi predaţi notiţele de azi în două săptămâni.
Se îndepărtează, iar Knox îşi îndreaptă privirea înainte.
— Apropo, ea întotdeauna alege unu. Te-am bătut.
Chicoteşte răutăcios. Eu mă burzuluiesc.
— Aspectul romantic e mai presus de săbiile cu laser? Şi eu care credeam că eşti un tip.
— Răbdare trebuie să ai, tânărul meu Padawan.
Mă holbez la el.
— Ah, *ticălosulel* Ai f&cut-o ca să te iei de mine, nu-i aşa? N-a fost vorba de film... n-a fost decât ceva de genul *Hai s-o facem pe Ava să se simtă aiurea.*
El mormăie şi scoate un oftat afectat, prelung.
— Nu totul are legătură cu tine. Patrick Swayze a fost actorul preferat al maică-mii, iar *Ghost*[3] era filmul la care se uita tot timpul.
Ciulesc urechile.
-Era?
Strânge din buze.
— Cee?
— Nimic, spune în barbă.
Mă uit chiorâş la el. Clar e *ceva.* Iau pixul şi-l răsucesc.
— Atunci păstrează-ţi secretele: Eu nu...

3 » .Fantoma mea iubiţi" (1990).

Mama a murit când aveam doisprezece ani.Își duce mâna la gură, ca și cum ar fi surprins de ce mi-a zis. Clipesc repede, încercând să mă gândesc la ceea ce credeam că știu despre Knox Grayson cel impenetrabil. Cum de n-aveam habar de chestia asta?

— S-a întâmplat înainte de-a veni la Camden. Așa, și-a pierdut mama. Nu-l compătimi, Ava. Futu-i. E Knox, un Rechin și nu merită…

îmi face un semn din cap, întrerupându-mi gândurile.

— Oamenii mor. Viața e fragilă și n-avem nici cea mai vaga idee când se încheie. Nu c-ar conta. Nimănui nu-i pasă de fapt.

Nimănui nu-i pasă de fapt.

— Foarte deprimant, Knox, spun și-mi dreg glasul. Să revenim la eseu…

— Așa. Bănuiesc că nu vrei să petreci timp cu mine dacă nu ești obligată. O să ne prefacem că ne-am uitat la *Dirty Dancing* împreună.

— Nu-mi pot imagina cum ar fi să rămân singură cu tine.

Pentru că nu răspunde, mă întorc cu fața spre el. Se joacă cu
laptopul, trecându-și absent degetele peste tastatura argintie, privind în gol. Dintr-odată se încruntă.

— Pentru că ți-e frică de mine? N-am fost *eu*.

În ochi îi apare o privire ciudată.

Mă uit la părul lui castaniu, mătăsos. Tipul care m-a violat avea părul brunet, așa cred. Poate mă înșel și n-am cum să am încredere în acele amintiri…

Rostesc încet:

— Nu-mi place de tine, atâta tot.

— Slavă cerului.

Rupe o bucată de hârtie din caiet, mâzgălește un număr pe ea și mi-o pasează.

— Uite numărul meu de telefon. Nu-l da mai departe, c-o să avem probleme. Poate ne uităm în

DnfiAn

aceeaşi seară şi dup-aia discutăm despre ce subiect
alegem cât e încă proaspăt în minte.

Ah.

Knox Grayson nu-şi dă niciodată numărul de telefon. Ştiu asta pentru că toate fetele au incercat încă din primul an să pună mâna pe el, să-i scrie mesaje porcoase şi din astea. Eu nu mă număr printre ele. Se zvoneşte că şi-a avertizat toţi amicii că dacă-l dau mai departe o să le pară rău.

Iau bucata de hârtie şi-mi dau seama imediat că cifrele nu seamănă cu cele din scrisoarea la care mă gândesc în subconştient încă de când am găsit-o. Ei bine, cel puţin nu e el „admiratorul secret".

— Nicio problemă. Alegem o seară din săptămâna asta? Ne uităm pe la nouă şi vorbim la unsprezece? Copiii mai mici au voie la TV după cină şi trebuie să aştept să se ducă la culcare. N-am unul la mine în cameră. Pot să mă uit pe laptop dacă vrei mai devreme, dar prefer la T V.

— Copiii mai mici? Credeam că ai un singur frate.

Tresar. De unde ştie despre Tyler? Abia dacă am vorbit despre el în anii în care am fost aici.

— Locuiesc la Surorile de Caritate. Am un singur frate... care e de fapt fratele meu vitreg... dar sunt douăzeci de micuţi acolo şi mai sunt şi copii mai mari.

— Stai. Eşti încă *acolo*? Credeam că...

Mă încrunt spre el.

— Unde aş putea fi? Am făcut optsprezece ani în ianuarie şi mă lasă să stau deocamdată, dar nu-i ceva definitiv. Am cerut o cameră aici, dar nu ştiu dacă o să se rezolve...

Vocea mi se pierde şi tac. Sunt sigură că nu vrea să afle detalii despre revenirea mea la Camden.

Se încruntă, iar în dreptul sprâncenelor îi apare o cută, ca şi cum ar fi profund îngândurat. îmi aruncă o privire dezinteresată.

— Am înţeles. îmi trimiţi un mesaj când vrei să te uiţi. Mie mi-e indiferent.

Mă uit la număr. Să-i scriu un nibsaj? La naiba cu asta. Dacă are impresia că vreau să am de-a face cu el, chiar şi prin telefon, se înşaiă amarnic.

Dar> stai aşa, am numărul lui!

Există posibilităţi nenumărate. Poate ii scris în toaleta fetelor, anunţat în clasă, publicat online, în ziar — la dracu', pe un banner, în spatele unui avion. Oftez. O fată poate să viseze...

S-a aplecat spre mine, iar apa aia idioată de colonie pluteşte în jurul meu.

— Dac-ai de gând să-mi scrii numărul în baie o să te fac să plăteşti, Tulip.

Zâmbesc, cu un aer inocent.

— Eu, să fac aşa ceva? Niciodată.

— Mhm.

Din fericire, se aude imediat sunetul clopoţelului. Mi s-a părut cea mai lungă oră din viaţa mea şi o zbughesc

afară ca un ogar la curse.Capitolul 5

AV

ADupă oră mă duc la toaletă. Stomacul îmi chiorăie de foame şi e neliniştit în acelaşi timp, am nervii încordaţi şi pregătită în caz că se apropie cineva de mine. Privind în retrospectivă, ar fi trebuit să mănânc <% pâinea prăjită şi ouăle pe care le-au pregătit călugăriţele, dar eram agitată. Totul depinde de ziua de azi. Dacă reuşesc...

Ultima cabină e liberă, aşa că mă aşez.

S-a dus o oră.

Au mai rămas cinci.

îmi scot medalionul de sub cămaşă şi-mi treg degete peste eL Ieftin şi vechi, găsit pe podea într-unui dintre multele adăposturi în care am fost cu mama. îmi amintesc că am întrebat pe-acolo dacă îi aparţinea cuiva, dar nimeni nu l-a revendicat şi din moment ce nu era nicio poză în interior, am decis că era menit pentru mine. îl deschid şi mă uit la poza micuţă cu Tyler, la ochii lui mari şi la părul şaten. Nu semănăm deloc.

— Ce copil dulce, şoptesc eu. Ne descurcăm, nătâfleţule

.NuMxMeiHUis 67
Mai trag o dată aer în piept şi o iau înainte pe hol, mergând pe dreapta, pe lângă dulapuri, către biroul directorului. În jurul meu toată lumea merge şi vorbeşte. Piper a tulit-o la a doua oră şi n-o $-0 mai văd până la prânz.
Uneori, cel mai singuratic loc e în mijlocul unei mulţimi. Dar e în regulă. Sunt aici şi asta înseamnă ceva.
Intru în birou şi dau de o adevărată nebunie, cu elevi şi profesori care se fâţâie de colo-colo. Zăpăceala din prima zi.
— Ce-i, păpuşă? întreabă doamna Carmichael, secretara.
Deloc surprinzător, pare agitată. Părul ei castaniu prăfuit e prins
în vârful capului, într-un coc bine strâns, dar îi ies şuviţe de peste tot. Are un pix pus după o ureche. E un pic mai durdulie şi poartă o bluză vaporoasă, cu flori roz uriaşe pe ea.
îmi dreg glasul.
— Directorul Trask m-a rugat să vin aici în dimineaţa asta. Mă numesc Ava Harris. Aş fi venit mai devreme, dar abia am reuşit să ajung la prima oră.
Ea clipeşte şi îşi îndreaptă spatele, aducându-şi clar aminte de numele meu. Da, eu sunt fata aceea.
O privesc absentă. *Te rog, nu mă compătimi.*
Ea dă din cap afirmativ.
— Bun. Eşti sigură că nu s-a referit la sfârşitul zilei?
Se uită spre uşa închisă de la biroul directorului.
— E foarte ocupat în prima zi.
Cineva, un curier, se loveşte din mine. Duce o cutie plină cu broşuri pe care o aşază pe tejghea. Ea semnează pentru ele, evident uitând de mine, iar eu încep să mă gândesc dacă ar trebui să insist că el mi-a zis să vin de dimineaţă, dar decid să renunţ. Am avut destule confruntări pe ziua de azi. CLING!

Clopoţelul sună în difuzor, ia» eu mă uit prin uşa de sticlă la elevii în întârziere care o zbughesc şi aleargă la ore. Oftez. Ora mea e în partea opusă a clădirii. Mă întorc să cer un permis de trecere, însă ea se ia de curier şi-i spune că toate culorile din broşură sunt greşite.
Dau să ies când îl văd pe Knox ieşind din biroul domnului Trask. Stai puţin — eu nu pot să-l văd pe director dimineaţa, dar *el* poate? Ha. Mă înroşesc la faţă şi-mi strâng cărţile la piept.
— Ai deja probleme? comentează el când se opreşte în faţa mea.
Doamna Carmichael îşi ridică privirea şi-l strigă pe Knox, spu-
nându-i că o să-i scrie o învoire ca să se ducă înapoi la oră.
Strâng din buze.
— Trebuia să intru la domnul Trask, dar se pare că ai ocupat tot timpul liber pe care-l avea la dispoziţie, iar acum sunt nevoită să mă întorc în clasă.
— Ah...
Se întoarce spre doamna Carmichael, care-i ocupată să-i scrie învoirea.
— Maxine, Ava trebuia să-l vadă pe director. Vrei să-l suni tu?
Maxine! Serios?
Ea îşi înclină capul şi se uită când la mine, când la el. Pare enervată, dar e evident prea ocupată cu tipul cu broşurile ca să mai dezbată subiectul. Aprobă scurt din cap.
— N-am nevoie de ajutorul tău, Distant şi Malefic, bombăn eu. Şi, mă rog, de ce ai fost la director? încerci să-ţi modifici programul ca să nu trebuiască să stai cu mine în clasă?
Nici nu se uită la mine.
— O, o să-mi placă să stau lângă tine. Eşti destul de fascinantă, sărăntoaco.

— Vai, o să stau lângă regele de la Camden, cu siguranţă va fi cea mai fascinantă experienţă din viaţa mea.

— Te poate primi acum, Ava. Mergi înăuntru, spune doamna Carmichael, făcând un gest spre uşa închisă.

— Ne vedem mai târziu, TYilip, spune el când trece pe lângă mine.

— Nu-mi mai spune aşa! mă răstesc la el.

HaiMnMflhMflt 69

Iese din încăpere, mişcându-şi ritmic umerii largi.

Încuviinţez din cap şi deschid uşa domnului Trask.

Directorul e un bărbat scund, de aproximativ cincizeci de ani, care mă priveşte cu o expresie prietenoasă. Zâmbeşte, dar pare precaut.

— Ava, aici erai! Te aşteptam, intră. Ia loc. E minunat că ai hotărât să revii la Camden.

Mă aşez într-un fotoliu luxos din piele şi dau din cap afirmativ, dar în sinea mea ştiu că nu prea am avut de ales. Ţeluri — ele sunt cele care m-au împins să mă întorc aici, în iadul ăsta.

incă un zâmbet firav din partea lui, apoi înconjoară biroul şi se aşază, cu mâinile în poală.

— După cum am spus la telefon săptămâna trecută, putem adăuga fără probleme notele tale din anul anterior la programa noastră de aici. Se pare chiar că ai depăşit rezultatele obişnuite. Profesorii de la Surorile de Caritate au făcut o treabă bună cu şcoala acasă.

Zâmbesc timid.

Profesorii au fost de rahat. Adevărul e că am făcut totul singură. Am făcut cercetări şi am găsit un program de şcoală acasă acceptat în şcolile publice din Tennessee, am parcurs singură materialul şi am dat fiecare test în condiţii legitime, fără să trişez. De câteva ori chiar m-am furişat în şcolile de lângă orfelinat, stând în spatele clasei şi luând notiţe. Din fericire, clasele erau atât de pline, încât n-a băgat nimeni de seamă.

— N-o să fii dezamăgită de hotărârea de a lăsa în urmă cele întâmplate anul trecut. Camden este, într-adevăr, cel mai bun loc pentru tine.

E cel mai rău loc în care ra-aş putea afla.

De fapt, planul meu iniţial a fost să mă întorc la şcoala publică unde am urmat gimnaziul, dar mai e vorba şi de Tyler şi trebuie să mă gândesc şi la viitorul lui.Domnul Trask scoate un dosar .fu un teanc de hârtii şi îl deschide. Are acolo toate datele mele şi mă mănâncă degetele să i-l smulg din mâini, curioasă dacă petrecerea e şi ea descrisă printre ele. Sunt sigură că da. Toţi fotbaliştii de la petrecere au primit o mustrare şi au fost suspendaţi timp de o săptămână, pe durata interogatoriilor poliţiei. O amărâtă de săptămână. Cât despre mine, nu m-am mai întors niciodată la Camden după noaptea aceea, ci am petrecut câteva zile la Piper până când m-am întors la orfelinat.

Asta s-a-ntâmplat atunci.

Asta e acum.

El continuă:

— Conform mediilor tale, continui să fii în competiţie cu ceilalţi elevi şi vei ñ eligibilă pentru topul final al clasei.

îmi pune o bucată de hârtie în mână.

— Aşadar, după ce semnezi aici, o să fii din nou înscrisă la şcoala noastră. Ca şi cum n-ai fi plecat niciodată.

— A apărut vreo veste despre cazare?

Când am vorbit la telefon, săptămâna trecută, mi-a spus că vom discuta astăzi despre subiectul ăsta. Nu mă aştept la un răspuns favorabil, dar dacă aş sta în campus mi s-ar uşura situaţia, mai ales având în vedere naveta oribilă de dimineaţă din Nashville. În plus, călugăriţele nu mai răspund de mine şi, chiar daca îmi oferă mai mult timp ca să-mi găsesc altceva, au nevoie de cameră pentru alţi copii.

— Da, da, spune zâmbind. Am veşti foarte bune. E un loc în cămin şi îţi aparţine. Fără costuri.

Clipesc, surprinsă. Am venit pregătită să mă lupt pentru o cameră gratuită la cămin.

— Dar spuneaţi că nu sunteţi sigur dacă cei din consiliu o să fie de acord să-mi plătească locuinţa. Ce s-a schimbat?

Dă din cap aprobator.

— Adevărul e că avem un donator anonim, care s-a oferit să acopere costurile.

— Cine? Adică, presupun că majoritatea celor din consiliu sunt supăraţi pe mine pentru cele petrecute anul trecut.

Oftează, părând nesigur

— Persoana doreşte să rămână anonimă. Şi, te asigur, consiliul *nu* este supărat pe tine. Vrem să te ajutăm. Şi eu am două fiice şi…

Se opreşte şi îşi drege glasul, evident răzgândindu-se în privinţa a ceea ce voia să zică. Mă priveşte gânditor şi îşi alege cuvintele cu grijă.

— După cum ştii din conversaţia noastră anterioară, în mod normal nu le permitem celor care locuiesc în zonă să stea în cămin, dar, din moment ce eşti un caz special, am lăsat la o parte această regulă şi ţi-am acordat ţie locul. Te poţi muta astăzi, dacă doreşti. Domnişoara Henderson se ocupă de cămin şi te aşteaptă. Nu trebuie decât să mergi să te instalezi în camera ta după ore.

Sunt uimită. O cameră în cămin costă cel puţin zece mii de dolari pe an!

Cine-a fost? Un părinte care se simte vinovat pentru că ştie că fiul lui mi-a făcut rău?

Indiferent cine ar fi, un loc aici îmi va face viaţa mult mai uşoară. O să am o cameră a mea în care o să pot să studiez şi să mă concentrez. Sigur, o să-mi fie dor de Tyler, dar pot să-I vizitez în fiecare după-amiază şi, oricum, nu-i ca şi cum am sta amândoi în aceeaşi cameră sau am avea acelaşi program, cu excepţia cinelor împreună. Copiii mai mici dorm în altă aripă a orfelinatului.

Dau din cap aprobator şi mă concentrez pe ce mai am de rezolvat.

— V-am spus săptămâna trecută despre fratele meu, Tyler, şi despre situaţia lui. Are şase ani şi are nevoi speciale, iar şcoala aglomerată unde e repartizat, în Nashville, nu-l ajută deloc. Abia îi acordă atenţie acolo.

tmi muşc buzele, amintindu-mi un incident de anul trecut când el a plecat de la şcoală şi s-a rătăcit în zona

de lângă râu. Abia după patru ore pline de disperare poliţia l-a găsit stând pe mal şi aruncând pietre în apă. Dacă ar fi căzut? Dacă l-ar fi răpit cineva? E o zonă groaznică a oraşului, cu o mulţimi de clădiri abandonate pline de dependenţi de droguri. Eu sunt obişnuită cu astfel de locuri; el nu.

— Vreau să fie primit în campusul destinat copiilor de la gimnaziu de la Camden. Ştiu că aveţi un departament dedicat exclusiv ajutorării copiilor cu nevoi speciale.

Se ridică, dă ocol scaunului şi se aşază.

— Fratele tău... Asta ar însemna să acordăm încă o bursă, iar consiliul nostru a completat deja cota pentru anul ăsta. Tu, pe de altă parte, ai fost elevă aici, una cu rezultate incredibile.

Trag adânc aer în piept. Mă gândesc la fratele meu, la statura mică pentru vârsta lui şi la degetele uşor necoordonate. Diagnosticat la naştere cu sindrom alcoolic fetal, are nişte întârzieri de dezvoltare şi probleme de atenţie. Nu-şi va atinge niciodată potenţialul în locul în care se află.

Hotărârea mea devine şi mai puternică.

— Cu tot respectul, domnule Trask, nu mă întorc decât dacă se poate înscrie şi el. Una dintre călugăriţe a fost de acord să-l aducă şi să-l ia de la şcoală cu maşina, aşa cum au ftcut şi în cazul meu înainte să împlinesc şaisprezece ani. £1 are nevoie de lucrul ăsta şi nu e indisciplinat E cuminte, e drăguţ şi deştept şi n-are nevoie decât de un loc cu oameni buni, cărora să le pese de el. Şi e *orfan*. Mama noastră l-a abandonat.

Nu-mi place să folosesc cuvântul ăsta, dar dacă ajută, nu mă dau în lături.

El face o grimasă, iar eu continui:

— Am completat deja toate actele.

Le scot din rucsac şi le pun pe biroul lui. Le-am scos la imprimanta de la restaurantul Lou's.

— Trebuie să fie un loc pentru el în campusul gimnazial. Doar unul.

Gândul de a-l vedea pe Tyler având parte de serviciile pe care le merită îmi face palmele să transpire. înghit în sec gândind cu rapiditate, şi mă trezesc spunând lucruri pe care nu ştiu dacă le pot realiza.

— Uitaţi ce e, lăsaţi bursa pentru el. O să... o să vă plătesc eu câte puţin. Am nişte economii şi o slujbă. Sunt o chelneriţă excelentă.

IfsaWaWen-MNJs n

Nu e mult şi puteţi să-mi cereţi şi dobândă sau cum preferă administraţia dumneavoastră, dar vă jur că o să achit costurile pentru el şi apoi, după ce intru la facultate, pot să-mi iau altă slujbă, poate una mai bine plătită şi...

— Ava, mă întrerupe el. Nu-ţi pot acorda un împrumut. Şi ca să-J putem înscrie pe baza unui plan de a plăti în rate e nevoie de jumătate din sumă. Ai cincisprezece mii de dolari?

Simt un gol în stomac.

— Nu.

— Draga mea..., spune el, cu o voce mai blândă. Toate fondurile pentru burse au fost deja alocate pentru anul acesta. Nu mai depinde de mine.

Mă ridic. N-am venit aici doar ca să fiu refuzată atât de repede. Sunt pregătită să lupt. Mă uit în jos la citatul din Ana'is Nin de pe rucsacul meu, la cuvintele pe care le-am scris cu markerul. *Viaţa se micşorează sau devine mai încăpătoare în funcţie de curajul nostru.*

Nu renunţa niciodată, Ava.

— Atunci spuneţi-i donatorului sau sunaţi la administraţia din campus să se asigure că nu mai au locuri, pentru că, vă promit: dacă nu ii găsiţi lui Tyler un loc, o să mă pierdeţi. Pot să mă duc mai incolo, la Morganville şi vor întinde covorul roşu înaintea mea. Ştim amândoi că notele mele sunt unele dintre cele mai

bune pe care le-a văzut şcoala asta. Nu m-aţi fi sunat şi nu m-aţi fi *rugat* să mă întorc dacă nu eram gata să pun Camden în fruntea listei celor mai bune şcoli private din stat. Chiar vreţi ca mai marele concurent al dumneavoastră să se laude cu notele mele?

— Blufez în legătură cu Morganville, care se întâmplă să fie şi cel mai mare rival al nostru la fotbal. Singurul motiv pentru care nu m-am adresat lor înainte este că nu au programul pentru nevoi speciale pe care-l are Camden.Mai mult de-atât, m-am întors aici. *M-am întors.* Iar asta nu dă bine în faţa viitorilor elevi care şi-ar putea pune întrebări cu privire la calitatea *morală* a tinerilor pe care îi educaţi aici? Poate că acolo, undeva, e un viitor fotbalist-vedetă care se întreabă dacă locul potrivit pentru el e Camden. Poate că o fată deşteaptă, care îşi permite să vină la Camden, alege să meargă la Morganville pentru că ea a auzit anumite zvonuri.

Ezit. îmi place de el, întotdeauna mi-a plăcut, dar...

— Primesc cereri pentru a-mi spune povestea de la reporteri care n-au nimic de-a face cu oraşul ăsta, care nu se tem de bogaţii de aici. Vreţi să mă vedeţi la o emisiune matinală care are o audienţă naţională? N-aş vrea să atrag atenţie nedorită asupra acestui loc şi, cine ştie, să sugerez că şcoala asta şi oraşul n-au făcut destule pentru mine.

Vocea îmi cedează. E o minciună. Nu există niciun reporter. Nimănui nu i-a păsat de ce mi s-a întâmplat.

îşi scoate ochelarii şi îi şterge încet, cu o expresie surprinsă pe faţa lui ridată. Colţurile ochilor i se încreţesc când se uită chiorâş la mine.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de... categorică.

— S-au schimbat multe lucruri la mine, domnule Trask.

Se uită la părul meu, mă priveşte prelung, scrutător, oftează, apoi dă din cap aprobator.

— Vad asta, şi îmi pare rău. Cu adevărat.

Dă-mi doar ce-am nevoie.

Zâmbeşte scurt.

— Lasă-mă să dau nişte telefoane şi te sun până la sfârşitul zilei. E în regulă?

Aprob din cap şi mă îndrept spre uşă.

— Doar pentru el mai trăiesc acum. Dacă el nu-i lângă mine, toate astea, spun eu, făcând un gest cu mâinile în jur, nu-mi trebuie. N-o să semnez nimic.

Dă din cap afirmativ.

— O să te anunţ la sfârşitul zilei.

Ies din birou şi, ce să vezi, doamna Carmichael are o învoire pregătită pentru mine

Ies pe hol, mândră că Ava în varianta cea nouă are o coloană vertebrală.

Am la dispoziţie doar anul acesta ca să pun totul la punct şi, chiar dacă eu o să fiu nefericită aici, măcar fratele meu va avea parte de un nou început.Capitolul 6

KNO

XOra cu Ava m-a pus pe jar. A fost o experienţă intensă faptul că am stat lângă ea> că am simţit mirosul părului ei când se mişca, că am observat felul în care i se încreţeau buzele când era supărată pe mine; ce să mai zic de ochii ei. Nu-mi plac emoţiile pe care mi le provoacă, felul în care e în stare să mă aţâţe cu o simplă privire.

Şi momentul când m-a atins... Futu-i, nu. Nu mi-a convenit deloc.

Dar acum mă gândesc la fratele meu. Azi n-a venit la ora de sport şi abia am reuşit să mă forţez să stau locului până când a sunat clopoţelul, apoi am plecat să-l caut.

Deschid uşa de la sala de forţă din complexul sportiv şi iată-l, lovind cu pumnii înmănuşaţi sacul profesional de box care atârnă din tavan. Transpiraţia îi

curge pe faţă, iar el loveşte încontinuu sacul care se bălăngăne.

Din difuzorul telefonului său răsună tare muzica lui Eminem, iar eu mă grăbesc să o opresc. El mă ignoră, e roşu la faţă şi are o privire de nepătruns şi îşi continuă antrenamentul.

îmi încrucişez braţele la piept şi mă uit la el.

— Ai ratat sprinturile pe care antrenorul ne-a pus să le facem pe teren. Am vorbit despre strategia de joc pentru meciul de deschidere, iar tu n-ai fost acolo. Ora de sport e la fel de importantă ca orice altă materie. Primeşti notă pentru ea.

— Sunt sigur că n-o să se supere dacă lipsesc într-o zi, spune şi râde. Dar tu... dacă tu ai lipsi, ar fi iadul pe Pământ.

— Suntem o echipă, Dane. Nu vreau decât să-ţi păstrezi concentrarea. Fotbalul te ajută cu schimbările de dispoziţie.

Ridică din umeri, ia un prosop şi se şterge pe faţă.

Mă simt exasperat, ceea ce mă face să ridic tonul.

— Te comporţi ciudat, aproape...

— Nebuneşte?

Vocea lui tremură, ca şi cum s-ar lupta cu emoţiile.

Mă încordez şi mă încrunt.

— Nu eşti nebun, dar nu cred că ai trecut peste ce s-a întâmplat la petrecerea aia. Ştiu că-ţi aminteşte de toate lucrurile alea legate de mama...

— O, şi tu ai trecut peste? Te rog. Eşti la fel de dat peste cap ca şi Aline... doar că te prefaci mai bine. Te fâţâi de colo-colo şi dezgropi trecutul tuturor. Spune-mi, ea are habar că ştii totul despre ea?

Oftez.

-Nu.

El mă priveşte cu atenţie.

— Nu ştiu ce-ai de gând cu ea, dar e ciudat. N-am încredere în chestia asta.

Trece pe lângă mine în drumul spre duşuri, dar îl apuc de mână.

— Las-o pe ea. Ştiu că foloseşti din nou chestia aia, şi nu mă refer la marijuana sau la Molly[10]. Foloseşti chestia tare...

— Aşa, şi?

tşi înclină capul, moment în care expresia lui vulnerabilă îmi aminteşte de cea a mamei, ceea ce mă duce înapoi în trecut. O văd

■o MDMA, substanţă psihoactivi cunoscuţi În special cu numele *Ecstasy. (N.red.)*

MSiMiAJerWHifc 79

plutind cu faţa în jos în piscina noastră, cu cămaşa de noapte încă pe ea. înghit cu greu, încercând să îndepărtez imaginile, dar frânturi din acele ultime amintiri se strecoară până când mă văd, împreună cu Dane, întorcându-ne acasă de la şcoală şi strigând-o pe nume. De obicei era la pian, încercând să cânte, chiar dacă ştiam că ajunsese să-l dispreţuiască, sau croşeta, fără un scop anume, doar o sfoară lungă, plină de noduri, bună de nimic.

Cu o noapte înainte, ea şi tata avuseseră una dintre certurile lor oribile — el voia ca ea să se întoarcă la clinica de psihiatrie şi o implorase să-i asculte argumentele raţionale, iar ea ţipa la el s-o părăsească şi să nu se mai întoarcă. Ecourile acelei emoţii dureroase persistau chiar şi când am plecat în acea dimineaţă, noi spre şcoală şi tata la New York, pentru o întâlnire de afaceri.

îmi frec cicatricea de pe faţă.

Dane tresare, cu ochii la mine.

— înceteaza să te mai gândeşti la mama.

Ignorându-l, continui:

— Uite care-î treaba, n-aş putea sa trec peste dacă faci o supra- doză, pricepi? Nu-i ca la mama. Eşti singura persoană la care ţin şi dacă tu mă părăseşti, cine naiba o

să-mi amintească că sunt un idiot şi că n-ar trebui să stau cu ochii pe Ava Harris?
Nu se mai uită la mine. Dar eu îl privesc în ochi.
— Dane.
— Knox.
— încetează cu atitudinea asta.
El oftează.
— De ce? Tata se întoarce abia peste o săptămână şi nu crezi c-ar fi trebuit s-o facă deja?
Mă uit la el suspicios. Tata a zis că o să se întoarcă azi.
Rânjeşte.
— Suzy ne-a trimis mesaj. Bănuiesc că nu ţi-ai verificat telefonul.
Oftez şi îi dau drumul la braţ. Suzy e bona noastră şi locuieşte
din când în când la noi acasă, ne supraveghează, pregăteşte cina şi se asigură că frigiderul e aprovizionat şi că domeniul e îngrijit. Acum e mai degrabă asistentă personală decât bonă.
Chipul lui e străfulgerat de o privire înfrântă.
— îl urăsc, să ştii.
— Nu, nu-i aşa. E tatăl nostru.
Şi-i la fel de dat peste cap ca şi noi.
— Dacă faci chestia asta ca să-l pedepseşti, singura persoană pe care o răneşti eşti tu. Şi mă răneşti şi pe mine.
Oftez.
— Dacă Liam te încurajează să iei chestii tari, nu-i prietenul tău, Dane. Nu fi prost când vine vorba de el.
Dane a intrat în starea asta ciudată încă din timpul petrecerii. În noaptea aia a scăpat de sub control, era ameţit ca naiba, călare pe Ava, dansând cu ea, cu mâinile pe talia ei...
Ca şi cum ar şti exact la ce mă gândesc, spune:
— Nu i-am făcut eu chestia *aia*, frate.

O fi el dat peste cap, dar dincolo de exteriorul lui tulburat, e prefect conştient că nu înseamnă *nu.*
N-ar ataca niciodată o fată.
îmi cunosc propriul frate.
— Te deranjează s-o vezi? îl întreb. Poate-ar trebui să vorbeşti cu cineva.
îmi aruncă o privire.
— Nu sunt mama. Sunt bine. Am medicamente.
A făcut terapie, nu constant, dar acum simt că problema e mai mare, şi nu greşesc niciodată când vine vorba de eL
Iar Ava s-a întors.
— Ce-ţi aminteşti din noaptea aia? Povesteşte-mi din nou.
îşi trece o mână prin păr.
— Nu prea multe.
L-am surprins uitându-se Ia ea. Desigur, cu toţii am măsurat-o din ochi. E greu să nu o observi. E devastator de frumoasă, deşi nu cred că e conştientă de asta. Nu-i nimic fals la ea. Fără parfumuri scumpe. Fără machiaj, cu excepţia buzelor. Poate de vină e zâmbetul

ei, doar o curbă firavă când e amuzată, în rest buzele ei sunt îmbufnate şi pline.
Dane ridică din umeri.
— Mi s-a părut drăguţă, dar nu făcea parte din gaşca noastră, zice şi pe chipul lui apare un zâmbet fugar. în plus, evit fetele drăguţe... aşa cum faci şi tu. Ea e singura fată care nu ţi-a acordat atenţie. îmi place asta la ea, clar. Rahat, n-am mai râs de luni de zile cum am râs de felul în care s-a uitat la tine în timpul orei. Te urăşte de moarte...
— Hai să nu vorbim despre asta.
Ridică din sprânceană.
— Care-i faza cu rahatul ăla cu *e un loc liber aici*?
Chance o să fie şucărit.

Chiar este supărat. Mi-a întors spatele pe hol după oră şi a plecat.

— Nu mai sunt împreună.

în ochi îi apare o vâlvătaie şi râde.

— Ia te uită, există o fată care va distruge, în sfârşit, cea mai tare tovărăşie de la Camden?

— N-am nicio treabă cu Ava.

— Pentru că eşti al dracului de loial.

— Nu vreau să fiu aproape de Ava şi n-are nimic de-a face cu cel mai bun prieten al meu.

Oftează, uşurat.

— Bine. Tipa asta aduce numai belele. în legătură cu noaptea aia... M-am trezit a doua zi la Liam. Mi-am băut ficaţii, dar niciodată... continuă el, oftând. N-aş răni niciodată o fată.

E aceeaşi poveste pe care a spus-o de Ia început. Se uită în jos.

— Mă duci acasă după antrenament?

Maşina lui, care e exact acelaşi tip de Mercedes ca al meu, e în service din cauză că are o aripă îndoită de săptămâna trecută, după ce a luat o curbă cu viteză prea mare şi a lovit un parapet, zgâriind laterala. Liam era cu el şi o parte din mine se întreabă dacă era drogat şi atunci.

Te duci la antrenor să-i spui că-ţi pare rău că ai lipsit azi

?Se uită la mine peste umăr> cu o expresie resemnată.

— Da. Eşti fericit? Acum trebuie să mă spăl şi să ajung la ora de istorie a lumii.

Se uită la ceas.

— Am întârziat deja.

Dispare în vestiar, iar eu mă reped la rucsacul lui, trag fermoarul şi răscolesc conţinutul. Nu sunt droguri, deşi sunt sigur că ştie cum să le ascundă.

întrebarea e: îmi ascunde şi alte secrete?Capitolul 7

AV

AFreamăt de emoţie când primesc mesajul de la Trask în care mă anunţă că există un loc pentru Tyler în campusul celor de gimnaziu şi că mi-a aranjat o întâlnire cu directorul de acolo în după-amiaza asta. Se pare că unul dintre elevii lor bursieri s-a transferat în ultimul moment, când părinţii lui s-au mutat. Aşa să fi fost sau Trask mi-a crezut ameninţările? Nu ştiu şi, la naiba, nu-mi pasă cum s-a întâmplat, dar s-a întâmplat! Merg pe hol şi mai mulţi oameni îmi aruncă priviri circumspecte, dar eu zâmbesc. *Da, da, da!* Frăţiorul meu va fi la o stradă distanţă de mine în timpul zilei şi voi putea chiar să alerg până la el în timpul prânzului şi...

Nu, nu pot să mă duc pur şi simplu acolo ca să-l văd. Au reguli. O să fie bine el, chiar o să fie, şi o să aibă parte de cele mai bune servicii din stat. Chicotesc. Pot chiar să merg la întâlnirile dintre părinţi şi profesori şi la meciurile de fotbal.

Oftez prelung şi ies din şcoală.

PRIMA ZI S-A TERMINAT!

VIAŢA NU-I DE RAHAT!

NuMoMnhMJb 85

Toate sentimentele bune se duc naibii când văd că în parcare Louise e lăsată pe-o parte. Majoritatea maşinilor au dispărut cât am stat eu în bibliotecă pentru o oră de studiu, până când mulţimile s-au dispersat. La dracu'!

Mă îndrept spre Jeep şi văd că roata din spate stânga e complet dezumflată. Mă aplec s-o inspectez.

Of, la naiba!

Arunc o privire la roata de rezervă din spate şi oftez. îmi scot sacoul şi îl arunc înăuntru, împreună cu rucsacul.

Am găsit cricul după cinci minute de căutări şi-l pun În locul corespunzător de pe osie — aşa cum scrie în manualul prăfuit din torpedou, pe care l-am răsfoit pe repede înainte.

Deodată, îmi vine o idee când îmi aduc aminte de scrisoarea lăsată de cineva în dulapul meu. O scot din rucsac şi o recitesc.

Dacă ai nevoie de ceva, orice, *vreau să fiu acolo pentru tine*. Ha! De la un Rechin. Mulţumesc, nu am nevoie să-mi vândă nimeni gogoşi.

Trebuie să recunosc, sunt curioasă. Pe bune, nu cred nici măcar un pic faptul că un Rechin ar putea fi admiratorul meu secret — *ce glumă proastă* —, dar mă intrigă al naibii.

începe spectacolul.

Tastez cifrele în telefon şi trimit un mesaj.

Rechinule, ţi-am primit scrisoarea. Cine eşti? De unde ştii numărul dulapului meu?

Răspunsul vine imediat, iar eu apuc strâns telefonul.

Ava. Nu-mi vine să cred că mi-ai trimis mesaj. Ce şi mai, un adevărat miracol. Mi-ai lăsat numărul tău, idiotute. CINE EŞTI?

Te-am văzut azi şi mi-ai tăiat răsuflarea.

Clipesc repede.

MINCINOSULE. Totu-i o glumă>Una idioată. Să te fuL
Eu te cred. Tot ce-ai spus legat de petrecere.
Să n-ajungem acolo. Scriu repede un alt mesaj

.Ei bine, domnule Rechin, am pană. Mă întreb cine-i responsabil? Mi**-am luat cauciucuri noi vara asta. Crezi că-i doar o coincidenţă?**

Niciun răspuns.

îmi îndes telefonul înapoi în sacou şi arunc o privire spre Louise. Strâng din pumni de mânie şi inspectez cauciucul. M-am aşteptat la diverse apelative, la priviri batjocoritoare, chiar ca lolena sa se ia de mine, dar să mi se strice lucrurile... O, *Doamne, Ava, nu-i deloc de neaşteptat. Ştiai, când ai căzut de acord, că oamenii cu care ai de-a face cred că sunt mai presus de lege datorită banilor şi statutului lor — unul dintre ei a scăpat de acuzaţiile de viol.*

Câteva minute mai târziu întorc mânerul rotativ al cricului în sens invers acelor de ceasornic şi ridic cauciucul dezumflat. E al dracului de cald şi transpiraţia îmi picură pe faţă.

— Iar ai probleme, Tulip? Se pare că te urmăresc oriunde te-ai duce, rosteşte o voce joasă în spatele meu şi-mi imaginez ce privelişte are: stau cu fundul în sus şi am corpul încordat în timp ce mă chinui să rotesc cricul.

Continui să lucrez fără să mă opresc.

— Mergi mai departe QB1. Nu-i nimic de văzut aici, doar o fată care ştie să schimbe un cauciuc. Destul de fascinant pentru tine, sunt sigură.

îmi suflu o şuviţă de păr din ochi.

— Cred că sunt destul de neobişnuită faţă de lumea ta, nu-i aşa? Nu sunt deloc ca fetele alea cu care te furişezi sub tribune.

Răsucesc cricul, încă refuzând să mă uit la el.

— Nu mă fut cu tipi sub tribune. Mă culc doar cu tipi cărora le pasă de mine, care mă doresc *în ciuda* locului de unde vin.

închid ochii de exasperare, bucuroasă că nu poate să-mi vadă faţa.

Ce are el de îmi vine să fac astfel de remarci în prezenţa lui?

Te rog, pleacă. Du-te.

Dar n-o face.

— De unde ştii despre tribune?

înjur printre dinţi. Eu şi gura mea mare.JtaMalfoNUrHs
87
Se apleacă lângă mine, privindu-mă, dar refuz să fac la fel. Mă holbez la cauciucul meu.
— Tblip? M-ai... *văzut*? Sau doar ai auzit zvonuri? Fetelor le place să vorbească, dar nu prea socializezi cu mulţimea noastră.
E o urmă de jenă în cuvintele lui; mă aşteptam să se dea mare.
Curiozitatea mă face să las în sfârşit jos mânerul cricului şi să mă întorc cu faţa spre el. Are părul umed de 1a antrenamentul de fotbal şi îi stă în toate direcţiile, ca şi cum ar fi plecat repede, fără să facă duş. Stă cu picioarele depărtate, cu braţele încrucişate, e îmbrăcat într-un tricou alb, cu numărul unu, şi pantaloni de fotbal roşii strâmţi.
— Ei, hai. Zvonurile circulă, Knox. Ştim cu toţii ce îţi place, dar da, te-am văzut... de două ori după meci şi o dată în mijlocul zilei de şcoală, când m-am dus pe teren să-mi iau pompoanele pe care le uitasem.
Se încruntă.
— De trei ori? La naiba, zice şi se încordează. Cred că şansele să mă prinzi de trei ori sunt destul de mici. Ah...
tmi analizează faţa şi simt că mă înroşesc. Face ochii mari.
— M-ai *căutat?*
— Nu! încetează. Ce scârbos!
Dar e adevărat.
După ce l-am văzut prima dată, m-am strecurat intenţionat sub tribune după un meci, doar ca să văd dacâ-i acolo şi, o, doamne, era. înfierbântat, cu capul dat pe spate, încă în uniformă, cu sudoarea picurându-i pe faţă şi cu buzele strânse în timp ce i-o trăgea unei fete pe la spate, cu graţia unui animal puternic, cu greu ţinut lesă şi gata de a fi scăpat de sub control. Sălbatic. Intens.

Îşi muşcă buzele şi o roşeaţă i se ridică dinspre gât până la obraji.
— Futu-i.
Rămân cu gura căscată.
— Ce? Sunt şocată că ţi-e ruşine. Apropo, e adevărat că o faci doar pe la spate?
Se uită urât Ia mine şi indeşteaţă pumnii. Simt un ňor de triumf străbătându-mi corpul. În sfârşit, l-am atins cu ceva.
— Uf, m-ai văzut!
Se trage cu mâinile de păr.
— Mhm.
Oftează.
— Uite ce e, şterge-ţi asta din cap.
Puţin probabil.
— Faptul că o persoană ca tine... m-a văzut aşa...
Face o grimasă şi se freacă pe faţă.
— îmi pare rău c-ai văzut aşa ceva.
— *Cineva ca mine?* Cine este acest cineva?
— Nimeni. Nu eşti nimeni aici.
Hm. Chiar aşa? Râd amar.
— Mai ştii că ţi-am zis azi că ai atins apogeul în liceu şi că o să sfârşeşti singur, plângându-ţi de milă, dependent de porno? Am uitat să menţionez că probabil o să-ţi petreci majoritatea timpului sunând când eşti beat foste gagici uşuratice sau prostituate. N-o să ajungi niciodată să joci fotbal în facultate. N-o să te doreasscă nimeni niciodată. Eşti penibil. Nici măcar nu eşti în stare să câştigi un campionat de stat şi, crede-mă, şcoala asta are nevoie de aşa ceva. Se zvoneşte că din cauza mea s-a dus dracului sezonul trecut. Nu-mi pare rău.
Mă aştept să se enerveze.
— De fapt, m-a afectat destul de tare ce mi-ai zis de dimineaţă.
Oftează.

— Dar dacă spui asta cuiva, o să zic că eşti o mincinoasă.
Bat scurt din palme.
— Ooo, i-am tras-o marelui Knox Grayson. Ce moment drăguţ! Primesc o medalie? Ce zici de o menţiune în albumul clasei? Sau de o panglică de onoare pe care s-o port? O să le zic să scrie pe ea *L-a bătut pe Knox cu propriile arme.*
Deschide gura, apoi o închide.
— Ce e? îl întreb.
NuMrtfeo-Milb $9
— Nimic.
— Ce? mă răstesc.
Face o grimasă.
— Chiar ar trebui să stai departe de mine, Tulip. N-ar fi trebuit să te aşezi lângă mine. Nu vreau să fiu prieten cu tine.
— Ha. Tu te-ai oferit, ai uitat? Du-te, atunci. Vezi-ţi de treabă, Rechinule. Nu ţi-am cerut eu să te opreşti să vorbeşti cu mine. Pleacă.
Mă studiază, fără să se mişte. O rafală de vânt îi umflă părul, care ii cade peste cicatrice, iar el îl dă la o parte, fără să-şi ia ochii fumurii de la faţa mea. Tăcerea şi tensiunea se acumulează intre noi şi eu… eu descopăr că simt mai mult decât aversiune faţă de el. E ceva electric, care-mi bubuie prin vene.
Ignor senzaţia.
— în plus, nu mi-e teamă să stau lângă tine. Am urmat recent un curs de autoapărare şi, sincer, *pot* să te rănesc dacă vreau. Zona inghinală. Pumn în gât. Există chiar şi o mişcare care te face să leşini.
Cuvintele mele îl deranjează şi face o grimasă, apoi îşi mută privirea de la mine.
— Nu eu te-am rănit în noaptea aia.

Ştiu. Nici măcar n-a fost acolo. A plecat mai devreme, cu Tawny.
Osă-l omor cu mâinile goale.
Dar fratele lui...
Se apleacă şi îşi trece mâinile peste cauciuc.
— E o gaură mică?
Mă opresc şi îmi şterg sprâncenele de sudoare.
— Crezi? Sau a făcut-o cineva dinadins?
Apasă cu degetul mare într-un loc de pe anvelopă, analizând roata ca şi cum ar fi un puzzle.
— E o înţepătură, nu un cui. Se pare că cineva l-a tăiat.
Oftez. Văzusem deja tăietura.
— Excelente capacităţi deductive, Sherlock.
Nu contează. În plus, am roată de rezervă şi ştiu să schimb o roată.
— Lasă-mă pe mine.
— N-am nevoie de ajutor, bine? Pot să mă *salvez* singură. Am făcut asta toată viaţa.
— Ştiu că poţi să te salvezi singură.
— Nu ştii nimic despre mine!
Oftez, frustrată. Nu vreau să fie aici.
— De ce eşti drăguţ, Knox? Nu vrei să fii prieten cu mine!
Se uită în ochii mei, cu o privire întrebătoare.
— Ai nevoie de un motiv acum... pe căldura asta?
O picătură de sudoare îmi alunecă pe gât. O urmăreşte cu privirea.
— Bine, îi răspund. Vrei să iei roata de rezervă din spate? Şi ai cumva o cheie tubulară în maşină? A mea e cam ruginită şi...
înainte să termin de zis, deja aleargă către un SUV Mercedes-Benz negru, deschide portbagajul şi caută prin el. Scoate o cheie nouă şi strălucitoare şi se grăbeşte înapoi. încerc din răsputeri să nu observ cât de superb este. Se apleacă lângă mine.

— Mai întâi, să scoatem piuliţa.
Sunt cât pe ce să fac o glumă, dar apoi îmi aduc aminte cine este — nu e prietenul meu — şi mă opresc.
Aplecându-mă odată cu el, mă uit când scoate ultima piuliţă, trage cauciucul şi pune rezerva, muşchii puternic conturaţi ai antebraţelor încordându-se în timp ce o ridică şi o fixează. Se uită în sus şi-mi surprinde privirea.
— De ce zâmbeşti?
— Am un rânjet dispreţuitor... e o mare diferenţă.
Mă bucur doar să-l văd pe Distant şi Malefic făcând munca grea.
Iau cauciucul găurit şi îl aşez de spatele Jeepului. Se ridică şi îi simt căldura privirii.
Knox Grayson nu mi-a acordat prea multă atenţie în anii în care am fost aici şi adevărul e că sunt un pic dezorientată de apropierea lui — azi în clasă, în biroul secretarei şi acum.
Mă întorc şi nu facem decât să ne holbăm unul la altul. Tensiunea aia stupidă creşte şi mai mult.
ItoMxUen-M 91
Simt un fior pespate, de parcă» cine ştiecum,ar şti la ce mă gândesc.
El e cel care întrerupe momentul de concentrare. Face un pas, iar acum e şi mai aproape de mine. întinde mâna şi apucă între degete o şuviţă care mi-a căzut pe faţă, apoi mi-o petrece după ureche.
Iniţial îngheţ.
Apoi fac un pas înapoi.
— Nu face asta, mă răstesc încruntată.
— Tu m-ai atins în clasă. Îţi eram dator.
îmi pun mâinile în şolduri.
— Nu te înţeleg. Te-am tot văzut şi am tot vorbit cu tine azi.
îşi trece mâna prin păr.

— Eşti interesată de mine? Stai la coadă. Orice fată de aici ştie care-i treaba cu mine.
Privirile ni se întâlnesc, iar el îşi trece un deget peste cicatrice.
— Fie simt repulsie faţă de mine, fie sunt fascinate. Tu de ce parte eşti?
Mă uit chiorâş la el, aşteptând să revină frica aceea pe care am simţit-o anul trecut faţă de el. Nu se întâmplă nimic.
— Iubeşte şi lasă, nu?
Ridică din umeri cu nonşalanţă, iar eu îi urmăresc mişcarea spatelui larg.
— Apropo, de unde ai cicatricea aia?
Expresia îi devine încordată şi observ o urmă de durere, dar dispare atât de rapid, încât mă întreb dacă mi-am imaginat doar.
— Nu are marginea crestată. E o tăietură frumoasă, curată, ca de cuţit. Tu ţi-ai făcut-o?
-Nu!
Se aprinde la faţă şi se încruntă la mine.
— Termină cu asta.
A, durerea acelei cicatrici încă îl înfurie.
încă un lucru de ţinut minte despre Knox Grayson.
— Bine, e secret Eu am una pe interiorul coapsei, de la o furculiţă. M-am ales cu ea de la singura casă în care am fost în plasament.
Era acolo o fată mai mare care nu voia să dorm în camera ei. Aveam zece ani. Vezi?
îmi ridic puţin fusta şi îi arăt cicatricea lungă, de mărimea degetului mic.
— Am început să dorm cu o piatră sub pernă dup-aia.
îşi ridică privirea încet spre faţa mea.
— A mai încercat vreodată?
— Nu, dar eram pregătită. Aş fi făcut orice ca s-o ţin departe de mine.

— Erai mică şi feroce.
îmi dezvelesc dinţii, iar buzele lui tresară.
— Nu râde de mine, dacă nu vrei să intru în detalii mai chinuitoare despre viitorul tău trist.
Ridică din sprânceană.
— La naiba. Nu mă pot abţine. Eşti…
Dar nu reuşeşte să-şi termine propoziţia.
— Knox, arăţi ca un mecanic cu cheia aia în mână. Drăguţ. Să-ţi fac o poză pentru posteritate, rosteşte o voce din spatele nostru.
Mi se opreşte respiraţia. Mă întorc şi simt fiori pe şira spinării. Dane e cel care a vorbit, iar lângă el sunt Chance şi Liam. Dane îşi scoate telefonul din buzunar şi ne face o fotografie.
Chance are din nou acea privire afectată, ca dimineaţă. Liam râde şi mă uit la acest fotbalist imens. Are părul la fel, lung în faţă, cu un breton stupid. Rânjeşte spre mine şi-mi întâlneşte privirea, iar eu mă cutremur. E prima oară azi când suntem faţă în faţă şi mă bucur foarte mult că orarele noastre nu se suprapun.
Chance îi aruncă o privire furioasă lui Knox, cu maxilarul încordat.
— Mergem la Coffee Bean. Nu vii şi tu? întreabă el pe un ton acuzator, uitându-se când la mine, când la Knox.
Chance pare aproape…

Din instinct, îmi dau la o parte părul din față, iar ochii lui îmi urmăresc mișcarea, cu o privire flămândă.ttuUmUaMIs 93

îmi îndrept umerii și-mi aranjez cămașa albă, care mi se lipește vizibil de piele din cauza căldurii. Și, ce să vezi — privirea lui Chance se îndreaptă într-acolo, zăbovind în dreptul pieptului meu.

Măi, măi.

Mă înfurii. Are tupeul să se uite la mine ca și cum m-ar vrea, dar m-a făcut târfa? Dintre *toți* cei de aici, el e cel care ar fi trebuit să mă creadă.

— Da, doar dacă nu ești prea ocupat s-o ajuți pe *ea,* adaugă Liam pe un ton critic.

Knox îmi aruncă o privire, apoi se uită din nou la el.

— Nu, trebuie să învăț. Și tu la fel, Dane.

Dane îmi aruncă o privire, cu un zâmbet plin de superioritate.

— Trebuie să recunosc, momentul ăsta e inedit. Knox și Ava. Ava și Knox. Cum sună asta, Chance? înseamnă ceva, ei?

Chance roșește.

— Taci dracu' din gură, spune Knox deodată.

Dane își desface părul prins și îl scutură, iar șuvițele i se răsfrâng pe tricou. Se uită la mine cu ochii ăia care seamănă atât de mult cu ai lui Knox.

— Vrei să vii cu noi, Ava? îți cumpăr eu ce vrei, dacă n-ai bani.

Oh, ce nemernic mic! îmi încleștez pumnii.

— Ce naiba, Dane? intervine Chance. Fii serios!

— Da, scumpo, adaugă Liam. Poate vorbim despre filmul ăla în care dansezi. Mai ții minte? Ai niște mișcări drăguțe, recunosc.

— Ajunge! răcnește Knox.

Se face liniște, iar inima mi-o ia la goană.

E o stare de tensiune între ei, iar o parte din mine simte că ar putea să n-aibă legătură doar cu mine — sau poate

are? Rahat, sigur că are. Anul trecut, echipa lor şi-a luat-o în freză şi toţi dau vina pe mine.

îmi ling buzele într-un gest nervos. Iată-mă, singură în parcarea şcolii cu patru dintre jucătorii de fotbal care au fost la petrecere şi, oricât de mult îmi doresc să-mi păstrez cumpătul, îmi tremură mâinile...

— Hei, Ava? Totul în regulă?

Tresar când Wyatt apare în dreptul nostru într-un Chevelle negru modificat, cu o dungă roz aprins pe capotă, cu muzica rap răsunând din el şi motorul atât de zgomotos, încât mă mir că n-am auzit maşina apropiindu-se.

Ne întoarcem cu toţii spre el. Are o şapcă de baseball pe care scrie Camden şi zâmbeşte cu toată faţa.

Poate vede ceva în expresia mea, pentru că opreşte motorul şi iese, îndreptându-se apoi spre noi.

îşi trece braţul în jurul umerilor mei, ca şi cum am fi prieteni dintotdeauna.

— Ce faci, vecină de vestiar?

Iarăşi accentul ăla.

Aruncă o privire grupului, iar ochii îi cad pe cricul pe care-l am încă în mână.

— Ai nevoie să te duc cu maşina?

— Sunt bine, tocmai am avut o pană. Cineva mi-a tăiat cauciucul. Knox m-a ajutat să-l schimb.

Liam râde, dar îşi duce repede mâna la gură când Knox se încruntă.

Wyatt face ochii mici spre Liam, apoi se uită la mine.

— Am auzit că ai intrat la căminul Arlington. Ţi-am văzut numele pe lista locatarilor după şcoală, când m-am cazat. Se pare că vom locui împreună — mă rog, la etaje diferite, ti cazează pe băieţi separat de fete, dar eşti bine-venită să treci oricând pe la mine. Fac un bol cu popcorn al naibii de bun.

— Da, n-am reuşit încă să mă cazez. Mai am nişte drumuri de făcut.

tmi menţin ochii la el din cauza panicii care nu se dă dusă, persistând încă aproape de suprafaţă.

Braţul lui se strânge în jurul meu.

Te ajut eu cu mutarea. E deja mobilat dar, pentru numele lui Dumnezeu, adu-ţi cearşafuri, pentru că ale lor sunt aspre ca naiba.UsdMaAfefl-Mifc 95

— Da, OK.

Pun pariu că şi aşternuturile mele l-ar îngrozi.

— Trebuie să mă duc înapoi la Nashville ca să iau nişte lucruri, apoi să mă văd cu cineva, aşa că o să ajung acolo mai târziu.

— Eu am plecat de-aici, mârâie Chance, cu umerii încordaţi de tensiune, îndreptându-se către un Escalade parcat Ia câteva locuri depărtare.

— Da, eu m-am plictisit deja, adaugă Liam şi îl urmează.

Dane dă să plece după ei, dar Knox îl apucă de tricou şi-l trage
înapoi. Dane nu se opune şi îl aud pe Knox bombănind ceva în barbă, cuvinte pe care nu le percep. Dane nu face decât să-şi coboare privirea spre pământ.

Chance şi Liam intră în maşina neagră şi pleacă.

Mă cuprinde o senzaţie de uşurare. Am scăpat de doi dintre ei.

Wyatt tocmai îmi dă indicaţii spre cămin şi sfaturi despre parcare când se aude vocea calmă a lui Knox.

— Ava, dacă eşti bine, eu plec.

Mă uit la el, încercând să am o expresie neutră.

— Sunt bine. Mulţumesc pentru ajutor.

Are cheia încă în mână, iar faţa lui... de data asta nu mai e inexpresivă. De fapt, e plină de tot felul de emoţii uitându-se la mine alături de Wyatt.

— Ai grijă de ea la cămin, da? îi spune celuilalt băiat.

— E în cele mai bune mâini, murmură Wyatt.

El şi Wyatt schimbă o privire lungă, apoi Knox dă din cap şi se uită din nou la mine, cu chipul împietrit la loc.

El şi fratele său se îndreaptă spre maşina lui, cu capetele apropiate, discutând.

După ce demarează, mă întorc spre Wyatt, care îmi analizează acum noul cauciuc. îmi spune că trebuie să-mi iau unul nou, pentru că rezerva e de rahat. Da, ştiu.
— Îi cunoşti bine pe fotbalişti?
Ridică din umeri, dezinteresat.
— Eu joc basebali, iar sportivii obişnuiesc să stea împreună. Am fost la câteva petreceri împreună, dar nu-mi place de ei. Eu nu-s Rechin.
Zâmbeşte din nou.
— Ce nume prostesc, nu? Mascota noastră e cu Dragoni. încă sunt considerat nou aici şi nu le plac străinii, dar mie nu-mi pasă.
Mă uit la piercing-ul din sprânceana lui, la tatuajele de pe antebraţ, reprezentând colibri şi trandafiri uniţi. Atunci îmi dau seama.
— O, Doamne! Tu eşti Wyatt Carrington! Tatăl tău... tatăl tău e solistul trupei Snowballs, aşa-i? Trupa indie din Boston? Şi-a început cariera ca model şi a trecut la muzică în anii '90...
A avut probleme serioase cu drogurile, a petrecut o perioadă lungă la dexintoxicare...
O roşeaţă îi apare gât.
— Majoritatea oamenilor nu mă recunosc până nu le spun eu...
— Nu, arăţi exact ca el. Doamne! Îmi place muzica lor. Cum de-ai ajuns la Sugarwood?
— Mama e originară din Nashville. Şi ea a învăţat aici. Părinţii mei au divorţat şi am venit cu ea anul trecut, când s-a mutat în Franklin, Tennessee. E cam la o oră de aici, aşa că am reuşit să intru la cămin.
— A, îmi pare rău pentru părinţii tăi.
Ridică din umeri.
— Hei, tata a înşelat-o întruna... iar despre droguri, ce să mai zic? Sunt şocat că încă trăieşte. N-o învinovăţesc.

— Ai avut un şoc cultural aici, în sud?
— Nu-mi lipseşte vremea rece, dar accentele sudice mă fac să mor de râs.
Rânjeşte.
— Da' tu auzi ce accent ai tu? spun eu, râzând. Mersi că te-ai purtat frumos cu mine în dimineaţa asta. Nu eram pregătită pentru aşa ceva. Ştii tu, mă copleşiseră emoţiile primei zile.
Mă loveşte uşor cu pumnul.
— O să fim prieteni dacă-mi spui că eşti fan Red Sox? OK?
NstMmMeiHUIs 97
— E vorba despre sportul ăla cu un băţ lung? Nu ştiu nimic despre baseball.
— Pot să trăiesc cu asta. Doar să nu aduci niciodată vorba de Yankees şi o să ne înţelegem de minune.
Râd, apoi urmăresc cu privirea maşina sclipitoare a lui Knox, ieşind pe autostradă. îmi muşc buzele.
— Hei, ce părere ai despre Knox Grayson?
Wyatt îmi urmează privirea, apoi zâmbeşte cu jind.
— Cred că-i sexy. Corpul ăla bine făcut şi braţele alea musculoase... Dacă ar fi fost şi el ca mine... Al naibii de păcat.
Fac ochii mari.
— Stai... ce?
Chicoteşte, apoi începe să râdă cu poftă, lovindu-şi piciorul.
— Ava, ar trebui să-ţi vezi faţa. Sunt gay. Toată lumea ştie.
Scutur din cap.
— Dar... eşti aşa...
— Masculin? Atletic?
Chicotesc.

— Da, bine, sigur, toate astea. N-am vrut să apelez la stereotipuri. Greșeala mea, spun și fac o pauză. Mersi încă o dată că ai oprit.

Ia o poziție teatrală, îndoindu-și încheietura mâinii și dându-și

— Ignoră-i pe nemernicii ăia, dragă, pentru că o să fim prieteni grozavi.

Un nou prieten.

— Apropo, nu te găsesc pe Instagram, Twitter, Facebook, nicăieri. Unde socializezi?

îmi dau ochii peste cap.

— Am șters totul când mi s-a dat *tag* într-o groază de comentarii negative despre petrecere.

El ascultă și pare că se gândește la asta.

— Dă-i încolo. Uită de ei.

— Zâmbesc.Hei, ai vreun talent muzical, ca tatăl tău?
— Cânt la chitară ca un nebun.
— Eu cu vocea. Vrei să mă înveți cândva să cânt?
— O, da, vecină de vestiar.

Când zâmbește, fața lui e luminoasă și plină de sinceritate, iar un sentiment cald îmi crește în piept. Nu e un sfârșit de zi prea rău.

Dar mâine va veni curând și va trebui să o iau de la capăt.Capitolul 8

KNO

XTresar în pat. Am o stare ciudată, cea în care ești treaz doar pe jumătate, în care ai senzația că ceea ce se întâmplă în capul tău ar putea fi real, chiar dacă rațional știi că niciun coșmar nu poate prinde viață. Dar poate că e posibil să se întâmple. Trezește-te și totul se va termina. Trezește-te, trezește-te, trezește-te…

TOCMAI AM VENIT DE LA ȘCOALĂ, dau fuga în bucătărie, iar mama gătește ți, la naiba, mă simt bine. Doamne, mi-a fost dor s-o văd! Face cea mai bună pâine ți cea mai dulce limonadă. E așa drăguță, cu părul lung, brunet ți ochi căprui. Iar când zâmbește, te face să te simți ca și cum ai fi regele întregii lumi.

Nu ești preferatul ei, spune o voce, chiar aici, în mijlocul bucătăriei, dar știu deja și nu mă gândesc la asta. Nu contează. E mama.

încep să vorbesc, să-i spun despre școală și fotbal și despre anul grozav pe care o să-l am… De ce e în cămașa de noapte?

0MM«MBMJÎ5 »1

De ce e udă?

Mă aşez pe scaunul de vizavi de ea, mă aplec şi inhaţ o bucată din pâinea pe care a copt-o.
— *Avem fripturăî întreb.*
îşi ţine capul aplecat deasupra tocătorului. Continuă să facă acele tăieturi atente, lama ascuţită lucind în lumina becurilor din bucătărie.
Apa i se scurge din păr pe blat.
— *Eşti udă. Stai să-ţi aduc un prosop. Dar nu ia prosopul când i-l întind.*
— *Ar trebui să cântăm la pian diseară, îi zic. Cum făceam pe vremuri.*
Tot nimic. Nu se simte bine. Nu e bine.
Nici măcar nu ştie că sunt atei.
Frica şi groaza se combină, agăţându-se de mine. Mi-apare un nod în gât la gândul unui adevăr abia tangibil, unul pe care îl cunosc, dar pe care se pare că nu reuşesc să-l pricep.
— *Mi-a fost DOR de tine, strig disperat. Taie. Taie. Taie...*
CEVA MÂ SCUTURA şi aud strigăte.
— Knox! Knox! Termină! Trezeşte-te!
— Ce? bombăn ameţit
Dane se ghemuieşte lângă patul meu şi se apleacă spre mine.
— Am strigat? întreb şi împing pernele.
Se holbează la mine şi îşi bagă mâinile în păr.
— Frate, strigi de se aude în toată casa! A trebuit să te trezesc.
— Am avut un coşmar.
înghit cu greu. îşi încrucişează braţele la piept.
— înseamnă că a fost ceva deosebit, zice şi oftează.

Dă-te la o parte

.-Ce? De ce?

Mă uit chiorâş la el. Mă gândesc încă la mama. Am văzut-o... Am văzut-o. N-am visat-o de mult timp şi pentru câteva secunde a fost în faţa mea> încă în viaţă.

— Haide, omule. Dorm cu tine în patul tău ridicol de mare şi când începi sa ţipi te pocnesc în moacă, aşa că ţine cont de asta, da?

Pufnesc în râs.

— în patul meu?

— Eşti prost? Trezeşte-te şi miroase instinctele de frate geamăn. DA. N-am chef să mai vin încă o data, dar dacă sunt cu tine, n-o să mai ţipi.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu.

Ridică din umeri şi se întinde pe cealaltă parte a patului.

E un pat dublu mare, aşa că e loc pentru amândoi. Nu, nu pot să mă plâng. Compania mi-ar prinde bine.

Când am ajuns acasă mai devreme, locul era gol. Suzy plecase deja, iar eu şi Dane am mâncat ce ne-a lăsat ea pentru cină — somon şi sparanghel la grătar — în faţa televizorului din salon. N-am vorbit mare lucru, doar despre teme şi antrenament. Nu i-am zis că eram supărat pe tata că nu venise încă acasă. El a fost tăcut din alte motive. La ora unsprezece am terminat de încărcat maşina de spălat vase, am pornit alarmele, am stins luminile şi ne-am dus la culcare, fiecare în dormitorul lui. în casa noastră mare era o linişte mormântală când am urcat scările. Mi-aş dori să ne mutăm în altă parte şi să scăpăm de toate aceste amintiri.

— Ce-ai visat? întreabă el.

— Nimic.

Oftează.

— Da, sigur.

Visul... ce tâmpenie, mi-aminteşte că n-am fost niciodată preferatul mamei. Afecţiunea şi afinitatea faţă de el se vedeau în ochii ei când se uita la Dane. Poate a crezut doar că nu am nevoie de laIfuMxiifeiHMrNs ĸ>)
fel de multă iubire. Odată, în parc, când eram mici, un alt copil l-a împins pe Dane de pe scara toboganului, iar el a căzut şi s-a lovit cu capul de o piatră. *„De ce i-ai lăsat să-ifacă rău? Tu eşti cel puternicT* a ţipat ea la mine. M-am dus în spatele toboganului, l-am găsit pe puştiul ăla şi i-am pocnit în nas.
Orice ca să-i câştig inima.
— N-am mai dormit împreună de multă vreme, spun buimac, alungând acele gânduri şi aruncându-i una dintre pernele pe care, în general, le ţin lângă mine.
— Aşa e.
Se uită în sus la tavan pentru un moment.
— Knox?
-Da?
— Şi eu am avut vise urâte. După petrecerea aia.
Pieptul mi se încordează, mă întorc pe-o parte şi mă uit la el.
— N-ai mai vorbit despre asta înainte.
Oftează şi se freacă la ochi.
— Despre ce?
înghite.
— M-am purtat urât cu Ava azi şi n-ar fi trebuit s-o fac, dar se joacă cu capul meu.
Ştiu.
— Ce se întâmplă mai exact în visele tale?
Maxilarul i se încordează, tşi încrucişează braţele la piept. Arată ciudat, pentru că stă întins.
Simt cum neliniştea pune stăpânire pe mine.
— Dane. Uită-te la mine. Sunt fratele tău. Orice mi-ai spune, asta nu se va schimba niciodată.
îşi îndreaptă faţa spre mine şi îi văd expresia chinuită, cu colţurile gurii curbate în jos, fruntea încreţită.

— Săptămâna trecută am>isat că eram în pădure *cu ea.*
Simt cum îmi creşte nivelul de anxietate, dar fac în aşa fel încât să nu observe lucrul ăsta pe faţa mea.
— De ce ai visa aşa ceva? N-ai fost acolo. Ai plecat cu Liam.
— Nu ştiu de ce, spune şi ochii i se întunecă. Mă înspăimântă.
— Îi faci rău în vis?
Scutură din cap.
— Nu, dar sunt acolo. Suntem doar eu şi ea. E întuneric şi ea e întinsă pe jos. Stau deasupra ei, iar ea deschide ochii şi ţipă. Apoi mă trezesc. Mi-aş dori ca tata să nu ne fi spus ce scria în raportul ei de la poliţie. Poate din cauza asta am visul ăsta. Sau poate că nu, şi chiar am fost acolo...
Răsuflă prelung.
— Ce naiba-i cu mine?
— N-ai fost acolo. Şi nu te droga, idiotule.
Oftează, evitându-mi din nou privirea.
— Putem să dăm drumul la TV? Să ne uităm la vreun meci de fotbal sau ceva de genul ăsta?
— Sigur.
Butonez telecomanda şi găsesc un meci. Am observat că de o vreme doarme cu televizorul aprins şi am impresia că e mai afectat decât credeam.
— Poate vrei şi un pahar cu apă? Şi o păturică sau un ursuleţ?
Aproape că zâmbeşte.
— Păi, dacă te ridici, aş vrea nişte apă.
îmi dau ochii peste cap, cobor din pat, mă duc în baie şi torn apă în două pahare. Mă întorc, îi dau unul, iar pe celălalt îl ţin pentru mine.
— Noroc, îi spun.

— Pentru un sezon bun la fotbal. E anul tău, omule, adaugă el.
— Mhm.
Dă pe gât paharul, îl pune pe noptieră şi se întoarce pe o parte.
— Nu putem spune nimănui că am dormit în acelaşi pat. Înţelegi?
— Nu s-a-ntâmplat niciodată.
Mă întind lângă el.
— Dar dacă visul meu revine, sau al tău… atunci…
HuMriden-Mi[fc 105
Mă întorc pe o parte şi mă învelesc.
— Poţi să dormi cu mine oricând vrei, frâţioare.
— Asta nu înseamnă că sunt un fraier, mormăie el.
Râd.
— N-am spus niciodată aşa ceva.
— Da' te gândeşti la asta.
— Mi se pare că încerci să te convingi de unul singur.
Culcă-te. Mă uit cum meciul de la televizor aruncă umbre întunecate pe
peretele din spatele meu. încă neliniştit din cauza visului, mintea îmi rătăceşte şi mă gândesc la cât de mult îmi doresc să plec din oraşul ăsta. Din casa asta goală şi singuratică.
Şi Dane... Oriunde voi ajunge, voi avea mereu grijă de el, aşa cum a vrut mama.
Ava dansează în mintea mea. Cum îi venea azi cămaşa pe formele alea delicioase...
Mă întorc, trag un pumn în pernă şi alung gândurile astea. Câteva minute mai târziu aud:
— Knox? -Da?
— Tu eşti tot ce-am pe lume, omule.
Tu eşti tot ce am pe lume. E felul lui Dane de a spune *te iubesc*. Mă întind şi îl iau de mâna pentru o secundă.
— Şi eu simt la fel. Acum culcă-te.

NIMENI nu-i fericit să se trezească la şase dimineaţa, dar eu sunt cuprins de nerăbdare. Antrenament la prima oră? Abia aştept. Fotbalul umple golul din viaţa mea şi, rahat, am nevoie de asta.
Vreau să joc la facultate, dar nu sunt mulţi recrutori de talente care să-mi bată la uşă. Anul trecut a fost naşpa, am pierdut cinci meciuri la rând până la sfârşitul sezonului. A fost cel mai slab rezultat din ultimii 40 de ani.

Antrenorul Williams ne-a luat pe fiecare în parte la întrebări în legătură cu petrecerea, dar, în lipsa dovezilor, atacul a fost dat uitării odată cu trecerea săptămânilor. Până ia Crăciun, nimeni nu mai vorbea despre ea decât în şoaptă.

Să fie din cauză că echipa noastră de fotbal e aşezată pe un piedestal strălucitor de aur?

Sau pentru că cea mai mare parte din oraş e condusă de taţii noştri?

Răspunsul e: toate cele de mai sus.

Dane ia o minge şi o pasăm de la unul la altul ca să ne încălzim.

Simt că mă priveşte cineva. Mă întorc şi-l văd pe Chance împreună cu Liam. El îmi face un semn cu degetul mare în sus, iar eu îi răspund salutându-l din cap, simţindu-mă uşurat. Cred că a trecut peste faptul că m-a văzut cu Ava.

Amândoi au în mâini pahare cu cafea.

Antrenorul, un bărbat înalt şi robust, cu sprâncene stufoase, termină de notat prezenţa.

— Knox, preiei ofensiva şi faci sprinturi, apoi ne aliniem pentru grămadă. Fără protecţii sau căşti. Contact limitat.

Se uită la noi toţi, inclusiv pe Liam.

— Jucaţi curat azi, băieţi.

Da, ieri s-au produs nişte înghionteli şi îmbrânceli, majoritatea între cei din atac şi cei din apărare.

Ofensiva se adună în jur, Dane şi Chance de-o parte şi de alta a mea. Dane joacă în poziţia *tight end*[III], iar Chance este preferatul meu în rolul de *wide receiver*

— L-aţi auzit... lăsaţi jos cafelele de fufe şi hai să ne-apucăm de treabă.

Chance îşi dă ochii peste cap, dar dă fugasă-şi lase paharul pe bancă.

u Jucător aşezat la stingă sau dreapta liniei ofensive: blochează defensiva. *(N.t.)* 12 lucitor <te vitezi poziţionat în dreptul liniei ofensive, care încearcă şi prindi mingea aruncată de *quarterback*. (N.t.)NMttxMflhWIS 107

— Zece sprinturi până la linia de treizeci de yarzi şi înapoi, apoi vă adunaţi la mine. Hai să dăm gata apărarea azi, da?

Batem cu toţii din palme.

în lumina răsăritului, termin primul sprinturile, odată cu cu Dane şi Chance. Ne întoarcem în alergare uşoară până la linia de cincizeci de yarzi, ca să aşteptăm. Liam şi câţiva dintre ceilalţi jucători din defensivă se apropie de noi, iar Liam deschide gura:

-Care-a fost treaba cu tine şi cu Ava ieri? Sunteţi prieteni acum?

— Cumva ştii ce s-a întâmplat cu cauciucul ei? îi răspund.

Râde.

— Dacă aş şti, nu ţi-aş spune. Eu nu sunt turnător, ca Ava.

— Nu-i mai rosti numele, îi spun şi-mi trosnesc gâtul. N-are ce căuta aici, pe teren. A început un an nou.

— îmi dai ordine?

îmi îndrept umerii.

— Eu sunt căpitanul. Ştiu ce-i mai bine pentru echipa noastră.

Confirmă din cap şi pentru o secundă am senzaţia că o s-o lase

baltă, dar apoi maxilarul i se încordează.

— S-a întors şi răscoleşte din nou rahatul ăla. Nu mi-a plăcut toamna trecută să fiu interogat de poliţişti de parcă aş fi fost suspect. Dacă încep să facă asta din nou?

— Taică-tău e primarul... cred că eşti în siguranţă, spune Chance şi rânjeşte.

— Da, nici eu nu vreau interogatorii, bombăne cineva, dar nu văd cine.

— Asta zic şi eu, se aude din altă parte.

Liam se uită în direcţia de unde au venit cuvintele şi face un semn aprobator din bărbie, apoi se uită din nou la mine.

— Când vine vorba de ea te comporţi de parc-ai fi în *Lege şi ordine* şi e al dracu' de enervant. în primul rând, anul trecut te-ai luat de noi, de parcă ne-ai fi suspectat Acum îi schimbi cauciucul?

Tâmpenii. Dacă-ţi place de ea, du-te şi trage-i-o, aşa cum ai făcut cu orice altă fotă şi întoarce-te să fii coechipierul nostru.

Strâng din pumni şi îmi dau seama că trebuie să mă concentrez pe reconstruirea acestei echipe — fără discuţii despre Ava —, dar nu mă pot abţine să comentez.

— *Ceva* s-a întâmplat cu ea, iar persoana care a făcut-o este unul dintre noi sau unul dintre seniorii de anul trecut, îi spun, încercând să fiu diplomat şi să-i includ şi pe ceilalţi.

Am avut doar patru seniori în echipă anul trecut şi numai doi dintre ei au venit la petrecere. Unul a plecat mai devreme cu prietena lui, iar celălalt tip şi-a pierdut cunoştinţa pe bancheta din spate a camionetei altui jucător şi a fost dus acasă înainte să se întâmple ceva. Unii dintre tipii din jurul meu dau aprobator din cap, cu o expresie hotărâtă pe feţe.

— Ar trebui să dăm uitării chestia asta, spune un junior din ofensivă.

Dar unii dintre ceilalţi se uită urât la mine. Brandon, un alt jucător din defensivă, se numără printre ei. Cu părul de culoarea morcovului şi ochi negri, el e cel care îi va lua locul lui Liam după absolvire.

Pace un pas înainte şi face un semn din cap spre Liam.

— Eu sunt de partea lui. Nici eu nu vreau interogatorii, nici de la poliţie şi nici de la tine. Ea a minţit ca să acopere faptul că l-a înşelat pe Chance. Cine ştie cine-o fi fost, dar mciunul dintre noi n-a făcut nimic ilegal.

L-a înşelat pe Chance? Pufnesc. Scutur din cap, amintindu-mi câteva momente în care am dorit-o, când m-am uitat la ea şi...

Arunc o privire spre Chance, dar nu găsesc susţinere din partea lui; are ochii plecaţi în pământ.

N-ar trebui să reacţionez. Nu. Ar trebui să tac pur şi simplu, să trec cu vederea şi să mă concentrez la joc.

— Nici măcar nu mai ştiu cine eşti, comentează Liam. Ea nu-i decât o momeală. E mâncare pentru Rechini. E un nimic.

— Tu ai adus vorba de ea, nu eu.
MsnAteddien-Milb 109
Vocea mea e calmă.
Dane mă înghiontește.
— Frate. Hai să jucăm fotbal.
Liam izbucnește în râs.
— Umbra asta de îndoială planează deasupra tuturor, chiar şi a ta. Crezi că nu văd cum se uită unii profesori la noi? Directorul?
Expresia lui devine gravă.
— Chiar şi Jolena mă priveşte diferit.
Ridic din umeri.
— Mă îndoiesc că trebuie să-ţi faci griji că Ava o să mai vină la petrecerile noastre.
Liam mă priveşte direct în ochi.
— Dacă o face, cred că mi se cuvine o hârjoneală în pădure. Dacă o să fiu acuzat de ceva, ar trebui cel puţin să am măcar ocazia să mă bucur de chestia aia.

Îşi duce mâna între picioare şi rânjeşte.

— O să urle că vrea mai mult, ca orice altă fată. Toată lumea din echipă îngheaţă, iar eu... eu simt că parcă cineva mi-ar li dat una-n cap.

Pumnul drept se lipeşte de faţa lui Liam. Capul i se lasă pe spate, dar privirea lui surprinsă continuă să zăbovească asupra mea. Furia îi colorează chipul, iar pumnul lui vine rapid şi precis, lovindu-mă în ochi înainte să mă pot feri. Nici măcar nu-l simt. *Da, la naiba, dă-i drumul!* Mi-am dorit întotdeauna să-l pocnesc. Mă gândesc la prima dată când i-am văzut pe el şi pe Dane trăgând pe nas cocaină la una dintre petrecerile în hambar organizate de Liam. Ne-am încăierat atunci, dar nu l-am lovit destul...

Mă împinge în piept, încercând să mă dea la o parte, dar îl apuc de bluză, îl trag înapoi şi îl lovesc cu pumnul în ochi.

— încetaţi!

Chance se bagă intre noi, dar mă lupt să scap din strânsoarea lui şi să i confrunt din nou pe Liam.

Scuip.

— Comportă-te ca toată lumea şi urmează regulile pe care le stabilesc *eu.*

— Tu m-ai lovit primul! Halal căpitan, strigă el respirând greoi.

— încetaţi, vă rog! imploră Dane, apucându-mă de braţe în timp ce alţi jucători îl trag pe Liam de mână.

Mă smucesc din strânsoarea lui şi arăt cu capul spre Liam.

— Şi tu zici că-i cel mai bun prieten al tău? N-ai *auzit* ce-a zis ea?

Mă refer la mama şi la lucrurile prin care a trecut, dar ei nu ştiu

ce a distrus-o în final şi se uită încontinuu când la mine, când la Dane, care devine palid.

— Iar tu, zic întorcându-mă spre Chance. Ea ţinea la tine, mârâi eu. Şi nu minte. S-a întors aici pentru că-i mai bună decât tine... şi decât mine.
Mă trag de tricou, apoi îi dau drumul.
— Cum te simţi ştiind că ai întors spatele unei fete ca *ea*[7]. Trezeşte-te, Chance!
Rămâne cu gura căscată. E uimit.
— Knox...
— E totu-n regulă, băieţi?
Se aude vocea antrenorului, care se apropie de noi, întrerupând momentul.
Expir prelung.
îmi pierd cumpătul, dar îmi pasă şi se pare că nu am ce face în privinţa asta. Luni de zile am ţinut în mine toată această furie şi ranchiună, crezând că pot s-o controlez, dar de când ea s-a întors... *futu-i.*
Antrenorul se uită la noi, îngrijorat.
— Gata cu prostiile. Dacă vreţi să fiţi o echipă, trebuie să începeţi să vă comportaţi ca atare.
Face o pauză.
— Dacă are legătură cu ce s-a-ntâmplat anul trecut, am depăşit momentul. Aţi priceput?
Mă încrunt spre Liam.

Knox! Vrei un campionat anul ăsta sau nu?Antrenorul îmi atinge braţul şi mă priveşte fix în faţă.

— Da, domnule.

Dau din cap aprobator, încercând să-mi relaxez umerii. îmi întorc privirea dură spre Liam şi rânjesc când îi văd umflătura de sub ochiul stâng. Bănuiesc că am şi eu una la fel. Mă aplec spre el şi îi spun în şoaptă:

— Vorbesc serios. Mai spune-i o dată numele şi să mor eu dacă n-o să suferi.

Furia îi colorează faţa şi îşi dezveleşte dinţii, dar nu e în stare să-mi susţină privirea.

Aşa, idiotule. Să fii speriat.Capitolul 9

AV

ATyler îşi ridică spre mine ochii albaştri, în care i se citesc emoţiile, îi zâmbesc. De cealaltă mână îl ţine sora Margaret.

— Oare... o să mă placă? întreabă el când intrăm în campusul gimnazial de la Camden, îndreptându-ne către semnul care indică biroul directorului.

Dr. Rivers, o doamnă despre care am căutat informaţii online, pare să fie bine educată şi admirată de colegii ei şi de foştii elevi care au învăţat aici. M-am întâlnit cu ea ieri după ore, iar acum ne aşteaptă. O zăresc mai încolo pe hol, ieşind din biroul ei şi apropiindu-se de noi. Mă uit la Tyler. Doamne, e atât de mic în comparaţie cu ceilalţi copii de vârsta lui! La fel ca mulţi copii cu SAF[ii], are ochi mici, buze subţiri şi un nas mic şi cârn. îşi ţine rucsacul cu degetele dezarticulate şi noduroase, nu că asta l-ar ţine în loc. E un copil normal şi nebunatic, care iubeşte sportul, în special să alerge. Picioarele lui mici sunt rapide şi fuge repede o» vântul. Are o mică deficienţă

13 Sindrom Alcoolic Fetal (N.(.) de auz, iar ochelarii cu rame groase îi stau cocoţaţi pe nas, dar, din fericire, nu are probleme la inimă sau la rinichi.
Mă aplec până ajung la înălţimea lui.
— Să iii sigur de asta. Mai ales că eşti curajos.
— Ca atunci când Luke şi Han distrug Steaua Morţii?
Râd.
— Exact aşa. Şi ei au fost ca tine odată, mici, dar puternici.
— O să primesc o medalie, cum au primit ei? Lumea o să mă aplaude şi chestii de-astea?
— Sigur o să primeşti o steluţă aurie, iar eu o să te susţin întotdeauna.
Dă din cap aprobator.
— Bine, mă duc.
Oftez. La naiba, o să-mi fie dor să-l văd la orfelinat.
— Dacă vrei, poţi să vii să stai la noapte cu mine în cameră şi te aduc la şcoală mâine.
Orfelinatul Surorile de Caritate nu se află sub conducerea statului Tennessee şi, din fericire, regulile orfelinatului oferă o anumită flexibilitate. Am optsprezece ani şi sunt sora lui; m-au mai lăsat şi înainte să-l scot în mici excursii. Nu sunt sigură dacă poate să stea cu mine noaptea, dar ridic privirea spre sora Margaret, iar ea dă din cap afirmativ.
îi îndrept gulerul sacouluî mic pe care l-am luat ieri. Dr. Rivers a stat până mai târziu pentru mine, ceea ce a fost drăguţ din partea eL
Tyler îşi roade unghiile.
— Poate o să rămân altă dată. îmi... îmi place să dorm în patul meu. Şi Axei e acolo. S-ar putea să-i fie dor de mine.
Zâmbesc. Evident. Acolo e casa lui, iar Axei e cel mai bun prieten al lui.

— Bine, super. Mai târziu, după-amiază, putem să mergem să luăm îngheţată şi poţi să-mi povesteşti totul despre ziua ta.
Dă din cap.
UsaMdôa-m 115
— Să fii cuminte, bine? Să n-o zbugheşti de lângă profesorii tăi, nătăfleţule. Vorbesc serios.
Se uită în altă parte, cu acea privire în care se citeşte încăpăţânarea, pe care ştiu că o moşteneşte de la mine.
— Ar... ar fi bine să se poarte frumos cu mine, altfel o să le tai boaşele şi o să le îndes pe gât.
Sora Margaret îşi dă ochii peste cap.
— Nu poţi să spui astfel de lucruri aici.
— Da' tu le spui, răspunde el.
Sora Margaret îmi aruncă o privire.
Ridic din umeri. La ce se aşteaptă? Am trăit în corturi sub poduri, într-un centru de plasament, în adăposturi şi apartamente din centrul oraşului.
Tyler îşi ridică privirea spre mine.
— Puteam... puteam să spun boaşe/wfwfe, aşa că nu-i un cuvânt urât Băieţii au boaşe. Şi o pulă...
Ridic mâna.
— Nu. Nici asta nu poţi să spui. Şcoala seamănă cu slujba de la biserică, da? Trebuie să hm respectuoşi.
Călugăriţa scutură din cap, dar jur că-i văd buzele tresărind.
îi ciufulesc părul.
— Ştiai că aici au un departament de artă supertare? Ia uită-te la pictura aia de pe perete. A fost făcută de elevi.
îşi îndreaptă privirea în direcţia pe care i-o arăt şi o expresie de uimire îi apare pe chip. Adoră desenul.
Dr. Rivers a ajuns la noi, zâmbitoare, iar eu îl strâng de umerii firavi. E înaltă şi atrăgătoare, îmbrăcată într-un costum crem şi are părul prins într-un coc elegant. A venit să ne întâmpine, ceea ce e remarcabil. La fosta

şcoală a lui Tyler n-am reuşit să vorbesc cu cineva din conducere nici măcar la telefon.
Simt o strângere de inimă, iar speranţa — care de luni bune a fost un lucru delicat şi firav — creşte un pic mai mult când văd cum se apleacă ca să-l salute şi apoi se oferă să-l conducă în dasă.
Micuţul se ridică.
— Tyler o să aibă o zi fantastică, te asigur, şi am numărul tău, în caz că trebuie să dăm de tine.
Se uită la sora Margaret şi dă din cap.
— Avem şi numărul de la orfelinat. Totul e aranjat.
Face o pauză.
— Şi felicitări pentru faptul că l-ai înscris.
Directorul Trask a tras destul de multe sfori ca să facă acest lucru posibil.
Foarte bine.
Zâmbeşte.
— O să-i placă la nebunie cadrele didactice.
Valul de emoţie mă cuprinde din nou şi mi se pune un nod în gât. Mă uit în jur la operele de artă, la mobilierul luxos pe care-l zăresc în clase, la chipurile entuziasmate ale profesorilor care întâmpină fiecare elev în parte.
Poate că n-am cum să fiu mama lui adevărată, dar mă descurc. Pot să-i ofer un început bun în viaţă.
— Vă mulţumesc.
Ea dă din cap în semn de salut şi pleacă împreună cu Tyler pe coridor.
El îmi face cu mâna pentru ultima oară, apoi atenţia ii e atrasă de o fetiţă care aleargă spre el, il ia de cealaltă mână şi îl conduce împreună cu Dr. Rivers.

Am făcut ce trebuia când m-am întors la

Camden. *Da.* El o să fie bine

.Capitolul 10

AV

A— Sfinte Sisoe. Ai o vânătaie pe cinste, Distant şi Malefic.

Sunt primele cuvinte care-mi ies din gură când mă aşez lângă Knox. Abia am ajuns după ce l-am lăsat pe Tyler, dar orele de la liceu încep cu o jumătate de oră mai târziu decât cele de la gimnaziu, aşa că am avut timp suficient. Ba chiar am stat în maşină timp de cinci minute, aşteptând până în ultima secundă ca să ies. Totuşi, n-am întârziat, iar doamna profesoară nici măcar nu a ajuns.

Locul meu e la câţiva centimetri de al lui şi sunt conştientă de căldura pe care o emană piciorul lui lângă mine.

Knox se îndepărtează, mărind distanţa dintre noi, tratându-mă cu indiferenţă, stând cu privirea aţintită la laptop. Pare că ridică un perete între noi. Unul înalt.

Mă face să vreau să-l dărâm, să-l fac praf cu un pistol cu laser, să descojesc straturile şi să văd ce-i dedesubt.

— Dacă nu vrei să vorbeşti, nu trebuie decât să spui *Taci, Ava* cu vocea ta profundă

.NuMutiflt-MIs 119
La naiba, de ce a trebuit să spun *profundă* — ca şi cum aş fi observat cum sună vocea lui.
Bate cu degetul în partea de sus a coapsei.
N-am mai văzut pe cineva atât de stăpân pe sine. Când vine vorba de mine, pe lângă zid, mai are şi câteva tancuri blindate instalate în perimetru. Cu tunurile care sunt pregătite să tragă.
Nu,trebuie $ă ai nimic de-a face cu Ava, pare să transmită.
Aşa s-a purtat întotdeauna când a fost vorba de mine.
Cu o singură excepţie…
— *HAIDE, Ava, să mergem sus în camera mea, îmi şopteşte Chance în ureche.*
Mâinile lui sunt pe fundul meu, cuprinzându-mi-l în palme în timp ce dansăm.
Muzica tare răsună din boxele instalate în sufrageria casei lui. Părinţii lui sunt plecaţi din oraş de Ziua Muncii. Nu-i un bairam al Rechinilor, cum sunt chermezele lor cu bere de după meciuri, la care nu vin decât fotbalişti şi persoanele pe care ei le invită, ci mai degrabă un bairam al puştilor populari de la Camden. Câţiva de la Liceul Hampton. Câţiva de prin zonă.
— *Fii a mea pe bune, iubito.*
Vocea lui e tărăgănată.
— *Eşti beat.*
— *Şi? Toată lumea e.*
— *Eu nu sunt.*
Mă trec emoţiile. Poate-ar trebui să fiu — ca să mă integrez. Doar că mie nu-mi place alcoolul şi efectele pe care le are asupra cuiva.
Oamenii se mişcă în jurul nostru, dansând lent, pierduţi în bubuitul profund al basului care vibrează. Un cuplu se sărută pe canapea. Liam a ţintuit-o pe Jolena de perete într-o firidă de pe hol, ţinându-i mâinile deasupra capului, sărutând^. Ea îl cuprinde cu un picior de talie şi îl trage mai aproape. Mâinile lui îi ridică fusta la spate, iar eu îmi întorc privirea de la ei.

Chance mă sărută, iar mâna lui alunecă pe sub bluza mea cu modele tradiţionale şi mă atinge pe abdomen.

— Iubito, ce-mi place să te ating. Promit că o iau uşor.

Privesc înjur.

Nimeni nu se uită la noi.

Cu excepţia lui.

Knox.

El nu dansează, dar, nepoftiţi, ochii mei continuă să revină asupra lui, urmărindu-l în timp ce stă într-un fotoliu dintr-un colţ întunecat, departe de ceilalţi. Silueta lui e în umbră, dar umerii largi şi mâinile musculoase întinse către partea de sus a scaunului îl dau de got. Ştiu că-i acolo; simt pericolul emanând dinspre el, ca un rege care îşi urmăreşte supuşii. O fată drăguţă stă în spatele lui, o oarecare. N-o cunosc. Mâinile ei sunt în părul lui, îşi trece unghiile peste scalpul lui, apoi coboară, masându-igâtul şi umerii, cu mişcări languroase, supuse, senzuale şi lente, alunecând din părul lut mătăsos spre pieptul lui. O altă fată stă la picioarele lui şi se freacă de coapsele tui, mângâindu-l. Nici pe ea n-o cunosc.

Cu o privire vicleană, fata se îndreaptă spre şlţţul blugilor lui.

Inima mi-o ia la goană, dar n-are nicio legătură cu degetele lui Chance, care-mi mângâie pielea. Abia dacă observ.

. Rosteşte, gemând:

— Nu-i aşa că mă vrei, Ava?

Fără să aştepte răspunsul meu, mă ridică şi se aşază pe canapea în aşa fel încât eu să-l încalec.

încă îl pot vedea pe Knox.

Nu-şi ia ochit de la mine.

Mă uit fascinată cum Knox îşi muşcă buza de jos, profund, atât de tare încât mă aştept să-i dea sângele.

îi întorc privirea, lăsându-l să vadă că nu, n-am uitat că l-am văzut aproape dezbrăcat în vestiar şi că da, cumva m-a marcat, inclusiv faptul că stă în spatele meu în clasă şi-mi aruncă priviri lungi în timpul prânzului, când stau lângă Chance.

usomkihMitii ui

Fata îl întreabă ceva şi mi-aş dori să pot auzi ce zice, dar îmi dau seama când îi desface fermoarul blugilor şi îşi coboară capul.

Simt un gol în stomac.

— Ce faci? întreabă Chance când mă dau jos de pe canapea.

Respir cu rapiditate şi îmi duc mâna la obrajii înroşiţi. îmi ridic privirea spre Knox, iar el stă ca o statuie, cu trupul încordat, privindu-mă.

— Toaletă, bombăn evitându-i mâinile când se întinde după mine.

— Iubito…

— Lasă-mă câteva minute, spun cu fermitate, apoi mă strecor mai departe de el, făcându-mi loc printre oamenii care dansează.

Trec pe lângă Knox cu pumnii încleştaţi şi faţa întoarsă, ca să nu-i văd expresia şi să nu ştie că el e în gândurile mele, nu Chance.

Ce e în neregulă cu mine?

Ce bine că baia de la capătul holului e liberă. Dau buzna înăuntru şi, pentru un moment, mă privesc în oglindă. Ar trebui să plec. Ar trebui să ies pur şi simplu pe uşa din faţă a casei ăsteia şi să mă întorc la orfelinat, dar maşina mea nu-i aici. Am venit cu Piper, iar ea e înăuntru, distrându-se. Ultima oară când am văzut-o, se săruta cu un tip de la liceul Hampton.

— Doar un minut, şoptesc eu, cu faţa la oglindă.

Dau la o parte perdeaua de la duş, păşesc în cada cu picioare, imaculată, şi trag perdeaua la loc. Poate, doar poate, dacă mă ascund aici suficient de mult timp

petrecerea o să se termine, Knox o să plece, iar eu şi Piper o să ne întoarcem la ea acasă.

Mă întind pe spate, cu mâinile sprijinite pe marginea căzii şi încerc să-mi relaxez corpul.

Slabe şanse, pentru că uşa se deschide. La naiba — n-am încuiat-o.

Mă uit pe lângă marginea perdelei şi îl văd Knox rezemat cu spatele de uşă, cu capul lăsat pe spate şi cu răsuflarea întretăiată. Le caut cu privirea pe fetele din salon. Nu sunt aici. Ei bine, partida aia de sex oral n-a durat prea mult.

Trag cu ochiul şi văd cum îşi trece mâinile peste chip, apoi se duce la chiuvetă, porneşte apa rece şi îşi stropeşte faţa. O dată. De două ori.
Apa îi picură de pe obraz pe gât şi îi alunecă pe sub cămaşa neagră, strâmtă. Îşi ridică privirea spre reflexia lui şi face o grimasă, trecân- du-şi degetele peste faţă.

— Ticălos nenorocit, urât şi prost, îl aud mormăind. Nu poţi s-o ai.

Se apleacă, strânge marginea chiuvetei cu o mână, în timp ce cu
cealaltă se desface la pantaloni şi îşi scoate penisul afară. E lung, gros şi tare, aşa cum e tot corpul său. Respiraţia mi se opreşte când îl privesc mângâindu-se, gemând, genele fluturându-i pe obrajii bine cizelaţi. Urechile mă furnică la auzul sunetelor pe care le scoate, al palmei în jurul membrului lung în timp ce şi-t freacă. Îşi apucă glandul în formă de ciupercă şi îl răsuceşte, tremurând şi frecând picăturile albe de la vârf mai jos pe piele.

— Hades şi Persefona, mormăie, aproape furios, în timp ce-şi împinge blugii şi lenjeria mai jos.

Alunecos, alunecos, atât de alunecos şi de ud, se împinge în palmă într-un mod lacom, în timp ce o roşeaţă ti apare pe gât şi îşi croieşte drum spre faţă. La fiecare secundă se apleacă, geme şi zăboveşte, fiecare bătaie a

ceasului mai densă şi mai plină de anticipare. îmi muşc buza înainte ca sunetul pe care vreau să-l scot să-mi scape.

Faptul că îl văd pe liderul Rechinilor masturbându-se n-ar trebui să însemne nimic. N-ar trebui!

Nu înseamnă nimic, absolut nimic.

Dar este totul.

Pelvisul mi se încălzeşte de dorinţă. îmi ţin respiraţia, iar mâna-mi plonjează în pantaloni şi freacă dâmbul moale dintre picioare. Sfârcurile sensibile mi se întăresc ca nişte pietricele, de parcă el ar fi aici cu mine, atingându-le. Cum s-ar simţi mângâierea luiî Blândă sau dură? Aii-/ amintesc sub tribune. Sălbatic. Sexy. Intens.

Mă mişc, mă las mai jos şi-mi împing pantalonii. Focul arde în mine când îmi strecor degetele sub chiloţi şi ating pielea udă, clitorisul Un geamăt tremurând îmi scapă printre buze şi îngheţ, revenind la realitate când simt o schimbare în atmosferă, sunetele lui fiind înlocuite de o încordare tăcută.UsoMeddm-Milb 123

A plecat? N-am auzit când s-a deschis uşa...

Perdeaua e dată la o parte, iar el se iveşte deasupra mea, gâtul i se mişcă, dar nu scoate niciun sunet. Mă priveşte şi se împiedică, apoi cade pe spate, pe podea.

— Ava! Ce...

Se grăbeşte să se ridice în genunchi, cu faţa îngrozită.

— Rahat, rahat, rahat! Ce faci aici?

Mă simt jenată şi mi se înroşesc obrajii. Îmi imaginez cum arăt, zăcând aici în cadă, cu mâinile în chiloţi.

— Ce faci şi tu, se pare, bombăn eu.

Mă ridic nesigură şi încerc să ies din cadă, dar uit că am pantalonii în dreptul genunchilor, aşa că mă rostogolesc şi cad.

El sare să mă ajute, iar în acelaşi timp eu îmi trag hainele, încercând să mă îmbrac. îmi cuprinde talia ca să mă echilibreze, dar ajungem să ne rostogolim pe gresie, cu mine deasupra. îi simt pieptul aproape şi abia reuşesc să nu mă topesc, dorindu-mi să mă ghemuiesc în el. Erecţia lui groasă este între noi, iar corpul meu trepidează din cauza a ceva ce n-am mai trăit niciodată, aşteptând un punct culminant, acea eliberare greu de găsit şi acum...

— Nu trebuie să fii aici cu mine, spune el, cu mâinile pe braţele mele.

Strânsoarea lui e îndeajuns de puternică încât să mă învineţească, dar nu-mi pasă.

Mă smulg din mâna lui şi întind degetele spre faţa lui. Crede că-i urât? în niciun caz.

îmi ling buzele şi las mâna jos.

— Chance, zice el, cu vocea întretăiată.

Arată neliniştit şi puţin sălbatic şi sunt cele mai reale emoţii pe care le-am văzut vreodată pe chipul lui.

— De ce n-ai spus nimic când am intrat?

își freacă fața și se îndepărtează de mine, cu spatele lipit de ușă.

— *Dacă spun că mă bucuram de spectacol înseamnă că sunt voaior? Sigur am un comportament deviant.*

Se cutremură.

— *Nici măcar nu mă placi. Te sperii.*

— *Nu-s așa de sigură de asta. Își trage lenjeria pe el, tresărind.*

Îmi ridic pantalonii și trag fermoarul. Inima îmi bubuie dureros, iar mișcările îmi sunt sacadate, corpul nesatisfăcut.

Vocile de afară îl fac să se pună în mișcare și sare în picioare, cu o grație atletică, trăgându-și pantalonii pe ei.

Se întoarce la chiuvetă și își mai dă cu niște apă pe față.

— *Ridică-te, Ava. Ieși dracului afară.*

Se apucă cu mâinile de marginea hiatului.

— *De ce te holbai la mine de-acolo? Se încordează.*

— *Nu trebuie să-ți răspund la întrebări. Nu știi cine sunt?*

— *Șeful Rechinilor, să tefut. Vreau să știu!*

— *Nu mai țipa.*

— *Atunci spune-mi. Ce-i* cu *tine?* Cu noi.

Mă *ridic.* Sunt *curajoasă — deocamdată. Recunosc că mă* intimidează acel *aer misterios al lui; e opusul lui Chance.*

— *Ți-a supt-o? Imaginea mă torturează.*

Mă privește în oglindă, iar în ochii lui se vede un vârtej de emoție.

— *Nu, rostește greoi.*

— *Mă vrei. -Nu.*

— *Mincinosule.*

Tăcerea ne cuprinde, iar el fierbe, luptându-se cu sine. Se răsucește și se îndreaptă spre mine.

— *îi aparții lui Chance.*

— *îmi aparțin mie!*

— *I-ai tras-o? Mâinile i se încleștează.*

— *Nu!*

— *O s-o faci. Te iubeşte, spune şi face o pauză, iar maxilarul îi zvâcneşte. Şi e cel mai bun prieten al meu.*

Îi absorb cu totul expresia de pe chip; sunt atât de neobişnuită să-i observ vulnerabilitatea în trăsături.

— *El nu mi-a zis asta. Nu m-a invitat niciodată la o întâlnire adevărată şi nu i-am cunoscut părinţii. Sunt micul lui secret de la şcoală.*

OK, a fost drăguţ, dar încă nu m-a invitat la cină sau la film şi nici nu mi-a zis să vin la vreuna dintre petrecerile lor între fotbalişti.

— *Eu nu mă încadrez în grupul vostru.*

Trage aer în piept.

— *Desparte-te de el*

Are un ton neutru.

Dar sunt conştientă că nu vrea să spună desparte-te de ei ca să fii cu mine, pentru *că* ştii« *că* nu-i stilul lui Knox. *Ţine la Chance şi* în *niciun caz nu* ar *continua lucrurile din punctul în care au fost lăsate de cel mai bun prieten al* lui. Cred că *asta contravine tuturor lucrurilor* în core crede. Loialitatea se *revarsă acum din fiecare muşchi încordat al corpului lui.*

Simt *un val de ruşine. îmi las capul* în *jos şt mă frec la ochi.*

Eu doar...

Eu doar...

Faţa lui cu cicatrice.

Ochii lui profunzi, de un gri furtunos.

Ceva întunecat din interiorul meu tânjeşte după el.

Şi nici măcar nu ştiu când s-a strecurat în mine.

Ştiu doar că eul meu real gravitează în jurul oamenilor cu probleme. Al secretelor lor. Mă întreb ce mistere l-au făcut să fie astfel, ce sau cine i-a fragmentat inima, l-a făcut să aibă o imagine greşită faţă de propria persoană, din cauzăUcelei tăieturi pe faţă.

— — îmi pare rău, bombăn eu şi cred că regret, de fapt, că nu sunt suficient de puternică pentru a da glas acelor cuvinte.Nu s-a întâmplat nimic între noi, Ava.
Şterge-(i privirea aia tristă de pe faţă.
A înţeles greşit.
Nu sunt tristă pentru ceea ce tocmai am făcut. Sunt tristă pentru că nu pot ajunge la el.
înghite în sec.
— La naiba, nu te despărţi de el. Nu trebuia să zic asta. El e un tip bun. O să se poarte cum trebuie cu tine.
Apoi continuă:
— Stai departe de mine, spune pe un glas gutural şi cu duritate.
Trece pe lângă mine, întorcându-mi spatele şi îl simt recăpătându-şi
cumpătul, întărindu-se, ridicându-şi zidul la loc.
Umerii lui se înalţă într-o respiraţie prelungă.
— Knox?
Pune mâna pe clanţă.
-Cee?
— Nu eşti urât. Eşti frumos.
Se opreşte, dar apoi iese şt închide uşa după el.
Ies în cele din urmă din baie, după ce aud zgomot de uşi trântite şi de maşini îndepărtându-se. Merg în vârful picioarelor şi-l găsesc pe Chance adormit pe canapea.
Chiar şi în somn e chipeş, cu buzele pline despărţite, respirând profund. Măsuţa de cafea e plină cu sticle de bere. Un joint pe jumătate fumat arde într-o scrumieră.
Privirea mi se întoarce la el. Ar trebui să mă despart de el. Se poate numi despărţire dacă practic nu suntem împreună? Deschide ochii şi se ridică.
— Iubito... Undete-aidus?
Se uită la mine chiorâş.
— Am dat-o-n bară? Arăţi ciudat.
Mă aşez lângă el
— Ţt-e ruşine cu mine?

-Nu!

*Dau din cap aprobator şi continui. Dacă vreau asta, trebuie să vorbim.*NwAtaMfiHWills 127
— *Mă tot presezi să facem sex, dar nu sunt o uşuratică, Chance. Vreau un tip care-i mândru să fie cu mine, care să vrea să mă scoată în oraş.*
Arăt cu mâinile spre mizeria din casa lui.
— Şi *înainte să spui că asta a fost o întâlnire, te înşeli. Vreau* sd vii *la orfelinat, să-l cunoşti pe fratele meu şi să mă iei cu maşina.*
Se retrage, încruntându-se.
— *Nu mi-am dat seama că eşti... de modă veche. Suntem în plin sezon fotbalistic şi suntem Rechini, facem ce vrem...*
Se întrerupe şi tresare.
— *N-a ieşit cum trebuie. Nu mai am treabă cu alte fete acum, Ava. Se întinde şi-mi cuprinde ceafa, apropiindu-ne feţele.*
— *Hei, să nu-ţi vină vreo idee nebunească să mă părăseşti, bine? Avem un meci vineri, dar sâmbătă o să fim doar noi doi, înţelegi? O să fac orice ca să fii fericită.*
Buzele i se curbează într-un zâmbet strâmb.
— *Şi îmi pare rău că te-am presat. Eşti aşa frumoasă, iar eu sunt excitat. în plus, toată lumea se pare că are parte de sex.*
îi răspund printr-un zâmbet micuţ.
— *Mhm.*
Dar ziua aia de sâmbăta n-a mai avut loc, insă. Pentru că vineri m-am dus la acea petrecere.
TRAG ADÂNC AER ÎN PIEPT şi revin la realitate şi la ora în curs. Trec peste clipele acelea cu Knox.
Fără să mă pot abţine, arunc o privire spre Chance, simţind acel val de dezamăgire şi de furie care mă loveşte inevitabil când îl văd.
Ca şi cum ar şti că mă gândeam la el, se uită la mine. O strânge de mână pe Brooklyn. O, cât de repede a fugit la ea!
— Ce mai faci, Brooklyn? îi strig.

E drăguță, are un păr frumos, castaniu, cu bucle care îi încadrează fața. Mă ignoră, iar gura i se strâmbă de parc-ar mânca o lămâie.
E cea mai bună prietenă a Jolenei. La ce mă aşteptam? întorcându-mă, studiez profilul dur al lui Knox.
— *Piu-piu-piu!* îți dobor trupele, ştii tu, gărzile alea pe care le staționezi în jurul tău ca să nu trebuiască să vorbeşti cu mine.
— Mmmm.
— Vorbeşte! Sau bombăne... nu-mi dau seama.
— Suntem la oră, spune el sec.
— N-a început încă. Ştii, mă gândeam la Patrick Swayze. Recunosc, *Ghost* e un film excelent dacă-ți plac olăritul, spiritele şi medi- umii nebuni. *Point Break*[15]* e filmul meu preferat cu el. Are surfing, sărituri din avioane, tipul e dependent de adrenalină şi abdomenul ăla e... pe placul meu. Dar *Road House*[15]*, ăsta-i în top trei al celor mai proaste filme care-au fost făcute vreodată. Apreciez capacitățile lui de luptător, dar povestea... un pacifist-bodyguard? Pff.
— Care sunt celelalte titluri de pe lista ta cu filme proaste?
Tot nu se uită la mine, dar se apleacă puțin mai aproape, doar un pic.
— *Showgirls*[16]. Elizabeth Berkley ca stripteuză în Vegas... nu, mersi.
— Nu eşti fană *Saved by the* Betf[17]?
— Nu. Şi-i de la sine înțeles că Saw-e *I, II, III, IV, V ți VI sunt de rahat.*
— Şi *SawVIR*
Rămân cu gura căscată.
— Au mai făcut unul? Zi-mi că nu!
— Ba da.
HsoMoMeihUills 129
Rânjeşte şi îşi coboară privirea spre laptop.
Aproape l-am făcut să cedeze. Mai are nevoie doar de un mic ghiont...

Bat cu pixul în masă.

— Cum ai ajuns să fii capul Rechinilor? Eşti un ticălos, nota zece la asta, dar nu prea te văd făcând parte din vreo ierarhie a unei societăţi a elevilor. Tu eşti mai degrabă un stoic singuratic, după părerea mea. Dacă n-ai fi bogat, pun pariu că ai fi capul unei bande. Banda lui Knox. Ai avea un tatuaj ieftin cu un rechin pe gât. Ai fi dat dracului.

Haide, Knox. Cedează. Arată-mi cine eşti cu adevărat.

— Bine că sunt bogat.

— Ţi-o mai freci în băi?

Tresare.

— Tu te mai masturbezi în căzi?

— Nu în ultima vreme.

— Păcat.

— Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi ieşit din baia aia. Mă întreb dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dacă aş fi mers la petrecerea aia pentru *tine,* dacă aş fi fost cu tine...

— Ava, termină. Te rog.

Progresul acela mic pe care-l făcusem a dispărut complet. Îşi trage scaunul mai departe de mine.

— Ceva la mine are efect asupra ta. Ce e? Nu cred că-i chestia aia cu *ea e o fată cu bursă ţi nu merită atenţia mea.* Nu, e mai mult de-atât.

Oftează.

Nu vreau să mă opresc.

— M-ai întrebat odată despre Persefona şi Hades. Mai ţii minte? E unul dintre miturile mele preferate, cel în care Hades s-a îndrăgostit de zeiţa frumoasă. El n-a fost interesat de niciuna dintre diavoliţele care pândeau pe domeniul lui. N-o voia decât pe ea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— E destul romantic, în stilul zeilor şi al zeiţelor. El a răpit-o, cred, dar o iubea, iar răpirea e ceva minor în comparaţie cu ce făceau

unii dintre ceilalți zei. Ea îl iubea profund, în ciuda avertismentelor tuturor de a sta departe de el. A mâncat semințele alea de rodie pentru că știa că mama ei n-o va lăsa niciodată să trăiască în iad.

— N-a stat cu el decât șase luni... apoi a trebuit să se întoarcă la mama ei. După mine, pare că relația lor nu era atât de solidă.

— Deci îți aduci aminte.

Îl las să audă satisfacția din vocea mea.

— Cât despre cât de sotidă era relația lor, absența face ca inima să fie mai dornică și chestii de-astea. Ție ți-a fost dor de mine cât am fost plecată?

Aștept cu nerăbdare sa-mi răspundă, dar, ca un diavol ce este, evită întrebarea mea directă și îmi răspunde cu o alta. Se întoarce și acum îi pot vedea mai bine ochiul cu pielea umflată, vineție, care pare dureroasă.

— îmi mai aduc aminte că Hades s-a ridicat din iad în carul lui negru, a înșfăcat-o pe Persefona și a dus-o în adâncuri, să trăiască alături de morți. A păcălit-o să mănânce semințele alea, ca ea să-și dorească să fie cu el. Ăsta-i semnul unei relații bune?

Ridic din umeri.

— Ea era îndrăgostită de el și știa că era singura cale. Recunosc, probabil că el a speriat-o de moarte, dar a fost dispusă să riște pentru bărbatul ei.

El bombăne.

— Serios? Nimeni n-a vrut ca ei să fie împreună. Niciunul dintre zei n-a fost de acord. Cine l-ar iubi pe regele lumii de dincolo?

— Persoana potrivită.

Trage aer în piept.

Jolena trece pe lângă masa noastră și îi aruncă lui Knox o privire nimicitoare, iar eu foc o pauză.

Ochiul învinețit… mmm…

Cred că te doare ochiul. Parcă ar avea viaţă, parcă ţi-ar ieşi de pe faţă şi ar spune o poveste. Dacă ar fi aşa, aş întreba de ce dracului Knox Grayson şi-a pierdut controlul în noaptea petrecerii lui Chance.ItaAtaMaHWWs 131

Îmi aruncă o privire furioasă.

— Bine. îmi dau seama că refuzi să vorbeşti, ca de obicei. Să vorbim despre bătaia în care, evident, ai fost implicat. Am văzut-o pe mama cu ochii vineţi de câteva ori. Tatăl lui Tyler, Cooper, a fost un tip grozav, ce să mai — fără slujbă, drogat, furios. Odată, a ţintuit-o de perete şi a pocnit-o peste faţă. Pe-o parte. Pe cealaltă. Şi tot aşa. I-au apărut umflături roşii. Picioarele ei atârnau deasupra podelei, ca în filme... îţi vine sa crezi? Sticlele de votcă se rostogoleau... Doamne, mereu nenorocita aia de votcă. S-a uitat peste umăr la mine şi mi-a spus: *„Pleacă sau tu urmezi*Am fugit.

Pieptul meu se ridică rapid la aceste amintiri.

Knox se apleacă spre mine.

— Unde te-ai dus?

— N-am călcat pe-acasă timp de trei zile. M-am dus la şcoala mea din centrul oraşului. Mâneam la prânz acolo şi noaptea mă duceam la corturi. Unele erau mereu deschise, mă puteam târî în ele şi nimeni nu băga de seamă, mai ales că era primăvară şi vremea era frumoasă.

Se încruntă.

— Rahat, Ava. Sub pod? Ţi se putea întâmpla orice! De ce nu te-ai dus la poliţie?

— Puştiule bogat, fii serios. Tu nu pricepi. Dacă mă duceam la poliţai, i-ar fi sunat pe cei de la asistenţa socială şi m-ar fi trimis într-un alt centru de plasament. Nu, mersi. Aş alege oricând răul pe care-l cunosc.

Răsuflă prelung şi observ că îşi încleştează mâinile.

— Ce s-a întâmplat când te-ai dus înapoi?

Ridicând din umeri, spun:

— Erau bine, bot în bot. Ea era gravidă, iar eu stăteam prin preajmă, aşteptându-l pe frăţiorul meu, continui eu, apoi fac o pauză. Uneori mă întreb dacă ea mai trăieşte.

— Şi tatăl tău?

Se uită la mine întrebător.

— Ha. El a fost cel mai grozav dintre toţi. A părăsit-o pe mama înainte să mă nasc. Ultima oară când am auzit ceva despre el lucra pe o platformă petrolieră din Golf.

Se încruntă pentru o secundă, apoi trăsăturile i se relaxează şi depărtează buzele.

— Nu vreau să-ţi pară rău pentru mine, Knox. Eu îl am pe Tyler. E al meu. E totul pentru mine.

îmi ating medalionul, iar ochii lui urmează mişcarea, măsurân- du-mă cu privirea până când simt că roşesc, până când e clar că poate să observe că mă gândesc doar la el şi la faptul că mă face să vreau să-i smulg masca... îmi dreg glasul.

— Ar trebui să pui nişte gheaţă, o bucată de carne sau ceva de genul ăsta. N-ai vreun minion care să dea fuga şi să-ţi facă rost de tot ce vrei? Vreo pastilă pentru durere? O partidă de sex oral?

Buzele îi tresar.

— Te-ai certat din cauza unei fete? Sincer, nu pare stilul tău. Tu îţi ţii în frâu emoţiile... asta dacă nu eşti sub tribune.

îi zâmbesc. El roşeşte, dar rânjeşte amuzat.

Piper dăfugaspre noi,împingându-şiochelariisimpatici pe nas, iareu mă uit la ea surprinsă, atât de captivată de Knox, încât realizez că abia dacă mai observ pe altcineva din clasă. Mă îmbrăţişează, iar o parte din groaza pe care am simţit-o azi când am trecut pragul uşii de la intrare dispare.

— Fato, vestea despre cămin e grozavă! Super! Acum eşti la doar cinci minute de mine! E timpul să petrecem. Putem să şi învăţăm împreună!

Face un gest cu pumnul în aer. Aruncă o privire peste umăr când Dane intră şi se aşază la masa lor.

— O, super. Partenerul meu pompos e aici. Eaşa de... câh. Trebuie să plec. Trec diseară şi petrecem cu Mountain Dewşi Taco Bell... preferatele tale, nu-i aşa? Le-aduc eu. Vorbim mai târziu, da?

Se îndepărtează săltând de pe un picior pe altul şi se aşază pe scaunul de lângă Dane.

Knox mă priveşte lung.

MsdMatdaHUrlls 1»

— Părinţii ei sunt cei care te-au dus la spital, nu? Cum...

Rânjeşte.

— Ai rămas cu gura căscată.

îmi apropii buzele.

— Eşti aşa ciudat. N-am crezut niciodată că ai fost atent când vin sau plec eu. Şi n-am spus nimănui asta. Poate a spus ea?

Mă uit la el, precaută.

— Nu. Am întrebat o dată de tine. Mi-a spus să sar de pe o clădire şi să mă arunc într-un cuţit.

— Sună precum ceva ce-ar spune ea... drăguţă, dar cu tupeu.

îmi îndrept din nou atenţia spre Piper. Se uită urât la Dane şi

o aud clar spunând:

— Uită-te la prostia aia de film, tâmpitule. Da, păianjenul mort. îmi pare rău că nu poţi să suporţi asta! Doamne, eşti ca un copil!

Dane se uită la ea de parc-ar fi un extraterestru. Pun pariu că n-a vorbit niciodată cu ea la Camden, iar acum e blocat.

Mă întorc, râzând puţin.

— Mă bucur că ea e prietena ta, şopteşte Knox.

— Chiar dacă o am pe Piper, mă simt aşa de ciudat aici, de parc-aş fi străină de propria mea viaţă. Nu mai sunt la fel.

Rămâne neclintit, iar eu mă încordez.

Of, de ce mă ia gura pe dinainte? Parcă nu mă pot abţine.

— Dar tu... tu conduci şcoala, îi spun. Fetele te adoră. Băieţii te invidiază. Toată lumea vrea să fie lângă tine, vrea să se scalde în gloria ta. Tu nu eşti niciodată singur. Slavă Domnului.

— Mhm.

O, Doamne, răspunsurile astea ale lui mă fac să mă urc pe pereţi!

Doamna White n-a început încă ora. îmi doresc s-o facă, ca să tac din gură.

— Zi-mi despre vânătaie, îţi spun.

Oftează prelung şi se apleacă din ce în ce mai aproape, până simt din nou parfumul oceanului.

— M-a enervat cineva.

— Evident, dar cine-ar îndrăzni?

Mă prefac şocată şi-mi duc mâna la inimă.

Pufneşte în râs.

— Continui să mă surprinzi, Tulip.

Sunt pe cale să comentez — ce, nu ştiu, dar ceea ce ştiu e că-mi place să mă iau de el — când doamna White stinge becurile şi porneşte *Vrăjitorul din Oz*.

— Astăzi vom viziona un film legendar şi vreau să luaţi notiţe despre metaforele pe care le observaţi şi despre simbolismul filmului...

îmi îndepărtez atenţia de la ea, reuşind cu greu să mă concentrez, cu mintea încă la Knox.

El îmi pasează un bilet, cu scrisul lui frumos şi îngrijit. N-a folosit însă litere cursiv, ci de tipar.

Ne mai uităm la Dirty Dancing în curând?

îmi ridic privirea, să mă asigur că doamna White nu se uită la noi; e aşezată la catedră şi răsfoieşte un manual.

Sigur. La nouă e bine? Mâine? Putem să folosim FaceTtme dacă vrei să vorbim în timpul filmului. Sau putem vorbi pe chat după ce se termină. Mi-e totuna.

îi strecor biletul înapoi.

Hmm... dacă ţi-e indiferent, ce-arfi să vii să ne uităm împreună? Cred că ar fi mai uşor decât să folosim

FaceTtme. Aşa putem să venim cu idei pentru eseu şi să luăm notiţe. E mai natural. Poţi să vii la mine acasă. Suzy o să fie acolo, dacă vrei supraveghetor. E un fel de bonă/ manager.

Citesc de două ori, să mă asigur că nu l-am înţeles greşit. Distant şi Malefic vrea să ne uităm *împreună* la film? Cu bona lui? Dumnezeule mare. încă mai are aşa ceva? Zâmbesc. Şi la el acasă? Am presupus că o să ne uităm separat şi că o să ne lămurim mai târziu cum procedăm. Aşa ne-am înţeles.

Mă uit în jur, să mă asigur că nu sunt într-un univers paralel.os
Pe ecran e Dorothy, dar nu mă uit la film. Zăbovesc cinci minute gândindu-mă la răspuns, şi cu cât cuget mai mult şi bat cu pixul pe hârtie, cu atât observ că el devine mai neräbdător, dând din picioare pe sub masă şi bătând darabana cu degetul pe birou. Cu biletul lui în mână, îl privesc pe furiş. Mă urmăreşte. Cu atenţie. Concentrat. Cu priviri fugare. Aproape cu ranchiună, ca şi cum nu s-ar putea ab(ine.
îşi muşcă buza aceea plină de jos şi furnicături calde îmi străbat corpul, iar inima începe să-mi bată mai repede.
Simt fluturi în stomac
Nu. îi pasez răspunsul.
De ce? îmi răspunde.
Ştii de ce. Eşti unul dintre ei. Tu eşti RECHINUL.
Şi? Eu am doar un rol aici. Oamenii au nevoie de cineva de care să se teamă. Sunt aşa de groaznic? Nu te-am ajutat cu cauciucul?
Ba da. îţi mulţumesc. Nu.
El expiră cu putere, mâzgăleşte un răspuns, apoi mi-l pasează.
M-am bătut cu Liam. De-aia am ochiul vânăt. Nu-i mare scofală.
Ha. Bănuiesc că fotbaliştii se încaieră mult
ti scriu din nou.
El arată mai rău decât tine? De ce v-aţi certat?
îl citeşte şi-şi trece o mână prin păr.
Aştept să răspundă, aproape neräbdătoare, dar n-o mai face.
De fapt, mă ignoră tot restul orei, iar când sună clopoţelul iese grăbit. îi urmăresc umerii largi cât îşi croieşte drurti prin aglomeraţie, îmbrâncindu-se să iasă afară din clasă. Câţiva tipi îl strigă pe nume, iar el le face cu mâna. Apoi o văd pe Tawny. Se grăbeşte cu paşi gra- ţioşi după el şi-şi trece mâna prin braţul lui, mergând la pas cu el. Nu e majoretă, dar frumuseţea ei te face să te întrebi ce

genetică a creat o asemenea perfecţiune surprinzătoare. Are păr castaniu-auriu până la talie, faţa ovală, cu trăsăturrfîne, nas delicat — totul e foarte plăcut ochiului. Groaznic.
El se opreşte, se uită în jos la ea încruntat, apoi se uită spre mine.

Ridic din sprânceană.

Ăsta-i genul de fată dornică să vină la tine acasă, spun ochii mei.

ti fac semn cu degetul mare în sus, iar el mă priveşte cu atenţie. Ezită, apoi îşi trece un braţ în jurul umerilor ei. Se opresc în faţa uşii, iar restul elevilor se chinuie să-şi facă loc pe lângă ei, dar lui Knox nu-i pasă; el blochează orice uşă vrea.

Îi văd din profil când se întorc, vorbind. Maxilarul lui bine cizelat, părul lucios pe care degetele mele l-au atins. Ea îşi trece mâna peste gâtul lui. Îşi înclină faţa în sus şi stă pe vârfuri, ll întreabă ceva. Cunosc privirea din ochii ei. Il place, mult.

Şi apoi...

Mă simt cuprinsă de un val de surpriză. I-am văzut anul trecut, plecând de la petrecere, el cu mâna în buzunarul blugilor ei.

Dar... Stai, stai, dă înapoi.

Mai întâi l-am sărutat pe Chance.

Inima îmi bate tare şi tresar când detaliile care au fost odată ferecate undeva departe devin perfect clare. Închid ochii, mă concentrez şi las imaginile să se strecoare. Sărutul lui Chance, prelung, profund şi dulce. Răspunsul meu imediat la presiunea buzelor lui, bucurându-mă de gura lui. Cât de mult mi-am dorit să avem parte de întâlnirea din seara următoare. Trebuia să vină să mă ia cu maşina şi să mă scoată la cină. Ar putea părea o prostie faptul că-mi doream ceva *atât de simplu,* dar pentru o fată ca mine — care n-a avut niciodată parte de nimic grandios — lucrurile mici sunt cele care-mi cuceresc inima: o ploaie

uşoară, nopţi înstelate, priviri timide, frunze care pică, un film bun, zâmbetul lui Tyler, prăjitură cu ciocolată şi o întâlnire cu cel drag.

Te iubesc, Ava, mi-a spus Chance în ureche, cu mâinile în jurul taliei mele, ţinându-mă ca pe un bibelou.

M-a sărutat şi mi-a spus *asta* şi nici măcar nu mi-am amintit!

La naiba! Clipesc.

Eram deja ameţită, dar cuvintele sunt vii acum, înfierate în mintea mea. Şi care-a fost răspunsul meu? Habar n-am, dar mi-am ridicat

IfuMttJfoHMiHs 137

capul de pe umărul lui Chance şi, în loc să-i întâlnesc din nou buzele, privirea mi-a fost atrasă de ochii gri, sclipitori, ai lui Knox Grayson, îndreptaţi spre mine. La doar şaizeci de centimetri distanţă. Aş fi putut să mă aplec, să-mi întind braţele şi să-i ating chipul lipsit de zâmbet. Aş fi putut să-i desfac pumnii încleştaţi.

A tras adânc aer în piept cât am continuat să ne privim.

Chance m-a sărutat pe gât şi am tremurat când m-am uitat la Knox, iar el m-a lăsat să văd… m-a lăsat să văd… o fereastră spre interiorul lui. Angoasă combinată cu dorinţă. Poftă.

Stând acolo, aproape de foc, cu Tawny lângă el, şi-a apăsat buzele cu două degete şi a trimis atingerea către mine. Cu ochii limpezi, fără ca vederea să-mi fie tulburată de alcool, l-am văzut *pe el,* am observat felul lent, plin de regrete, în care şi-a desprins ochii de la mine şi de la Chance.

Apoi — *la fel ca acum* — şi-a trecut un braţ în jurul lui Tawny, pe care a condus-o la maşină şi i-a deschis uşa. El a plecat. Iar eu… eu am fost lăsată în urmă.

Ochii mei îi privesc acum stând în dreptul uşii. Nu s-au mişcat.

El îşi înclină capul spre ea — simt o strângere de inimă — din ce în ce mai jos. Respiraţia mi se intensifică. O anxietate nepoftită mi se strecoară pe coloana vertebrală.

Mă opun dorinţei de a bate din picior.

Uită-te din nou aşa la mine, îmi vine să strig.

Cineva dă peste mine.

Un alt ghiont, de data asta în braţ.

— Ava... mă asculţi?

Vocea masculină îşi face simţită prezenţa şi tresar, uitându-mă în gol.

— Ce e? mă răstesc la Chance.

Stă acolo de ceva vreme. Mă ţin cu mâinile de marginea mesei, dar slăbesc strânsoarea şi îmfîhdrept spatele. Arunc o privire în jur.

Unde-i Brooklyn?El roşeşte.
— A plecat deja. Ava...
Se opreşte, deschizând şi Închizând gura.
— Ce vrei?
îmi iau geanta de pe spătarul scaunului. Trebuie să ies de aici. Nu vreau să retrăiesc acea noapte şi simt că se pregăteşte sufleteşte pentru ceva.
— M-ai rănit, sunt cuvintele pe care le rosteşte în cele din urmă.
Ce dracului?
— *Eu te-am rănit?*
încearcă să-mi susţină privirea, dar lasă capul jos.
— Nu mai rezist. Eşti aici de doar două zile şi nu pot...
Se opreşte.
— Ce nu poţi?
îşi ridică privirea. Nu mai are cuvinte, se chinuie să spună ceva. Arată ca şi cum ar avea un fel de criză. Am senzaţia că mai are puţin şi se pierde cu firea.
— Mă gândesc întruna la tine.
— *Acum?*
Dă din cap afirmativ.
Răsuflu prelung.
— Serios? Unde erai când aveam nevoie de tine? Atunci nu te gândeai la mine. M-ai lăsat la petrecerea aia ca să te cuplezi cu prietena ta actuală.
Cumva reuşesc să vorbesc pe un ton normal, aproape calm, dar simt cum furia e gata-gata să preia controlul.
Ruşinea — sau cel puţin asta vreau să cred că e motivul — îi colorează chipul.
Amărăciunea mă învăluie ca o tornadă. Ştiu că n-ar trebui să insist în ceea ce-l priveşte, dar poate că am nevoie de o încheiere. N-am avut niciodată parte de aşa ceva. I-am primit mesajul şi l-am ignorat.
— Spune-mi ceva, cum ai putut să-mi spui *Te iubesc* într-o clipă, iar în următoarea să mă abandonezi la petrecere? O persoană curajoasă
Ü»Mtd*fHHills 139

m-ar fi crezut. Laşii îşi bagă coada între picioare, Chance. *M-ai părăsit* ca pe un gunoi. Nici acum nu-mi vine să cred că te-am lăsat să te apropii atât de mult de inima mea... îmi muşc buza, zguduită de torentul de cuvinte pe care nu le-am exprimat niciodată. Chiar l-am lăsat să se apropie. Doamne! Mi-am permis să fiu vulnerabilă pentru el. înghite în sec, cu ochii albaştri îndreptaţi în jos.

— Îmi pare rău...

ll întrerup.

— Da. Îţi pare. Şi cel mai rău lucru dintre toate e că poate-ai fost tu. *Poate-ai fost tu.*

Vocea mi se frânge, doar puţin, dar îmi revin.

El încuviinţează din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva, dar trage aer în piept.

— N-am fost eu. Nu sunt în stare de aşa ceva. Mă cunoşti. M-am gândit...

— Te rog, nu.

— Nu mă pot abţine, Ava.

Privirea i se îndreaptă către uşă, la Knox şi Tawny, care sunt încă acolo, ti văd cu coada ochiului.

— Şi tot ce-a iacut şi-a spus Knox a fost corect, iar eu m-am înşelat. *îmi pare rău.* Ai dreptate în privinţa mea. Am dat-o-n bară. Ar fi trebuit să nu te las să mai bei, să fiu mai protector sau să mă asigur că plecăm împreună...

— Dar n-ai făcut-o. Ha.

Ce-a *făcut şi-a spus Knox?*

Strânge din ochi pentru o secundă.

— N-am fost niciodată într-o asemenea situaţie. Nu mi-a păsat niciodată de o fată ca tine. Nu m-am gândit că cineva cunoscut, un prieten de-al meu, ţi-ar face rău...

— Scutește-mă de scuze! ^

— Ştiu! Nu-mi place, bine? Nu-mi place! Nu pot schimba modul în care am reacţionat!

Ridică tonul, dar nu-i nimeni aici care să ne poată auzi. încăperea e goală, cu excepţia cuplului înnebunitor

din prag. Refuz să mă uit la ei, dar îi simt acolo ca pe o umbră întunecată.

— întotdeauna am crezut că sunt o persoană puternică, dar nu-i aşa, adaugă el frecându-şi faţa. Ava, *te rog*.

Respiră profund.

— Mie... mi-a fost dor de tine. Mi-am imaginat de sute de ori că te văd pe hol. N-a fost meci de fotbal la care să nu mă uit pe margine, dorindu-mi să fii acolo. Am rememorat noaptea aia de nu ştiu câte ori, dar şi eu eram beat şi nu gândeam limpede. Te-ai dus să dansezi şi tot ce-am văzut a fost că la prima petrecere a Rechinilor m-ai părăsit pentru cineva mai bun. N-am făcut ce trebuia. Am reacţionat ca un nemernic gelos şi plângăcios. Te-am dezamăgit şi ai fost rănită.

Emoţii neplăcute îmi provoacă noduri în gât.

închide ochii.

— Spune-mi ce să fac ca să fie mai bine.

Mă încrunt şi mă uit la el cu atenţie, amintindu-mi totul. De părul lui de culoarea nisipului, bogat şi frumos, prin ale cărui şuviţe umede îmi treceam degetele la finalul un meci. De umerii lui puternici, când mă îmbrăţişa strâns. De bileţelele pe care mi le lăsa în dulap. *Eşti frumoasă* a fost primul. *Voi fi al tău, dacă vrei,* a fost al doilea. *Te visez mai des decât ar trebui,* a fost următorul. O, mi le amintesc, iar ultimul m-a dat gata. Era incredibil. Gândul că el mă dorea... Mi-am imaginat că eram împreună la balul de absolvire, că ne duceam la aceeaşi facultate, că mă îndreptam spre el la altar. Cine-a/ost fata aia? M-am lăsat prostită. Am uitat că viaţa nu e plină de pisicuţe şi curcubeie.

— Ştiu că-i prea târziu să mai schimb ceva...

— Termină. Nu mai vorbi. Nu te mai apropia de mine şi jur să fac la fel.

— Nu vreau asta.

— Dar eu vreau!

NsdMkMOHUis m

Tresare şi pare că ar vrea să adauge ceva, dar îşi lasă capul jos şi trece pe lângă mine.

Respir greoi. Inspir profund. Expir îndelung.

Aud clopoţelul şi alţi puşti se grăbesc să se aşeze în jurul meu. Mă îndrept spre uşă, iar Knox şi Tawny sunt încă acolo. Futu-i. Plecaţi odată!

Ea l-a ţintuit de perete, mâinile ei îngrijite, cu unghii roşii, se plimbă pe pieptul lui, iar ochii ei se îndreaptă, încruntându-se, către vânătaia de pe faţă.

El mă fixează cu privirea. În ei văd faptul că ştie totul despre conversaţia mea cu Chance. Practic, a avut loc în primul rând la acest mic spectacol — a făcut-o intenţionat? Poate. Am impresia că Knox are întotdeauna un motiv pentru orice.

Sunt pe cale să trec pe lângă ei, dar mă opresc şi mă întorc. O ignor pe Tawny şi mă uit la el.

— Mâine seară. Biblioteca Vanderbilt. Ne vedem acolo pe trepte, la şapte, şi ne putem uita la film în una dintre sălile de studiu. Am permis, pentru că mergeam acolo anul trecut, când aveam de făcut diverse chestii pentru şcoala acasă.

— în regulă, spune cu blândeţe, cercetându-mi faţa de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt bine.

O dă pe Tawny la o parte, împingând-o efectiv de umeri, ceea ce o face să fumege de furie, dar într-un mod cât se poate de drăguţ. Ea îmi aruncă o privire încruntată şi-i şopteşte ceva la ureche. Disting cuvântul *tribune*. El scutură din cap.

Zâmbesc maliţios.

Ea se îndepărtează cu mers hotărât. O urmăresc cu privirea, dar când mă întorc îl văd fixându-mă cu ochii lui gri.

— Mergem să mâncăm înainte? întreabă.

— Ei, hai. Doar nu-i o întâlnire.

De-acord, dar o să-mi diioraie maţele. S-ar putea să-i deranjeze pe ceilalţi care învaţă. Nu mai zic că o să vin direct de la antrenament şi nu mă simt bine dacă nu mănânc proteine.Tipul ăsta e... *Uf!*
îmi pun mâna în şold.
— Mai întâi trebuie să-ţi scot vorbele cu cleştele ca să aflu ce s-a întâmplat cu ochiul tău, apoi vrei să ne uităm împreună la filmul ăsta stupid. Acum insişti să mănânci.
— E vorba doar despre mâncare. De ce nu putem să mâncăm? Dacă ai veni la mine acasă, Suzy ne-ar găti cina.
Nu. Nu merg acasă la un Rechin.
— Ne întâlnim la Lou's Diner şi plecăm de acolo. Restaurantul e pe strada Elm, în Nashville. Eşti fericit acum?
El pufneşte în râs.
— Suntem doar doi elevi care se uită la un film romantic legendar pentru un curs. Rămâne stabilit, Tulip.
— Ne vedem, Distant şi Malefic.
Ies pe uşă.
De ee-am făcut asta? e gândul care-mi goneşte prin cap.
Dau vina pe Chance şi pe scuzele lui îdioate.
Poate a fost amintirea felulului în care m-a privit Knox.
Nu contează.
Trec peste şi grăbesc pasul, luând-o uşor la fugă pe culoar. Rahat! O să întârzii la ora de engleză. Dar domnul Banks e bătrân şi îi ia câteva minute ca să înceapă. Pot să mă furişez şi să mă aşez în spate. Mă grăbesc pe hol, care e în mare parte gol, spre dulapul meu şi iuţesc pasul când îl văd pe Brandon Wilkes, unul dintre jucătorii de fotbal. Roşcat şi plin de muşchi, încetineşte când ajunge în dreptul meu şi mă priveşte chiorâş. Se răsuceşte, măsurându-mă cu ochii negri şi merge cu spatele.
— Să-ţi intre-n cap mesajul, trădătoareo. Nu te vrem acolo.
— Tâmpitule, bombăn şi merg mai departe.

Abia când ajung la dulap înţeleg la ce se referea. Pe dulapul meu sunt scrise cu marker negru cuvintele
PLEACĂ CURVOi
Gura mi se usucă. Mi se face rău la stomac. Cuvântul acela. Cuvântul acela *nenorocit.*
Jfsj M<tden-MrN$ 143
Indiferent de câte ori trec pragul acestei şcoli, ei n-o să uite niciodată cine sunt şi ce mi s-a întâmplat…
Treci peste. Nu-i loc de autocompătimire. Absolut deloc.
Cu degetele tremurânde, deschid lacătul, îmi scot cartea şi trântesc uşa.
Cândmăîntorc, Jolenae acolo, cuo licărire în privire. Ridică mâinile.
— Nu sări Ia mine. N-am facut-o eu, dar, Doamne, ce-mi place!
Se aude ultimul clopoţel. Am întârziat Ia oră.
Nu se mişcă, zâmbind liniştită.
Arăt cu capul spre dulap.
— Crezi că asta mă deranjează?
MĂ OMOARĂ. Singurătatea mă termină şi îmi încleştez pumnii.
— Ce glumă. Cel puţin nu e, oh, nu ştiu… o violare a corpului meu. Da, aia e o chestie mult mai rea. În plus, virgula lipsă e o chestie deplorabilă. Oricine a scris asta e un idiot.
— Stai departe de jucătorii de fotbal, Ava, strigă în spatele meu când mă îndepărtez. Şi nu mă refer doar la Liam. Stai departe de Knox. El e al nostru. Să nu uiţi.
Cum aş putea uita?
Cu picioarele tremurânde mă duc la biroul administraţiei, unde dau de doamna Carmichael. Mă holbez la bluza ei înflorată şi, cu o voce fără inflexiuni, îi povestesc ce scrie pe dulapul meu, iar ea bolboroseşte cuvinte pe care abia le aud.
— O, nu, teribil… copiii din ziua e azi… îmi pare atât de rău pentru tine. O să chem pe cineva de Ia curăţenie să se ocupe, sunt sigură că avem ceva care să scoată…

Bla, bla, bla.
tmi dă o învoire pentru oră, pe care o iau, apoi fug la baie, unde găsesc goală ultima cabină şi mă aşez pe toaletă, cu picioarele ridicate, ca să nu mă poată vedea nimeni. Îmi apar pliuri în dreptul burţii şi le împing în jos. ^
Sun la campusul gimnazial şi cer să vorbesc cu Dr. Rivers. Timpul se scurge, dar nu-mi pasă cât durează până când îi aud vocea şi cer
să vorbesc cu Tyler. Mă refuză, zicându-mi că nu ii scot pe elevi din clasă ca să vorbească la telefon. îi spun că am nevoie să-i aud vocea un minut şi că o rog mult, mult de tot să mă lase să vorbesc cu el. în cele din urmă îi zic că nu cred că pot să mă ridic şi să mă duc în dasă dacă nu îi aud vocea. Urmează o tăcere lungă, apoi Tyler vine în sfârşit şi îl aud vorbind cu Dr. Rivers, apoi se disting nişte zgomote, iar vocea lui firavă spune „alo", iar eu închid ochii.

— Cum a fost prima ta zi, nătăfleţule?

Vocea nu-mi sună firesc, dar cel puţin pot să vorbesc.

— Super! E incredibil!

Zâmbetul de pe chipul lui se simte atât de mare, încât ajunge până la mine de la şcoala lui.

— Facem ştiinţe şi am primit un partener şi a trebuit să ne întindem pe o hârtie lungă şi să ne conturăm unul pe altul şi acum o să folosim aţă ca să facem vasele de sânge! Nu-i aşa că-i tare? Nu-i aşa?

Răsuflă.

— E aşa de tare.

Continuă să vorbească, apoi facem planul să vină să mănânce tacos cu mine şi cu Piper diseară, după care s-a scurs minutul pe care i l-am cerut doamnei Dr. Rivers, iar el a plecat şi la telefon a revenit ea, întrebându-mă dacă mă simt bine şi dacă ar trebui să-l sune pe domnul Trask, iar eu mint şi îi spun că o să fiu bine. închid ochii şi îmi ating obrajii, ca să mă asigur că sunt uscaţi; sunt, slavă cerului, pentru că, serios, nu vreau să plâng.

Nu aici, în locul ăsta blestemat.

Ieşind din cabină, mă uit în oglindă. Sunt palidă. Prea slabă. Am umbre întunecate sub ochi. Păr brunet. Aş fi *goth* dacă uniforma n-ar fi în culori deschise. îmi scot rujul roşu din poşetă şi mă dau cu el, analizându-mi reflexia. Pot să fiu puternică pentru Tyler. Pot să fac în aşa fel încât drumul ăsta de rahat să fie *al meu*. Să-l domin. Să mă folosesc de el.

Şi, într-o bună zi, cândva, o să am un drum frumos, neted, uşor şi perfect.IfaMadffai-MrNs 145

— Deci ai de gând să-i laşi pe nenorociţii ăştia să te doboare. Ava? o întreb pe fata speriată din oglindă.

— Nu. Nu încă. Nu mă dau bătută. Doar laşii renunţă. Scot un marker şi las un mic mesaj pe perete, cu inimi de jur împrejur.

Apoi plec şi mă duc la oră.Capitolul ii

KNO

XAm emoţii când opresc în parcarea de la Lou's. Inima dă să-mi sară din piept la gândul că o să mă văd cu ea şi la faptul că totul e atât de greşit. Mintea îmi fuge la Chance, la cuvintele pline de tristeţe pe care i le-a adresat Avei şi, *la naiba*, la felul în care o privea, cum i se citea în ochi ceea ce simţea. Era şi timpul să-şi ceară scuze, dar nu m-a surprins faptul că ea l-a respins. Ţinând cont de ceea ce i s-a întâmplat şi de cât de tare a dezamăgit-o, nu cred că exista vreo modalitate de a fi iertat.

În jurul meu e un zid, dar şi ea are unul.

Ea e ochiul unui uragan, iar vântul propriei dureri biciuie în jurul ei.

Cobor parasolarul ca să mă uit în oglindă şi-mi netezesc părul proaspăt spălat, trăgând de el pe partea dreaptă a feţei. *Ce-o fio fi.* Ies şi zăbovesc o clipă

în faţa uşii de sticlă,
analizându-mi reflexia.
M-am îmbrăcat în blugi,
cu o cămaşă strâmtă
care-mi scoate în evi-
denţă braţele. M-am
parfumat cu apa de
colonie pe care ea spune
că o urăşte, dar care de
fapt îi place

.Asta nu-i o întâlnire, prostule.

Aha.

Atunci de ce freamăt de neliniște?

Am palmele lipicioase când deschid ușa de la Lou's, care e într-o zonă de rahat a orașului.

Un bărbat cu înfățișare de urs, cu barbă și șorț alb, pătat stă în spatele tejghelei, tmi aruncă o privire dură. Strânge din buze.

— E în spate.

Dau din cap aprobator. Bine, deci el știe cine sunt și nu-i place deloc moaca mea. Bine, bine. N-am venit aici pentru el și nici nu-l pot învinovăți.

Mă îndrept cu pași plini de nerăbdare spre partea din spate a restaurantului și mă strecor în separeul roșu, vizavi de ea. Am văzut-o azi în clasă, dar am dat un test despre *Vrăjitorul din Oz* și n-am avut când să vorbim. Ea a luat prânzul Ia cantină cu Wyatt și Piper, în partea opusă mesei Rechinilor. M-am uitat la ea, pretinzând că nu o făceam, când Dane m-a întrebat de ce eram distrat.

E îmbrăcată cu pantaloni scurți tăiați și un tricou galben spălăcit cu *Sex Pistols*. Mi se pare sfâșietor de frumoasă. Părul i se mișcă ușor în jurul umerilor și mă trece un ñor gândindu-mă la faptul că anul trecut era blondă. S-ar putea să fi avut o slăbiciune pentru părul ei. Ce prostie.

— Ai ajuns devreme. Ești nerăbdător să începem? spune ea, împingând laptopul deoparte și uitându-se la mine.

îmi dreg glasul și arunc o privire în restaurant. Linoleum crăpat pe jos, pereți care au nevoie de un nou strat de vopsea albastră, separeuri vechi din plastic și un suport de șervețele dintr-un metal murdar, lângă banalele flacoane cu muștar și ketchup pe care le storci. Un hol întunecat din spate duce spre un spațiu îngust unde îmi imaginez că se află toaletele. Nu-i locul ideal

unde să fiu singur cu ea pentru prima dată, dar mă descurc.

Mă aşez şi îmi întind picioarele. Piciorul meu îl atinge pe al ei pe sub masă şi ea şi-l retrage subtil. Bombăn nişte scuze neinteligibile.

— Da. Dar se pare că tot mi-ai luat-o înainte. Ai fost în tură?

— Azi nu. Am fost la Tyler mai devreme. Stă în apropiere, la orfelinat. De unde-ai ştiut că lucrez aici?

Oh, Ava. Ştiu atât de multe.

Dau din mână, ca să par indiferent.

— Cum se descurcă la Camden Prep?

îşi ridică ochii la mine.

— Frate, de unde ştii că e acolo?

Ridic din umeri şi îmi reprim un zâmbet când o aud spunând *frate*. Se simte din ce în ce mai în largul ei cu mine. Asta-mi doresc? Acum, în momentul ăsta, la naiba, da.

— Trask a trimis un e-mail consiliului de administraţie şi a cerut o bursă. Tata e în consiliu. Mi-a spus.

De mai multe ori. Am avut o conversaţie ciudată luni, când am auzit ezitarea din vocea lui, întrebându-mă dacă Ava se întorsese cu adevărat. Din moment ce face parte din consiliu, tata ştia şi că Trask o voia înapoi şi, cu toate că asta îl neliniştea, a votat ca ea să fie sunată şi să i se ofere bursa pentru ultimul an de liceu. Ca şi mine, el îşi aminteşte stările proaste pe care le-a avut Dane după petrecerea de anul trecut.

— Să înţeleg că a găsit un loc bun?

Chipul îi este luminat de unul dintre acele zâmbete blânde ale ei, iar eu inspir cu putere, simţind efectul pe care îl are în interiorul meu.

— îi place al naibii de mult. îi plac cei din administraţie, îi plac profesorii, copiii... totul.

îmi trec degetul peste meniul din spatele suportului de
şervețele.
— De-aia te-ai întors, nu-i aşa? Mi-am imaginat că
ai intrat în biroul lui Trask, că te-ai lăudat cu creierul
tău mare, poate-ai aruncat nişte ameninţări, apoi i-ai
cerut să fie înscris.
îşi muşcă buza de jos.
— Ce te face să crezi asta?
— Ai tupeu. Eu asta aş fi făcut. Şi nu-mi vine-n cap
alt motiv pentru care te-ai întoarce.
Genele ii flutură o clipă pe obraji, ca şi cum vorbele
mele ar mulţumi-o.
— Oau, Knox. Ai stat mult timp să te gândeşti la
motivele mele. Mă bucur că ţi-am ocupat mintea.
Doar vreo trei ani.
— Ce vă aduc?
E tipul de la tejghea. Se scarpină în barbă şi arunca o
privire plină de afecţiune spre Ava> apoi se uită la mine
şi se încruntă. Ea îi zâmbeşte larg.
— Burger şi cartofi prăjiţi pentru mine, Lou. Fără
maioneză. Roşii în plus. Ştii cum îmi place mie. Şi o
Cola.
Sprâncenele stufoase se zburlesc în direcţia mea.
-Şi ţie?
— La fel. Dar apă, nu suc.
La naiba. Urăsc roşiile. Ce-i cu mine?
El se îndepărtează şi strigă spre o fată de la bucătărie,
care pregăteşte ceva la un grătar.
— Nu mă place.
Ea râde.
— Of, sărmanul Knox, n-are niciun prieten la oraş.
Lucrez aici de trei ani, iar Lou se poartă frumos cu
mine.
— Bine.
Se apleacă spre mine.

— Îţi spun un secret: Lou e îngrozit de călugăriţe când îl aduc pe Tyler aici, ca să mănânce cu mine. Le spune Darth Vader feminine.
Arunc o privire în spate, spre bărbatul robust.
— Serios? Ar trebui s-o convingi pe una dintre ele să spună: „Lou, eu sunt tatăl tău".
Îşi lasă capul într-o parte.
— Drăguţ, dar, de fapt, replica e citată greşit. Nu e „Luke, eu sunt tatăl tău", ci pur şi simplu „Eu sunt tatăl tău".
Sunt atât de multe răsturnări de situaţie bune în *Star Wars,* dar replica aia, chiar şi după ce l-am văzut şi **l**-am tot revă2ut, încă îmi
llnMflUerHMitk 151
dă furnicături pe şira spinării. Pare o minciună, ca şi cum n-ar fi decât unul dintre jocurile lui bolnave, dar Darth Vader spune adevărul şi ştie că îl va răni pe Luke şi îl va face să pună la îndoială totul.
Zâmbesc.
— Chiar eşti o tocilară cinefilă.
— Cea mai bună.
Se joacă cu pixul.
— Replica mea preferată a lui Darth Vader este: „Nu cunoşti puterea părţii întunecate. *Trebuie* să mă supun stăpânului meu". Poţi simţi frica din vocea lui. Poţi să vezi lupta care se dă în interiorul lui şi cum, uneori, lumina încă îl cheamă, dar el nu se mai poate întoarce niciodată.
Ea râde.
— Hei, încetează. Te uiţi la mine cu gura căscată. Bine, fie, sunt tocilară când vine vorba de *Star Wars,* ceea ce înseamnă că trăiesc un coşmar când încerc să creez un top al filmelor în minte, având în vedere drăgălăşenia discutabilă a extratereştrilor, în mod clar creată doar din motive care ţin de marketing, şi sunt torturată de greşelile evidente care ţin de intrigă, care

mă scot din minţi. Şi lui Tyler îi place. E şi el un tocilar, ca mine.
Stau şi o privesc. E al naibii de…
— Mă uimeşti. Fă un top pentru mine.
— Nici măcar nu eşti pregătit pentru conversaţia asta. Le-ai văzut pe toate?
Ridic din umeri.
— Cred că le-am ratat pe ultimele două.
— Ce fel de om eşti?
Îmi aruncă o privire îngrozită, iar eu râd.
— Fotbalul îmi ocupă cea mai mare parte din timp.
Se bosumflă.

Nu meriţi să auzi ce părere am eu până când nu vezi toate filmele în ordine cronologică, nu în ordinea datei de lansare. Sunt multe dezbateri în legătură cu asta, dar asta-i tabăra din care fac eu parte.Oftez prelung, şi, doar ca s-o enervez, adaug:

— Ar fi trebuit să alegem Stor Warj. Puteai să scrii eseul cu ochii închişi.

Se înfurie.

— Din păcate, *tu* ai fost cel care a ales numărul corect! Aşa că ne-am ales cu o prostie de film romantic!

Râd din nou.

Se uită la mine, zăbovind cu privirea ei albastra asupra feţei mele, Apoi îşi drege glasul şi îşi coboară ochii spre masă.

— Eşti trist că nu ai prieteni la Lou's?

— Deloc. Sunt la o întâlnire.

Face ochii mari.

— Nu, nu eşti, Distant şi Malefic. Asta-i o activitate pentru şcoală!

— Te-ai machiat.

Aşa este. Are genele lungi şi ondulate, obrajii rozalii — sau poate roşeşte —, iar în locul rujului roşu strălucitor pe care îl poartă de obicei observ că e dată cu gloss. Sau e tot ruj? Mă rog, ce-o fi.

Vizând că se revoltă, buzele mi se arcuiesc uşor într-un zâmbet, iar ea se relaxează treptat, apoi chipul i se luminează şi începe să râdă.

— O fată poate să se machieze, iar asta nu-nseamnă nimic, doar că vrea să se simtă drăguţă. Şi dacă aş avea conturi pe reţele de socializare, ţi-aş da *tag* într-o poză cu mine doar ca să-ţi oftic amicii.

Oftez, iar în minte îmi revine ziua de ieri.

— Ţi-am văzut dulapul. îmi pare rău pentru asta.

Nu-mi place privirea absentă care se iveşte pe chipul ei şi felul cum îi coboară umerii.

— S-a şters, în mare parte. Am venit azi şi se pare că personalul a continuat să încerce să şteargă scrisul. Ah...

— Am mers cu Chance la şcoală ieri, după antrenament. El a frecat ce-a mai rămas cu un burete de sârmă. Se pare că a fost scris cu marker permanent, iar omul de serviciu s-a chinuit destul de mult.

— Dă din umeri şi se foieşte.A fost ideea lui Chance.
— Mă rog. Hai să nu discutăm despre el.
Lou pune mâncarea pe masă şi pleacă.
îşi bagă un cartof prăjit în gură> iar eu o privesc. Arată spre farfuria mea.
— Să nu se răcească.
Corect, corect. Concentrează-te la mâncare, nu la Ava. Bine, cum o să ma descotorosesc pe ascuns de roşiile astea?
— Deci îmi ştii al doilea prenume. Al tău care-i?
— Knox.
Rânjesc.
— Şi înainte să mă întrebi care-i primul meu nume, nu ţi-l spun. Să vedem dacă te prinzi.
— Să vedem. Maximilian? Eugene?
Pufnesc în râs.
— Megalodon?
— Crezi că nu ştiu ce e?
Ridic din sprânceană.
— N-oi fi eu tocilar ca *unii* oameni pe care-i cunosc, spun şi zâmbesc, dar sunt destul de deştept.
— Bine, şmechere, ce e?
— O specie dispărută de rechin, care-a trăit în urmă cu peste trei milioane de ani. Se crede că e înrudit cu Marele Alb. Şi nu, nu ăsta-i prenumele meu, dar eşti amuzantă.
— Richard? Sigur e Dick, prescurtat.
— Am un unchi cu numele ăsta.
— Fort[4]? Da, ăsta-i. Eşti o clădire mare, de piatră, în care se află tot aurul ţării, şi nimeni nu poate să intre înăuntru.

4 Aluzie la Fort Knox. o bază militari a Statelor Unite, unde guvernul federal american pistrea2i din 1937 rezerva de aur a statului. (N.r.)

Muşc din burger, mă înec puţin de la roşii, mestec, înghit şi mă şterg la gură.
— Nu. Lasă-mă pe mine. Spune-mi despre tine.
Pentru că Ava... la naiba, vreau să ştiu totul.
Se gândeşte, iar fruntea i se încreţeşte puţin.
— Povesteşte-mi despre primul sărut, îmi iese pe gură, apoi regret imediat.
în ciuda glumei mele de mai devreme, despre faptul că sunt la o întâlnire, ştiu că nu-i aşa.
Mă studiază, ochii ei zăbovind asupra buzelor mele.
— Tu primul.
Iau o gură de apă.
— Eram în clasa a patra. O chema Cissy Meadows şi era cea mai rapidă alergătoare de pe terenul de joacă, ii întrecea chiar şi pe băieţi. M-a provocat la o cursă într-o pauză şi am învins-o. Era aşa de supărată. Amintirea mă face să râd.
— A început să plângă de mama focului şi mi-a părut aşa de rău pentru ea, încât am pupat-o pe buze. Fără limbă. Nu voiam decât să înceteze să mai plângă.
— Şi s-a oprit?
Zâmbesc.
— M-a urmărit tot restul anului implorându-mă s-o fac din nou.
Se încruntă.
— Şi ai făcut-o.
— Da, de multe ori. A fost prima mea iubită, cred. Până în clasa a şasea, când s-a mutat. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Era drăguţă.
— Ah, Fort Knox Grayson şi viaţa lui amoroasă precoce şi fermecată.
Arunc un cartof prăjit înspre ea.
— Când s-a întâmplat la tine?
Stă pe gânduri şi cumva simt că am făcut ceva greşit. Nu-i decât o întrebare legată de sărut, ironică din

partea mea, având în vedere că nici măcar nu-mi mai place să mă sărut pe buze.
— Nu trebuie să-mi spui.
NMATAJTTAHHMJ iss
Scutură din cap.
— Nu> e în regulă.
Cu ochii la farfurie, spune:
— Cred că aveam vreo doisprezece ani, chiar înainte ca Tyler să se nască. Eram în camera mea... aveam un apartament pe atunci, când stăteam cu tatăl lui Tyler. Era o cameră super, chiar dacă era mai mică decât camera mea de aici de la cămin, şi aveam postere cu Taylor Swift şi Katy Perry pe pereţi. Visam să ajung un star pop.
tşi dă ochii peste cap.
— Mama îmi luase un aparat pentru karaoke de la Goodwill şi cântam, atunci când Cooper a intrat să-mi spună să-l opresc.
Mâinile mi se încleştează.
— Tatăl lui Tyler?
Dă din cap că da.
— Mama era praf şi se dusese la culcare mai devreme. Ştiam că nu trebuia să fiu trează şi să fac gălăgie.
Face o grimasă.
— Era un bărbat înalt, corpolent şi rău, dar credea că era arătos. Mi-a spus să mă duc la culcare şi am sărit în pat. A tras pătura pe mine, s-a aplecat şi m-a sărutat pe gură...
Glasul i se pierde.
— Nu trebuie să...
— Nu, *vreau* să-ţi spun. Mă ajută, într-un mod ciudat.Trans- formă lucrurile în realitate, spune şi oftează. Respiraţia lui mirosea a ţigări şi a băutură. Şi-a băgat limba în gura mea şi mâinile... le-am... le-am simţit când încerca să şi le bage sub pătură.

Repulsia îmi face pielea de găină. Mi-o imaginez, mică şi speriată.

— Clipeşte rapid.L-am pocnit în ouă şi am ţipat cât m-au ţinut plămânii. Erau pereţi subţiri în cocina aia şi poate i-a fost teamă că se trezeşte mama sau că vecinii o să chem? poliţia, ori poate pur şi simplu s-a speriat. Oricum, a ieşit din cameră. Sincer, având în vedere felul în care trăiam, am avut noroc că nu mi s-a întâmplat niciodată ceva oribil, de-aia e atât de frustrant ce s-a întâmplat la petrecerea aia. M-am protejat atâţia ani doar ca să ajung să fiu neajutorată lângă o mână de puşti bogaţi.

îşi rupe şerveţelul.

— Una peste alta> putea să fi fost mai rău, având în vedere ce făcea mama pentru nişte bani în plus. Din clipa în care ne-a părăsit, tot ce-am vrut a fost să ies din locul de unde veneam şi să-mi găsesc propriul drum. Să fiu independentă, să merg la facultate, să am o slujbă adevărată, să am grijă de Tyler. Vise mari pentru o fată de doisprezece ani.

Se strâmbă.

— La naiba, am cam omorât conversaţia. Scuze.

Muşchii mi s-au încordat şi îmi mişc capul înainte şi înapoi. Doisprezece. Futu-i, avea doar doisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Te referi la Cooper? El şi mama au plecat la câteva zile după ce s-a născut Tyler. Ne-au abandonat la orfelinat. Mama era catolică, cu toate că niciodată nu m-a dus ia slujbă. Le datorez călugăriţelor religia pe care o am. Faptul că ăia doi au plecat a fost cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat.

Dă din mână.

— Să schimbăm subiectul! Vreau să ştiu despre zvonul care spune că tu nu faci sex decât pe la spate.

Ridică din sprâncene, iar corpul mi se încălzeşte şi mă încordez.

— Deci?
— Cine vrea să se uite la faţa mea?
Rostesc cuvintele relaxat, însă în adâncul sufletului...
— Eşti frumos, murmură ea. Alo, Tawny cea cu gheare roşii... era de-a dreptul călare pe tine ieri.
— N-o vreau pe Tawny.
Chestia asta s-a dus anul trecut.
îmi aruncă o privire pe furiş, mestecând un cartof.
— Oh? Atunci cu cine ţi-o tragi anul ăsta şcolar?

— Cu nimeni.
Ridică din sprâncene?
— Serios?
Mă uit la burger. Roşii nenorocite.
— Mhm.
— Dar de ce? Tu eşti... tu şi toate vor să fie fata de sub tribune... cel puţin aşa am auzit.
împing mâncarea la o parte.
— Mă păstrez.
— Pentru căsătorie? Aştepţi până când o să fii un tip trecut de prima tinereţe, între două vârste, care a cunoscut succesul în liceu? spune şi chicoteşte.
— Nu.
— A, m-am prins. O fată norocoasă, sub tribune, la primul meci din ultimul an. Drăguţ. Bun plan. Un comportament tipic pentru liderul Rechinilor. Ţac-pac, ţi-am tras-o! Varsă tot.
O roşeaţă uşoară mi se furişează în sus dinspre gât, către obraji, încă nu-mi pică bine faptul că ea m-a văzut.
— Ai de gând să vii să mă spionezi? Nici măcar nu incerca. Fata asta nu-i genul care să stea sub tribune.
— Ooooooo, asta-i bună.
împinge farfuria la o parte şi se apleacă peste masă.
Ochii ei turcoaz licăresc de veselie.
— Eşti... eşti puţin romantic, Fort Knox?
Râd.

— Ce defineşte un romantic?
— îi plac în secret comediile romantice, ascultă cântece triste despre sentimente neîmpărtăşite, scrie scrisori drăguţe de dragoste şi le lasă în dulapurile fetelor.
Simt o strângere puternică de inimă — am senzaţia că nu pot să respir.
Ea bate nerăbdătoare cu degetele în masă şi am nevoie de un minut întreg ca să-i pot răspunde.
— Ei> Tulip, ţi se pare că ce zici mi se potriveşte? Eu sunt doar un jucător de fotbal cu muşchi, care probabil e *puţin cam greu de cap* şi cu prea mulţi bani, cu atitudine elitistă şi o coadă lungă de fete care nu-şi pot ţine mâinile departe de mine. Adică, mă vezi pe mine scriind scrisori de dragoste? Eu i-aş trimite un mesaj.
Fac o pauză şi sorb din pahar.
— Apropo, săptămâna asta, cineva a scris numărul meu pe pereţi în baia fetelor. *Numărul real al lui Knox Grayson. Cu plăcere*, scria. Cu inimioare în jur. Nu se întâmplă să ştii ceva despre asta?
— Ce îngrozitor! Doamne, nu mai poţi avea încredere în nimeni zilele astea. Cine naiba ţi-ar putea face aşa ceva?
— Ah, Tulip. Nu te preface. Va trebui să te fac să plăteşti pentru asta.
Roşeşte şi nici măcar nu neagă.
— A sunat cineva?
— Mmm. Am primit douăzeci de mesaje aseară. Câteva în după-amiaza asta. Cred că o să am nevoie de un număr nou.
Explodează în râs şi loveşte cu mâna în masă.
— Nu-mi pare rău. Nici măcar puţin.
— Vicleano.
— Cred că nu eşti *prea* şucărit pe mine.

Ridic din sprânceană. Am fost supărat când au început să apară mesajele, dar nu a fost nevoie decât de câteva întrebări ca să-mi dau seama de unde pornise totul şi de atunci a devenit destul de evident cine era de vină. Rahat, nici măcar nu mă pot supăra pe ea.
Ochii ei clipesc spre mine, susţinându-mi privirea.
— Revenind la fata asta pe care-o aştepţi… merge la Camden?
— Mhm.
Se bosumflă.
— E un răspuns neutru, Fort Knox. Haide, spune-mi. Secretele tale sunt în siguranţă cu mine.
— Nu pot avea încredere în tine nici măcar cu un număr de telefon!
Ea râde.
NttMoAtoHUls 159
Lou pune nota în mijlocul mesei, iar eu şi Ava întindem în acelaşi timp mâna spre ea.
— Eu plătesc, spun.
Ţinem amândoi de ea.
Ea trage.
— Nu plăteşti tu. A fost ideea mea!
Trag la rândul meu.
— Te-am manipulat ca să te conving să mănânci cu mine. Nici măcar nu voiai să stai cu mine şi eu te-am păcălit.
— Aşa-i — *măgarule* —, dar eu plătesc!
— Nicio fată nu plăteşte pentru mine şi eu am bani…
— Şi eu! Eu lucrez!
— Ştiu! De ce ţipăm? spun cu răsuflarea întretăiată.
— Nu ştiu!
la un cartof prăjit şi-l aruncă spre faţa mea, iar când dau să mă feresc se năpusteşte, ia nota şi o vântură spre Lou, care ne priveşte cu capul într-o parte.
— Eu plătesc, Lou! Nu-l lăsa pe nemernicul ăsta bogat să-ţi dea bani, m-auzi?

— Da, doamnă, tună el, apoi se duce în faţă. Nu lua banii băiatului. Mă ocup eu imediat de asta.
Ridic din umeri, cu mâinile în aer.
— Mă dau bătut. Ai câştigat. Plătesc eu data viitoare.
Ea nu răspunde, doar se ridică şi îşi adună lucrurile. O urmez până la intrarea din faţă, unde ne plăteşte nota, îi îmbrăţişează pe fugă pe Lou şi pe fata din spatele grătarului şi mi se alătură la uşă.
Ieşim afară în aerul serii. Braţele ni se ating şi de data asta nu mă retrag.
— Vrei să mergi cu maşina cu mine? mă surprind oferindu-mă, apoi regret.
Rahat
.Se întoarce ca să mă privească şi mă încordez, iar palmele îmi transpiră din nou de la acea senzaţie de neliniște care se naşte în mine. Mă gândesc la ea în maşina mea> aproape de mine> la mirosul părului ei, ca vanilia, şi la cât de aproape ar fi braţul ei de al meu...
— Mai bine nu, răspunde ea. Ţi-ar fi peste mână să te întorci aici în loc s-o iei pe autostradă ca să ajungi la Sugarwood.
— Nu mă deranjează.
De ce nu pot să tac?
Rahat, eu sunt ăsta? îmi târşâi picioarele pe pietriş, mă uit la o fată şi-mi doresc...
— Ne vedem acolo, spune în cele din urmă, cu mâinile încleştate pe bretelele rucsacului.
O deranjează ideea de a fi singură în maşină cu mine? Oftez.
— Bine. Ne vedem acolo.
— încearcă să ţii pasul cu mine şi Louise, strigă şi se îndepărtează cu mers legănat.
— Louise?
Ochii mei îi devorează fundul. Bine proporţionat. Obraznic. Perfect. îmi desprind privirea de la el.
— Maşina mea! Am numit-o după Lou!

Intră în maşină şi porneşte, iar eu demarez şi o urmez

.Capitolul 12

KNO

XDupă ce parchez, dau colţul campusului Vanderbilt, iar ea e deja acolo, aşteptându-mă. l-am pierdut maşina undeva în trafic, şi mi-o întipăresc în minte ca să mă asigur că dau de ea în parcare.

Nu s-a întunecat încă, aşa că am vizibilitate bună, iar ea nu m-a zărit încă. Stă pe treptele din faţa unei fântâni, cu capul aplecat şi butonează telefonul. Ca şi cum m-ar simţi, îşi ridică privirea şi îşi îndepărtează o şuviţă de păr de pe faţă.

— Frate. De ce stai acolo? Haide! spune şi îmi face semn.

Pufnesc în râs şi alerg uşor către ea.

— Ce-i în rucsac? Pare voluminos, zice ea, uitându-se la mine.

— Laptopul şi o surpriză.

— Ooo, ce?

Ochii îi strălucesc, iar acum mă tem că n-o să-i placă.

— Doar nişte gustări.

— Caviar? Un Merlot bun? Poate nişte aperitive sau sandvişuri cu castravete?

— Taci, Tulip. Am adus Snickers şi Tic Tac.

OioUmUea-m 163

— Elegant, spune şi rânjeşte. O să trebuiască să ne furişăm... nu e voie cu mâncare.

O privesc în ochi şi simt cum sângele îmi vibrează în urma contactului vizual din seara asta. În general, de-a lungul anilor, ochii noştri s-au întâlnit doar în timpul

unor scurte schimburi de priviri, după care fiecare se uita în altă parte; uneori eu o privesc îndelung când nu-i atentă.
Trecem de uşile deschise ale bibliotecii, iar ea scoate un mic oftat, privind foaierul mare, rândurile masive de cărţi şi recepţia.
Mă uit la ea — nu mă pot abţine. Sunt supraîncărcat de Ava.
— Îţi place locul ăsta.
Confirmă din cap, aproape cu timiditate.
— Este un vis devenit realitate să vin aici. Foarte rar se întâmplă ca Vandy[5] să ofere burse complete, aşa că-i puţin probabil să reuşesc să-mi permit aşa ceva, dar ar fi uimitor. Au un program super de pregătire pentru medicină.
Cu o expiraţie profundă, face o piruetă completă şi zâmbeşte.
— Haide, ştiu unde sunt sălile de studiu.
— M-am prins acum. Te simţi comfortabil aici şi la Lou's... de-asta ai fost de acord să vedem filmul aici.
Ridică din umeri, iar eu o urmez pe scări, trei etaje mai sus, până ajungem într-o zonă liniştită — deşi, nu sunt toate aşa? Asta are zone cu separeuri şi încăperi mici aliniate de-a lungul pereţilor. în mijloc sunt mese cu studenţi care citesc sau lucrează la laptop.
Ea o ia înainte şi dăm ocol 2onei, aruncând câte o privire în diferite încăperi.
— Toate camerele mai mari sunt luate, aşa că va trebui să luăm una dintre cele mai mici.
— Suntem doar noi doi. O să fie ca şi cum am fi în clasă, îi spun.
Doar că vom fi singuri.

5 Io Universitatea Vanderbilt, instituţie privaţi de tnvătimint din Nash viile, Tennessee. (N.r.)

îşi drege glasul

— .Bine. Asta, atunci.
Arată cu capul spre o zonă mică din dreapta, cu spaţiu cât pentru un birou şi...
— La naiba. E doar un scaun, zice şi îşi încrucişează braţele la piept.
— Vrei să stai la mine în poală?
Rostesc vorbele, dar nu vorbesc serios. E o glumă. Nu? Ea roşeşte.
— Nu. Vrei să stai pe jos?
— Nu mă deranjează. Pot să aduc un scaun aici de undeva, mă ofer.
Se gândeşte la asta şi se uita în jur. Majoritatea scaunelor de la mese sunt ocupate, iar cele pe care nu stă nimeni au cărţi aşezate pe ele.
— Am bătut atâta drum şi n-o să renunţăm doar pentru că nu avem scaun. Camera mică e în regulă. Promit să nu te ating.
— Ştiu. Tu nu mă atingi niciodată, comentează ea.
O răsuflare îmi scapă printre buze, dar ea nu observă şi intră înaintea mea.
— E perfect.
Îmi pun laptopul pe birou, apoi mă aşez pe mochetă, cu spatele lipit de perete.
— Hi stai pe scaun. Eu o să mă aşez în spatele tău.
Îşi muşcă buzele, iar părul îi vine în faţă. Ochii îi strălucesc când îşi ridică privirea.
— Eşti aşa de rău.
— Moi? De ce? întreb impasbil.
— Pentru că ai adus Snickers şi ce vrei de fapt e ca eu să stau cât mai departe, iar tu să le mănânci pe toate.
Scot unul şi îl flutur spre ea.
Ea apucă laptopul şi mi-l pune pe picioare, apoi se aşază lângă mine pe podea.

— Acum dă drumul la film, spune şi face o pauză. Doar dacă, desigur, nu cumva ţi-e frică să fii aproape de mine.

*asaMtoHMs *ţ*

O măsor cu privirea, încercând să nu zăbovesc asupra picioarelor ei dezgolite şi lungi, cu unghii roz.

— Fort Knox nu se teme de nimic.

Ea pufneşte.

— Să nu crezi că n-am observat că nu mi-ai răspuns Ia întrebare.

Picioarele ei se ating de mine pentru o clipă, înainte de a şi le
trage, lăsând spaţiu între noi.

— Mmm.

Pornesc *Dirty Dancitig*. Aş face orice ca să nu mă mai gândesc la ea.

Chestia asta cu vizionarea împreună a fost ideea ta, îmi reamintesc.

Câteva minute mai târziu, îi dau un baton de ciocolată şi-mi iau şi eu unul.

— Mmm, desert. Mulţumesc.

Ia o muşcătură mare şi zâmbeşte.

Rahat. Pur şi simplu… *rahat*. Am mai văzut-o vreodată atât de *aproape* de mine, relaxată şi zâmbitoare?

— Pentru puţin.

Îmi dezlipesc privirea de la gura ei şi mă concentrez la film, uitân- du-mă cum Baby încearcă să danseze cu Johnny, eşuând lamentabil.

Trec câteva minute şi mă prefac că mă uit la ecran, extrem de conştient de fiecare mişcare a ei. Din când în când, pleoapele i se lasă, apoi le deschide repede.

— Eşti obosită?

-Nu.

Minciuna ei mă face să zâmbesc.

— Kellerman e un loc real, ştiai? Doar că nu-i în Catskill, spune, lăsându-şi capul într-o parte, la câţiva

centimetri de umărul meu. Am căutat după ce ai vorbit despre el în clasă.
-Undee?
Se concentrează, clipind. ^
— în Virginia. Şi se numeşte altfel... Mountain Lake Resort Arată ca un loc magic, numai bun de petrecut vara.
— Car« e locul tău preferat de vacanţă?
Zâmbeşte.
— N-am ieşit niciodată din Nashville, dar mi-ar plăcea să văd oceanul într-o zi. Să simt nisipul între degetele de la picioarele şi din astea. O să mă duc când o să termin facultatea, îl iau pe Tyler cu mine. I-ar plăcea la nebunie. într-o zi.
Trebuie să-mi iau privirea de la chipul ei.
Eprea... dulce.
Vulnerabilă.
Mă depărtez puţin, doar câţiva centimetri. N-am dreptul să fiu atât de aproape de ea, nu după ce-am făcut...
— Care-a fost vacanţa ta preferată? spune ea, întrerupându-mi gândurile.
Nici măcar nu trebuie să mă gândesc.
— Când eram mici, cred că aveam şapte ani, părinţii ne-au dus la schi în Colorado. Pe atunci se înţelegeau, sau cel puţin părea că ţin unul la altul. Dane şi cu mine am rupt pârtiile pentru copii. Şi tata s-a distrat. Mamei îi plăcea să stea în cabană şi ne făcea ciocolată caldă când ne întorceam. Zăpada era frumoasă, albă şi curată. Simţeam că într-un astfel de loc se pot întâmpla numai lucruri bune.
îmi dreg glasul.
— Sincer, nu-mi aduc aminte o altă vacanţă frumoasă după aia. Tata a început să lucreze tot timpul, mama a fost diagnosticată cu tulburare bipolară, apoi s-au întâmplat toate celelalte.

Urmează o tăcere prelungă. Johnny şi Baby sunt pe ecran, dar eu şi Ava ne holbăm imul la celălalt.

— *Toate celelalte* înseamnă o mulţime de lucruri pe care nu le spui, rosteşte ea încet.

Simt o strângere de inimă. Chiar nu vreau să vorbesc despre mama şi despre ultima picătură, cea care a distrus-o. E prea similar cu ceea ce i s-a întâmplat Avei.

— Tulip, nu... Hai să ne uităm la film.

fctfltatofiHWift 167

La început, am senzaţia că o să insiste, dar ceva din expresia mea o face să se răzgândească.

— Sigur.

Se întoarce spre ecran şi momentul a trecut.

Timpul se scurge şi eu mă uit la film. Sau nu? Imaginile sunt acolo, dar ea este aici, iar muşchii mei sunt încordaţi şi mă întreb de ce-am vrut să fac asta şi de ce mă torturez cu prezenţa unei persoane pe care n-o pot avea.

Nici măcar nu vreau să fiu prietenul ei.

Atunci de ce vreau să ştiu care-i culoarea ei preferată?

Ce-i în medalionul pe care-l ţine între degete?

Ce o face fericită?

De ce îi plac roşiile?

Arunc o privire în jos spre carneţelul în care scrie fără elan şi ii citesc notiţele.

Cine-i spune unei femei în toată firea Baby?

Ciudată, dar căpoasă. Ea e adevărata eroină.

Curajoasă.

Face în aţa fel încât familia ei să vadă ce vede ea.

Johnny e sexy. Tipul ştie să danseze. Are un suflet bun. li pasă de prietenii tui. Bărbaţii ar trebui să fie buni.

Sărută UIMITOR. La naiba. Ştie cum să se uite la o femeie. Şi să danseze. Am auzit că a fost balerin în viaţa reală.

Aspect romantic: Prima dragoste. Dragoste în adversitate. Dragoste între opusuri. Chimie palpabilă, asta-i al naibii de sigur...

Şi apoi pixul îi cade din mână, corpul i se balansează, doar un pic, venind mai aproape, iar capul i se apleacă înainte, apoi înapoi spre perete, după care se reazemă de umărul meu. Doarme dusă.

În cameră e foarte cald. Al naibii de sufocant.

Mâinile mi se încleştează.

Atât de aproape.

Al dracului de aproape de mine.

O fată frântă.

O fată feroce.

Doar pentru mine.

Doamne, cât de mult îmi doresc asta.

Corpul i se mişcă imperceptibil, apropiindu-se de mine, până când se sprijină cu obrazul de pieptul meu. Rulează scena de final, în care personalul dansează şi Johnny o prinde pe Baby când ea face săritura aia şmecheră. Abia observ — la naiba, abia de respir când pe ecran apar numele celor din distribuţie, iar cinci minute mai târziu tot nu m-am clintit, de teamă să n-o mişc, să nu pierd senzaţia plăcută pe care mi-o dă, căldura braţului ei lipit de al meu, mirosul părului ei pe faţa mea.

Mă mişc uşor şi îi ating părul, lăsându-mi degetul să alunece în derivă pe marginea bărbiei ei. Atât de delicată. Atât de moale, îi petrec o şuviţă de păr după ureche şt mintea îmi fuge la anul trecut, când ea era în cadă acasă la Chance şi eu... mă rog, eu făceam ce făceam. Am fost atât de ofticat şi de supărat pe mine, pe ea, când am văzut-o dansând, *cu el,* imaginându-mi-i, înnebunit, făcând mai mult de-atât. Ea era a lui, iar eu sunt un ticălos, dar *niciodată* nu i-aş face rău celui mai bun prieten.

li mângâi ceafa, pielea delicată de sub păr...

— Ce-am pierdut?!

Se trage înapoi şi se freacă pe faţă, îndepărtându-se de mine.

Şi s-a dus.

Mâna îmi cade. Nu mă pot uita la ea, aşa că mă holbez la laptop.

— La naiba! Am ratat finalul?

Oftează prelung.

Trag aer îi piept şi îi spun:

— S-a terminat, Tulip.

Şi nu mă refer doar la film. Trebuie să opresc caruselul de emoţii pe care mi le provoacă.

Scoate un sunet plin de frustrare.

— Of! Eram ruptă! A început prima săptămână de şcoală şi munca şi Tyler şi *şcoala...*

Se întrerupe când în cameră se aude uşor un sunet de clopoţel.

HanttaMiinWflj 1(9

— Şi închid într-un sfert de oră! Nici măcar n-am vorbit despre film!

Se ridică> cu mâinile în şolduri> şi ia la pas încăperea.

— Ce facem acum? zice şi se uită la telefon. E aproape zece şi uşa de la intrarea în cămin o să fie închisă...

Mă mişc în cele din urmă, iar când reuşesc să-mi găsesc echilibrul, mă ridic în picioare lângă ea.

— Hai, te conduc la maşină. Nu-ţi face griji pentru notiţe. O să ne lămurim în clasă.

Se încruntă şi îşi ia rucsacul.

— Putem să stăm pe trepte în faţa bibliotecii, la fântână, unde e destul de multă lumină şi să vorbim despre...

-Nu.

— De ce nu? Nu-mi mai este somn. Pot să-l sun pe Wyatt şi o să-mi deschidă uşa...

-Nu.

Face o pauză, îşi ridică ochii şi se uită la mine. Devin dur ca granitul. Sunt făcut din piatră. Trebuie să fiu. Ridică din umeri.

— **Înţeleg.**

îmi bag laptopul în rucsac şi adun resturile de la gustări.

Mă urmăreşte cu privirea.

— Eşti ofticat că am adormit?

— Trebuie să mă plec, sărăntoaco.

Strânge din buze.

— Puteam să facem asta şi la un nenorocit de telefon.

Dar i se adresează spatelui meu, pentru că deja ies pe uşă şi o ţin deschisă pentru ea.

Privirile ni se întâlnesc. A ei e asemenea unei mări furtunoase. Ameae... rahat, sper că rece.

Respiră rapid, îşi îndreaptă umerii şi trece pe lângă mine. Trag cu putere aer în piept, încă o dată, simţind doar o urmă de vanilie.

— Trebuie să plec... să văd ce-i cu Dane.

Ceea ce-i adevărat. Mi-a trimis deja câteva mesaje> întrebân- du-mă unde sunt. E singur acasă, iar eu nu i-am răspuns, fi asta nu-mi stă în fire.

Ea nu mai spune nimic. O urmez, păstrând o distanţă de un pas între noi, cât timp coborâm cele trei etaje şi trecem pe lângă studenţii care se îndreaptă spre ieşire. Ea merge cu umerii drepţi, încrezătoare, ca şi cum locul ei ar fi aici — complet diferit faţă de Camden, unde alternează între duritatea forţată şi acea aplecare vulnerabilă a posturii.

Zâmbeşte spre cineva care îi surprinde ochii, un tip, care întoarce capul după ea ca sa se uite la fundul ei. îi arunc o privire nimicitoare şi merg mai departe, ajungând-o din urmă.

Ieşim, coborâm treptele, trecem de fântâna care clipoceşte şi mergem până în parcare, Ia maşina ei. Niciunul nu vorbeşte. Ea deschide uşa, îşi aruncă

rucsacul pe partea pasagerului şi dă să intre, dar se opreşte şi se întoarce cu faţa la mine.

Pieptul i se ridică.

— Ce-i cu tine? Tu ai vrut să facem chestia asta. TU ai vrut să ne uităm împreună. De ce te comporţi ca un nemernic...

Face ochii mari, întinde mâna şi mă atinge pe piept. Confuzia ii întunecă chipul.

— Knox, de ce... de ce tremuri?

Îşi pune palma în dreptul inimii mele şi mă întreb dacă simte cât de repede bate.

Am gura uscată. Clipesc. S-ar putea să leşin.

Stăm şi ne uităm unul la altul, iar noaptea-i caldă şi mâna ei e fierbinte. Simt că dinspre ea sar scântei electrice, venind către mine. Cred că, dacă-ţi spui ceva suficient de mult, iar şi iar, poate, doar poate, poţi face ca acel lucru să devină realitate. N-o pot avea. Nu pot avea *asta*. Nu pot, nu pot, nu pot, nu pot.

O să mă mulţumesc cu mine însumi. Cu Dane. Cu fotbalul.

Viaţa ta e aşa distrusă, insistă o voce întunecată, râzând fără milă.

Dacă ai fi mizat pe o şansă înaintea lui Chance.ItaModftn-Mills 171
Dacă...
Mă smucesc de lângă ea şi rămâne cu gura căscată, scuturând din cap, confuză.
-Knox?
îmi iau ochii de la ea şi mă uit în jos. Ruşinea familiară şi vina mă năpădesc şi-mi rup inima, sfâşiind-o în bucăţi.
Am părăsit-o.
Am părăsit-o, la dracu', pentru că eram supărat că şi-a sărutat *iubitul.*
Cât de aiurea-i asta?
O vreau pe ea.
La naiba, da.
Dar nu poţi lua o floare frumoasă şi delicată şi să o zdrobeşti sub crampoane, nu când e deja pe jumătate ruptă.
— Tulip... reuşesc să rostesc.
Nici măcar nu ştiu ce-am de gând să spun, dar mă ignoră, pentru că am stat aici ca un idiot prea muit timp.
E deja în maşină şi „You Need to Calm Down" răsună tare din boxe.

Demarează, cu o expresie încruntată, iar eu... Eu stau locului, uitându-mă după

stopurile ei.Capitolul 13

AV

A— Apoi Dane a spus: *Dar de ce trebuie să moară Charlotte!* Nu-mi vine să cred că ne-am uitat Ja film la mine acasă. A suspinat la sfârşit, chiar şi după ce i-am zis că e bine că măcar Wilbur i-a luat ouăle, ceea ce înseamnă că o să existe păianjeni mici de care o să aibă grijă — asta l-a făcut să se uite urât la mine. Jur, cred că drogurile alea i-au afectat creierul!

E vineri şi luăm prânzul împreună. Ea îşi îndeasă un *burrito* în gură, apoi se şterge pe buze şi suspină.

— Bine, bine, mi-am pus tricoul cu Bambi înainte să ajungă, ştii tu, ca să-l fac să se simtă naşpa. Am fost răutăcioasă? N-a zis nimic, deci cred că a fost în regulă.

tncă un suspin.

— Adică, pe bune, ce tip e atât de ridicol de sensibil când vine vorba despre animale?

— Nu-mi pasă ce simte. Eun Rechin nemernic, mormăi eu.

— Ara văzut că Knox a predat lucrarea voastră azi. Cum a fost?

]Imi aruncă o privire atentă şi sunt convinsă că a fost destul de evident în clasă că eu şi Knox abia ne vorbim. S-au dus comentariile răutăcioase. Gata cu privirile pe furiş. Din seara aceea, el e cu totul altă persoană. Ne-am distrat prietenește la Lou's, apoi, după ce am adormit, totul a mers prost. Am spus ceva în somn? Nu. El doar…

Situaţia te depăşeşte.

Tejoci.

Mă încrunt spre Cola mea dietetică.

— Nici măcar nu mi-a cerut să-l ajut s-o scrie, a făcut-o singur şi, pe deasupra, a schimbat tema romantismului cu feminismul, fără să întrebe, deşi el a fost cel căruia i-a plăcut aspectul romantic. E un nemernic. Un nemernic mare şi prost Trebuia să fie Star *Wars* de la început.

— Măcar n-a trebuit s-o faci tu, spune Wyatt, zâmbind.

Chestia e că, o parte din mine aştepta cu nerăbdare să ne scriem
ideile şi să colaborăm. Mi-a dat o copie azi, când am intrat la oră, iar eu am spus: „Frate, ce naiba?" N-a făcut decât să mormăie şi să dea din cap, ca un sălbatic! I-am citit eseul, pufnind, în timp ce el stătea lângă mine, încordat şi agitat.

— Poate că e ofticat pe bune că i-am scris numărul pe uşa de la baie. La naiba, ar fi trebuit să-l scriu la Lou's. Ce ocazie ratată.

Ochii lui Wyatt lucesc.

— Tu eşti cea care i-a dat în vileag numărul de telefon super- secret?

— A fost un moment de slăbiciune, spun rânjind.

El ridică mâna în aer şi ne lovim uşor pumnii.

— Şmechero! Adu-mi aminte să nu-ţi spun niciodată secretele mele.

— Nu, chiar nu prea i-a păsat, îi zic.

Nu le-am povestit că am fost împreună la Lou's sau la Vandy. O parte din mine vrea să pretindă că asta nu s-a întâmplat niciodată dar, alo, s-a întâmplat.

Inevitabil, privirea mi se îndreaptă spre masa Rechinilor. E acolo, lângă Tawny. Ea vorbeşte întruna cu el, fluturând din gene. El abia seHsoMsddm-Mis 175 uită la ea şi se concentrează ia telefon. Dane stă de cealaltă parte a lui şi împinge mâncarea de colo-colo în farfurie, cu ochii pe jumătate deschişi. La fel a fost şi în clasă, apatic şi distras. Chance stă vizavi de ei, cu Brooklyn lipită de el. Nu-i văd pe Liam şi Jolena. Dacă mă gândesc mai bine, nu i-am văzut la masa Rechinilor de la bătaia dintre el şi Knox de la începutul săptămânii.
Mă uit din nou la Wyatt şi la Piper.
— Deci Knoxare un ochi vânăt, la fel şi Liam. Presupun că bătaia s-a întâmplat la antrenament, dar ce se aude? Ştie cineva de la ce s-au luat?
— Habar n-am. Eu m-am îngropat în teme, încercând să ţin pasul cu notele mari ale unei anumite persoane, zice Piper.
— Cu ale mele, spun şi râd.
Ea chicoteşte.
Wyatt îşi înalţă capul.
— S-ar putea să ii auzit că a fost în legătură cu tine.
îmi las jos *burrito*-ul.
-Ce?
— Se pare că Liam a vorbit urât despre tine şi Knox l-a redus la tăcere.
Rămân cu gura căscată.
— Din cauza mea?
— Din cauza ta, repetă el.
— Dar de ce?
Ridică din umeri.
— Nu pot să înţeleg cum gândeşte. îşi ţine rahaturile doar pentru el.
Aşa e.
Wyatt îşi înmoaie cartoful prăjit în ketchup, apoi şi-l aruncă în gură.
— De ce te holbezi la el?
— Nu mă holbez la el!

El râde şi se uită în jos, la unul dintre tatuajele cu pasărea colibri pe care le are pe antebraţe. Se scarpină uşor, cu o expresie gânditoare.

— Am văzut că dulapul tău a fost curăţat destul de bine. Am înţeles că doi fotbalişti l-au şters după antrenament.

— Chance şi Knox, bombăn şi dau burgerul deoparte.

Până la finalul zilei, cuvintele de pe dulap dispăruseră în mare parte, dar se mai zăreau câteva contururi slabe, „L" de la pleacă, „U" de la curvă.

A fost ideea lui Chance, a spus Knox.

Ochii îmi zăbovesc asupra lui Chance, iar el înalţă capul şi se uită în spate. Brooklyn îl prinde de braţ, iar el îşi coboară în cele din urmă privirea. Piper mă observă.

— Măgarul! Sper să putrezească! Să spună că *tu i-ai făcut rău ¡ui*. Ce nemernic, spune şi clatină din cap. Doamne, anul trecut era călare pe tine.

— Las-o moartă, spun eu.

Am vorbit deja despre asta la mine în cămin şi sunt sătulă de subiectul ăsta. Oftez. Realitatea e că sunt epuizată. Seara trecută am luat cina cu Tyler la orfelinat, am lucrat la restaurant, apoi am venit acasă şi am încercat să-mi fac temele. Cu Knox şi iadul ăsta, nervii mei sunt întinşi la maximum, iar spaima şi anxietatea par să mă prindă din urmă. Cauciucul tăiat de la maşină şi incidentul cu dulapul nu înseamnă că lucrurile s-au încheiat. O să mai apară şi altceva.

Se aude clopoţelul. Adunăm după noi, Piper şi Wyatt o iau înainte, iar eu dau fuga spre toaletă. în timp ce merg pe coridor telefonul îmi vibrează, notificându-mă că am primit un mesaj. îl scot din buzunarul sacoului.

Buni. Mă gândeam la tine. Cum ţi-e ziua?

Ca să vezi, aproape uitasem de admiratorul meu. O parte din mine — una mică şi prostuţă — a cochetat

pentru scurt timp cu ideea că era vorba de Knox. A apărut din senin să-mi schimbe cauciucul.

Dar l-am întrebat la Lou's, pe ocolite, dacă a fost el şi chiar dacă nu a negat, a părut relaxat. Deci nu-i el.

Mă opresc pe hol şi mă reazem de perete.

Ce vrei? îi scriu.

Elevii trec grăbiţi pe lângă mine, dar nu observ nimic. Aştept răspunsul lui.

Pe tine.

Ar putea fi Chance? Când şi-a cerut scuze a spus nişte lucruri care l-ar putea da de gol, iar anul trecut mi-a lăsat bileţele în dulap...

Eşti Chance? Dacă da, poţi să te dud să-ţi fuţi una. Şi sper să faci întindere şi să-ţi rupi penisul.

Au. Sună dureros.

Totuşi... nu-mi răspunde la întrebare.

Mă uit la punctuleţele de pe ecran care anunţă faptul că în timpul ăsta tastează un mesaj, iar inima îmi bate mai repede decât ar trebui.

Am citit ceva pentru ora de poezie contemporană care m-a făcut să mă gândesc la tine.

îmi storc creierul încercând să-mi aduc aminte cine e înscris la acel curs, unul dintre preferatele elevilor din ultimul an. Eu am ales să nu merg, pentru că mă concentrez pe matematică şi ştiinţe. Istoria filmului este singurul meu curs opţional.

Da? Trimite-mi poezia.

Mă aştept să-mi trimită numele şi titlul, dar în schimb primesc un text mai lung, scris vers cu vers, cu atenţie.

Tânjesc după ea,
Să-mi astâmpăr monstrul din cap.
Inima-mi de piatră vrea inima de sticlă din ea.
Evident, nu-s în toate minţile.

E frumos, scurt şi la obiect.

Frumos, AS. întâmplător, îmi place poezia.

AS? îmi scrie el. ^

De la admirator secret, evident.

— Curvo, aud o voce masculină.Cineva trece pe lângă mine pe coridor şi merge mai departe.

Nici măcar nu Încerc să văd cine a fost. E a doua oară când se întâmplă asta pe ziua de azi. îndepărtez durerea pe care mi-o provoacă acele cuvinte şi mă uit înapoi la telefon.

De ce fac schimb de mesaje cu cineva care ar putea fi un duşman?

în plus, e ora mea liberă şi vreau să mă duc să văd noul amfiteatru de la etaj. Au început construcţia anul trecut, dar eu am plecat inainte să fie terminat. Poate aş putea să stau acolo ca să-mi limpezesc capul. Să-mi trag sufletul. Să mă gândesc la ţelurile mele, în speranţa că îmi pot da putere. Dacă trec pe la bibliotecara responsabilă de ora mea liberă şi îi spun că trebuie să merg să discut cu nişte profesori o să-mi dea voie să hoinăresc puţin. **Trebuie să plec,** îi scriu. **Ce oră ai?**

La naiba cu asta. îmi bag telefonul înapoi în sacou şi mă duc la bibliotecă.

După ce am luat permisul, mă îndrept spre scara care duce la etajul patru, unde se află una dintre intrările în noul amfiteatru. Urc cu paşi uşori şi ajung la al doilea etaj.

îmi aranjez rucsacul şi aud cum se deschide uşa de la primul etaj şi cum cineva iese pe scara cufundată în linişte. Un tip vorbeşte şi mă opresc la auzul ritmului familiar al vocii, joasă şi tărăgănată.

O altă voce, blândă, linguşitoare, feminină, îmi atrage atenţia.

Mă încordez ca să le aud conversaţia şi mă frustrează când îşi coboară vocile. Nu par să se mişte pe scară, aşa că mă dau câţiva paşi înapoi şi mă aplec spre balustrada de beton, făcându-mi curaj să trag cu ochiul. Când faci o chestie de genul ăsta, secretul e să nu fii prins.

Ridicându-mă încet, îi văd pe Liam şi pe Jolena. El e cu spatele la mine şi se apleacă spre silueta ei mică, iar ea face un pas în spate, îndepărtându-se de el, şi îşi încrucişează braţele la piept.

Vai, ce melodramatic!

UaltotâefrMitk 179

Pentru că nu-i aud, o iau inapoi şi cobor câteva trepte, incercând să mă comport ca un ninja.

Vocea Jolenei ajunge până la mine.

— Brooklyn mi-a zis că flirtezi cu fata aia, Brandy, de la ora ta de engleză.

El pufneşte.

— Ei, hai, i-am cerut un pix. Un *pix*. Brooklyn o caută cu lumânarea.

— Da? Şi fata de vara asta? Care "ţi-a tot trimis mesaje?

Vocea lui coboară.

— Ţi-am explicat asta deja. Nu mă face să repet.

Ea pufneşte, frustrată.

— Of, iubito..., şopteşte el.

Ea spune ceva cu patos, cu vocea înceată şi distorsionată.

Urmează pauză lungă, apoi:

— Nu-mi ţine predici, ţo. Knox o să treacă peste asta, şi dacă n-o face, puţin imi pasă. M-a lovit... pentru ea. Nu-i lua partea pentru că ţi-ai tras-o o dată cu el. Da, crezi că nu mă gândesc la asta de fiecare dată când îl văd?

Ea bombăne ceva. Sună a *Te iubesc*.

Liam îi ridică bărbia.

— Ştiu, iubito. Şi eu te iubesc.

Bleah.

— El crede că locul ăsta-i aparţine, dar eu sunt vedeta aici şi n-am fi câştigat niciodată meciurile alea dacă n-aş fi fost eu în apărare.

Mă enervează că nu pot să-i văd expresia. Mi-aş dori să-i pot observa faţa, să văd ochiul *lui* vânăt.

Ea îşi pune mâna în şold, iar eu tresar când îmi aud numele.
Vocea lui se încordează.
— Sunt eu de vină dacă ea a fost călare pe mine în noaptea aia? Ştii cum sunt fetele cu mine. Mereu le spun nu, iubito. Mereu. I\i eşti numărul unu. Am plecat de la petrecerea aia cu Dane şi am adormit
la mine acasă. N-am atins-o niciodată. L-am avut pe camaradul meu cu mine toată noaptea.

Ha! Ea nu poate să accepte ceea ce a văzut în înregistrarea video, iar eu nici măcar nu-mi aduc aminte să fi dansat cu el!

Ochii mi se închid, iar în minte îmi apar gânduri necunoscute. Indiferent de câte ori mi-am spus că n-a fost vina mea, amărăciunea reapare şi îmi amintesc că am dansat cu jucătorii de fotbal. Am băut mult alcool, o parte din paharul meu, o parte din ale altora. AM FĂCUT-O. Recunosc asta.

Dar faptul că cineva a îndrăznit să mă folosească... nu, nu, nu.

Se sărută. Cu limba. Ce scârbos.

N-am de gând să stau să mă uit la un porno.

Mă mişc uşor, cu gândul să plec, dar se aude un zgomot provocat de faptul că telefonul îmi cade din buzunar şi se loveşte de podeaua din beton. Zgomotul de pupături încetează şi mă fac mică, încercând să mă dau înapoi, apucându-mi telefonul. Aud uşa de la scara din dreptul lor deschizându-se. Mă străbate un val de uşurare.

Risc să mai arunc o privire pe furiş şi o văd pe Jolena tot acolo, cu umerii aplecaţi. Îşi scoate o oglindă din poşetă, ca să-şi reîmprospăteze rujul. Mâinile îi tremură. Trage adânc aer în piept şi îşi netezeşte părul castaniu-roşcat.

Când mă aplec, am o revelaţie şi mă încrunt. Unde îi e mândria? Iubirea de sine? îmi aminteşte de

mama, acceptând scuze când cineva se poartă oribil cu ea şi pretinde că nu-i face rău. Banii, o faţă drăguţă şi statutul de regină a şcolii sigur nu i-au adus prea multe. M-a părăsit la petrecere şi fierb de câte ori mă gândesc la asta, dar realizez că o parte din mine o compătimeşte.

O las baltă şi-mi continui drumul, deschizând uşile de la etajul trei. Liniştea deplină mă întâmpină până când dau colţul şi mă lovesc de un piept larg, îmbrăcat cu cămaşă, care miroase a pin.

îmi ridic privirea spre ochii gri şi observ părul prins şi maxilarul frumos şi unghiular.

IfaMtfdden-Milfs 181

— Ai grijă pe unde mergi, dragă, spune Dane. Nu ştii niciodată peste cine dai.

Sala e goală, iar el e prea aproape de mine, aproape că ne atingem. E prima dată când sunt singură cu el. !l Îndepărtez de mine, cu mai multă putere decât am vrut, ceea ce-l face să se împiedice.

îşi recapătă echilibrul şi râde cu capul dat pe spate, uitându-se la părul şi la faţa mea.

— înţeleg de ce-i atras de tine.

Dinţii mi se încleştează.

-Cine?

— Ştii cine.

— Stai departe de mine, strig cu o voce mai stridentă decât intenţionam.

Se încruntă.

— Să nu-l răneşti, Ava. Nu te juca cu frate-meu.

Ce?

— Eşti nebun.

Scoate un sunet răguşit.

— Nu ştii rahaturile prin care a trecut. Se poartă ca şi cum nu l-ar deranja, ţine totul în el şi mi-e teamă că într-o zi o să cedeze. Dar să ştii că are şi el suflet. Are, şi dacă tu crezi pentru o clipă că o să-i distrugi ultima şansă de a juca fotbal...

Scutur din cap.

— Ce naiba zici? Să-i fac rău fratelui tău? El e cel care se joacă de-a Distant şi Malefic cu mine!
închide gura şi strânge din buze.
— Nu mai contează. Uită că am zis ceva.
— Delirezi cumva şi ai impresia că am vreo putere asupra lui?
îşi loveşte piciorul cu mâna şi se uită la mine cu acei ochi scânteietori, dilataţi.
— Eşti drogat. Dă-te înapoi şi lasă-mă în pace.

— Mă răsucesc ca s-o iau în direcţia opusă.Ava!
Disperarea care se aude în vocea lui mă face să mă întorc şi să răspund. încleştez pumnii.
— Ce-i?
Faţa lui e ciudată şi schimonosită, făcându-l să pară straniu de vulnerabil.
— Ce-i? Spune!
închide ochii pentru un moment, ca şi cum ar aştepta să dispar, dar rămân pe loc, parcă incapabilă să mă mişc. Are ceva de spus.
— Knox a mers acasă la absolut toţi jucătorii de fotbal după ce tu te-ai dus la poliţie. l-a luat la bani mărunţi, chiar şi pe cei din ultimul an, care acum nu mai sunt la şcoală. I-a ofticat pe toţi din echipă. Am pierdut meciuri pentru că a arătat cu degetul spre fiecare tip care a dansat cu tine, inclusiv spre *mine.*
Devin confuză. De ce? De ce s-ar simţi responsabil pentru mine?
Dar nu contează.
Trag aer în piept.
— Tu ai fost? izbucnesc. Se pare că am fost călare pe tine şi nu-mi amintesc nimic. Să nu crezi că mi-a scăpat ceva.
îl măsor cu privirea şi il sfidez. Acum sunt curajoasă, atât de curajoasă, pentru că el... arată ca şi cum ar purta un fel de război cu propria persoană.
înghite în sec şi se uită în altă parte.
— Eu... nu sunt... aşa. Nu eşti singura care nu-şi aminteşte mare lucru din noaptea aia.
Dau să plec când îi aud iarăşi vocea, în care se poate auzi aceeaşi suferinţă.
— Ava, stai.
îl ignor şi rămân cu spatele la el. Ridic mâna şi-i arăt degetul mijlociu.
Următoarele lui cuvinte mă fac să îngheţ.

— Knox a angajat un detectiv particular care să investigheze ce s-a întâmplat în noaptea aia. Nu ştie nimeni, în afară de mine şi de tatăl
ItoMrifeHMifls 183
nostru. A investigat cu el timp de trei luni, încercând să afle ce s-a întâmplat şi nici măcar nu ştiu de ce-i pasă, în afară de faptul că el…
Se opreşte, iar eu mă întorc.
— De ce i-ar păsa aşa de mult?
Clatină din cap.
— De ce? ţip, iar vocea mea e de oţel.
El tresare.
— Rahat. Mama noastră a fost atacată. La fel ca tine.
Simt cum aerul din sală dispare şi rămân cu gura căscată, cu mâinile la piept. Mă uit la faţa lui Dane.
— N-am ştiut.
— Nu sunt mulţi cei care ştiu.
Priveşte fix undeva peste umărul meu şi strânge din pumni, părând că încearcă să-şi vină în fire. Nu-i iese, pentru că mâinile ii tremură, aşa că şi le îndeasă în buzunarele pantalonilor.
— Era pianistă la Orchestra Simfonică din Nashville. A ieşit afară pe uşa laterală, noaptea, după un concert, ca să se ducă la maşină şi doi tipi… au... au…
Trage aer în piept tremurând.
— I-au rupt mâna. A avut şi coaste rupte. A stat în spital câteva zile…
Suspină.
— Au violat-o şi au lăsat-o pe o alee.
Imaginile mă fac să simt gheare de groază pe gât şi mi se face rău. Respir adânc, încercând să fac ordine în noile informaţii şi să înţeleg ce înseamnă.
— Dane… îmi pare rău.
Cred că nu mă aude sau nu conştientizează. Continuă, cuvintele lui sunând ca şi cum i-ar fi smulse cu forţa.
— Tatăl meu a ţinut mare parte din informaţiile astea departe de ziare, dar frica de pe faţa ei,

cânthverifica de trei ori toate uşile din casă, când stătea şi nu făcea altceva decât să se uite în gol... Eu am fost martor la asta. Knox la fel. Odată, în toiul nopţii, a plecat cu maşina până în locul în care s-a Întâmplat atacul şi a rătăcit pe-acolo pe străzi În cămaşa de noapte, desculţă. N-a mai fost niciodată la fel. Tata nu mai e la fel.
închide ochii şi oftează din greu.
— Futu-i.
Trece pe lângă mine, deschide uşa spre scară cu piciorul şi dispare.
încercând să-mi pun ordine în gânduri după tot ce-am aflat, nici nu mi-am dat seama când am intrat în amfiteatrul întunecat. Clipesc, încercând să mă adaptez la trecerea de la luminile strălucitoare de pe coridor.
Mama lor a fost violată. La fel ca mine.
Nu pot... Nu mă pot gândi la asta acum.
Măsor cu privirea spaţiul întunecat, admirând scaunele noi de pluş şi scena mare, cu cortine negre de fiecare parte. Deasupra, cu litere în stilul celor din greaca veche, stă scris *Camden Prep*.
Mă concentrez asupra scenei, zăbovind asupra reflectoarelor, amplasate deasupra, aşteptând să scalde pe cineva în lumină.
Mă aşez într-unui dintre scaune şi îmi las capul pe spate, hol- bându-mă la candelabrele grele, aurite, care atârnă de tavan, cugetând la toate cele întâmplate. Nu ştiu cât timp stau acolo înainte ca efectul adrenalinei să dispară în cele din urmă şi epuizarea să revină.
îmi simt pleoapele grele...
BRAŢE PUTERNICE MĂ POARTĂ şi mă aşază într-o moşind.
El spune ceva şi îmi prinde centura de siguranţă.
îmi cuprinde
obrajii şi se uită în jos spre mine, privirea lui căutând-o pe a mea,
cu o expresie întrebătoare pe chip.

— *Ava...*

MĂ TREZEȘTE din reverie sunetul unui pian. Frumoase și line, notele sunt ale unei melodii familiare, „Skyscraper" a lui Demi Lovato,
flsoAtaMeHWis 185
un cântec despre o fată pe care lumea o consideră fragilă, care e însă puternică; un zgârie-nori cu geamuri sparte, dar încă în picioare, ți nimeni nu poate s-o dărâme.

Persoana care cântă e priceputâ, interpretând notele de jos și pe cele înalte, mai rapide, muzica fiind executată cu precizie, dar și cu emoție întrepătrunsă. Cineva care știe să cânte. Mă înalț ușurel și mă uit spre scenă, la pianul mic și negru, amplasat în față, pe mijloc.

Îmi țin respirația, tulburată. Stă cu capul aplecat, degetele mișcân- du-i-se delicat și rapid peste clapele albe și negre. E îmbrăcat în tricoul alb de joc și cu pantalonii de fotbal, gata de antrenament.

Fără să mă gândesc la ce-am de gând să spun, mă ridic și mă îndrept spre el.

Nu mă observă, părând să fie consumat de intensitatea notelor pe care le cântă.

Cine *este* Knox Grayson?

Termină cântecul și își lasă capul pe spate, cu ochii închiși, des- fatându-se cu notele finale, cu buzele ușor întredeschise.

Deodată, lucrurile devin limpezi. Visul meu se contopește cu adevărul.

— Tu m-ai găsit la petrecere.

Vocea mea e joasă, dar suficient de puternică încât să-l focă să deschidă ochii.

Sare de pe banchetă.

— Ce faci aici?

— Cânți melodia mea.

— Nu-i melodia ta.

— Ba da!

Strig, iritată de propria confuzie, combinată cu ceea ce mi-a povestit Dane.

Am cântat-o la petrecere şi te gândeai la mine când ai interpretat-o, aşa că nu te preface.-M-ai găsit, m-ai urcat la tine în maşină şi m-ai dus acasă la Piper.Mă sprijin de scenă, mă ridic şi mă aşez pe podeaua de lemn, cu ochii la el. Nu-mi dau seama dacă sunt pe cale să-i smulg capul sau să-l îmbrăţişez.

Stă şi se holbează la mine, cu chipul străbătut de emoţie şi cu pumnii încleştaţi, până când se închide în el încet, respirând profund ca să-şi vina în fire. îşi mută privirea.

— De unde ştii că te-am dus la Piper? Eu nu... Nu m-ai contactat şi nu m-ai întrebat niciodată.

îmi încrucişez picioarele şi mă trag de fustă.

— Tocmai mi-am amintit. E ciudat, cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât îmi revin mai multe amintiri.

îşi îngroapă mâinile în păr.

— Ava...

înghit în sec, mutându-mi privirea de la trăsăturile lui frumoase şi cizelate. Mă doare cât de mult m-a ignorat în ultimele două zile, şi acum asta.

— Mă bucur că m-ai găsit, bine, dar nu m-ai dus la spital. Poate că dacă ai fi făcut-o, ar fi găsit şi altceva în corpul meu în afară de alcool. N-am de unde să ştiu sigur, dar instinctul îmi spune că cineva *mi-a pus* ceva în băutură. Aşa, poate toată lumea m-ar fi *crezut*.

Păşeşte şi se aşază lângă mine, menţinând distanţa între noi, ca să nu mă atingă. Ha! M-am săturat de asta, cu siguranţă.

Are chipul tulburat.

— Ava... Te rog, crede-mă... Nu ştiam că ai fost atacată. Te-am văzut la petrecere mai devreme în seara aia şi când te-am găsit am presupus că băuseşi prea mult.

— De ce te-ai întors? întreb brusc.

— Din cauza lui Dane, spune şi pentru o clipă îşi lasă capul în jos. Nu ştie când să se oprească şi stau cu ochii pe el. După ce am dus-o pe Tawny acasă, m-am întors să-l caut, dar te-am găsit pe tine. Doar pe tine.

Rosteşte ultima parte şoptit. Pentru o clipă, chipul îi devine sumbru.

HsoMiAfefhWIs 187

— N-am ştiut... ce ţi s-a Întâmplat. N-am priceput că...

— N-ai văzut că...

Mă opresc, pregătindu-mă mental.

— Nici măcar nu aveam lenjerie intimă!

El clatină din cap şi rosteşte, grav:

— Am fost doar şocat să te văd. Nu m-am uitat. Te-am văzut la pământ şi am presupus că erai praf. Nu ştiam unde locuiai...

— Aşa că m-ai dus la Piper şi ai sunat la sonerie.

— Da. M-am gândit că o să dormi acolo. Apoi, a doua zi am auzit că te-ai dus la spital.

Expresia îi devine dură.

— Habar n-am avut. Mie mi s-a părut că erai bine. Că îţi era rău, poate, şi erai cu siguranţă beată. Imediat după ce am aflat adevărul m-am dus la poliţie şi le-am spus te-am găsit şi te-am dus la Piper. M-am simţit groaznic. Dacă aş fi ştiut...

Clatin din cap.

— Poliţia nu mi-a spus niciodată asta! De ce n-au facut-o?

Are o expresie îndurerată.

— Poliţia de aici ştie cine le semnează cecurile de salariu, Ava. E o comunitate mică, condusă de oameni bogaţi. Tatăl lui Liam e primarul, tatăl meu deţine jumătate din oraş, iar tu... tu nu contezi pentru ei, când vine vorba de protejarea oamenilor de aici.

îşi priveşte mâinile.

— îmi pare rău.

Cuvintele poliţistului îmi revin în minte, asurzitoare: *Domnişoară Harris, este posibil să fi consimţit să faceţi*

sex? Comportamentul dumneavoastră de la petrecere a fost... mă rog, denotă...
Trag adânc aer în piept.
— Poliția m-a interogat ore în șir, continuă el. Aveau un desfășurător temporal pentru toți cei care au fost acolo și știau cine cu cine a plecat, dar pentru că eu plecasem mai devreme, nu am putut ii de folos la stabilirea alibiurilor. Dacă te consolează cu ceva, pe mine m-au bănuit mai mult decât pe oricine. Păream suspect pentru că te-am luat. Apoi a venit tata și polițiștii m-au lăsat să plec.
Râd cu amărăciune.
— Eu sunt un nimeni în orașul ăsta, dar voi, ceilalți... ha. Eu sunt doar o fată oarecare.
Nu răspunde, iar eu continui.
— Dane a spus că echipa a avut de suferit. A spus că i-ai interogat personal pe toți și că ai angajat un detectiv particular pentru mine.
El tresare, iar eu îl analizez cu atenție, încercând să-i cataloghez fiecare expresie. E un zid de cărămidă și, ca întotdeauna, vreau să-l dărâm.
— Mi-a povestit despre mama voastră. îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat. De-asta ai angajat un detectiv particular? Din vină că nu m-ai dus la spital?
El se albește la față și umerii i se încordează.
— Rahat.
— Nu-ți place să vorbești despre ce i s-a întâmplat și înțeleg. Nu-i plăcut, imi imaginez, să vezi pe cineva pierzându-se și să nu poți să faci absolut nimic în privința asta.
— A avut multe probleme înainte să fie atacată, Ava.
Trag aer în piept.
— Nu-mi place când îmi spui Ava în loc de Tulip, să știi. Pui distanță intre noi. Chiar și acum, când știu că nu ești Rechinul mare și rău, așa cum încerci să mă faci să să cred despre tine, spun și oftez.

Nu mai adaugă nimic. Apoi:
— Poţi să mă ierţi că nu te-am dus la spital? Pentru că nu...
Se opreşte, muşcându-şi cu putere buza de jos.
-Ce?
Genele îi flutură pe obraji.
— Spune. Te rog!

Nu ştiu de ce-l implor, dar e atât de aproape, atât de aproape să-mi spună ceva ce ştiu că-i stă pe limbă.ItuMKtteiHHilf; 1*9

— Pentru că n-am rămas, bine? Ar fi trebuit să rămân, dar am plecat, pentru că...

— M-ai văzut sărutându-mă cu Chance.

închide ochii.

— Dacă aş fi rămas, poate...

Retrăiesc acel moment, când Chance a spus că mă iubeşte, iar Knox stătea chiar acolo, cu Tawny. Suferinţa de pe faţa lui...

A fost reală?

Mă cutremur şi trec peste asta, deocamdată.

— N-a fost vina ta şi nu vreau să te simţi vinovat pentru ceva ce nu puteai să controlezi

— Dar... n-am făcut ce trebuia nici măcar când te-am găsit! Mă înnebuneşte!

O să-l omor cu mâinile goale.

Clipele se scurg.

— încep să cred că nimeni nu te cunoaşte cu adevărat. Angajezi un detectiv particular, te baţi cu Liam pentru mine..., spun eu, clătinând din cap.

Timid şi cu grijă, se întinde şi îmi atinge mâna.

— Nici tu nu mă cunoşti, TUlip?

Simt furnicături în corp la auzul numelui meu secret şi la felul cum mă atinge. La naiba, e un lucru atât de simplu, dar...

— Mi-ai spus mai multe decât au făcut-o poliţiştii vreodată.

Frustrarea mi se estompează, lăsând în urmă amărăciune şi
regret, dar, până la urmă, nu pot să dau vina pe Knox. Eu am fost la petrecerea aia. Eu am lăsat garda jos. îmi asum lucrul ăsta.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai dus la Piper. E posibil să-mi fi salvat viaţa. Chiar am luat serios în calcul

ideea că un coiot putea să-mi facă de petrecanie, adaug eu, încercând să fac haz de necaz, dar el nu râde.

— Oricum, puteam să mă înec cu propria vomă acolo, în pădure.

Maxilarul i se încordează.

Oftez.

— *Nu* sunt supărată pe tine, zic şi mă ridic în picioare. Se ridică, ochii lui gri fixându-i pe ai mei.

— Dar îmi dau seama că nu poţi să te hotărăşti în legătură cu ceva ce mă priveşte. Ai o reţinere.

îşi încrucişează braţele la piept.

— Crede-mă, ăsta-i un lucru bun.

— Este? întreb şi-mi las capul într-o parte. Spune-mi, ce altceva ai mai făcut pentru mine în ultima vreme? Cineva a plătit pentru cazarea mea şi tu ai fost cel care a ieşit din biroul directorului înainte ca eu să intru… după ce tocmai îţi spusesem ca nu eram pe listă pentru un loc la cămin. Tu ai fost?

îşi coboară privirea şi începe să facă paşi pe scenă.

— Knox?

Dă din mână şi se aşază pe bancheta de la pian.

— M-am învinovăţit că nu am stat la petrecere şi că nu m-am asigurat că nu ţi se va întâmpla nimic rău.

— Aha. Am stabilit asta. Nu-mi răspunzi la întrebare.

Dă din cap afirmativ.

— În acelaşi timp, am primit toate acele informaţii despre tine de la detectivul particular.… despre cum ai crescut, cum te-a părăsit mama ta, lăsându-ţi şi un copil, cum ai reuşit să obţii o bursă la Camden în ciuda tuturor lucrurilor. Eşti o stea strălucitoare în locul ăsta de rahat. Nu semeni cu nimeni dintre cei pe care-i cunosc.

— Tu ai fost?

Se ridică şi se îndreaptă spre mine, fixându-mă cu acei ochi frumoşi.

— Ştiu că sub exteriorul ăla de fată dură eşti genul de om care ar face orice pentru oamenii pe care-i

iubește. Știi cât de rar e așa ceva? Oamenii pot spune că le *pasă* și că *iubesc*, dar, din câte am văzut, ei au grijă doar de ei înșiși. Tu, însă, simți atât de intens. Iubești atât de mult, încât te-ai întors la Camden pentru fratele tău...

— Mai există ceva ce nu știi despre mine? Când spuneam chestii despre mine, în clasă și la Lou's, tu știai deja toate lucrurile alea?

— Știam despre mama ta. Știam că te-a părăsit și că uneori ai trăit pe străzi. Știam că Trask ți-a propus să te întorci și că tu ai cerut să stai la cămin, dar...

Face o pauză și înghite în sec, cu fruntea încrețită. Se întoarce din nou cu fața spre mine, se uită în ochii mei și îmi susține privirea. Dar nu spune nimic. Viul cum masca îi revine pe chip.

— Knox? Nu fi laș. E cea mai sinceră conversație pe care-am avut-o vreodată și vreau s-aud totul.

Mă apropii și o parte din mine știe că asta îl face să dea înapoi, să se simtă neliniștit. Mirosul lui, cel al verii și al valurilor oceanului, mă înconjoară.

Îi urmăresc cu privirea liniile drepte ale maxilarului, nasul lung și părul brunet care îi încadrează fața.

Când vorbește, cuvintele îi ies cu greu.

— Întotdeauna m-ai fascinat, bine? Din prima zi, din momentul în care ai intrat parcă plutind pe ușile alea, cu părul tău blond și lung și ochii plini de speranță. Toți ceilalți care vin aici au deja totul, dar tu nu aveai nimic... nimic în afară de puterea ta. Abia de te-ai uitat la vreunul dintre noi, mai ales la mine, și am știut atunci că ești de neatins, am știut că meriți mai mult decât orice tip de la Camden.

Face o pauză.

— Apoi a apărut Chance... și i-ai dat o șansă.

Crede că am *putere?*

Că sunt de *neatins?*

Râd uşor, revenindu-mi o parte din încrederea pe care o pierdusem pe drum. Regele din Camden m-a observat... el-mă vede *pe mine*, aşa cum eu nu m-am văzut niciodată, tmi atinge părul, uşor.

— Ai intrat în şcoalăîuni, cu părul tăiat şi vopsit diferit şi, futu-i, m-am întristat.

Inima începe să-mi bată mai tare.

— Serios?

— Mhm. Când stăteam în spatele tău în clasă, obişnuiam să-ţi ating părul cu creionul şi nici măcar n-ai observat. Miroşi a vanilie, ştii asta?

Mi-e teamă să spun ceva, să-l opresc.

— în fiecare zi deveneam un pic mai curajos şi îţi atingeam *uşor* umărul şi braţul cu creionul. Mi-a fost frică să te vreau şi apoi să te rănesc...

Uşa sălii scârţâie şi auzim două voci — voci de profesori.

— N-ar trebui să fim aici, şoptesc eu.

Mă apucă de mână şi mă trage în spatele cortinei negre. Ajung cumva lipită cu spatele de pieptul lui, cu cortina grea la câţiva centimetri de faţa mea. îi simt muşchii tari ai corpului, atingerea şoldurilor pe mijlocul meu. îşi ţine mâinile pe umerii mei, apoi le coboară. Trag aer în piept. Aerul din jurul nostru e încărcat. El e chiar aici. Lângă mine.

Nu pot să respir, dar nu-i ceva rău. E intoxicant.

— E o ieşire în spate? îi şoptesc.

Observă o fantă în ţesătură şi întinde mâna pe lângă mine, bicepsul lui atingându-mi obrazul. Trage cu ochiul.

— Nu-ţi face griji. E Maxine, cu omul de serviciu, Cari.

Vocea lui e răguşită şi aspră.

S-a jucat cu părul meu...

— Cum de te tutuieşti cu personalul de aici?

Chiar încerc să am o conversaţie cu el când tot ce vreau e,..

Auzim nişte sunete bizare. Fac ochii mari.
— Ce fac acolo?
Mâna cu care a despărţit cortina cade pe umărul meu. Se joacă cu degetul în părul meu, iar corpul mi se tensionează şi scoate scântei, făcându-mi pielea de găină.
— Se sărută.
NMAtatteiHWiJls 193
Geme, ca şi cum rostirea cuvintelor ar fi o tortură. Mâna îi alunecă spre ceafa mea, abia atingând-o.
— Nu cred, şoptesc eu, încercând să-mi regăsesc controlul şi să mă prefac că trupul lui nu-i lipit de al meu, că nu simt fiecare părticică delicioasă din el.
— Uită-te singură, spune el, atingându-mi urechea cu buzele.
Desparte cortina ca să pot vedea.
Cum era de aşteptat, Maxine şi Cari stau îmbrăţişaţi lângă unul dintre scaunele din dreapta, din faţa scenei. El e scund, corpolent, dar ştie ce face. Are mâinile pe sânii ei. *Bravo, Cari!*
Nici măcar nu pot gândi limpede, dar reuşesc să spun:
— Ea are cocul răvăşit, iar el şi are nişte favoriţi super. Ia te uită, acum îi descheie cămaşa!
— Mmm, se pare că se simt bine, spune Knox, iar mâna lui dreaptă se îndreaptă hotărâtă spre şoldul meu.
Mă uit la Cari şi la Maxine cu invidie, auzind micile ei suspine când îi cuprinde sânul. El îşi coboară apoi buzele, ia un sfârc în gură şi îl suge.
Mintea mea e murdară, atât de murdară, pentru că mi-i imaginez pe Knox făcând acelaşi lucru cu mine.
— Îţi place să-i priveşti? şopteşte el.
— Poate.
Mă topesc în el, simţind mai mult din el, inclusiv penisul, care e cu siguranţă, tare. Îmi las capul pe spate, pe umărul lui.

— Tulip, la naiba, ce-mi faci? mormăie, strângându-mă şi mai tare de şold şi apucându-mă şi cu cealalaltă mână.
— Nu fac nimic, spun eu pe nerăsuflate.
— Mă omori, îmi şopteşte răguşit în ureche.
îmi linge partea de sus a urechii şi o muşcă, iar eu gem.

— Rămânem nemişcaţi când Maxine îşi înalţă capul şi priveşte în jur în amfiteatru, uitându-se chiorâş prin întuneric, parcă ştiind că îi urmărim.Uite ce-ai făcut. O să ne prindă, şopteşte el.
— Tu eşti cel care m-a muşcat de ureche, bombăn cu răsuflarea întretăiată, excitată şi speriată şi...
— Ţi-a plăcut, Tulip? -Da.
închid ochii. Nu-i pot vedea chipul şi mi-aş dori s-o pot face. Clopoţelul sună şi niciunul dintre noi nu se mişcă. Însă Cari şi Maxine îşi aranjează hainele, şoptind.
— Trebuie să plecăm de-aici, spun eu, după o vreme în care niciunul dintre noi n-a zis nimic. Am oră.
— Eu pot să lipsesc. Am ora de sport.
— Nu poţi să ratezi antrenamentul la fotbal.
— Ba da.
îşi îngroapă nasul în părul meu, iar respiraţia mea se înteţeşte. E atât de atent cu micile lui atingeri, dar îi simt tensiunea acumulată. Eu doar...
Mă tem că dacă mă întorc, vraja se va rupe.
— Adevăr sau provocare, Knox? şoptesc după ce Maxine şi Cari ies din amfiteatru.
Mâinile lui urcă pe braţele mele, apoi mi le aşază pe umeri, fră- mântându-mi muşchii.
— Vrei să te joci, Tulip?
— Da.
îmi lasă capul într-o parte şi mă sărută pe gât cu cea mai mici atingere, iar eu devin moale în braţele lui.
— Provocare.
E linişte aici, atât de linişte.
— Trebuia să spui adevăr, comentez eu. Râde încet, aproape de pielea mea.
— Bine. Atunci lasă-mă să mă întorc. Asta-i provocarea ta. Rămâne nemişcat, iar mâinile i se încordează.
-De ce?
JteMatfaMtiHs »95
— Astea-s regulile jocului. Dă-mi drumul şi lasă-mă să stau cu faţa la tine.

— M-am răzgândit. Adevăr.
— Mi-ai plătit locul la cămin? întreb cu vocea răguşită.
După o pauză îndelungată, răspunde:
-Da.
Doamne, e aşa de... De ce n-am observat asta la el... *firea lui bună*? Cum de-am fost atât de oarbă?
Mă smulg din prinsoarea lui şi mă întorc cu faţa Ia el.
— Tulip... rahat... îmi ceri prea mult.
Se mişcă încât să nu mai stăm atât de aproape, dar îşi lipeşte fruntea de a mea.
li număr genele şi mă uit la buclele lui negre, groase şi bogate ca ale unei fete. Trasez linia bărbiei lui ca granitul. Privirea îmi zăboveşte asupra cicatricei de pe faţa lui.
— Adevăr sau provocare, Knox.
— Nu-i rândul meu? întreabă dându-se mai în spate, privin- du-mă precaut
îmi simt pieptul încordat şi dureros.
— Nu. E jocul meu.
— Adevăr, atunci.
— Ce-i între noi? întreb cu voce nesigură. Simţi o legătură încă de anul trecut, una pe care n-o pot explica.
Închide ochii pentru un moment.
— Ştiu cum e să intri într-o încăpere şi să simţi că nimeni nu te cunoaşte cu adevărat. Şi tu ştii.
Mă holbez la el, măsurându-i cu privirea umerii largi şi pieptul puternic, care e *complet nemişcat* acum.
— Adevăr sau provocare, încă o dată, şi de data asta nu poţi sa spui adevăr. Astea sunt regulile mele.
— Nu-i un joc foarte corect.
— Fă-mi măcar o dată pe plac şi-ţi rămân datoare.
Trage adânc aer în piept, ca şi cum ar şti ce urmează.
Îmi cuprinde faţa în mâini.
— Mă inciţi la maximum, ştii asta? Abia-mi pot ţine mâinile departe de tine, Tulip, şi dacă cedez...

— Adevăr sau provocare, Distant şi Malefic. Tu alegi şi sper să alegi bine de data asta.
— Provocare.
— Sărută-mă.
Îmi trec degetul peste cicatrice, peste buza lui de sus. El se cutremură şi îşi coboară privirea, cu pupilele dilatate.
— Eu nu sărut pe buze, dar te uiţi la mine ca... ca...
Vocea lui devine mai răguşită. Face un pas mai aproape, până când pieptul meu e lipit de al lui. Suspin când îi simt duritatea şi felul în care tricoul lui se freacă de cămaşa mea.
— Vrei ca buzele astea distruse să le sărute pe ale tale, Tulip?
— Da, şoptesc şi simt că mă străbate un val de căldură din cauza *francheţii* lui.
În clipa asta aş vrea ca gura lui distrusă să mă atingă peste tot.
— Aş vrea să aflu dacă... dacă mai este încă bună pentru mine.
Se holbează la mine, iar aerul din jur devine aproape palpabil.
— Calci pe gheaţă subţire...
Dar gesturile nu i se oglindesc în cuvinte. Îşi strecoară mâna în părul meu şi-mi cuprinde capul în palmă. Respiraţia i se intensifică când buzele lui plutesc deasupra alor mele.
— Tulip...
Înainte ca vreunul dintre noi să-şi piardă curajul, îmi arcuiesc gâtul şi îmi lipesc gura de a lui, acordând mai întâi atenţie cicatricei, sărutând uşor şi îndelung acea crestătură înainte de a-mi despărţi buzele şi de a le lăsa să alunece între ale lui, în atingeri delicate.
Secundele trec în timp ce-l sărut, iar ei nu face decât să stea acolo, până când, în cele din urmă, geme, îmi

cuprinde ceafa în palme şi îmi înclină capul, pentru a mă săruta mai profund. îmi şopteşte numele
flsaMnMoHUrUs 197
cu buzele ezitante, apoi lucrurile se schimbă când il muşc uşor şi il trag de buza de jos. Braţele puternice se strâng în jurul meu, preluând controlul asupra noastră, limba lui se împleteşte cu a mea, mân- gâind-o, iar respiraţiile ni se contopesc. îşi trece degetele peste scalpul meu de parcă ar vrea să se apropie şi mai mult, să mă inhaleze.
Căldura gurii lui, graba buzelor sale îmi declanşează valuri de foc în partea de jos a corpului. îl sărut şi mai puternic. Dorinţa explodează în mine şi am senzaţia că descopăr un secret în interiorul lui, în straturile lui ascunse, în căutarea lui Knox cel adevărat.
— Tulip, geme, când încetăm să mai respirăm.
— Nu te opri, te rog.
E aşa de bine! Să-l sărut se simte ca şi cum mi-aş fi petrecut o zi la soare, iar când vine noaptea, stelele strălucesc doar pentru mine.
— Vreau să te sărut, vreau să...
Gura lui o acoperă din nou pe a mea, înfometată, cu o ferocitate care mă face să vreau să-i intru sub piele, care-şi doreşte *mult mai mult*.
— Fac ce trebuie?
îşi apasă gura deschisă de gâtul meu şi suge pielea sensibilă, trăgând uşor cu dinţii.
— Doamne, da!
îmi ridic mâinile, îi masez umerii şi îl trag de tricou, dorindu-mi să dispară ca prin magie. îmi strecor degetele sub material şi îi explorez pătrăţelele, muşchii pieptului care se unduiesc
— Tremuri, spun amintindu-mi că făcea la fel când ne-am oprit în faţă la Vandy.
— Mi-e frică.
— Sunt prima fată pe care o săruţi după multă vreme, adică pe care o săruţi cu adevărat?

Dă din cap afirmativ.

— Dar nu de-asta mi-e frică. întotdeauna am vrut să te sărut, Tulip. ^

Revine asupra buzelor mele şi le sărută din nou, limba lui devenind stăpână. Să-l sărut seamănă cu o cădere în gol într-un foc fierbinteşi poate că mie ar trebui să-mi fie frică de asta, dar tânjesc după felul în care pieptul lui arde lipit de al meu, după cum aprinde fiecare atom din mine. Are gust de mentă şi sex, şi tot ce-mi doresc…

Se desprinde de mine, cu o privire înflăcărată în ochii lui gri-meta- lic şi cu gura senzuală, poznaşă, umflată.

— Futu-i, rosteşte respirând greoi. Eşti prea mult. Ai un gust atât de bun…

Se lipeşte din nou de gura mea, trecându-şi mâinile peste tot, prin părul meu, pe gât, peste sfârcurile tari, până pe şolduri.

— Spune-mi să mă opresc, te rog, Tulip, spune-mi, spune-mi…

Pielea îmi pulsează şi îl sărut înapoi cu intensitate.

— Nu pot.

— Tulip, şoptește el.

Ne mişcăm până ajung cu spatele lipit de perete, iar el se înalţă deasupra mea, cu buzele unite din nou cu ale mele.

— Tu… mă… înnebuneşti, gâfâie printre sărutări.

Ti cuprind fundul cu mâinile, iar pelvisul mi se roteşte spre el, tânjind după umflătura din pantalonii lui. Mormăie o înjurătură şi mă ridică, astfel încât să-mi pot petrece picioarele în jurul lui. Le unesc în jurul taliei, iar el îşi lasă capul şi îşi lipeşte buzele de sânii mei. Trage cu dinţii de sfârcul erect de dedesubt, sugând şi muşcând prin cămaşa şi sutienul subţire.

— E atât de greu să stau departe de tine, spune el şi revine la buzele mele.

Suspin lipită de gura lui şi mă frec de el, ceea ce mă înnebuneşte, provocându-mi tot felul de senzaţii prin

corp. înainte m-am temut, mi-am făcut griji că n-o să mai doresc niciodată un tip. Măicuţele m-au pus să particip la câteva şedinţe de terapie după acea noapte şi îmi aduc aminte ce mi-a spus medicul, să mă aştept la anxietate în timpul relaţiilor sexuale, dar acum tot ce simt e nevoie şi dorinţă şi poftă şi foame… de el.

— E prea repede, Tulip? Da? spune el răguşit, strecurându-şi mâna pe sub cămaşă, urmărind banda chilotului.

UsuMrd&fHMlb 199

— Te provoc, îi spun.

— TUlip, geme şi îşi strecoară mâna înăuntru, trecându-şi degetele prin umezeala mea, cu atingeri ca de pană, iar eu tremur de plăcere. Mă trage de păr, arcuindu-mi gâtul spre spate, privindu-mă cu ochii plini de dorinţă.

— Vreau să te aud când termini. Vreau să-mi spui pe nume când o faci, aşa de mult îmi doresc asta, al dracului de mult…

tşi ţine respiraţia, iar degetele lui alunecă în mine, mişcându-se înăuntru şi în afară.

— Niciodată… Eu niciodată…

— O s-o faci, geme şi găseşte cu degetul mare partea de sus a clitorisului, pe care o tachinează cu o atingere ezitantă, lăsându-mă fără suflare.

Mă arcuiesc pentru a primi mai mult şi mai mult.

Are faţa îmbujorată şi pleoapele coborâte, la înghiţituri mari de aer.

Ne mişcăm rapid, atât de rapid pe măsură ce găseşte un ritm cu degetele, încercuind şi dansând şi atingând şi…

Simt furnicături pe şira spinării, tensiunea crescând şi crescând, până când încep să gâfâi şi mă prind de umerii lui.

— Atât de dulce, atât de dulce, îmi spune în ureche, iar mireasma de colonie, de soare şi mare, pieptul care freamătă sub palmele mele — toate acele senzaţii se ascut cu precizie de laser şi apoi explodez într-un milion

de cioburi de fulger, cu trupul încleştat în jurul lui, strigându-i numele şi zvârcolindu-mă în dreptul mâinii lui.
Parcă plutesc, mă simt leneşă şi uşoară, iar el mă sărută. Devin ca prin vis conştientă de mai multe sunete din jurul nostru, altele decât cele ale respiraţiilor noastre. Vocile se aud din ce în ce mai tare, pe măsură ce amfiteatrul se umple de elevi.
Knox se încordează lângă mine, încercând să-şi controleze respiraţia.
— Futu-i. Cineva are ore aici.
Las să-mi scape o răsuflare tremurată.
— Probabil repetiţii pentru cor.
Ne desprindem uşor unul de celălalt şi realizez că hainele mele abia dacă au fost deranjate de la locul lor; cămaşa are încă nasturii încheiaţi, iar fusta îmi e ridicată peste coapse. Am o pată umedă pe cămaşă, dar pot să-mi pun sacoul deasupra.
Ridic privirea spre el şi îi observ umflătura din pantaloni şi expresia încordată. Un lujer de nelinişte se strecoară în mine.
— Ce s-a întâmplat?
tşi linge buzele şi îşi abate privirea.
— Nu putem să facem asta.
Simt o strângere de inimă.
— De ce?
Face un pas inapoi, evitându-mi ochii.
— Nu-mi mai pune întrebări la care nu pot răspunde.
Unele dintre vechile mele sentimente de nesiguranţă se târăsc înapoi, croindu-şi drum direct spre mintea mea. îmi amintesc răceala lui din ultimele două zile.
— Nu-s suficient de bună? Nu mă ridic la standardele tale? Ţi-e frică de ce-ar putea spune prietenii tăi? Nu-s demnă să stau sub tribune?

Nu vorbesc serios când rostesc ultimele cuvinte, pentru că nu vreau să iiu în ipostaza aia, dar el se distanţează. Din nou.
Şi dacă mi-a mai rămas ceva după acea noapte în pădure, e mândria mea. Măcar o fărâmă. La dracu', *eu* ar trebui să fiu cea care îndepărtează un Rechin.
Eu sunt cea care s-a deschis şi el dă înapoi?
Nu putem înseamnă *nu* şi a spus-o foarte clar.
închide ochii pentru scurt timp şi arată ca şi cum ar vrea să spună ceva, dar n-o face. Uneori, când oamenii nu vorbesc, ei spun *totul,* nu-i aşa?
Poate că, de fapt, nu se gândeşte la mine... în felul ăsta. Poate...
Rahat.
HsaH/UMeams 201
MILĂ. Mă compătimeşte.
Din cauza mamei lui. Pentru că nu m-a dus la spital.
Cu flăcări roşii în obraji îmi adun puterile, încercând să-mi distanţez corpul de senzaţia de bine trăită împreună.
Iar el stă în continuare acolo, cu o expresie de incertitudine.
— A, înţeleg cum merge treaba, rostesc în şoaptă.
— Da? zice el, apoi restul cuvintelor lui se năpustesc spre mine într-un şuvoi furios. Vrei să te prefaci că nu te-am dorit? N-ai decât să-ţi spui minciunile astea. Dar adevărul e că nu ştii cine ţi-a făcut rău în noaptea aia. tncă suferi din cauza efectelor, iar eu nu sunt bun pentru tine...
Se opreşte brusc.
— Las-o baltă. Trebuie să plecăm de-aici înainte să fim prinşi. E o ieşire laterală, în dreapta, care duce afară şi dă spre bibliotecă. Tu ia-o pe-acolo, iar eu o să ies prin sala de spectacole...
Mă respinge. *Ne* respinge.
— Nu-mi spune mie ce simt în legătură cu noaptea aia! Poate că fratele tău a fost cel care mi-a făcut rău.
Pare afectat.

— Nu, nu, Tulip. N-a fost el.
Mă simt cuprinsă din nou de toată acea furie clocotită, dând uitării tot ceea ce tocmai am discutat, tmi încleştez pumnii. Dacă ştiu sigur un lucru, acela e că Knox o să-l protejeze pe el până la cer şi înapoi... Şi eu? Eu sunt doar o victimă colaterală.
Mă uit urât la el, iar el mă priveşte analizându-mi expresia.
— Tulip, nu pleca supărată. N-am vrut să se întâmple asta. Putem să uităm totul...
Să uităm? Ha!
îmi încrucişez braţele Ia piept.
— Prea târziu pentru asta. Tocmai ai distrus ceea ce ar fi putut fi... nimic, nu-i nimic! *Tu* du-te înspre ieşire, eu o să traversez amfiteatrul, Distant şi Malefic.

Te rog. Nu...ignorându-l, mă răsucesc şi imi găsesc drumul dincolo de cortină, până ajung pe treptele mici, care duc spre culoarele dintre scaune.

Aproape alergând, trec furtunos printre elevii care umplu locurile. îmi găsesc rucsacul, îl iau şi ies în fugă pe uşile duble. Fără să mă opresc, abia răsuflând, mă poticnesc în jos pe scări până la primul etaj.

Uită-l, la naiba. Uită-l pentru totdeauna.Capitolul 14

KNO

XAlerg pe strada noastră liniştită, sâmbătă dimineaţa, când văd BMW-ul alb al tatei înaintând spre porţile din fier forjat de la capătul drumului nostru. Formează codul de acces şi maşina merge mai departe pe alee până la vila noastră cu trei etaje, în stil spaniol. Era şi timpul. Sudoarea picură de pe mine şi îmi simt muşchii ca de plumb, pentru că m-am trezit devreme şi am alergat, dar întețesc ritmul. în mod normal, aş dormi câteva ore în plus sâmbăta şi mi-aş face alergarea mai târziu, la sala de sport, însă m-am trezit devreme, derulându-mi în minte momentul pe care l-am trăit cu Ava în amfiteatru, vineri

Ava cu buzele pe mine.

Ava plecând de lângă mine.

Spune că nu mă învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat, dar asta nu schimbă faptul că, în adâncul meu, o parte din mine ştie că nu putem fi împreună.

Se întâmplă prea multe în viaţa mea.

Tata îşi ridică privirea de la blatul din bucătărie, unde face cafea.

— Bună! Credeam că mai dormi. Ai ieşit la alergarea de dimineaţă?

»»MxUen-MiNs 205

Zâmbeşte cu jumătate de gură, dar din tonul lui $e înţelege aprecierea pentru faptul că îmi atrenez anduranţa pentru fotbal. El a fost *quarterback* pentru Camden pe vremea lui, iar faptul că ne vede pe Dane şi pe mine jucând a fost singurul aspect stabilizator al relaţiei noastre.

Poartă costum, chiar şi sâmbăta, şi e înalt, în jur de un metru nouăzeci, cu păr castaniu-închis. Are puţin peste patruzeci de ani şi începe să albească puţin la tâmple, dar asta nu le împiedică pe femei să se îndrăgostească de el. Poate are întâlniri când e la New York, dar mă îndoiesc de faptul că a avut vreodată o relaţie serioasă. în anii care au trecut de când a murit mama n-a adus niciodată vorba despre o femeie.

Uneori mi-e teamă că voi sfârşi exact ca el, înăbuşindu-mi sentimentele. Abia l-am văzut vara asta, cu excepţia unei scurte vacanţe la casa noastră de pe plajă din Kiawah Island, unde şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în faţa laptopului şi la telefon, iar eu şi Dane am hoinărit pe lângă Charleston.

— N-am putut să dorm, spun şi mă duc la frigider de unde scot un Gatorade pe care-l dau pe gât.

îşi toarnă cafeaua într-o cană şi soarbe prelung.

Mă aşez pe unul dintre scaunele din jurul insulei din granit alb din mijlocul bucătăriei.

— Mă bucur să te văd.

Nu-mi pot ascunde sarcasmul din voce, iar el îl sesizează şi face o grimasă.

— Am ratat prima ta săptămână la Camden. Cum a fost?

Se uită mai bine la mine.

— Eşti vânăt sub ochi. Te-ai bătut deja?

Strâng din buze. E lucru bine ştiut că m-am folosit de pumni, mai ales în gimnaziu, când totul a luat-o razna

cu mama. în cea mai mare parte a timpului mă descarc pe-adversarii de pe terenul de fot- bal. Am învăţat să-mi controlez temperamentul, dar săptămâna asta, ii bine...

— A fost de rahat. Trebuie să fii mai prezent acasă. Dane nu e bine.

Oftează şi se aşază.

— Părea bine în vară. Nu-şi ia medicamentele? Să-l sunăm pe terapeutul lui şi să stabilim mai multe şedinţe?

— Poate. Nu pot să am grijă de el chiar în fiecare zi. Se drogheză din nou, mai mult decât de obicei. Ştiu că a fost drogat la şcoală şi azi-noapte n-a venit acasă.

Tresare.

— Suzy...

Mă încrunt.

— Ea e aici de cele mai multe ori în timpul zilei, dar nu-i *părintele* lui. Eu sunt cel care încearcă să ţină pasul cu el. Şi nu te speria. Mi-a trimis mesaj că a fost la Liam.

îşi lărgeşte cravata şi mă măsoară cu privirea, cu o expresie încruntată. Pare că se gândeşte la ce i-am spus.

— Deci Ava Harris s-a întors. Am văzut că banca a aprobat un cec pentru Camden pentru cazare. Am bănuit că era pentru ea, din moment ce Trask a menţionat că ea a cerut să se întoarcă.

Strâng din buze.

— Încă îţi mai cheltuieşti banii pe ea? Pe o fată pe care abia o cunoşti? spune el, trăgând aer în piept.

— Nu-mi e necunoscuta. Stă lângă mine în clasă.

Tresare, încruntându-se, şi mă priveşte prelung, ca şi cum ar încerca să-mi citească gândurile. Nu a agreat niciodată faptul că am angajat un detectiv

particular în noiembrie, dar eu şi Dane avem acces la banii noştri, cei pe care ni i-a lăsat mama. Am insistat şi am tot insistat şi i-am spus răspicat că sunt banii mei şi că pot să fac ce vreau cu ei. Au fost câteva zile tensionate după ce ne-am întors de la concertul U2, după interogatoriile poliţiei, şi i-am povestit ce faceam. Mi-a zis că sunt ridicol, cu o expresie furioasă. Arăta de parcă ar fi vrut să se ia la harţă cu mine, dar n-a fost niciodată stilul lui. I-am spus că nu-mi pasă ce crede. Nu el a fost la petrecere. Nu el a fost cel care a *plecat*. în cele din urmă, a acceptat ideea la gândul că ne-ar
f/$aM<xMen-AWI$ »>7
putea ajuta pe Dane şi pe mine în cazul în care poliţia ne presa şi mai mult. Ceea ce nu s-a întâmplat.

— Eu am plătit.

— De ce?

Se uită la mine întrebător.

— Nu poţi schimba ce s-a întâmplat şi nu ai avut nimic de-a face cu asta.

— Nu încerc să mă revanşez pentru ce i s-a întâmplat. îi zic încordat. Nimic nu poate face asta.

Dar...

Vreau să fie fericită.

Şi asta nu s-ar întâmpla dacă ar fi cu mine. Faptul că ea chiar a vrut să mă sărute mă uluieşte.

Schimbând subiectul, spun:

— Dane tot visează că a fost acolo în pădure, cu ea. Tata păleşte, iar cana îi zăngăne pe blat.

— Ce naiba?

Oftez prelung.

— O fi din vină? şopteşte el.

Mă uit la el, refuzând să răspund la întrebare.

— Indiferent de motiv, nu crezi că ar trebui să stai o vreme pe-acasă?

Dă din cap afirmativ şi aşa se încheie subiectul.

— Tu cum eşti? Merge fotbalul? Ai vreo veste de la vreun recru- tor de talente?

lisuse. Mi-aş dori să se trezească şi să vadă ce se întâmplă.
— Sezonul începe peste o săptămână. Avem meci acasă. Aş vrea să te văd acolo.
— N-aş vrea să ratez meciul, fiule. Doar că... sunt copleşit la
Dane îşi alege tocmai acest moment ca să-şi facă apariţia, intrând poticnindu-se în bucătărie, pe aceeaşi uşă care dă în exterior. Aud vuietul maşinii lui Liam, care demarează.
— Tată! Bună! Ai venit acasă!
Zâmbeşte şi se sprijină de tejghea. Blugii şi tricoul cu emblema aurie a Dragonilor sunt mototolite. Are un *joint* după ureche.
Dane imi aruncă o privire şi ridic din umeri. *E vina ta, omule. Ştiai că tata vine azi.*
— Ai avut o noapte albă? spune tata încordat, uitându-se lung la el, zăbovind asupra urechii.
— Am încercat să-ţi spun, bombăn eu când trec pe lângă tata ca să iau lapte pentru cereale.
Dane oftează.
— Sunt aici, frate.
— Am vrut să auzi, ticălosule, ii spun. Ţi-a priit noaptea?
li iau *joint-vX.* Chiar nu-mi pasă că fumează iarba. Am fumat şi eu din când în când, dar îmi displace lipsa controlului.
ll înşfacă înapoi.
— Practic, e legală.
— Nu în Tennessee, bombăne tata şi i-l ia din mână. Îşi măsoară din priviri fiul, fără îndoială observând că are ochii injectaţi.
— Ce-ai făcut azi-noapte?
El ridică din umeri şi îşi mută privirea de la mine la tata.
— Liam a dat un bairam acasă la el.

Pufnesc în râs. O petrecere la care n-am fost invitat, nu că mi-ar păsa.

— Cine-a fost acolo?

Dane îşi îndreaptă umerii şi-mi aruncă o privire încruntată.

— Mare parte dintre băieţii din apărare şi nişte fete de la liceul Hampton. Ceva restrâns.

Da, pun pariu c-aşa a fost. Am fost la petrecerile lui Liam. Locuieşte pe o moşie de zece acri de la ţară şi părinţii lui îi dau frâu liber să facă ce vrea în hambar.

Dane aruncă o privire spre scara din bucătărie care duce la etaj.

— Vreau să mă culc.

OuMahkibMm 209

Mă uit cu nerăbdare la tata> sperând să facă ceva.

— Trebuie să fii acasă la miezul nopţii în weekenduri, îi spune lui Dane şi îşi freacă bărbia.

Mi se pare că citesc neputinţă în privirea lui.

— Dacă mai faci o noapte albă, eşti pedepsit. Maşina ta e în continuare în service, dar după ce-o să fie gata n-o s-o primeşti înapoi până când zic eu, ai înţeles? Şi o să iau şi telefonul ăla. Sezonul de fotbal începe în curând şi trebuie să te concentrezi.

— Nu ştiam că-ţi pasă atât de mult, comentează el.

Trec câteva momente, iar tensiunea din cameră se intensifică. Tata oftează prelung.

— îmi pasă, Dane. O să-mi iau nişte timp liber. Trebuie doar să mă ocup de nişte întâlniri la New York...

— Da, da, sigur, spune Dane luând o sticlă de apă din frigider. Am mai auzit asta.

Tata se face roşu de furie, iar pumnii i se încleştează.

— O să-ţi fac o programare la doctorul Forest.

Dane trânteşte sticla de apă.

— La naiba cu asta. Nu merg la terapie!

— Ba o să mergi. Sunt încă părintele tău...

— N-ai nici cea mai vagă idee despre ce fac eu! strigă Dane. Urăsc casa asta goală şi te urăsc pe tine!

Ultimele cuvinte se aud ca un scâncet, vocea lui cedând din cauza furiei. E periculos de aproape de lacrimi, iar pumnii i se încleştează, privind din nou scara.
Tata închide ochii.
— Du-te sus, ii spun încet lui Dane. Dormi. O să comand ceva de mâncare pentru noi la prânz, mai târziu. Putem să stăm cu toţii de vorbă.
El pleacă, dar înainte de a ajunge la trepte se opreşte şi se uită înapoi.
— Tată, eu nu... Nu te urăsc. Sunt doar obosit.

Ştiu, fiule. Vorbim mai târziu

.El dă din cap şi urcă pe scară.

Imediat ce nu ne mai poate auzi, mă întorc înapoi spre tata.

Umerii îi coboară.

— E exact ca Vivie, cu suişuri şi coborâşuri.

— E mai rău acum, şi dacă nu-ţi dai seama, e din cauză că alegi să n-o faci.

Frustrarea mă urmăreşte. Iisuse. Vreau să fiu bărbat, dar sunt doar un copil, n-am decât şaptesprezece ani şi nu ştiu să repar *asta* — tatăl meu, fratele meu, relaţia noastră din ce în ce mai proastă.

Îşi ia cafeaua. Grijile îi ridează faţa.

— O să mă ocup de asta, bine? Promit.

Mai târziu, după ce am ieşit să iau prânzul pentru noi, mă duc sus să văd ce face Dane. Nu-l văd în dormitor sau în baie, aşa că ml duc spre camera mea şi îl găsesc acolo. E ghemuit sub aşternuturile mele, cu o pernă la piept. Jaluzelele sunt deschise. Le închid, apoi dau volumul mai mic la televizor, dar îl las aprins. Nu ştiu de ce, deschid un *blog* care enumeră filmele din seria *Star Wars* în ordine cronologică. Dau *click* pe titlul *A Phantom Menace?*[1]. Mă strâmb. E cel cu Jar Jar Binks, şi l-am văzut, dar de data asta o să mă uit cu alţi ochi şi o să mă gândesc la Ava şi la entuziasmul ei, la buzelele ei atin- gându-mă…

Rahat.

Dau drumul filmului la televizor şi curând mă reîntorc în copilărie, la momentul când l-am văzut împreună cu Dane şi cu tata.

Oftez şi mă aşez pe marginea patului, cu el lângă mine. Chiar şi când doarme este evident după expresia lui chinuită şi paloarea tenului că nu se odihneşte cu adevărat.

O *să fie bine,* îmi spun în timp ce mă uit la film.

O să fie. El e tot ce am, şi o să mă asigur ca nu i se va întâmpla nimic, indiferent de situaţie.

îi „Ameninţate» fantomei" (199$). primul film în ordinea

cronologici a evenimentelor din seria *Star*

Wart. Capitolul 15

AV

A— Bine ai revenit în iad, Louise, bombăn când ies din maşină, apoi o mângâi.

A mai trecut încet o săptămână şi tocmai începe una nouă, dar sunt încă aici, sigură pe poziţii.

Azi începe săptămâna a treia şi o să reuşesc să trec peste asta. CHIAR O SA REUŞESC.

Oftez şi alerg uşor prin parcare, spre intrare. Am părul prins sus într-o coadă de cal care mă atinge pe spate. E o căldură dogoritoare azi, aşa că imi scot sacoul şi mi-l pun pe braţ înainte să intru. Mişc din umeri în cămaşa mulată, ca să slăbesc puţin cusăturile. Nu e o măsură potrivită pentru mine şi cred că am mai crescut faţă de anul trecut. Puteam să fac o cerere pentru o uniformă nouă, din moment ce toţi elevii bursieri au dreptul la trei noi în fiecare an, dar n-a fost timp.

Când deschid uşa, mai mulţi Rechini, şapte sau poate opt — inclusiv Knox, Dane, Chance şi Liam — stau sprijiniţi de perete pe hol. Fetele stau împrejurul lor.

Iha Maiân-Mttis VÎ

— Curvo, se aude o voce masculină, joasă, din grupul lor în timp ce trec, iar fetele chicotesc, un sunet strident, care mă râcâie, dar merg mai departe.

Tyler, îmi reamintesc. El este scopul meu.

În spatele meu se aude o izbitură, iar când mă întorc observ că Knox l-a împins pe Brandon de perete

şi îl ţine cu o mână, iar cealaltă e prinsă de gulerul lui. Rucsacurile lor sunt aruncate pe pardoseala de marmură. Faţa lui Knox e roşie, iar Dane îl trage de braţ, încercând să-l calmeze.

Rămân locului — *la dracu', de ce stau aici uitându-mă la ei?* — privirea lui Chance se îndreaptă spre coridor, probabil sa vadă dacă nu cumva sunt profesori, şi se opreşte asupra mea.

Rămâne nemişcat, iar nările îi freamătă. Mă analizează, uitân- du-se lung la faţa mea.

Ii arăt degetul mijlociu. Un gest copilăresc. Dar nu-mi pasă. La naiba cu ei toţi.

— Ignoră-i. Idioţi cărora li s-a urcat testosteronul la cap, murmură Wyatt lângă mine, trecându-şi braţul pe după umărul meu, iar eu mă spprijin de el, având nevoie de încurajare.

— Ai idee cât de mult te ador? Dacă n-ai fi gay, te-aş săruta, ii spun şi oftez prelung, luându-mi privirea de la Rechini.

Îşi trece o mână prin părul dat cu gel şi mă atinge pe nas.

— Sunt irezistibil pentru toate sexele. Aş putea să mă prefac că m-am răzgândit brusc, să le spun tuturor că frumuseţea ta m-a făcut heiero şi că te vreau doar pe tine. Ţi-ar plăcea asta, vecină de vestiar?

— Te oferi doar ca să mă faci să mă simt mai bine. Şi nu cumva ai o pasiune micuţă, micuţă pentru coechipierul tău, Jagger?

A menţionat asta îmbufnat într-o zi, la prânz, când l-am întrebat cum merge cu baseballul.

Un sunet gutural şi o *bufnitură* se aud din locul în care se află Rechinii, iar Wyatt îşi îndreaptă pflvirea spre ei.

— Nu te uita acum, dar Knox tocmai l-a lovit cu pumnul în faţă pe Brandon. Încă o dată. Rahat.

Tresar şi, evident, mă uit. în jurul grupului lor s-a format un cerc şi e imposibil să văd ce se întâmplă.

— Capul sus, dragoste. Nu-i lăsa să vadă că-ţi pasă de încăierările lor patetice.

Scot un geamăt.

— E din cauza mea. Cineva m-a făcut curvă când am intrat, spun şi îmi întorc capul. Este... îl vezi pe Knox? E bine?

— Oh, se despart acum. Mmm, fundul lui frumos e bine, fără nicio zgârietură, dar el e al dracului de şucărit, zice şi râde. Ah, uite că vine Trask şi se împrăştie toţi ca şobolanii. E timpul să ne luăm adio! Hai s-o ştergem.

l-a ofticat pe toţi din echipă, a spus Dane.

îmi reprim dorinţa pentru Knox care-mi înfloreşte în inimă — chiar dacă m-a ignorat, vorbind cu mine doar atunci când a fost nevoie şi abia dacă s-a uitat la mine.

în drum spre dulapurile noastre, privirea lui Wyatt e atrasă de cineva şi se înroşeşte. îmi înalţ gatul şi îl zăresc pe fagger. E atletic şi musculos, are părul tuns scurt şi un zâmbet relaxat; nu-l cunosc bine, dar pare drăguţ. Nu *face* parte din cercul celor populari, deci e de bine.

îl înghiontesc pe Wyatt, încercând să uit de încăierare.

— Ai avut un weekend bun? Ai ieşit cu băieţii de la baseball?

Zâmbeşte.

— Ai făcut progrese?

Privirea ii zăboveşte asupra băiatului pe care-l place.

— Nu. El încă nu a spus nimănui că e gay, evident, altfel aş fi călare pe el, dar am o anumită senzaţie când se uită la mine, înţelegi? Sâmbătă ne-am

dus la o pizzerie, într-un fel de *team building,* şi a stat lângă mine. Miroase aşa de bine…

Nu mai continuă propoziţia şi oftează, melancolic.

Mă sprijin de dulapul meu, lângă el, şi ne uităm amândoi Ia fagger, care vorbeşte cu o fată care locuieşte în camera de vizavi de a mea, la căminul Arlington. O cheamă Camilla şi e o fată drăguţă din ultimul an, din California. Are părul scurt şi blond, tuns în stil pixie,
NsoMuttoHMls »S
ţi trăsături delicate, cu o fire blândă şi prezenţă liniştitoare. Am Încercat să conversez cu ea de câteva ori, dar nu face decât să se încrunte şi să se grăbească înapoi în cameră. înţeleg. în afară de Wyatt şi de Piper, nimeni nu vrea să fie prieten cu mine.

— Se vede cu Camilla? îl întreb.

Nu-mi amintesc să fi auzit că ar forma un cuplu, dar, ce-i drept, nu mai sunt la curent.

Wyatt clatină din cap.

— Nu se vede cu nimeni.

Se aude primul clopoţel.

— Hai, să mergem Ia adunarea din sala de sport.

Tresar.

— N-avem oră?

Mă lupt cu dezamăgirea de a nu avea ocazia să stau lângă Knox timp de o oră. Am zis că-l dau uitării, şi aşa ar fi bine să procedez, evident, pentru că asta ar trebui să facă o persoană normală…

Atunci de ce simt un mare gol în mine când mă gândesc la conversaţia noastră din amfiteatru? De ce se mai ia la bătaie cu coechipierii lui pentru mine?

— Da, au anunţat vineri, la sfârşitul zilei. Câţiva recrutori de la colegii o să fie în sala de sport, în mare parte de la universităţi din Ivy League ca Harvard, Yale,

bla, bla. Te-ai cam dat la fund în ultima vreme. Nu prea te-am văzut weekendul ăsta.
Mă încrunt. Nu sunt surprinsă că am ratat anunţurile. De obicei sunt nerăbdătoare să plec de aici la sfârşitul zilei.
— Am lucrat două ture la Lou's şi am stat cu Tyler. Orfelinatul a organizat un târg de vechituri în weekend şi am dat
şi eu o mână de ajutor.
Din difuzoare se aude o voce care ne anunţă să mergem la sala de sport şi ne îndreptăm într-acolo. Pe drum, un grup de Rechini se înghiontesc în jurul nostru/far Wyatt îmi ia mâna în a lui şi mă strânge uşor.

Eşti bine

?-Da.

O jumătate de oră mai târziu am dat deja câteva ture pe la unele dintre mesele amenajate de universităţile locale de stat, de unde am luat broşuri şi am pus diverse întrebări. Mai multe dintre ele sună promiţător şi probabil că acolo voi ajunge. Evit masa de la Vandy, dar nu mă pot abţine să nu mă uit la ea visătoare. Oftez şi îmi rotesc privirea prin sală. Piper e cufundată într-o conversaţie cu cineva de la Universitatea din Texas, iar Wyatt mi-a spus că se duce să afle mai multe despre baseball de la una dintre universităţi, jagger e lângă el şi nu mă Iasă inima să-i deranjez.

Se aude clopoţelul care anunţă următoarea oră şi se pare că evenimentul o să mai dureze o vreme. Decid să mă duc să verific dacă se face al doilea curs. Ies afară pe uşile sălii de sport, cobor treptele în lumina orbitoare a soarelui şi admir campusul, care se întinde în jurul meu, cu clădiri elegante şi grădini luxuriante. Ce loc frumos!

— Păcat că fiecare zi e un coşmar, bombăn în sinea mea.

Cobor ultima treaptă când...

Ceva tare mă pocneşte în ceafa cu putere, aruncându-mă înainte. Mă dezechilibrez, întind mâna să apuc balustrada, dar o ratez. Ţip, iar corpul meu se prăbuşeşte, am picioarele îndoite şi mă lovesc cu genunchii de ciment ca să evit să cad cu faţa înainte.

— Pizdă, se aude o voce masculină din spatele meu şi înainte şi mă pot răsuci din poziţia în care sunt sau să-mi trag răsuflarea, el îşi pune piciorul pe spatele meu şi mă apasă înapoi în jos. Acolo-i locul tău, căţea, la picioarele mele... să nu uiţi.

Vocea lui e joasă, mârâită, încordată, iar în ea se citeşte furia.

— Opreşte-te! strig, iar presiunea de pe spatele meu dispare.

El mormăie o înjurătură şi fuge.

tmi acopăr capul şi scâncesc, iar întunericul mă învăluie şi sunt din nou în pădure, lângă copacii negri care-şi freacă crengile fantomatice unele de altele, sunt bețe tari şi frunze reci sub mine şi nu pot să mă mişc, nu pot să mă mişc, nu pot să mă mişc, iar el e deasupra

mea şi nu pot să respir, nu pot să-i văd faţa, nu pot să-l opresc, nu pot să vorbesc, nu pot să fac nimic şi vreau să-l fac să se oprească, te rog, te rog, te rog, te rog...

— Ava! Ce dracu'?

Cineva se apleacă spre mine, două mâini ferme mă ating pe braţ şi încearcă sa mă întoarcă. Le dau la o parte şi îl lovesc peste degete în timp ce mă chinui să respir. Simt un spasm în stomac şi scot un vaiet prelung. Tremurând, trag aer în piept şi încerc să mă adun.

Nu eşti în pădure. Nu eşti.

Nu plânge, Ava. Nu aici. N-ai făcut-o şi n-o s-o faci! îmi înghit emoţiile şi mă rostogolesc pe spate, luptându-mă cu durerea care îmi ricoşează prin cap.

— Sunt... bine, spun în cele din urmă, cu greu.

— Nu, genunchii îţi sângerează. Ce s-a întâmplat? Ai căzut?

Clipesc, uitându-mă în sus spre Dane, şi incerc să mă îndepărtez

de el, târându-mă într-o parte, dar nu fac decât să-mi julesc şi mai muit coatele de asfalt, provocându-mi o senzaţie de usturime fierbinte de-a lungul braţelor.

— Cineva m-a lovit în ceafa...

Vocea mi se subţiază şi mă zbat să mă îndepărtez de el. Reuşesc să mă aşez, balansându-mă înainte, cuprinzându-mă cu braţele.

Respir cu rapiditate. îmi bag capul în piept. Inhalează. Expiră.

— Cine-a fost? urlă el. Spune-mi şi o să-l găsesc!

— Din câte ştiu eu, se poate să fi fost chiar tu, îi şoptesc.

— Oh, Ava.

Se apleacă şi se aşază în faţa mea, la câţiva metri distanţă, conştient parcă de faptul că orice lucru insignifiant m-ar putea face să răbufnesc. Un oftat prelung vine dinspre el.

— Eram în toaleta din clădirea principală şi am ieşit să mă duc la adunare, dar te-am auzit ţipând. îşi trece privirea peste mine, se încruntă şi întinde mâna.

— Hai, lasă-mă să-ţi văd capul.

-Nu!

11 lovesc în braţ cu pumnul. Primeşte pruna lovitură fără nicio reacţie, dar îmi prinde pumnul în palmă când ţintesc spre gâtul lui.

— Ava, haide, scumpo, lasă-mă să te ajut.

— Lasă-mă în pace, reuşesc să spun, dar anxietatea revine în forţă, capul mi se învârte şi mă loveşte un val de ameţeală când dau să mă ridic. Puncte negre dansează în faţa mea. Mă legăn pe picioare, iar braţele lui mă înconjoară şi mă ridică; mă zbat ca să scap. *Nu!* Nu vreau ajutorul lui.

— Uite care-i treaba, eşti supărată. Te duc la cabinetul medical, zice cu o expresie încordată de emoţie reprimată. Le spui ce s-a întâmplat şi o să fie bine. Totul o să fie bine, îţi promit, îţi promit, îţi promit. Nu trebuie decât să iei zilele pe rând. Eu aşa fac.

Poate că tenta de disperare din vocea lui e cea care mă face să nu mă mai agit, sau poate e modul atent în care mă ţine; oricum, mă liniştesc. Am nevoie de puţin timp şi e evident că nu mă va duce într-un loc

ascuns, pentru că se îndreaptă spre uşile duble ale clădirii principale.

— Stai puţin. Trebuie să...

Simt că mă aşază mai bine în timp ce apasă butonul pentru persoane cu handicap, ca să deschidă uşa. îmi ţin capul rezemat pe braţul lui şi simt un parfum de pin proaspăt şi mirodenii. Mă uit în sus şi îl privesc fix, amintindu-mi de discuţia noastră de la etajul trei de săptămâna trecută, în care mi-a povestit despre mama lui şi de cât de afectat era. E mult mai palid faţă de cum era acum câteva zile, are obrajii traşi, iar pielea de sub ochi e albăstruie. Nasul lui e roşu şi umflat...

— La o parte, amărâţilor, spune brusc păşind pe coridor.

Aud zarva bobocilor care se grăbesc să intre la a doua oră.

Cineva se loveşte de picioarele mele şi tresar, iar el bombăne
scurt şi se îndepărtează repede.

— Nu vă atingeţi de ea, nemernicilor! strigă el aruncând o privire usturătoare către oricine ar fi fost.

E la jumătatea drumului spre cabinet când îl trag de mânecă. Se uită în jos spre mine, încruntat.

— Eşti mai bine?

NuMatatfUls 219

Nu. Capul îmi pulsează, iar genunchii mă ustură ca şi cum aş fi fost înţepată de albine.

— Şterge-te la nasinainte să intrăm. Ai nişte, ăăă, pudră albă...

Mă ridică mai aproape de el. îşi lasă capul în jos şi îşi foloseşte
mâneca pentru a-şi şterge nasul.

— Prins de sărăntoacă. Nu-i spune lui Knox, da? Rămâne secretul nostru?

Se uită la mine cu o privire rugătoare, apoi închide ochii pentru scurt timp.

— Ava, sunt un ticălos, OK, un nenorocit colosal, dar ştii că nu eu te-am lovit. Şi îmi pare rău că ţi-am dat bătăi de cap în prima ta zi aici. Nu era vorba despre tine... era vorba despre mine.

îşi muşcă buza de jos, cu putere, aşa cum face Knox, şi seamănă atât de mult cu fratele lui.

Oftez.

— Lasă-mă jos, bine? Pot să merg.

îşi strânge braţele în jurul meu.

— Ai avut un atac de panică, apoi aproape ai leşinat. Ai încercat să mă baţi, o încercare patetică. În plus, Knox ar fi vrut să am grijă de tine.

Mormăi.

— Am crezut că nu semănaţi deloc, dar amândoi sunteţi încăpăţânaţi.

Ridică din sprânceană.

— Eu sunt cel fermecător. El e ăla dur.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă doamna Carmichael când Dane intră în birou cu mine, ca şi cum ar face asta în fiecare zi.

— Ce s-a întâmplat?

Ea o ia înainte pe hol, spre stânga, către uşa care face legătura cu cabinetul medical.

— Cineva a atacat-o lângă sala de sport. A lovit-o în cap, mormăie Dane.

El mă lasă jos, iar ea mă pune repede să stau pe un pat de examinare şi începe să mă bombardeze cu întrebări, strigând după asistentă.Explic, ezitant, ce s-a întâmplat. Se încruntă şi pleacă repede, bombănind ceva despre raportarea unui incident.
O asistentă vine cu o lanternă medicală şi îmi verifică ochii, apoi îmi spune că nu am o contuzie, doar un mic cucui. Dane rămâne şi se aşază în colţ, cu ochii la mine.
Câteva minute mai târziu, doamna Carmichael se întoarce şi îmi dă un dosar.
— Completează astea când poţi şi probabil că directorul o să dorească să te vadă mai târziu.
Se uită spre Dane.
— Tu trebuie să te întorci în clasă.
El rânjeşte la ea, cu o privire uşor visătoare.
— Ah, Maxine, haide, eu sunt eroul aici… lasă-mă să mă asigur că-i bine.
Ea îşi pune mâinile în şolduri.
El râde.
— Mai lasă-mă să stau câteva minute, da?
Doamna Carmichael pufneşte, însă pare că a decis să-l ignore şi se uită la mine.
— Draga mea, pe cine pot suna ca sa aibă grijă de tine?
Pufnesc în râs. Să sune pe cineva?
— Am optsprezece ani. Pot să am grijă singură de mine.
— Sigur. îmi pare rău. Mă gândeam ca poate vrei să mergi la clinica din oraş, propune ea.
N-am nevoie de facturile alea şi am trecut prin lucruri mai rele.
— Nu-mi trebuie decât nişte bandaje pentru tăieturile de pe genunchi.
îmi ridic coatele, unde cămaşa e ruptă, şi fac o grimasă.
— Cred că şi pentru astea.

Asistenta le tamponează deja cu alcool şi scoate nişte bandaje din sertarul alb. Doamna Carmichael se încruntă, dă din cap spre mine, apoi se uită la asistentă.

mmmms a

— Bine. Stai aici şi te odihneşte până când o să te simţi în stare să te duci la ore.

În cele din urmă, asistenta mă lasă în pace şi mă întind, oftând prelung. Ciorapii mi s-au rupt când am căzut şi mă zgâiesc în jos la ei. Chiar îmi trebuie mai multe uniforme.

— Tu ce mai cauţi aici? îi zic lui Dane, care butonează telefonul. Acum sunt bine. N-o să mă deranjeze nimeni aici.

Se uită la mine.

— Chiar vrei să plec?

Nu.

— Cum vrei, mormăi eu, apoi mă Întorc şi mă acopăr cu pătura subţire pe care a lăsat-o asistenta.

Cu faţa la perete, închid ochii şi îmi permit să cedez, doar puţin, muşcându-mi buza şi reţinându-mi lacrimile care n-au încetat să vrea să curgă. Acum, în linişte, evenimentul mi se reia în cap, adrenalina şi furia gonindu-mi prin vene, gândindu-mă cât de neajutorată am fost. *Din nou.*

Cumva, reuşesc să adorm, iar corpul mi se relaxează treptat la sunetele obişnuite ale doamnei Carmichael care vorbeşte la telefon în camera de lângă şi la zgomotul profesorilor care merg pe coridor către cancelarie. Mai târziu, mă trezesc la auzul unor voci care vorbesc pe ton şoptit la câţiva metri de mine.

Mă întorc uşor şi îi văd pe Dane şi pe Knox, cu capetele apropiate şi îmi aud numele.

— Oricine a fost, a lovit-o serios, spune Dane. Era la pământ, frate. Cineva a rănit-o *aici*, chiar sub nasurile noastre...

— Te-ai trezit, spune Knox venind spre mine. Eşti bine?

Mă ridic în fiind, apucându-mă de marginea patului şi mă schimonosesc când simt intensitatea durerii provocate de mişcarea prea rapidă.

— Sunt proaspătă ca o margaretă.

— Mincinoaso, mormăie şi mă mângâie pe ceafa, abia atin- gindu-mi cucuiul.

îngheţ, dorind să mă îndrept spre el, urând faptul că mă bucur de atenţia pe care mi-o acordă.

— Te mai doare?

Se apleacă spre mine şi am senzaţia că ar putea să-mi atingă faţa, dar n-o face, lăsându-şi mâna să cadă.

— Asistenta mi-a dat antiinflamatoare şi bandaje. Sunt gata de luptă, Distant şi Malefic.

— Nu-i un răspuns, spune el încet.

Dane ne priveşte cu o expresie îngrijorată. Knox se uită spre el.

— El e aici de câteva ore. Eu eram în biroul lui Trask şi n-am ştiut ce s-a întâmplat până când mi-a scris Dane.

Oftez prelung.

— Ai intrat în belele pentru că te-ai bătut?

Strânge din buze, cu o expresie întunecată.

— Nu. O să-l lase pe antrenor să se ocupe de asta. O să fac sprinturi diseară, după antrenament. Brandon n-o să se mai ia de tine.

Mă încrunt.

— Nu vreau să lupţi în bătăliile mele. Să n-o mai faci.

Oftează.

— Se pare că nu mă pot opri, Tulip. Acum, pe cine trebuie să pun la pământ pentru asta?

Vocea lui e relaxată şi calmă, dar percep duritatea din spatele cuvintelor.

— Nu i-am văzut faţa. Nu cred că m-a lovit cu pumnul. Era prea tare şi mare, poate un manual, apoi mi-a pus piciorul pe spate şi m-a injurat.
înghit frica. *Vocea* aia. Era tipul din pădure.
— Nenorocitul.
-Da.
încerc să mă ridic şi trag cu nesaţ aer în piept.
— Ce oră e?
— E timpul prânzului. Unde te duci? spune, cât eu mă învârt prin cameră şi-mi văd rucsacul, pe care trebuie să-l fi adus cineva.
WieKKManm 223
îmi iau sacoul care e pus deasupra, il trag pe mine şi tresar de durere, dar mă bucur că îmi ascunde găurile din cămaşă. Mă aplec şi îmi trec rucsacul peste umăr. Pentru o clipă degetele îmi zăbovesc pe medalion şi îmi îndrept coloana vertebrală.
— Ava?
Knox a venit lângă mine.
— Poate ar trebui să te duci la cămin şi să te odihneşti. Dacă vrei să te duc cu maşina, sunt sigur că Maxine va...
Nu.
Nu vrea să mă sărute.
Nu *putem să facem asta*, mi-a spus.
— Sunt bine.
Trec pe lângă el, mă îndrept spre Dane şi îmi ridic privirea spre el. Un zâmbet uşor mi se agaţă de buze.
— Data viitoare te pocnesc mai tare, nemernicule.
Zâmbeşte.
— Da, da. Poate-ar trebui să te învăţ să loveşti, dragă.
— Hm, m-am abţinut, de fapt, îi spun.
Eforturile mele de a mă lupta cu el au fost fără tragere de inimă. Oricât de supărată aş fi fost, am ştiut că nu vocea lui Dane îmi adresase acele cuvinte.

Se freacă pe faţă şi face o mică grimasă cu ochii la mine, parcă pentru a-mi reaminti: *Mai ştii ce-ai văzut pe nasul meu? Poţi să uiţi de asta?*
Îi răspund ridicând din umeri. *Poate.*
îşi dă ochii peste cap.
Mă gândesc la cuvintele pe care mi le-a spus în timp ce mă ducea în braţe:
Totul o să fie bine, iţi promit, iţi promit, iţi promit.
Da, într-o zi, totul va fi al dracului de bine. Nu azi, dar în curând.
Tipul din pădure s-a dezlănţuit împotriva mea, ceea ce înseamnă că devine neglijent, şi dacă devine neglijent, e speriat...
— Nu-mi spune că te întorci la ore, zice Knox încrucişându-şi braţele la piept
— De ce n-aş face-o? Nu-i decât o altă zi aici.
Oftează.
— Haide, Ava, lasă-mă să te duc acasă.
Acasă? Nu prea am aşa ceva.
Ava? La naiba, vreau să-mi spună Tulip.
— Sunt de acord cu el, adaugă Dane. Eşti palidă.
Pufnesc în râs şi îi arunc o privire care spune Serios? S-a uitat în oglindă în ultima vreme?
Dane râde şi clatină din cap, ca şi când mi-ar citi gândurile.
— Ava, nu cred că ar trebui să te duci în clasă. Ar fi bine să te odihneşti.
Knox, din nou. Maxilarul ii zvâcneşte şi se întinde, îmi cuprinde palma şi îşi trece degetul mare peste mâna mea.
Şi, iată, doar o mică atingere şi simt furnicături electrice dansân- du-mi în sus spre braţe şi prin tot corpul. Mă uit la mâinile noastre.
E îngrijorat.
Continuă să-mi poarte bătăliile, deşi e clar că le are şi el pe ale lui.

Ochii lui gri îmi surprind privirea.
— Te rog.
Corpul mi se încordează la simplul sunet al vocii lui. //doresc atât de tare, totuşi este mult mai mult decât o simplă poftă sau dorinţă; e mai profund, mai puternic şi mai nebunesc şi oare cum de l-am lăsat să-mi escaladeze fortăreaţa?
Mă vrea şi se *împotriveşte.*
Nu vreau să mă gândesc la motive.
îmi ling buzele uscate şi e nevoie de toată puterea ca să-mi extrag mâna din strânsoarea lui.
Asta-i călătoria mea, nu a lui.

Ies din cabinetul asistentei şi mă îndrept spre masa de prânz.Capitolul 16

AV

ADragostea moare.

Atunci, la capătul caleidoscopului meu, eşti tu, în fragmente sparte, lucioase, pline de strălucire. Evident, nu mă poţi iubi. Şi nici eu n-ar trebui s-o fac.

Primesc mesajul de la admiratorul secret miercuri seara, când stau Întinsă pe pat, cu laptopul şi caietele împrăştiate pe pătură. Mai devreme am luat pe fugă cina cu Tyler la orfelinat, iar acum sunt în dormitor, plictisită, cu temele planând ameninţător asupra mea.

Ava? Eşti acolo?

Mă uit în jos la telefon. Au trecut câteva zile de când am avut o veste de la ei şi nu-mi pot reprima entuziasmul pe care-l simt în piept.

Încă o poezie? Uau, chiar eşti pasionat de cursul ăla. Acelaşi autor? îl întreb.

HMAtatóflwWIJIS 227

Mhm.

Interesant. Am căutat-o pe Google pe ultima pe care mi-ai trimis-o şi n-am găsit-o nicăieri. Internetül e un instrument destul de uimitor. Vrei să-mi spui cine-a scris-o?

Pentru câteva momente nu răspunde, aşa că deschid o pungă de Doritos şi mănânc câteva. Rânjesc în timp ce mestec, imaginân- du-mi-l stânjenit pe acest admirator. Nu mă pot abţine să mă gândesc la Knox, stând cu telefonul în mână undeva şi butonând. Poate e acasă. Poate e în maşină şi a trebuit să tragă pe dreapta pentru că nu se poate abţine să se gândească la mine. Mă strâmb. Aş vrea eu.

Am fost prea jenat să recunosc că eu le-am scris.

O, devine interesant acum.

Hmm, sportivul care scrie poezii. Presupun că pentru mine? scriu şi trimit mesajul.

E DESPRE TINE.

Sunt destul de faine.

Derulez în sus, citesc poezia din nou şi scriu:

Deci n-ai fost niciodată îndrăgostit? Ai zis că moare.

Părinţii mei nici măcar nu voiau să fie împreună în aceeaşi cameră. Intr-o zi el o iubea şi ea îl iubea, apoi amândoi s-au schimbat.

Admiratorul e niţel cam pesimist.

Mai primesc un mesaj.

Ţin la fratele meu. El singurul la care ţin. De ce cine ai fost îndrăgostită?

Îmi îndrept spatele în pat. Knox ţine la fratele lui.

Ava, spune-mi., pe cine ai iubit?
Oau, atingem subiecte personale, iar o parte din mine nu poate rezista. E un loc în care ne putem preface că am putea avea ceva special ţi vreau să am încredere în el; chiar vreau. Poezia lui e revelatoare...
Am iubit un băiat odată. S-a mutat «.Texas, la facultate.
Te mai vezi cu el? fi scrii e-mailuri? fi scrii mesaje?
E cam băgăcios.
Mai sosește un mesa).
Nu contează. Nu vreau să vorbesc despre el. Nu vreau să mă gândesc ia tine cu el.
Apoi:
Cum H cheamă?
Râd cu voce tare.
Lulea.
Luka, cel cu părul șaten, aspru și cu arsuri de ţigară pe braţe. La început am fost prieteni, dar nopţile erau singuratice la orfelinat și în scurt timp am ajuns să ne furișăm unul în camera celuilalt, vorbind despre speranțele și visele noastre. Mi-au plăcut zâmbetul lui cu jumătate de gură și privirile timide. Nu știu dacă emoţiile noastre erau de genul dragostei care durează o veșnicie, dar era prietenul meu și aveam încredere în el. Am făcut sex pe bâjbâite și chiar dacă n-a fost niciodată așa cum am citit în cărţi, a fost suficient.
Fac ochii mari la următorul mesaj.
Eu te vreau doar pe tine.
Ţin strâns telefonul și tastez un răspuns.
Deci asta e, de fapt? 0 cale de a curta fata pe care n-o poți avea?
Niciun răspuns.
DE CE ai lăsat scrisoarea aia, dacă nu-mi spui cine ești de fapt?

Se aud mai multe bătăi puternice în uşă, iar zgomotul mă face să ţip. E trecut de opt, iar orele de vizită s-au încheiat de ceva vreme. De fapt, a fost neobişnuit de linişte pe hol în seara asta, iar atmosfera îţi dădea senzaţia că urmează să se întâmple ceva. Mă încrunt şi scriu:

Hei, e cineva la mine la uşă. Ciudat, nu-i aşa, având în vedere că e atât de târziu?

Nu răspunde imediat şi mă simt agitată din cauza bătăii în uşă. Las telefonul deoparte şi mă uit în jos, la pantalonii mei scurţi, negri şi la maiou — nu-i exact modul în care vreau să ies să salut pe cineva.

— Cine-i acolo? strig, dar nu primesc niciun răspuns, doar linişte.

Itai*to<HeHWis 229

Mă uit prin vizor, dar nu văd pe nimeni. Anxietatea mă învăluie şi-mi face pielea de găină. Am fost mai precaută după lovitura primită la şcoală, mai ales că nimeni nu ştie cine a fost. După spusele lui Trask, nu există camere de luat vederi în acea parte a sălii de sport. Bineînţeles că nu sunt.

Mă sprijin în mâini şi în genunchi ca să văd dacă pot să zăresc picioare sau o umbră, dar nu văd decât luminile albe şi strălucitoare de pe coridor. Mă gândesc să o sun pe asistenta rezidentă, dar resping imediat ideea. Nu-i decât o bătaie în uşă, nu? Aş putea să-i trimit un mesaj lui Wyatt, dar mi-a zis mai devreme se duce să ia cina cu nişte tipi din echipa de baseball. Cred că ar veni la etajul meu dacă l-aş ruga, chiar dacă orele de vizită s-au terminat.

Totuşi…

Nu-i *nimeni* acolo. Probabil că cineva a bătut la uşa greşită, mă gândesc, apoi a mers mai departe. Poate era pentru Camilla.

Cu toate astea, nu mă pot stăpâni să mă plimb de colo-colo prin încăpere, iar nodul de anxietate din

stomac devine din ce în ce mai mare. Mă opresc în faţa uşii şi în curând nu mai e doar o uşă; e pădurea noaptea.

O altă bătaie în uşă şi apoi:

— Ava!

Vocea este masculină, joasă şi o recunosc instantaneu. Deschid uşa şi mă străbate un val de uşurare.

— Knox! Ce faci aici?

îl măsor cu privirea. E încă în hainele de la antrenamentul de fotbal, cu părul umed, dat pe spate. înghit în sec când îi văd antebraţele lucrate, pielea bronzată şi muşchii sculptaţi de sub pantaloni.

îmi reazem şoldul de cadrul uşii.

— Am terminat antrenamentul şi eram chiar la colţ. M-am gândii să vin să văd ce faci, dacă te mai doare capul. în plus, s-ar putea să ai nevoie de mine. ^

Să am nevoie de el?

— Cineva a bătut la mine la uşă acum câteva minute... nu erai tu?

— Nu, dar pot ghici cine a fost.

Se uită pe holul liniştit, cu ochii la uşile închise. Merge chiar până la capătul coridorului, deschide uşa scării şi verifică. Observ că are o geantă. Ciudat.

— Pe cine bănuieşti? În plus, care-i treaba cu geanta? Ai de gând să dormi aici?

— îmi dai voie să intru? Pot să-ţi explic.

Se sprijină de marginea uşii mele, cu un rânjet încrezut. E aşa de diferit faţă de modul în care se comportă în clasă, încât mă simt dezarmată.

îmi încrucişez braţele la piept.

— De ce naiba stă Regele Rechinilor la uşa mea şi vrea să intre?

Rânjeşte.

— Crede-mă, Tulip, o să ai nevoie de mine.

Ridică geanta.

— Am provizii.
Ridic din sprâncene.
— Mi-ai făcut curioasă, spun şi fac un gest larg. Te rog, intră.
Intră încrezător, scrutează cămăruţa şi zăboveşte cu privirea asupra patului dublu de la perete şi a dulapului mic, modelul standard pentru camerele de cămin.
— Trebuie să decorezi, spune privind în jur.
Pufnesc.
— Mhm, vecina mea, Camilla, are nişte beculeţe drăguţe care se aprind în jurul patului. Eu n-am avut timp.
Sau bani de aruncat pe fereastră.
— Crede-mă, e lux în comparaţie cu camera mea de la orfelinat.
Se întoarce cu faţa spre mine.
— O fotă ca tine merită lucruri drăguţe.
Mă încrunt, dar îi ignor comentariul, ceva la care am ajuns să mă pricep când vine vorba de el.
— Ce-i în geantă? O lampă drăguţă? Nişte postere?
El aruncă o ultimă privire prin cameră.
UsaMadtu-MiRs ijı
— Nu-i timp de pierdut cu pălăvrăgeli. Astea trebuie umplute urgent şi iţi sugerez să-ţi schimbi maioul alb şi să-ţi pui nişte pantaloni.
Ce?
Deschide geanta şi scoate o pungă cu baloane multicolore.
— Dăm o petrecere? Să-i chem pe Wyatt şi pe Piper.
Glumesc. N-am starea necesară pentru petrecere.
tmi aruncă o privire.
— E noaptea farselor la Arlington. Nu ţi-a spus Wyatt?
Ridic din umeri. El nu prea stă prin cămin şi> în plus> e Ia alt etaj.

— E o chestie anuală şi am auzit după-amiază că s-ar putea să fie în seara asta. Se pare că-i o treabă secretă până când se întâmplă, apoi tot iadul se dezlănţuie.
Face o pauză.
— Petrecerea e pe cale să se întâmple şi dacă cineva a bătut la uşa ta, e posibil să fi fost codul pentru *Fii gata*. Doar dacă nu cumva vrei să te ascunzi sub pat şi să aştepţi să se termine...
Mă las pe spate.
— M-am născut pregătită şi am auzit de noaptea farselor. Chiar şi personalul se implică, nu-i aşa? Sau cel puţin trec cu vederea, dacă facem curat, nu? Cred că am uitat de asta, din moment ce n-am mai locuit la cămin până acum.
Mă uit în ochii lui.
— Mulţumesc că mi-ai plătit camera. Nu cred că am apucat să-ţi spun în ziua aia, în amfiteatru.
Pentru că lucrurile s-au cam încins.
— O să-ţi dau banii înapoi într-o zi.
Dă să-mi paseze nişte baloane, dar se opreşte.
— Nu-i nevoie. Uite, ia astea şi apucă-te să le umpli.
— Ce Rechin autoritar, comentez şi mă trezesc cu jumătate dintre baloane în mâinile întinse, apoi el se grăbeşte în baia mea mică.
II urmez. Dă drumul la duş şi umple un balon roz.
— Tu du-te la chiuvetă. Să nu le umpli prea mult... nu vrem să se spargă.
Zâmbeşte larg, iar eu clipesc, uitându-mă cu gura căscată la jucătorul de fotbal care stă la mine ia duş.
— Chiar îţi place chestia asta, aşa-i?
— Mai puţină vorbă, mai multă muncă, Tulip. Am venit să te ajut şi o să-i facem praf împreună, da? spune şi mă stropeşte cu apa. Treci la treabă.
Îmi place latura asta a lui.
— Participi în fiecare an?

— Nu. Asta-i pentru tine.

Asta-i pentru tine.

Las cuvintele lui să se aşeze în mintea mea şi le adaug la dosarul lui, ca să le savurez după ce pleacă.

Câteva minute mai târziu am adunat o grămadă de aproximativ cincizeci de baloane, pe care le aşază cu grijă înapoi în geantă. Am pete umede pe maiou, iar el are tricoul ud şi lipit de corp, pentru că s-a stropit.

— De câte avem nevoie? îl întreb.

— De toate. Asta nu-i o noapte în care să rămâi fără.

Mă măsoară cu privirea, începând de la picioare, zăboveşte în dreptul pieptului şi ajunge în cele din urmă la faţa mea.

— Scumpo, oricât de mult mi-ar plăcea să te văd în pantaloni scurţi, trebuie să te schimbi. Mă refer la pantaloni de trening şi la o bluză cu mâneci lungi. Nişte pantofi sport ar fi şi ei o idee bună, ca să nu aluneci.

Rămân din nou cu gura căscată.

— Cât de rău o să fie?

Rânjeşte din nou cu toată gura.

Scutur din cap.

— Eşti cu capul. Bine, bine, lasă-mă să mă schimb.

Mă duc hotărâtă la dulap, scot o pereche de colanţi şi mi-i trag peste pantalonii scurţi. Când mă întorc îl văd uitându-se la mine, cu ochii întredeschişi şi o privire concentrată.

— Merge aşa?

îşi drege glasul.

— Pe tine totul arată bine.

Se aude un zdrăngănit pe hol, ca şi cum ceva metalic a lovit podeaua.

Ţip, aproape sărind.

— **Asta-i startul?** Ce**-a fost zgomotul ăla?**

Vine lângă mine încet şi îşi pune degetul pe buzele mele.

— Nu te agita. N-o să las pe nimeni să-ți facă rău. Ne descurcăm, scumpo.
Inima mi-o ia la goană. La naiba, mi-a atins buzele! Simt un val brusc de căldură și probabil că sunt nebună, pentru că deschid gura și îl mușc de deget.
— Nu-mi spune *scumpo,* Rechinule. Sunt cea mai puțin *scumpă* fată care există pe lume.
În plus, Chance îmi spunea așa. își lasă mâna jos încet.
— Nu-mi spune Rechinule și ne-am înțeles.
— Bine.
— Nu renunț la *Tulip*. Îmi place foarte mult.
— Nici n-am spus că trebuie s-o faci. Privirea lui coboară asupra gurii mele.
— Bine.
Momentul este întrerupt când un alt zdrăngănit se aude de pe hol.
Se întoarce spre ușă.
— Care-i semnalul? spun, sperând în sinea mea că mă va reduce din nou la tăcere.
— O să știm când o să auzim... TIIIT!
Un claxon cu aer comprimat întrerupe liniștea, tare și iritant.
— Oh, rahat! țip, simțind cum pompează andrenalina.
El ia geanta și-mi pune câteva baloane în mână.

Fino după mine, spune şi deschide uşa

.Ieşim pe hol, iar e! se ghemuieşte, ca să fie o ţintă cât mai mică. ti urmez instinctiv îndeaproape.

— Foloseşte-mă ca scut, da?

Dau din cap, simţind căldura venind dinspre spatele lui, cu ochii la umerii săi largi...

Uf! Sunt pe cale să intru într-un război cu baloane cu apă şi nu mă pot gândi decât la un tip.

Holul e cufundat în linişte ca o biserică.

— încep să cred că farsa e că tu mă faci să cred că se întâmplă ceva.

Trag cu ochiul pe deasupra lui, ca să văd mai bine în jur şi observ un grup de fete la câţiva metri depărtare.

Un balon cu apă imens mi se sparge în piept şi mă stropeşte.

— Da! Am nimerit una! se aude o voce feminină, iar un grup de fete din primul an aleargă spre noi dinspre capătul holului, cu baloane în mâini.

— Loveşte-le! strigă Knox, iar eu mă conformez, nimerind însă pământul în locul fetelor care chicotesc.

La naiba. Cum de le-am ratat pe toate?

— Ai o ţintă de rahat, bombăne el, iar eu mă încrunt.

— Mă încălzesc. Lasă-mă o clipă...

Altul mă loveşte în obraz, iar apa îmi udă leoarcă faţa şi mi se scurge pe gât.

— Ştii, am putea să ne ascundem în camera mea, strig şi mai arunc unul, care ricoşează în perete.

Una dintre fete îl ridică şi îl aruncă înapoi, lovindu-I pe Knox în cap. îmi muşc buza ca să nu izbucnesc în râs.

Se uita la mine şi a fost prins pe nepregătite şi, ei bine, e amuzant. Se şterge de apă.

— Ne-am putea ascunde în camera ta, dacă tu vrei.

Tremur. **În** vocea lui a fost... o notă de căldură. Culeg o bucată de balon mov care i s-a lipit de faţă.

— Nu, cred că-mi place să te văd asediat cu baloane de apă de o grămadă de fete...

Unul trece razant pe lângă noi şi se sparge pe podea.

— Ai dreptate. Nu-i putem lăsa pe bobocii ăştia să ne bata.
Iau un balon şi când sunt la vreo şase metri distanţă îl arunc, dar se sparge de capul blond al Camillei. Tocmai ieşise din camera ei cu o expresie uimită şi a fost prinsă la mijloc. Mă strâmb, dorin- du-mi să fi lovit pe altcineva. Nu-i *neapărat* nepoliticoasă cu mine, e doar retrasă.
Knox nimereşte două dintre fete, ceea ce le încetineşte, dar noi suntem doar doi, iar ele sunt mai multe şi tocmai li s-a alăturat un grup de băieţi, care au apărut de nicăieri.
Alergăm pe coridor şi ne întâlnim cu un alt grup care se apropie din direcţia opusă, aruncând baloane spre noi şi spre cei din spatele nostru. Rahat, suntem prinşi la mijloc. Se pare că e liber la joacă pentru toată lumea.
— Aici! strigă Knox, deschizând uşa de la debaraua de lângă scară.
Intrăm, închidem uşa şi auzim baloanele care se sparg afară.
El aruncă o privire spre maioul meu leoarcă.
— Ţi-am spus să te schimbi. Ţi s-au întărit sfârcurile.
Îi dau un ghiont.
— Ochii sus, fotbalistule.
Se uită la mine, apoi se încruntă.
— Ce? întreb eu.
— Cum îţi sunt genunchii şi coatele?
— Bine.
Sunt mai bine, plini de coji şi mă mănâncă, dar nu mă mai dor.
El oftează şi expresia îi devine sumbră.
Oftez.
— Knox... nu. O să fie bine.
Nu vreau să insist şi nu vreau nici să-şi piardă prietenii din cauza mea.
Urmează o tăcere îndelungată. Ne uităm unul la altul, îşi freacă faţa şi se uită în altă parte.

— îmi pare rău în legătură cu amfiteatrul... Cineva ţipă şi chicoteşte pe hol, intrerupându-l.
— Hai să ne distrăm, OK?
Simt un junghi în piept şi masez locul, apoi las mâinile jos.
— Ce s-a întâmplat? Mă uit în altă parte.
— Nimic.
— Cine-i în medalionul tău? întreabă încet.
îl privesc din nou şi îl deschid, iar el se apleacă şi se uită cu atenţie.
— Tyler?
încuviinţez din cap.
— El e tot ce am.
îmi petrece o şuviţă de păr după ureche.
— Da, înţeleg. în cazul meu e Dane.
— Prinde-le! strigă cineva pe hol.
— Sunt alergică! răspunde altă fată.
— Ce naiba..., spune Knox chiar în clipa în care o lăbuţă alb cu negru îşi face apariţia pe sub uşa, pipăind podeaua cu ghearele scoase.
— Sfinte pisici! E o pisică, nu? întreb eu. Ce naiba se întâmplă acolo?
O întrebare ridicolă, având în vedere haosul de-afară. El deschide uşa şi o mică felină vărgată dă buzna în debara, ne scuipă, apoi se ascunde după o găleată pentru mop.
Tragem cu ochiul dincolo de uşă. Oameni... şi pisici... aleargă de colo-colo. Mă încrunt.
— De ce să implici animale nevinovate? Doamne...
Un alt balon cu apă mă pocneşte în tâmplă când ne aventurăm afară.
— La dracu'! urlu către cine l-a aruncat, dar deja se îndepărtează în fugă.
IfsdMikkJefi-Milfc 2j7
— Ava! Knox! Veniţi după mine! strigă o voce familiară. E Wyatt, care fuge pe Lângă noi cu braţele pline de baloane.

Ne ferim de ceilalţi şi-l prindem din urmă, apoi o luăm pe casa scării. Fete şi tipi cu pistoale cu apă aleargă după noi, iar Knox aruncă cu baloane în ei şi ti asaltează până când închid uşa. *Bună treabă, QB1*.
Alergăm până la etajul lui Wyatt şi intrăm pe hol, unde mă opresc alunecând puţin pe apă. În ce iad alb am ajuns?
Nu sunt pisici, dar o pulbere albă acoperă podeaua udă şi pereţii. Oare e făină?
Luminile se sting brusc şi ţip.
O siluetă înaltă mă trage aproape.
— Sunt aici, spune Knox. Urcă-te la mine în spate.
Mă caţăr pe el ca o maimuţă, înfăşurându-mi braţele în jurul umerilor lui şi picioarele în jurul taliei. Măcar nu mă mai gândesc la întuneric. Aleargă pe hol şi nu-mi dau seama cum poate să vadă ceva în afară de cele câteva ferestre de la capăt, care lasă să intre puţin din lumina lunii.
— Unde mergem?
îmi îngrop faţa în gâtul lui, sperând să nu-şi dea seama că-l miros.
— La Wyatt. Cred că s-a dus în camera lui. Ştiu drumul.
Bâjbâie în jur, deschide o uşă, dă buzna înăuntru şi mă lasă jos.
Bineînţeles, Wyatt e în mijlocul camerei, cu lanterne în mâini.
li aruncă una lui Knox, care o prinde. Râde uitându-se la noi, apoi se concentreze asupra lui Knox.
— Knox, nu ştiam că îţi place noaptea farselor.
— Am venit s-o susţin pe Ava. M-am gândit că n-o să-i placă sa fie luată prin surprindere.
— Da, ar fi fost frumos dacă mi-ai fi spus.
Mă uit urât la Wyatt, iar~d zâmbeşte şi mişcă din sprâncene.
— N-ar mai fi fost distractiv.

Un prieten mi-ar fi zis, nemernicule, bombăn eu.Pufneşte.

— Am vrut, dar am pierdut noţiunea timpului la cina cu echipa de baseball.

Mhmm. *Jagger.*

Luminile se aprind şi, dintr-odată, o boxă cu Bluetooth din camera lui Wyatt explodează cu o melodie cunoscută a lui Rick Astley. Se aude tare şi pe hol.

Never gonna give you up, nevergonna letyou down, nevergonna run around and desert you…

— Cineva s-a conectat la toate difuzoarele, zice Knox clătinând din cap, nevenindu-i să creadă. Chestia asta devine din ce în ce mai nebunească de la an la an.

— Serios, toată clădirea e plină de Rick? exclam eu. SUNT ÎN IAD!

Wyatt şi Knox încep să râdă şi eu mă alătur lor, spunând:

— E amuzant, OK, este, dar cântecul ăsta… mă înnebunește.

— Hai să ne întoarcem acolo, spune Knox încântat, apucând nişte baloane.

E mult prea entuziasmat de asta, dar încep să mă simt şi eu la fel — câtă vreme el e cu mine.

— Unu, doi, trei…, strigă, apoi deschide uşa şi ieşim în grabă afară.

TI1IT!

Claxonul cu aer comprimat răsună din nou şi toată lumea de pe hol rămâne nemişcată, sunete de dezamăgire venind din toate direcţiile.

Mă uit în jur.

— Ce se întâmplă?

— Noaptea farselor s-a încheiat. Repet, noaptea farselor s-a încheiat, se aude anunţul peste zgomotul din boxe.

E o voce de femeie, probabil domnişoara Henderson, administra tora căminului.

— Vă rog să luaţi un mop, o mătură sau o pisică vagaboandă şi să aduceţi locul la starea iniţială. Dacă vă întoarceţi la etajele voastre.
NatMiddaMMls 259
vom pune toate lucrurile în ordine. Iar dacă Arlington Hali *nu* va & aşa cum era înainte, asta va ii ultima noapte a farselor permisă şi toţi bobocii o să dea vina pe voi pentru totdeauna. Şi vă rog, vă rog, oricine a intrat în sistemul de boxe să-l oprească pe Rick Astley. Nici măcar nu pot sa gândesc cu melodia asta în creier.

— La dracu'! spune Wyatt. Nici măcar n-a durat destul.

Râdem, ne luăm rămas-bun şi ne întoarcem la etajul meu. Evident, domnişoara Henderson e acolo, cu părul răvăşit, desprins din cocul obişnuit. Până şi bluza şi pantalonii ei de jogging sunt uzi. Face semn din cap către o cuşcă.

— Puneţi pisicile aici. Pe viitor, vă rog să nu mai aduceţi animale mici.

Vocea ei e dură.

— Puteau să fie rănite şi nu sunt de acord cu aşa ceva. De fapt, am de gând să fac o listă cu cei implicaţi. Dacă ştiţi cine-i responsabil, vă rog să-mi spuneţi.

Ia una dintre pisicile mai mici, o mângâie pe cap şi ne priveşte cu coada ochiului. Câteva dintre fete chicotesc, iar ea se uită urât la ele.

— Cred că am numărat şase. Le vreau pe toate la un loc, în siguranţă.

— Eu pun pariu c-au fost fetele din primul an. Amatoare, comentează Knox, cu ochii la grupul care râde.

Câteva dintre ele îl strigă pe nume şi îi fac semn cu degetul, măsurându-l din ochi.

— Hei, Knox, spune o brunetă frumuşică, flirtând cu el. Ar fi trebuit să fii în echipa noastră.

— Vrei să vii să ne ajuţi, Knox? îi strigă altă fată.

Se uită spre mine şi câteva dintre ele şoptesc cu palma la gură şi, chiar dacă majoritatea sunt mai mici decât mine, cred că toate ştiu cine sunt.

Le arunc priviri ucigătoare.

Camilla face un pas în faţă, blocându-mi privirea.

— Am eu grijă de pisici, domnişoară Henderson. Dacă nu au stăpân, mă asigur că o să ajungă într-o casă bună. Lucrez la un adăpost de animale.

Ce om de treabă.

Deschid debaraua unde ne ascunseserăm, ca să iau un mop. Ceva ţâşneşte spre uşă, apoi se răzgândeşte şi se întoarce înăuntru, ghemuindu-se în colţ.

— E micul nostru prieten, se aude din spatele meu Knox, care aduna bucăţi de baloane şi le îndesa într-un sac de gunoi pe care i-l dăduse domnişoara Henderson. O ridic, dar pisica scoate ghearele şi încearcă să sară din braţele mele.

— Uşurel, spune Knox şi îmi ia animăluţul din mâini. Ea îşi ascunde faţa în îndoitura braţului său musculos. Mă bosumflu.

— Serios? De ce Ia tine vrea şi la mine nu?

O mângâi şi îmi dau seama că sub blana pufoasă e doar piele şi os.

— E aşa de micuţă. O bagi în cuşcă?

El se uită în jos la pisica ce stă acum întinsă pe spate în mâinile lui şi îl frământă.

— Poate că el vrea să vină acasă cu mine.

— Ea. E o ea. Vezi, n-are biluţe.

El rânjeşte.

— Bine, poate că *ea* vrea să vină acasă cu mine.

— Bun... deci îţi plac pisicile. Să adaug şi asta pe lista din dosarul meu despre Knox Grayson.

— Faci o listă?

— Alcătuiesc un dosar foarte gros. Cântă la pian, îi plac pisicile, urăşte să se sărute.
Rămâne cu gura căscată.
— Hei, asta nu-i adevărat...
Camilla se opreşte în dreptul nostru.
— Idioatele alea de fete din primul an. Vrei să mi-o dai?

Knox se foieşte.
— Ce-o să se-ntâmple cu ea?
— Le-am auzit pe unele dintre fete spunând că au luat pisicile din centru, de la un tomberon de lângă o alee. Sunt destul de sigură că sunt fără stăpân. Bănuiesc că va fi înfiată de la adăpost. E mică şi drăguţă.
El se gândeşte, o ridică şi se uită la faţa ei cu dungi negre şi gri.
— O să i-o dau lui Dane şi o s-o cheme Astley.
— Cred că asta înseamnă că o păstrează, şoptesc spre Camilla.
Ea dă din cap afirmativ, părând încântată.
— Dar trebuie dusă la control la veterinar. Are nevoie de medicamente şi de tot felul de alte lucruri.
Knox îi spune că aşa va face, iar după ce restul pisicilor sunt în siguranţă şi coridorul e imaculat, mă urmează înapoi în cameră. Domnişoara Henderson a plecat din zona noastră, probabil ca să verifice celelalte etaje, aşa că n-a observat când el s-a strecurat înăuntru.
— Chiar am avut nevoie de noaptea farselor, spun când el se aşază pe singurul meu scaun de lemn împreună cu Asdey, pe care o mângâie uşor.
Marele jucător de fotbal ţine o pisicuţă şi mă mănâncă degetele să le fac o poză.
— Am nişte suc. Vrei Cola sau altceva?
Se uită la caietele şi laptopul de pe patul meu. O expresie de îndoială îi străbate chipul.
— E târziu. Mâine avem şcoală.

Mâ joc cu doza de Mountain Dew pe care am scos-o din frigider.

— Aha. E periculos să bei un suc seara, în timpul săptămânii. 0 să ţin minte.

Ridică din umeri. îmi dreg glasul.

— Am o conservă de ton. Să aduc puţin pentru bebeluşul tău.

El işi dă ochii peste cap.

— Poţi să aduci şi nişte apă? S-ar putea să-i fie sete.

Pufnesc în râs, iau conserva, o deschid şi o pun jos, lângă baie. Înainte să apuc să îi aduc nişte apă într-o cană de pe birou, deja şi-a băgat faţa în conservă şi mănâncă delicat.

— E cam fandosită, spun uitându-mă cum se apleacă şi dă din coadă.

— E perfectă.

— Crezi că lui Dane o să-i placă de ea?

îşi ridică privirea spre mine.

— Da. O să-i facă bine.

Mă aşez pe pat, dau cărţile şi laptopul la o parte şi îmi aranjez pernele una peste alta, ca să stau rezemată de ele.

Nu vorbim, iar el pare neliniştit, e ba cu ochii la Astley, ba îşi verifică telefonul.

Stă ca pe ghimpi, ca un tigru în cuşcă, care vrea să iasă afară, dar nu ştie cum să scape.

E stânjenitor. Nu, rectific... e ciudat ŞI stânjenitor.

— De ce zâmbeşti? rosteşte ursuz, luându-mă prin surprindere.

— Arăţi teribil de stânjenit şi asta mă face fericită.

— îţi place când sunt stânjenit?

— La nebunie! Îmi place când nu ştii ce să zici sau ce să faci.

— Ca acum?

— Nu mai zic că ai venit să ajuţi la noaptea farselor, iar acum ai un nou animal de companie. Fortul Knox cedează şi se înmoaie, puţin câte puţin.
Râneşte.
— Deci nu sunt de obicei aşa?
— Adică amuzant şi iubitor?
Clipeşte la auzul acelor cuvinte, buzele i se întredeschid şi dă să spună ceva, dar se opreşte.
— Hai, spune, îl îndemn. Aşa cum mi-a spus un tip în prima zi de şcoală, *scuipă tot*.
Trage aer în piept, se ridică şi se apropie de pat, ceea ce-mi face inima să palpite.
— Adevăr sau provocare, Tulip, şi nu ai voie să spui provocare.
NuMaUoHUis 243
Oh.
Tensiunea se acumulează în încăpere şi simt fiori de încântare, îmi muşc buza de jos, iar anticiparea creşte.
— Te răzbuni, să-nteleg?
— Evident.
Rahat. Nu pot să-mi dau seama ce gândeşte acum, nu că ar fi ceva neobişnuit, dar are ochii întredeschişi şi o privire intensă.
— Bine, o să joc. Adevăr.
— Ai fost îndrăgostită de Chance anul trecut?
— Am crezut că am fost. N-am fost.
Ochii îndreptaţi spre mine îi licăresc, de parcă ar încerca să hotărască daca zic adevărul.
— Mmm.
— E rândul meu…
— Nu, spune el. Ai avut trei încercări în amfiteatru, mai ştii? Adevăr sau provocare?
Mă ridic şi-l înfrunt, agitată, cu inima bubuindu-mi în urechi.
— Ce vrei să aleg?
— Este alegerea domnişoarei.

Pieptul i se ridică rapid, iar ochii îi zăbovesc asupra gurii mele.
— Adevăr, din nou.
— Anul trecut m-ai vrut la fel de mult cum te-am vrut eu? Vocea îi e răguşită.
Tremur.
-Da.
-Futu-i...
Oftează prelung şi îşi freacă faţa.
— Nu face figuri acum, Distant şi Malefic. Pune următoarea înirebare, ca să-mi vină şi mie rândul.
Scoate un mormăit jos, ca şi când n-ar fi sigur că e o idee bună să mergem mai departe cu jocul-âsta, dar trage aer în piept şi în cele din urmă spune:
— Adevăr sau provocare, Tulip?
— Provocare.
— Provocare... provocare... provocare. Nu ştiu ce-o să se întâmple, dar...
Aerul pare să fie încărcat de electricitate şi mi se face pielea de găină. El respiră profund, iar expresia i se luminează, devenind atât de deschisă şi de plină de căldură, iar eu nu ştiu ce fac aici, dar sunt pătrunsă de moment şi el e atât de aproape şi...
— Sărută-mă, geme el.
Fac cei doi paşi necesari ca să-mi lipesc pieptul de al lui. îmi las mâinile să urce încet, mă cutremur când îl ating, când îi simt tricoul mătăsos de antrenament, felul în care muşchii îi tresară la atingerea mea când îl mângâi pe claviculă şi în dreptul adânciturilor de pe chip. îmi trec degetele peste sprâncenele lui, plină de mirare, uimită de cât de indescriptibil de superbe îi sunt trăsăturile. Iar el mă vrea pe mine. îmi dau seama după felul în care stă, nemişcat, după încordarea cu care se reţine, ca şi cum n-ar vrea să mă sperie.
îmi trec mâinile prin părul care ii înconjoară gâtul. îşi pune mâinile în jurul taliei mele şi mă trage

mai aproape, până când devenim unul. îmi strecor limba printre buzele lui întredeschise, iar el suspină şi nu cred că mă voi plictisi vreodată de adevărul din spatele sărutului, de faptul că el mă sărută *pe mine,* el şi nimeni altcineva. Gemând îl muşc de buza de jos şi trag cu dinţii, el îşi întețește strânsoarea în jurul meu, iar limba lui ţâşnește şi o mângâie pe a mea. îmi rostește numele printre gemete şi îşi adâncește sărutul cu buzele apăsate şi insistente, în timp ce mă apucă de fund. O tornadă mi se răsucește în corp, dorința făcând ravagii chiar în centrul meu.

Oare fiecare sărut al lui va fi aşa?

Când mă retrag îl mângâi pe obraz şi mă uit în sus la el.

— Săruți de parcă ar fi pentru ultima oară.

Genele lui flutură când el îmi linge degetul şi îl suge, ceea ce mă lasă fără suflare, senzaţia provocându-mi valuri de fierbinţeală în partea de jos.ÎtaMaMfn-AIrUî
245
Rezistă, corpule, mai avem dejucat încă un joc.
— Adevăr sau provocare, Knox?
— Pe care-l vrei? întreabă cu o licărire în privire.
— Adevăr.
— Intreabă-mă.
— De unde ai cicatricea?
Vreau doar să-mi spună, să se deschidă, ştiind că nu a mai făcut asta cu nimeni, poate cu excepţia lui Dane. îşi trece greutatea de pe un picior pe altul.
— Doamne, Ava...
Îi cuprind faţa cu palmele.
— Cicatricile sunt medalii de onoare, iar inimile cele mai puternice au cele mai multe. îmi plac cicatricile tale. împărtăşeşte-le cu mine.
Trage aer în piept, iar cuvintele lui mă omoară.
— Mama mi-a tăiat faţa.
Mă forţez să nu las să se vadă şocul pe care-l simt. Nu-i ceea ce am crezut că va spune. Am cochetat cu ideea că poate şi-a facut-o singur, chiar dacă a negat în ziua în care m-a ajutat să schimb cauciucul. Clipesc, încercând să-mi reorientez gândurile.
-De ce?
Se duce spre patul meu şi se aşază, iar eu îl imit, cu picioarele sub mine. Gâtul i se mişcă, iar emoţia îi umbreşte chipul.
— A avut episoade de amnezie, mai multe după atac. M-am trezit într-o zi, iar ea era deasupra mea, cu un cuţit de bucătărie în mână. S-a dezlănţuit... nu ştia cine sunt.
Se chinuie să vorbească mai departe.
— După ce s-a întâmplat, mi-a zis că sunt urât, dar nu ştia ce spunea, aşa că te rog să nu gândeşti lucruri rele despre ea. Eu n-o fac. O s-o iubesc mereu... a fost mama mea.

îmi muşc buza când îi aud durerea din voce.
— O lună mai târziu s-a sinucis.
Simt cum ochii îmi ard de lacrimi din cauza imaginilor pe care le văd în minte, dar le reprim şi îi ridic o mână cu pumnul strâns, ducându-mi-o la buze. îi sărut fiecare încheietură a degetelor, pe care i le desfac, până când nu mai sunt încleştate.
— Ştiu că nu sunt urât, dar uneori, uneori, îmi intră-n cap şi... pur şi simplu... nu ştiu... nu pot să nu mă gândesc la asta. Adică, dacă propria mea mamă m-a rănit, atunci ce dracului e în neregulă cu mine? Apoi îmi amintesc faptul că avea probleme grave, dar, rahat, cicatricea mă calcă pe nervi. O văd zilnic în oglindă şi-mi reaminteşte că poate n-am ajutat-o suficient, că poate ar fi trebuit să-mi dau seama cât de afectată era în ziua aia în care am plecat la şcoală şi ea... ea a pus capăt.
Trage aer în piept.
— Doar că... m-a făcut să îndepărtez oamenii. N-am vrut să ştie nimeni ce s-a întâmplat şi n-am vrut să mai sărut vreodată o fată.
— îmi pare rău că s-a întâmplat asta, Knox.
Doamne, ce altceva pot să spun?
A trecut prin mult mai multe decât mi-am dat seama.
Dă din cap, oftând.
— Cred că Dane are probleme mintale similare.
Tresar.
— Ce e? întreabă el.
— Luase cocaină în ziua în care am fost lovită în afara sălii de sport.
îi spun că am observat pulberea pe nasul lui.
— I-am cam promis că nu-l pârăsc, nu cu voce tare, ci tacit, iar acum sunt iar o turnătoare şi nici n-am prea vorbit...
Mă strânge de mână.

— Mersi că mi-ai zis. Acum poți să mă pui din nou să zic adevăr sau provocare? Pentru că am senzația că discuția asta e în picaj.
Mă întorc pe pat, cu fața la el.
— Bine, adevăr sau provocare?
— Ești așa de serioasă, murmură el.
îl înghiontesc ușor în braț.

Sunt! E singura cale prin care te pot face să vorbeşti cu mine.mmuaMs 247

— Ah, Tulip, eu vreau tot timpul să vorbesc cu tine..., zice şi face o pauză. Adevăr.

— Tu eşti admiratorul secret?

Ridică din sprânceană.

— Admiratorul secret?

Îi arunc o privire.

— Nu face pe nevinovatul. Tu ai fost cel care a scris scrisoarea aia şi mi-a trimis poeziile, iar dacă n-ai fost tu, inseamnă că sunt în rahat, pentru că tipul ăla mi se pare drăguţ şi s-ar putea să-mi doresc tare mult să-l sărut...

— Da.

Mă cuprinde un val de căldură.

— Zâmbeşti, şopteşte el.

— Mmm, am bănuit eu, au fost atât de multe indicii... cum ai apărut să mă ajuţi cu maşina, faptul că ai adus vorba de fratele tău...

Dar nu termin propoziţia, gândindu-mă la scrisoare.

— Al cui e numărul pe care-l foloseşti?

— E unul dintre telefoanele cu cartelă ale lui Dane, pe care i l-am luat acum ceva vreme.

Face o grimasă.

— Am încercat din răsputeri să nu mă comport ca un hărţuitor.

— Ai avut ceva de-a face cu bursa lui Tyier?

Zâmbeşte cu jumătate de gură.

— Tu ai făcut totul, Tulip. Fată nărăvaşă. Pun pariu că l-ai făcut pe Trask să-şi ude pantalonii când ai intrat hotărâtă acolo şi i-ai spus cum stau lucrurile.

Roşesc şi mă apropii şi mai mult de el, până când picioarele ni se ating.

— Adevăr sau provocare?

Pieptul i se ridică şi îşi trece o mână prin păr.

— Rahat. Adevăr?

— *De* ce-ai venit în seara asta?

Scoate un mârâit frustrat, foarte masculin. Mă măsoară cu privirea înfierbântată.

— Te doresc atât de mult, încât nu pot să gândesc limpede.

O, Sfinte Sisoe. Iată răspunsul! Să-i dea cineva omului o steluță aurie!

— Pentru că vrei să vezi cum e viața la nivel de mahala?

-Nu!

— Pentru că ai de gând să mă folosești pentru un plan diabolic?

-Nu!

— Pentru că-ți pare rău pentru mine?

— Nu!

— Pentru că nu te poți abține?

-Da!

Îmi ridică fața spre el și îl sorb din priviri, cicatricea care ii taie obrazul, ochii care ard... *pentru mine*.

Mă joc cu decolteul în V de la tricoul lui, întrebându-mă cum arată fără el.

— Ce mă face specială?

Ridică din sprânceană.

— Mai e nevoie de un răspuns? Nu-ți dai seama că ești incredibilă? Cât de al dracului de sexy, de dulce și de puternică ești? Și ceea ce ți s-a întâmplat la petrecere... faptul că asta nu te oprește, înțelegi? Pentru mine nu s-a încheiat. O să îl găsesc, și când o voi face o să-l fac să-și dorească să nu se fi născut...

-Șșș...

Refuz să las ce s-a întâmplat în acea seară să strice *acest* moment.

— încă o dată. Adevăr sau provocare?

Mă privește cu pleopele întredeschise.

— Cred că ai rămas fără încercări.

— Prefa-te că nu-i așa, spun încet. Și ar fi bine să spui provocare.

— Eşti cam autoritară. Provocare.
Simt cum inima îmi flutură, iar palmele mi se umezesc. Ştiu ce vreau să cer...
nsoMoUeaMHs 249
— Dă-ţi bluza jos. Şi pantalonii, dacă tot veni vorba, până la chiloţi.
înghite în sec.
— Ava, stai puţin ...
Jată-l, încercând să se abţină, dorind să mă protejeze, dar chiar nu-şi dă seama ce simt? Are o expresie ciudată pe chip.
— Aşa ai fost şi cu Chance?
— La ce te referi prin *aşa*[7].
întind mâna şi îi dau la o parte părul de pe faţă, iar el o apucă şi îşi apasă buzele în căuşul palmei, într-un sărut fierbinte.
îmi place acea licărire sălbatică din privirea lui. E gelos.
— Dură. Cu gura mare. Al naibii de sexy.
îmi cuprinde obrajii în palme, se apleacă şi se apropie de buzele mele. Schimbă direcţia şi îşi trece nasul peste gât. Mă muşcă de gât şi suge cu putere, iar eu gem.
— Chance nu cunoaşte latura asta a mea, spun cu răsuflarea întretăiată. Doar tu ai văzut-o.
Mă apucă de păr.
— Ce bine. El nu s-ar fi descurcat cu tine, Tulip.
— Nu ţi-ai terminat provocarea.
Ne uităm lung unul la altul, apoi şopteşte:
— Practic, era rândul *meu*. Adevăr sau provocare?
— Provocare, îi răspund.
— Dă-mi *tu* hainele jos.
înghite cu greu şi se ridică din pat, respirând precipitat. Mă ridic, îi trag bluza în sus, mângâindu-i pieptul, apoi dau drumul tricoului pe podea. îşi scoate încălţările şi ciorapii şi ti dă deoparte, iar eu mă ocup de pantalonii lui mulaţi, de care trag până când rămâne în chiloţi. Mi-a cucerit inima. E frumos, numai muşchi, cu umeri laţi şi piele bronzată şi picioare groase şi puternice.

își muşcă buza.

1\ilip,te rog... te rog... morsă...-Ce?

Flutură din gene.

— Să te devorez aşa cum mi-am imaginat de un milion de ori

— Te rog s-o faci.

Se repede ca un tigru, strângându-mă în braţe şi trăgându-mă spre el pentru un sărut apăsat, fără nicio reţinere, limba lui duelân- du-se cu a mea, sugând şi muşcând. Gura lui e feroce, mâinile lui ţinându-mă de umeri atât de strâns, de parcă s-ar agăţa de mine.

— Dă asta... jos, mă chinui să zic, iar amândoi tragem de bluza mea.

Degetele lui îmi desfac sutienul şi rămân goală, iar el geme când pielea mea se lipeşte de a lui.

— Tulip... atât de dulce, şoptește, apoi ia în gură un sfârc, iar eu îi cuprind capul cu mâinile simţind cum flacără arzătoare îmi frige corpul şi strâng din picioare de dorinţă.

îşi trece dinţii peste vârful unui sfârc, apoi peste celălalt şi tremur. Niciodată n-a fost aşa, atât de intens, senzaţia fierbinte pe corpul meu, niciodată n-am ars aşa.

îmi trage colanţii în jos, mormăind când întâlneşte pantalonii scurţi de dedesubt, iar degetele lui zăbovesc.

— Eşti sigură, Tulip? Sută la sută? Pentru că te doresc, dar nu vreau să te sperii sau să te fac să simţi că trebuie să facem sex. Putem să ne îmbrăţişăm. Putem să ne băgăm în pat şi să ne uităm la filmele alea stupide din *Star Wars* în timp ce eu mă joc cu părul tău.

— Sunt sigură, mă grăbesc să spun şi îl ajut să-mi dea jos pantalonii scurţi.

Vreau ceva bun. Vreau să nu-mi fac griji pentru o noapte sumbră din pădure, vreau s-o înlocuiesc cu lucruri frumoase. Cu el.

Sunt conştientă că el e un Rechin şi că eu nu sunt, dar e *bun* şi am încredere în el, chiar am. Mi-a câştigat-o în atât de multe feluri.

Se uită la mine, cu irisurile întunecate de dorinţă, măsurându-mi corpul cu privirea.

Eşti atât de frumoasă.tisaMoMen-MMs 251
Mă ia în braţe şi mă face să râd.
— Ce-i aşa de amuzant? spune el.
— Eşti aşa... puternic. îmi place.
— Bine.
Se întinde lângă mine pe pat, cu buzele lipite de ale mele. Ocupăm toată salteaua, dar nici nu bag de seamă. Mă topesc în el, desfâtân- du-mă cu nevoia şi dorinţa lui, pe care şi le-a înfrânat până acum. Spatele mi se arcuieşte când mă sărută pe corp şi mă mângâie pe faţă, pe sâni, trecându-şi gura de Ia un sfârc la altul, tachinându-mă şi sugând. îşi adânceşte limba în buricul meu şi îmi gustă şoldurile, muşcând uşor.
Abdomenul mi se încordează şi îmi dau ochii peste cap când simt senzaţia de frecare la atingerea trupului lui puternic pe corpul meu delicat.
— Tulip, vreau să...
îşi apasă buzele pe abdomenul meu, sărutându-mă uşor, jucân- du-se cu limba în dreptul taliei şi a chiloţilor. Ceva îl face să se oprească şi ridică capul. Se uită o vreme la lenjeria mea şi dintr-odată mă simt jenată. Nu-i nimic special la ea — bumbac alb, modelul standard de la orfelinat, cu iniţialele mele pe dos.
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic. Doar că... sunt emoţionat. Pot?
Rechinul mare şi rău e emoţionat? Asta nu mă face decât să-l doresc şi mai mult.
Dau din cap afirmativ, iar el îi trage uşor în jos. Degetele lui plutesc peste pliurile mele umede, iar eu îmi pun o pernă pe faţă. în amfiteatru am fost atât de grăbiţi, dar acum e mai lent, iar el e chiar acolo...
— Nu te ruşina, Tulip. Eşti aşa de curajoasă. Doar dacă... vrei să mi opresc?
îmi dau perna la o parte de p« faţă şi o arunc pe jos.
— Dacă te opreşti, te omor cu o sabie cu laser. Am una în dulap. Vrei să vorbim despre partea întunecată? Am şi eu una.

— Am văzut câteva filme din serie din cauza ta, murmură el, iar degetele lui dansează pe mine, plutind deasupra clitorisului meu, nici prea tare, nici îndeajuns de mult, până când îşi strecoară un deget în mine şi gem.

— Ahhhhhh, ce bine e! spun fără să mai pot respira.

— E bine? rosteşte cu vocea răguşită, iar eu dau din cap încercând să mă mişc astfel încât să-l pot atinge la rândul meu, dar el mă ţine în loc, aşa că aştept şi mă predau din nou extazului, ridicându-mi şoldurile în ritm cu atingerea degetelor lui.

Respiraţia mi se transformă în gâfâieli haotice, iar când mă uit la el îl văd privind u- mă intens.

— Mai vrei?

— Mă torturezi.

Nu ştiu de ce mai întreabă. Acum îi aparţin.

— Ce-ai zice de mai multă tortură?

— Sabie laser, da? Nu te opri.

Râde şi mă trage până la marginea patului, se aşază pe podea în genunchi, se apleacă şi îmi depărtează picioarele. O parte din mine se simte vulnerabilă şi emoţionată. N-am mai făcut niciodată aşa ceva, niciodată, iar acum e vorba despre el şi asta înseamnă că e ceva special...

îşi lasă capul mai jos, iar degetele mi se încleştează în pătura de pe pat, agăţându-se de ea în timp ce limba lui mă atinge, zăbovind asupra mănunchiului de nervi.

El geme.

— Tulip, ai un gust atât de bun, ca destinul...

Se apleacă şi mai mult, trecându-şi nasul peste interiorul coapselor.

— Vreau să te devorez, să te mănânc repede, dar încerc s-o iau încet...

îmi linge încet centrul încă o dată şi mă cutremur.

— Knox, Knox, aşa, aşa…

Pieptul mi se ridică.

HsaMaiMeiHlMIs 2»

— Ahhhhh... nu te opri!
îmi cuprinde fundul în palme, se poziţionează mai bine şi mă tachinează cu atingeri uşoare, niciodată cu suficient de multă presiune şi chinuitor de încet, învârtindu-şi limba, pervers, atât de pervers în timp ce trasează modele întortocheate pe clitorisul meu, înteţind focul din mine din ce în ce mai mult până când simt că iau foc...
Corpul mi se încordează, tensiunea acumulându-se în coloana vertebrală.
Degetele lui se curbează în mine, frecând şi mângâind şi îi simt respiraţia şi limba pe piele în timp ce suge...
Lumini explodează în spatele pleoapelor mele închise.
Simt valuri de senzaţii pe piele, iar noi devenim întregul Univers.
-Knox!
Mă zvârcolesc sub el, fără pic de ruşine, împingându-mă mai tare spre el.
Se ridică şi-mi atinge faţa, iar eu mă simt ca şi cum mi-ar fi dispărut toate oasele din corp.
— Îţi place? întreabă şi rânjeşte.
— Când... când putem s-o facem din nou?
Işi lasă capul pe spate şi râde, cu satisfacţia evidentă pe chip.
În momentul ăsta, nimic nu mai contează. Să-l văd râzând, să-i provoc bucurie... e atât de firesc să fiu cu el, sa râdem împreună şi eu... ah... sunt atât de aproape să mă...
— Ce-mi faci? spune când mă întind şi îl sărut apăsat şi prelung, sugându-i limba într-un ritm rapid, imaginându-mi că mi-o trage cu aceeaşi cadenţă.
Fără ca gurile noastre să se despartă, îi împing lenjeria în jos. E gros, tare şi lung şi i se văd venele pe coroana umedă. Mă uit bine la el şi mă cuprinde emoţia văzând cât de mare e, iar interiorul meu arde de nerăbdare. îmi

înfăşor degetele în jurul lui, îl mângâi de la baza spre
vârf şi îmi trec degetul mare peste pielea mătăsoasă.
El geme venind deasupra mea.

— Tulip, te rog...Ce mă rogi?
— Mai tare.
întețesc ritmul, cu mișcări ferme. Mă sărută.
Deschide gura ca să respire, iar pieptul i se cutremură.
— Prezervativ. Ai...
înainte să termine ce-are de zis sar din pat și dau fuga la dulap. Au doi ani vechime, dar sunt acolo, slavă cerului, în sertarul de sus, sub lenjerie. Iau unul și mă întorc, iar el e deja în picioare, în spatele meu. Cu mâini tremurânde îl apucă și îl rupe cu dinții, fără să-și ia privirea de la mine. Și-l pune și mă ridică. îmi petrec picioarele în jurul lui. Cumva, ajungem înapoi în patul meu, iar el e deasupra mea.
Se ridică încet și îmi atinge zona de intrare. Are chipul îmbujorat și mici picături de sudoare îi punctează fruntea.
— Așa de bine..., spun și expir. Nu te abține, Knox, te rog...
își încleștează mâinile în jurul taliei mele și se împinge în mine,
iar eu mă simt complet umplută de grosimea lui. Se oprește și mă ține strâns.
— Ce s-a întâmplat?
— N-am... n-am mai fost cu nimeni de ceva vreme, geme.
Zâmbesc, amintindu-mi ce am vorbit la Lou's. M-a așteptat.
— O să termeni prea repede? îl tachinez.
Pufnește, se strecoară afară și mă pătrunde din nou, mișcându-și șoldurile în alt unghi, ceea ce mă face să tremur.
— Nu. O să te fut până o să vezi stele, T\ilip.
— Mereu mi-am dorit să văd universul de-aproape.
Pufnește în râs.
în acel moment pune stăpânire pe mine, preluând controlul, ridicându-mi șoldurile, cu mișcări intense și

ferme, fiecare penetrare precisă şi sigură, umezeala mea
învăluindu-l. Nu mă pot gândi decât la sunetele noastre,
la trupurile noastre lovindu-se unul de celălalt, la
respiraţiile noastre întretăiate.

Se sprijină de mine, îmi ridică un picior peste umăr şi îşi întețește ritmul, vorbindu-mi în ureche cu o voce joasă şi răguşită.flsaMadffen-MfH; 255

— Vreau să ştiu totul despre tine. Ce mănânci, cu excepţia roşiilor, Doamne, le urăsc, ce visezi, ce melodii asculţi, ce te face să râzi, ce te face fericită, cum te simţi când te fut. Vreau să respiri pentru mine. Vreau să mă implori pentru mai mult. Vreau să mă săruţi doar pe mine. Te vreau, Tulip, pe tine, pe tine, pe tine, pe tine…

Degetul lui îmi înconjoară clitorisul simultan, în timp ce mă posedă, iar eu mă zvârcolesc sub el. O face cu atâta pricepere, atât de bine, până când nu mai pot respira, până când mă pierd şi-l strâng de fund, îngropându-mi unghiile în el.

— Tulip …, mormăie. Sunt aproape. Termină odată cu mine.

Se mişcă mai repede, tot mai repede, membrul lui devenind chiar
şi mai mare, iar eu îl strig pe nume, unduindu-mă sub el. îmi cuprinde faţa şi termină odată cu mine, cu respiraţia greoaie şi inegală în timp ce mă sărută cu ochii deschişi. Inima îmi e cuprinsă de emoţie şi corpul îmi pulsează în junii lui în valuri de plăcere.

Vreau să mă săruţi doar pe mine.

Doamne! Cuvintele lui...

Mă îndrăgostesc atât de tare, dansând aproape de marginea întregului Univers pe care-l reprezintă.

Sunt conştientă că nu prea mai am încredere în băieţi, dar în cazul lui…

îmi doresc lucrul ăsta. Orice-ar fi.Capitolul 17

KNO

XSunt încordat şi nelinişit şi o aştept în parcare. Bine, care-i regula atunci când te vezi cu o fată după ce ai făcut sex cu ea? Adică, ştiu ce se întâmplă de obicei cu celelalte fete, dar ea e... *ea*.

Îşi parchează Jeepul la câteva locuri distanţă de maşina mea şi alerg uşor într-acolo. Iese, se apleacă să-şi ia rucsacul şi se întoarce cu faţa spre mine.

Am palpitaţii. Efectiv simt cum face salturi.

Noaptea trecută a fost...

Ei bine...

Nu mă pot gândi la altceva şi ignor vocile alea din capul meu, cele care-mi spun să am grijă, să o iau încet.

Eu...

O vreau doar pe ea.

Ignor avertismentele supărătoare care mă agasează, amintin- du-mi că am alte responsabilităţi. Fotbalul. Pe Dane.

Trebuie să iau zilele pe rând.

Asta mi-am spus de când am ieşit din dormitorul ei azi-noapte.

Deocamdată ea e aici, eu sunt aici şi refuz să mai trăiesc încă o zi fără să-mi satisfac nevoia de ea.

îşi trece rucsacul peste umăr. Are o privire ezitantă.

— Ai dormit bine? întreb agitat când pornim spre intrarea de la
Camden.

Obrajii i se înroşesc uşor. Îşi lasă capul în jos, o expresie vulnerabilă străbătându-i chipul.

— Da. Tu?

Mă gândesc la noaptea trecută, când am avut-o sub mine, la toate lucrurile pe care i le-am spus, despre mama, despre faptul că eu eram admiratorul secret. N-am ieşit din dormitorul ei până aproape de miezul nopţii şi mi-a fost greu s-o las în urmă în pat.

Zâmbeşte, buzele curbându-i-se în sus, pline şi roz.

— Alo! Pământul către Knox.

— Am dormit excelent.

Am dormit ca dracu'. Când am ajuns acasă — cu pisica mieu- nând în braţe — tata stătea în bucătărie şi a vrut să ştie unde am fost. M-am oprit, i-am dat lui Astley nişte carne de sendviş din frigider şi un bol cu apă gândindu-mă în acest timp la răspuns. Adevărul e cel mai bun.

— Am fost cu Ava. Suntem împreună, i-am spus în cele din urmă.

La naiba, mi-a făcut bine să mă descarc, să-i spun în sfârşit că o vreau pe ea, că o vreau lângă mine, că o vreau atât de tare, încât nimeni nu mai contează…

Mi-a întrerupt gândurile, privindu-mă întrebător, cu ochii lui mari.

— Knox, fiule, fata aia e o problemă pentru fratele tău. El nu poate să treacă peste ce i s-a întâmplat ei, poate că... există un motiv...

— Nu-mi spui tu mie cu cine să mă văd, am răbufnit şi am luat-o în sus pe scări, cu paşi hotărâţi.

— Fratele tău încă n-a venit acasă, a strigat în spatele meu, iar eu m-am oprit.

M-am întors în bucătărie şi ne-am aşezat pe scaunele de bar. După câteva mesaje am aflat că era la Liam. Tata şi cu mine am mers la culcare, epuizaţi.

în cele din urmă, am reuşit să adorm, apoi Dane m-a trezit pe la ora trei, când s-a târât în cealaltă parte a patului meu, cu ochii adânciţi în orbite şi goi. M-am uitat când s-a băgat în aşternut şi s-a întors cu faţa la perete, cu umerii tremurând.

Plângea?

De ce n-a rămas peste noapte la Liam?

Când s-a făcut ora şase nu am putut să mai dorm, aşa că m-am ridicat şi am alergat trei kilometri, apoi m-

am întors, am făcut duş şi am lăsat-o pe Suzy să-mi facă micul dejun. Tata se pregătea pentru un zbor devreme spre New York. Am făcut totul în mod automat, cu gândul la Ava. Mă întrebam dacă mănâncă ceva. Dacă buzele ei sunt la fel de umflate ca ale mele.

Revin în prezent, când ea mă înghiontește.

— Cum procedăm? zice când ajungem la uşile din faţă.

Nu-i nevoie sa întreb la ce se referă. îi observ încordarea de pe chip când deschid uşa şi se strecoară înăuntru, trăgându-se emoţionată de fustă. O iau de mână. Nu e sigură ce suntem, nici eu nu sunt, dar iată-ne. îşi muşcă buza, uitându-se în jur la elevii din hol.

— O să se obişnuiască.

Altfel îi eviscerez.

Nu-i văd pe ceilalţi băieţi. Dane a spus că o să meargă cu Liam cu maşina în dimineaţa asta şi o să întârzie, având în vedere că abia se trezise când am plecat.

Cu toţii se uită la noi în timp ce ne îndreptăm spre dulapul ei. Brandon trece pe lângă noi, cu gura umflată şi crăpată în locul în care l-am lovit. Ezită când mă vede lângă ea şi simt cum ea se încordează.

Zâmbesc, ori poate rânjesc — oricum s-ar numi ceea ce fac buzele mele.

El pufneşte, păleşte şi merge mai departe

.Ava devine neliniştită.
— Knox, nu vreau ca echipa ta să...
— Te rog, ai încredere în mine. Mergi mai departe spre dulapul tău, îi spun.
Dă din cap afirmativ, iar când ajungem îşi desface lacătul şi îşi ia manualele. Se întoarce, iar eu îi ridic capul şi o sărut prelung şi apăsat. Rucsacul îi cade pe podea şi îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu. Iisuse! Dumnezeule! Krishna! Oricine-ar fi. Vreau să mă înec în ea. Vreau s-o mănânc încet, apoi repede...
— Ia-ţi o cameră, vecină de vestiar.
Apariţia lui Wyatt ne face să ne despărţim. Bl rânjeşte.
— Cred că noaptea farselor s-a încheiat bine, spune şi îşi îndreaptă privirea spre mine. Dacă-o răneşti, o să te fac să regreţi, Rechinule.
— Ce se întâmplă? zice Piper, strecurându-se lângă noi.
Face ochii mari când îmi zăreşte mâna pe şoldul Avei.
— Ăăă, am piedut ceva? A trecut o cometă azi-noapte şi a afectat creierii tuturor? Nu? Sau poate cineva a suferit o lobotomie? Nici asta? Mmm... Atunci, poate să-mi spună şi mie cineva de ce un Rechin se uită la Ava ca la o felie de plăcintă?
— Nu-i mare lucru, doar că Knox încearcă să dea de ştire cum stau lucrurile, răspunde Ava, ridicându-şi ochii spre mine. încearcă să te abţii la oră, da? Nu vreau s-ajung în biroul directorului ca să-i explic ce-i cu manifestarea asta publica a afecţiunii.
Piper se încruntă la mine, apoi se întoarce spre Ava.
— Nu-l urâm?
— Se pare că nu, spune Wyatt tărăgănat şi îşi trece braţul în jurul lui Piper. Se giugiuleau ca nebunii înainte să vii tu. Un spectacol pe cinste.
— Nu ne giugiuleam, exclamă Ava.
— Ba cam da, intervin eu.
Ea îşi dă ochii peste cap.
— Hai În clasă.

Chance apare pe hol, cu Brooklyn alături, iar eu mă opresc. Deşi o să fie neplăcut, n-o să existe un moment mai potrivit decât acum.

— Du-te Ia oră. Am ceva de făcut.

îmi urmăreşte privirea, dă din cap afirmativ şi pleacă alături de Piper, apropiindu-şi capetele. Cu siguranţă pot să-mi imaginez ce întreabă Piper.

Mă îndrept spre Chance, care nu m-a văzut încă.

— Salut, îi spun simţind că emoţiile încep să-şi facă apariţia. Cum o să procedez? *Apropo, anul trecut, când te vedeai cu Ava,*
mi-am dorit-o, iar acum am avut-o şi nu cred că o să-i mai dau drumul vreodată?

Arunc o privire spre Brooklyn.

— Poţi să ne laşi singuri un pic?

— Ce faci? zice Chance când Brooklyn se îndreaptă spre clasă. Eşti pregătit pentru meciul de mâine? Ai emoţii? Am auzit că vine un recrutor de talente de la Auburn.

Şi eu am auzit acelaşi lucru. Mi-am ţinut gândurile departe de asta, o să mă concentrez asupra acestui lucru când va veni momentul. Il privesc cu atenţie.

— Sunt cu Ava.

Se opreşte şi oftează prelung.

— Cu ea?

— Ea mea.

îşi trece o mână prin păr, se încruntă spre mine, iar nările îi freamătă.

— Eşti cel mai bun prieten al meu. Ştii că încă ţin la ea. Tu când vrei o fată o iei, şi dup-aia totul s-a terminat. Asta vrei să-mi spui? Vrei să i-o tragi fostei mele? întreabă el, iar expresia i se încordează. Sau ai făcut-o deja?

Nu răspund la aşa ceva. Mâinile i strâng în jurul căiţilor.

— Eşti supărat?

Mă aştept să fie, dar nu vreau să-l pierd...
— Da, zice şi strânge din dinţi. De unde ştiu că nu tu i-ai făcut rău la petrecere?
— De unde ştiu că n-ai fost tu? răspund brusc.
O parte din mine ştie că nu-i aşa şi asta îmi spun de luni de zile, dar...
İşi încleştează pumnii.
— Pentru ca am iubit-o şi mă calcă pe nervi că poţi să crezi asta!
Expir, încercând să scap de furia pe care o simt faţă de el.
— Ai avut o şansă, Chance. O ai pe Brooklyn. Ava e a mea.
Scutură din cap, cu o licărire în ochi.
— Nu, nu este. Poate crezi asta, dar fata aia nu-i a *nimănui*. Ea este a ei. E diferită de toate celelalte de aici. Nu o poţi deţine pur şi simplu, aşa cum tatăl tău deţine oraşul ăsta...
— Ştii cum a crescut? A locuit sub un pod. Mama ei a fost dependentă de droguri şi a părăsit-o pe Ava împreună cu un nou-născut. Tyier e practic copilul ei. Ai cunoscut-o pe *ea*[7]. Cu adevărat?
Se încruntă.
— Ai părăsit-o când a avut nevoie de tine.
Nu i-am spus niciodată cuvintele astea cu voce tare, dar le-am gândit.
închide ochii, o parte din căldura părăsindu-i vocea.
— Am făcut o greşeală şi mă gândesc la asta în fiecare zi.
— Despre ce bârfiţi voi doi?
E Liam, care se îndreaptă spre noi. Abia dacă am mai vorbit, în afara chestiilor care ţin de fotbal, aşa că îi arunc o privire surprinsă.
— Despre Knox, care şi-a făcut apariţia la noaptea farselor? Omule, toate fetele alea din primul an şi-au ieşit din minţi după pozele cu tine de pe reţelele de

socializare. *Knox e aşa de sexy. Knox e la Arlington. Knox ţine în braţe o pisică.*
Chance pufneşte şi se uită în altă parte.

Liam se încruntă.HuMtddeiHMfb 263
— V-aţi certat? Lucrurile nu merg bine în ofensivă, Knox? zice şi zâmbeşte. Lasă-mă să ghicesc... e vorba despre Ava. Iisuse, m-am săturat de ea.
— Taci, Liam, se răsteşte Chance. Nu te băga. Îmi dau seama că geamănul meu nu-i cu Liam.
— Unde-i Dane? Ridică din umeri.
— M-am dus să-l iau, am claxonat şi i-am dat un mesaj. Nimic. Cred că nu vine. Azi-noapte când l-am lăsat era praf.
— Da? Unde-aţi fost? îl întreb. Liam râneşte.
— Am avut o mică adunare la mine-n hambar, au trecut pe-acolo nişte fete de la liceul Hampton, drăguţe foc...
lolena se apropie, iar el tace şi se uită la noi cu subînţeles. *Nu ciripiţi*, spune privirea lui. Mi-e indiferent.
— Când te-ai dus să-l iei, dimineaţă, maşina tatei era acolo? Un BMW alb. De obicei o parchează sub veranda din faţa uşii de la intrare.
Azi trebuia să se ducă la New York pentru o şedinţă, dar nu plecase înaintea mea. -Nu.
— Dar Camry-ul negru al lui Suzy? îmi aruncă o privire exasperată.
— Nu l-am văzut, dar nu sunt bona lui. Probabil că doar chiuleşte. Gâtul mi se usucă. Când am plecat, Suzy se ocupa de Astley şi
îi făcea o programare la veterinar. Oare plecase deja?
— Chiar m-am dus şi am bătut la uşă, continuă Liam. Doarme mai mult, dar o să apară.
Strâng din buze. El n-are maşină! Cred că Suzy ar putea să-l aducă mai târziu, dar...
îi ignor şi deschid aplicaţta de localizare de pe telefon şi, evident, Dane e acasă. îmi aduc aminte cum tremura când s-a târât în patul meu azi-noapte...
Jolena scoate un sunet de uimire> cu ochii la propriul telefon. Mi-lbăgă în faţă.

— Te-ai dus la noaptea farselor cu Ava?
Mă uit la poza cu mine, cu pisica în braţe. Ava stă lângă mine, cu un mic zâmbet pe faţă. La naiba, cât e de frumoasă!
Liam se apleacă, apoi se uită la mine, cu o licărire în ochi.
— A, pe-asta n-am văzut-o. Ai dat lovitura până la urmă? zice şi zâmbeşte, uitându-se la Chance. Îmi pare rău, omule. Când Knox vrea ceva, în cele din urmă obţine ce-şi doreşte.
Jolena scutură din cap, cu o expresie critică.
— Care-i faza? Cum de-am ratat aşa ceva?
— Nu te-ai prins, Jo? El cu ea, spune Chance cu faţa încordată. Eu mă duc la ore.
Pleacă spre Istoria filmului, acolo unde ar trebui să fiu şi eu.
— Hai să plecăm de-aici, spune Liam către Jolena şi îşi trece braţul în jurul ei.
Stau o clipă pe gânduri, dezbătând dacă să mă duc în clasă şi s-o văd pe Ava sau să văd ce face fratele meu. Mă răsucesc, mă îndrept spre ieşire şi fug la maşină.
— DANE! strig când intru în bucătărie, dar nu-i nimeni acolo. Verific sufrageria. Televizorul e pe ESPN, dar Dane nu-i acolo. Mă grăbesc către uşile franceze care dau spre piscină, iar inima
îmi bate tare. L-am mai prins aici, cu o privire inexpresivă în spatele ochelarilor de soare, stând pe un şezlong. Locul este straniu de tăcut, cu excepţia cascadelor care mărginesc peretele piscinei. Alerg şi verific locul, casa de Ia piscină, cabana, bucătăria în aer liber. Mă întorc înăuntru.
— Dane! strig. Nimic.
*4 Ongi/Wa
NsaAtaddoHlWts 265
O iau în sus pe scara de la bucătărie, urcând câte trei trepte deodată şi alerg spre camera mea. Nu-i acolo.

Mă întorc pe hol şi mă îndrept spre dormitorul lui. Uşa e închisă şi înghit în sec, închizând ochii, iar imaginea cu mama în piscina noastră îmi pulsează în cap.

— Dane?

Patul lui e gol, iar în cameră e un haos total, haine pe podea, băuturi de la fast-food pe noptieră, recipiente de la medicamente împrăştiate.

Din baie se aude sunetul duşului şi îl strig pe nume înainte să intru. Baia albă, cu marmură dintr-o parte în alta, e aproape la fel de mare ca dormitorul. Aburul se ridică, înceţoşând oglinzile. Inima îmi bubuie când îl văd ghemuit gol pe jos, în duş.

Stă pe podeaua duşului, cu genunchii traşi la piept, iar apa curge pe el. Deschid uşa şi un val de uşurare mă copleşeşte. Gâfâind, mă ghemuiesc pe jos, la marginea duşului, picăturile de apă atingându-mi faţa şi hainele.

— Dane? Hei, sunt aici, şoptesc şi mă întind să opresc apa.

Nu răspunde, doar se leagănă înainte şi înapoi.

Frica şi groaza mă cuprind când mă uit în jur şi privirea îmi cade asupra unui pachet de lame de ras de pe chiuvetă. Adrenalina pune stăpânire pe mine şi îmi îndrept privirea spre el, însă nu văd tăieturi sau sânge.

— Dane? Haide, omule. Eu sunt.

Geme, cu capul în continuare aplecat.

Rahat, rahat, rahat. Mă frec pe faţă. Nu pot să-l *conving* să facă ceea ce trebuie, iar emoţia, sumbră şi densă, mă cuprinde.

Nu ştiu să-l fac bine.

îmi doresc să fiu mai priceput la asta, dar sunt doar…

Sunt doar un puştan amărât!

Abia dacă ştiu câte ceva.

— Pentru că el nu vorbeşte, o fac eu, cu voce blândă, ignorând deocamdată lamele de ras.Mi-am făcut griji când nu ai venit ia şcoală.
Trec câteva secunde.
— Îţi aduc un prosop.
îmi simt picioarele slăbite când mă forţez să mă ridic şi să deschid dulapul. Scot un prosop alb.
Când mă întorc, mă priveşte cu ochii goi.
Dă-mi putere. Te rog, Doamne, nu ştiu dacă eşti real sau dacă mă asculţi, dar el e fratele meu şi e dat peste cap şi el e tot ce am şi... şi nu ştiu ce trebuie să spun, iar dacă-lpierd...
Intru la duş lângă el şi îi pun prosopul pe umeri. Nu ştiu cât timp stăm acolo, cu braţele mele strânse în jurul lui, până când în sfârşit începe să plângă. Suspine prelungi, cutremurătoare. Sunt îngrozit, dar nu-i dau drumul.
— Sunt aici, sunt aici, spun încet.
— Vreau să mor, rosteşte cu vocea frântă în dreptul pieptului meu.
Pumnii lui îmi lovesc braţele şi îl las s-o facă.
— Nu mai pot să trăiesc viaţa asta de rahat. M-am săturat să mă simt rătăcit, să merg mai departe şi să mă prefac că sunt bine când de fapt nu sunt, iar eu ştiu asta, şi tu ştii asta, şi nu sunt puternic, nu sunt. Sunt slab şi nu pot să trec peste lucruri, aşa cum faci tu, şi să continui ca şi cum ea n-ar fi murit şi nu ne-ar fi părăsit... nu ne-ar fi părăsit şi, la naiba, mi-e atât de dor de ea...
Neputinţa mă eviscerează. Lacrimile îmi înfundă gâtul, apoi încep să cadă, împreună cu ale lui. îi ridic faţa şi îmi lipesc fruntea de a lui.
— Dane, te rog, frate, te rog, nu mă poţi lăsa aici. Ea s-a dus, s-a dus, dar eu sunt aici pentru tine.
îşi ridică privirea spre mine, cu chipul contorsionat.
— Poate ţi-ar fi mai bine fără mine. Te trag în jos încontinuu şi tu îţi faci întruna griji...

Se cutremură, iar vocea i se întrerupe, plină de durere.
— O să mă urăşti.
— Niciodată.
flscMnMeiMliffs 267
Se scurg câteva momente, timp în care plânge, iar eu îi ţin corpul ud în braţe. Îi simt încordarea, ca şi cum...
Îi îndepărtez părul de pe faţă.
— Haide, vorbeşte cu mine. Spune-mi ce a declanşat asta.
Oftează prelung şi îşi reazemă capul de peretele duşului. Cu vocea
lipsită de inflexiuni, spune:
— îmi amintesc... ce s-a întâmplat cu Ava.
Tresar, iar repulsia mi se târăşte pe sub piele.
— Vrei să spui că tu ai fost? Pentru că nu...
— Ar fi putut la fel de bine să fi fost eu, spune cu amărăciune. A fost Liam. Şi am ştiut tot timpul.
Nu pot să respir. Şocul şi furia se acumulează în mine şi dau să răbufnească. Liam. Liam. Liam. O să-mi înfig pumnii în faţa lui. 0 să-l rup în bucăţi şi apoi o s-o iau de la capăt...
— Ştiu că vrei să fugi de-aici şt să-l omori, dar trebuie să auzi toate astea. Trebuie să auzi ce-am de zis.
— Nu te părăsesc, îi spun cu vocea frântă şi cu umerii lăsaţi.
Ia o gură de aer.
— Liam, aseară, a... a fost un grup mic la el la hambar, unii dintre jucători, şi i s-au aprins călcâiele după o tipă de la Hampton. Beam împreună când a arătat spre fata aceea şi a spus: „în seara asta iau un trofeu de la ea".
— Ce-nseamnă asta?
închide ochii.
— Mi s-a părut că mai auzisem asta, a fost ca şi cum mi s-ar fi declanşat ceva în minte, spune şi îşi freacă faţa. Mi-a tot dat bătăi de cap. Apoi mi-am dat

seama. îmi aduc aminte că eram la focul de tabără şi l-am văzut când s-a strecurat în pădure. Şi-a lăsat băutura jos pe o buturugă şi a zis: „E *timpul pentru trofeu"* şi a urmărit-o pe Ava.
Înţeleg sensul cuvintelor lui şi mâinile mi se încleştează. Diferite scenarii îmi trec prin cap... ^
— E şi vina mea. Am fost acolo. Am fost ACOLO. Şi ştiu de zece luni.
— Abia acum ţi-ai amintit, îi zic.
— Poate mai sunt şi alte lucruri pe care nu mi le amintesc.
Se opreşte şi strânge din mâini.
— Aseară a vrut să luăm nişte cocaină, dar eu am refuzat şi m-a tot întrebat de ce, iar când i-am spus că sunt obosit a avut o expresie dură pe faţă, ca şi cum ar fi *ştiut* că-mi amintesc ceva. Mi-am dat seama că a regretat că a spus chestia cu trofeul.
Trage aer în piept.
— Aşa că, înainte să mă aducă acasă, m-a întrebat dacă mi-am amintit că i-am pus droguri Avei în băutură, la petrecere, şi am spus că nu i-am dat nimic de băut, iar el doar a râs şi a făcut pe sfiosul şi a zis: *„Te-am văzut când i-ai oferit de băut, dar n-o să spun nimănui"*.
Suferinţa i se citeşte pe chip. Se uită la mine.
— N-aş face aşa ceva, nu? Mai ales după ce i s-a întâmplat mamei...
— Nu, n-ai face-o, îl asigur, iar el stă pur şi simplu şi se uită la mine.
— Sunt fratele tău. Spui asta pentru că mă iubeşti, dar dacă am făcut-o?
— N-ai făcut-o!
Instinctul meu ştie asta!
— Nu vezi că te distruge doar gândul la aşa ceva? N-ai făcut-o!
Tresare, iar eu expir şi îl ridic, ţinându-l de braţe, ajutându-l să
stea în picioare.

Il pun să se aşeze pe vasul de toaletă, iar eu mă aplec peste chiuvetă, deschid robinetul şi mă stropesc pe faţă. După ce mă şterg, iau lamele şi mă uit la el.

— Dane, nu mă poţi lăsa singur, bine? O să-ţi fac rost de ajutor, iar tu trebuie să încetezi cu drogurile şi... Mă opresc şi înghit în sec.

De ce are nevoie? Are nevoie de mine şi de tata. Trebuie să facem echipă şi să-l readucem pe calea cea dreaptă.

îşi lasă capul jos.

HsdMnMcn-Milfc 2(9

— Asta a fost ceea ce m-a ros şi timp de luni de zile creierul mi-a transmis că ştiu ceva. Nu vreau să fiu părtaş la aşa ceva, să rănesc o persoană ca Ava.

îşi muşcă buza, încercând să lupte cu lacrimile, dar i se preling pe faţă.

— îmi pare rău, Doamne, îmi pare rău! Ştiu că ţii la ea, iar eu ce-am făcut?

îl privesc şi mă lupt cu emoţiile pe care le am faţă de Ava, conştient că trebuie să fiu puternic pentru el.

— Hai să te îmbraci.

Dau fuga în camera lui, iau nişte pantaloni de trening şi un tricou din sertar şi i le pun în braţe.

Interiorul meu fierbe din cauza furiei suprimate faţă de Liam, dar reuşesc cumva să nu o las să se reverse. De luni de zile, Liam e motivul pentru care lui Dane e stresat. Oh, nu sunt prost, ştiu că fratele meu are probleme, dar Liam, *nenorocitul ăla, o să-l omor...*

— Nu pot să merg la şcoală, bombăne Dane.

— Ştiu.

Mă bucur că-şi pune pantalonii pe el. Nu vreau să mă gândesc la băiatul distrus din duş.

— Ce zici de nişte ceai de mentă? Putem să stăm de vorbă. Eşti drogat acum?

Nu asta fac adulţii, beau cafea şi ceai până când totul e în regulă?

Scutură din cap, iar când îi întâlnesc ochii, văd că are în continuare acea privire goală, dar pupilele sunt normale.

După ce mă schimb în nişte pantaloni de trening şi o bluză uscată, coborâm la bucătărie şi pornesc fierbătorul, dorindu-mi ca tata să fie aici. El e în avion şi nu va ateriza până la prânz. O să avem nevoie de ajutorul lui. Nimic dintre toate astea n-are voie să meargă prost dacă vrem să-l ţinem pe Dane în siguranţă faţă de el însuşi şi să ne asigurăm în acefeşi timp că Liam primeşte ceea ce merită.

îi trimit tatei un mesaj fără a-i spune ce se întâmplă, doar că-i o urgenţă şi trebuie să mă sune când are semnal.

Nu trebuie să las o urmă îmi trece prin cap, pentru că sunt al naibii de paranoic. Nu există nicio dovadă concretă că a fost Liam, iar dacă ne repezim să-l acuzăm acum, mai mult ca sigur că o să arate cu degetul spre Dane şi o să spună că el a drogat-o. La naiba, ar putea să spună chiar şi că Dane a fost cel care a urmărit-o în pădure. Tot felul de posibilităţi îmi trec prin cap în timp ce prepar ceaiul şi pun în apă pliculeţul cu plante.

Dane stă aşezat la insula de marmură şi soarbe până când se colorează din nou în obraji. Se uită la mine.

— La ce te gândeşti? Ar trebui să merg la Ava?

Ridic mâna. Ultimul lucru de care Dane are nevoie e să fie lângă Ava. E pe marginea prăpastiei, iar vina lui e palpabilă, un lucru tangibil.

— Liam e la şcoală şi noi nu. La asta mă gândeam.

Iau o înghiţitură, uitându-mă la el peste marginea ceştii.

— Avem nevoie de dovezi.

Sau poate trebuie doar să văd cu ochii mei, pentru a confirma tot ce a spus Dane pentru că, deşi am încredere că nu el a fost cel care a rănit-o pe Ava,

mintea lui nu este tocmai în regulă acum şi trebuie să aflu singur ce i-a făcut Liam. Mâinile mi se încleştează. El confirmă din cap, cu ochii la pumnii mei.

— Dacă-l baţi, o să fii arestat. Numele lor are importanţa în oraşul ăsta, Knox. Taică-său e chiar primarul. Trebuie să-l aşteptăm pe tata înainte să mergem la poliţie.

Frustrarea îşi înfige colţii în mine.

— Dar dacă el zicea ceva despre trofee, aş vrea să le văd.

Dane tresare.

— Cum? Nici măcar nu ştiu unde le ţine.

— Tu unde-ţi ţii drogurile? Marfa bună.

— în dormitor. Sus, în dulap, într-o cutie, sub un teanc de bluze.

Ifsa Modtfnr-MiMs 771

Dau din cap şi îmi notez mental să le caut mai târziu şi să le arunc.

— Atunci o să intrăm în dormitorul lui. Acolo sunt secretele lui. Părinţii lui lucrează. Are o menajeră şi un bucătar, aşa-i?

El încuviinţează din cap, cu o privire neliniştită.

— La ce te gândeşti?

Nu gândesc deloc limpede. Acţionez din instinct.

— Batem la uşă, le spunem că ţi-ai uitat telefonul în camera lui Dam, ceea ce ar avea sens... ai fost acolo azi-noapte şi e ceva ce poate fi justificat dacă întreabă Liam, pentru că dimineaţă ţi-a trimis mesaj, dar n-a reuşit să dea de tine.

Fac o pauză.

— Mai mult de-atât... dacă-i găsim... orice-o fi ceea ce păstrează, şi mă gândesc acum la lenjerie..., spun şi mă opresc. Trebuie să văd, Dane.

Dane mă priveşte lung.

— Eşti îndrăgostit de ea.

Nu răspund câteva momente.

— Am încercat să stau departe de ea.

Pentru tine.

Oftează şi îşi coboară privirea la ceaşca de ceai.

— Doar... doar să nu-l laşi pe tata să mă ducă la Lakeside, da? Mama a urât locul ăla.

Lakeside este un centru privat unde mama a stat când şi când.

— Poate că o să fie nevoie să stai o săptămână sau...

— Nu. Nu vreau să fie zile în care nu te văd! Mă întorc la terapie şi gata, spune şi înghite în sec. Mă duc azi, dacă mergi cu mine. Am nevoie de tine, Knox.

Expir şi dau din cap, conştient că probabil va fi nevoie să-l conving pe tata, apoi prepar un mic dejun rapid pentru noi, cu omletă şi pâine prăjită, şi mai stăm de vorbă, ca să se liniştească. Il urmăresc Îndeaproape şi mă simt mai bine când culoarea îi revine şi mănâncă tot din farfurie.După ce am sunat-o pe Suzy ca să văd ce face şi să-i spun că suntem acasă azi, astfel încât să nu fie surprinsă când ne vede, îl privesc. Nu vreau să-l forţez să facă prea multe, dar...

— Chiar vrei să ne furişăm acasă la Liam? mă întreabă. Dau din cap afirmativ.

— Dacă tu nu vrei, o fac eu. Expiră.

— Vreau s-0 fac. Poate mi-ar stârni vreo amintire, daca eu i-am făcut rău. Adică... continuă el, clipind des. Dacă am fost... amândoi?

— Nu aţi fost, fir-ar să fie, spun cu fermitate şi îmi iau cheile.

O ORA MAI TÂRZIU, treaba e terminată. Plecăm de la Liam şi ne urcăm la mine în maşină. Conduc până Ia capătul aleii, dar trebuie să mă opresc ca să-l las pe Dane să vomite. A mers cam aşa cum mă aşteptasem, eu le-am zâmbit celor care fac parte din personal, iar Dane a salutat din cap şi mi-a făcut jocul, apoi am mers împreună în dormitorul lui Liam de Ia etajul al doilea. Am închis uşa, am încuiat-o şi ne-am împărţit camera. El s-a ocupat de şifonier, eu m-am dus la un dulap cu sertare. Eram la un pas de a renunţa când i-am ridicat salteaua. Acolo am găsit o geantă Adidas. Am răsturnat conţinutul şi din ea au căzut chiloţi şi tanga, unii simpli, alţii cu dantelă. O pereche albă a ieşit în evidenţă. ATH stătea scris pe partea din spate a elasticului. Ava Tulip Harris. Ea şi-a pus iniţialele acolo, la fel ca pe cei pe care i-a purtat aseară.

Am stat acolo şi am dezbătut ce să facem cu ei. Dacă Liam devenea suspicios, exista posibilitatea să-i mute. Dacă îi luam, însemna să compromitem dovezile. În cele din urmă, am folosit telefonul cu cartelă al lui

Dane ca să le fac poze, asigurându-mă că am dormitorul lui Liam în fotografie. Nici nu ştiu dacă avea sens să fac pozele, dar mi-era teamă că va arunca lenjeria.

Şi acum, iată-ne.JIsdMddtoHMrHs 373
Dane se şterge la gură. Îşi pune centura la loc.
— Crezi… crezi că o să mă dea în judecată? O merit, pentru că nu mi-am amintit.
Mâinile mi se strâng în jurul volanului şi demarez. Nu ştiu dacă va ii considerat complice, dar, oricum ar ii, o să fie foarte urât.
— În cele din urmă, probabil se va ajunge la cuvântul lui împotriva cuvântului tău referitor la ce s-a întâmplat în pădure şi ce-ai văzut. Erai praf, dar lenjeria aia e incriminatoare.
Mă gândesc şi decid că nu ştiu destule.
— O să spună că tu ai fost. Deja a insinuat asta când a spus că ai drogat-o.
Confirmă din cap, cu ochii pe geam.
Primesc un mesaj şi îmi verific telefonul — un mesaj de la tata în care spune că ia următorul zbor înapoi şi că va fi aici peste câteva ore. Il anunţ pe Dane.
Îşi sprijină capul de tetieră.
— Mulţumesc că ai venit acasă. Nu ştiu ce m-aş face fără tine, spune, uitându-se pe geam.

A adormit înainte de a ajunge acasă.Capitolul 18

AV

A— Uite-i pe Darth Vader şi pe Tyler. Se dau jos din călugăriţo-mobil, zice Lou când trec pe lângă el cu o tava pe care sunt doi burgeri şi cartofi prăjiţi pentru o masă de două persoane.
Mă mişc repede, aşez mâncarea la masa cuplului, apoi curăţ o altă masă când mă întorc.
— E o furgonetă. Una obişnuită, îi spun lui Lou.
Se strâmbă.

— Ar trebui să picteze un veşmânt de măicuţă pe capotă. Sau o navă spaţială.

— Eşti un ciudat, îi strig în timp ce sora Margaret şi Tyler intră pe uşa din faţă a restaurantului.

Lou ridică mâinile.

— Sunt catolic nepracticant. Ea e măicuţă. îmi dă senzaţia că ffie ca nu merg la liturghie. Nu-l au pe Dumnezeu pe apelare rapidă? Probabil ştie şi că sunt divorţai? bombăne el.

!mi mușc buza.

IbdMmttoi-Mii 275

Rosemary, bucătăreasa, strigă din spatele grătarului din bucătărie:

— În plus, bei şi înjuri ca un marinar şi iei numele Domnului în deşert...

— Taci! Tocmai intră! strigă Lou înapoi.

îşi face de lucru în spatele casei de marcat, cu un ochi la uşă. Pocneşte din degete.

— Era să uit... o doamnă a adus asta azi, când am deschis. Cred că-i un bacşiş, zice şi îmi dă un bilet. Mi-a spus să mă asigur că-i primeşti.

Il bag în şorţ pentru mai târziu.

Gândurile îmi fug la Knox. Mi-a scris mai devreme şi mi-a spus că-i pare rău că a trebuit să plece de la şcoală, dar Dane nu se simţea bine, şi că o să-mi scrie mai târziu, pe seară, când o să ies de la muncă.

Tyler intră şi aleargă spre mine, iar eu îl îmbrăţişez strâns.

— Cum a fost la şcoală? Ai învăţat ceva interesant?

Zâmbeşte.

— Mi-au arătat feluri noi în care poţi să ţii minte lucruri, cum ar li toate literele. Zi una, sigur o ştiu.

-T.

— Da, asta.-i una. Zi alta.

— Y.

-Da!

— L.

— O ştiu!
-E.
— Da.
-R!
Se uită chiorâş.
— La naiba! Mi-ai zis numele pe litere?
— Nu spune naiba şi da, asta am făcut! îi zic şi-i ciufulesc părul. Cunoşti ordinea tuturor literelor? îşi potriveşte ochelarii.
ftoMflfcfoHHilb Z77
— E un cântec, nătăfleţule. îl cântai şi tu.
Se trage de tricou.
— A, B, C, D...
Continuă până la T, apoi se încurcă puţin, dar în cele din urmă le spune pe toate.
îl ridic în braţe, iar el ţipă de încântare. Lou şi câţiva clienţi bat din palme.
Sora Margaret zâmbeşte.
— I-a distrat pe toţi cei din aripa băieţilor în după-amiaza asta.
Mă simt cuprinsă de o lumină strălucitoare.
în pauza de masă dau o comandă pentru noi şi ne aşezăm la una dintre mesele din spate. Tocmai am băgat în gură primul cartof prăjit când Wyatt şi Piper îşi fac apariţia. Le-am trimis mesaj mai devreme ca să aflu ce planuri au la cină.
Piper vine sărind şi-l strânge pe Tyler la piept.
— îmbrăţişează-mă, băiete!
Comandă mâncare la tejghea şi se aşază lângă noi.
Sora Margaret spune că are de parcurs e-mailuri pe telefon, ca să ajungă la zi cu ele, aşa că merge să se aşeze în partea din faţă a localului. Lou face ochii mari când vede că se apropie şi se grăbeşte în spate.
— De ce zâmbeşti aşa de mult? spune Wyatt sec, flexându-şi din nou muşchii, astfel încât Tyler să vadă cum flutură un colibri de pe bicepsul lui.

— Nu m-a înjurat nimeni azi, mă văd cu Tyler şi Lou e îngrozit de călugăriţe. A fost o zi minunată.
— Buuuun, deci treaba cu Knox, spune Piper. E ceva serios?
Habar n-am.
— O luăm pas cu pas.
— Şi-i adevărat că ţi-a plătit cazarea? Nu-i cam ciudat? Adică, simţi că-i eşti datoare?

Le-am povestit azi la cursbl despre filme despre faptul că Knox este cel care a donat banii pentru mine

— .Nu-i datorez *favoruri,* dacă-nţelegi ce vreau să spun> dar o să-i dau banii inapoi. Anul ăsta am economisit aproape trei mii din bacşişuri, îi spun.
Piper se uită în jur, la restaurantul ponosit.
— Fată, o să trebuiască să serveşti muuult mai multe mese ca să ajungi la zece mii.
E adevărat, dar pot s-o fac. Doar că va dura o vreme.
— Ţi-a scris scrisoarea aia dându-se drept un admirator secret, aşa că nu prea cred ca vrea să-i dai banii înapoi, spune Wyatt făcând cu ochiul. E bogat... lasâ-l să aibă grijă de tine.
Să-l las să aibă grijă de mine? Aăă, nu.
Piper se încruntă.
— Nu ştiu ce să zic despre el. E *acel Rechin* şi a fost rău cu tine anul trecut. Mai ţii minte când te-a speriat în vestiar, după meci?
Mmm, îmi aduc aminte, cu toate că poate n-am fost tocmai speriată.
Zice mai departe:
— Adică, tu n-ai cine ştie ce experienţă şi toată lumea spune că el genul de băiat care face sex doar pe la...
îşi duce mâna la gură şi se uită la Tyler, care fredonează ABC-ul.
— Rahat, şopteşte ea. Avem urechi mici la masă. O să m-abţin.
Wyatt râde şi soarbe dintr-o Cola.
— Deci, Ava, doar aşa o face?
Roşesc uşor când mă gândesc la noaptea trecută.
— Am dreptul să nu spun nimic.
Piper îşi dă ochii peste cap.
— Mă rog, destul despre Rechin. Am veşti! E incredibil! E...
Face o pauză, soarbe din băutură şi ridică degetul arătător într-un
gest care spune *staţi puţin.*

— Ce e, nătăfleaţo? întreabă Tyler, iar eu chicotesc şi-i dau un ghiont cu cotul.
— Lui Piper îi place să tragă de timp pentru emfază. Să se audă tobele, vă rog.

Tyler bate cu mâinile în masă, iar eu şi Wyatt ne alăturăm.
Piper dă drumul paiului. îşi ţuguie buzele.
— Ei bine, ştiţi cât de mult îmi doresc să ajung la Vandy, dar noi n-avem bani şi din moment ce bursele acoperă doar jumătate din suma de plată, i-am scris o scrisoare unchiului meu din Seattle, care a fost acolo şi a devenit doctor. Nu s-a căsătorit niciodată şi e putred de bogat. L-ai întâlnit o dată, de Crăciun, Ava.
Ea are foarte multe rude şi am cunoscut câteva dintre ele de sărbători.
Piper se hlizeşte.
— L-am întrebat foarte frumos dacă ar lua în considerare să acopere diferenţa pentru o bursă şi el a spus... DA!
Rămân cu gura căscată. Mintea mi se umple de imagini cu Vandy şi pentru un moment mă simt cuprinsă de gelozie. Dar îmi reprim sentimentul. Piper merită tot ce-i mai bun.
— Oau, spun şi calculez totalul în minte.
Taxa de şcolarizare e de aproximativ 48000 de dolari; cazarea, 18000 de dolari; cărţile şi alte chestii te pot costa în jur de 1500 de dolari, pe lângă tot felul de alte cheltuieli, care pot atinge 2500 de dolari. Un an la Vandy costă peste 100 000 de dolari, deci jumătate ar însemna 50 000 de dolari. Are un unchi foarte de treabă.
— Mişto, spune Wyatt.
— Tu unde-ai de gând să mergi? mă întreabă Piper.
— La un colegiu local, apoi la o facultate de stat, probabil. N-am terminat de scris toate cererile de

înscriere. Dar Vandy... Mă bucur aşa de mult pentru tine. Felicitări, Piper!
îndes un cartof prăjit în gură. Nu ti tristă, nu fi. li zâmbesc.
— Dar tu, Wyatt? întreabă Piper râzând.
El îşi înalţă capuL
— O să merg undeva în Nashville, ca să fiu aproape de mama. Poate la Vandy. Încă nu ştiu sigur. Aş vrea să joc baseball undeva.
Simt o strângere de inimă când mă gândesc că Piper şi Wyatt se duc la şcoli importante, fără mine.
Tyier se apleacă peste masă spre Wyatt.
— Au durut tatuajele alea?
— Da, răspunde el solemn. Nu recomand să facă asta unui băiat de şase ani.
— La naiba!
Wyatt pufneşte.
— Ava mi-a spus că eşti artist.
— Desenez, zice Tyler sec.
— Da? Păi, m-am gândit să-mi fac unul nou, un dragon, după mascota de la şcoala noastră. Poţi să desenezi aşa ceva?
Wyatt se uită la el cu o privire hotărâtă şi zâmbesc când văd cum Tyler îşi îndreaptă spatele.
— Vezi că te provoacă, Tyler, şoptesc din colţul buzelor.
lyier îşi lasă burgerul jos, îşi şterge mâinile pe pantaloni şi se uită lung la Wyatt Cred că mă recunosc în privirea lui.
E plină de hotărâre.
— Pot să-ţi desenez cel mai mişto dragon pe care l-ai văzut vreodată. Ce culori vrei?
—11 dai gata, şoptesc eu. Ar trebui să-l vedeţi pe puşti... uimitor.
Wyatt rânjeşte spre Tyler.

— Roşu şi auriu. Tu desenează-l şi eu o văd dacă-mi place.
— S-a făcut!
îşi dau mâinile.
— Prăjitură de morcovi! strigă Lou apropiindu-se de masa noastră cu o tavă. Mâine n-o să mai fie bună, aşa că cineva trebuie s-o mănânce!
Se opreşte, cu ochii la feţele noastre.
— E o glumă. E bună cel puţin încă două zile.

Tyler zice că nu vrea să vadă niciun morcov în prăjitura lui, așa că Wyatt îi ia porția. Râd când văd că Lou împachetează ce-a rămas și îi dă pachetul surorii Margaret, ca să le ducă și celorlalte Darth Vader sau cui ar vrea.lfsd Mftfcfa-MN: 281

Toată lumea pleacă, iar eu stau și le urmăresc farurile mașinilor. Lou se apropie ușor de mine.

— Ai făcut o treabă bună, Ava. El e fericit. Ai prieteni. O să Iii bine, da?

— Da, spun și oftez.

Lou știe tot ce s-a întâmplat, pentru că a trebuit să-mi iau câteva săptămâni libere după petrecere și, cu toate că nu-i genul care să ofere îmbrățișări, mă mângâie cu grijă pe spate.

Când ajung la cămin s-a făcut deja ora zece, parchez și ies afară, recunoscătoare pentru stâlpii de iluminat din zonă; înaintez cu pași repezi până la intrarea din față.

— Ava, se aude o voce masculină din dreapta mea.

Aproape sar în bocheți de spaimă.

— Knox! Ce dracu'! M-ai speriat de moarte...

Stă sprijinit de mașină, dar se desprinde și vine alergând spre mine.

— Nu mi-am dat seama. îmi pare rău. Ți-am trimis mesaj că o să fiu aici, dar probabil conduceai.

Se apropie de mine. Poartă o pereche de blugi cu talie joasă și un tricou strâmt cu Dragonii. Parul negru îi încadrează chipul.

— Arăți bine, spune cu voce răgușită și-și trece privirea peste pantalonii mei scurți, zdrențuiți, și tricoul cu Lizzo.

Râd, conștientă că probabil miros a grăsime arsă. Zâmbetul îmi dispare când îi observ expresia.

— Ce se întâmplă?

Pare că se adună și zâmbește.

— Mi-era dor de tine, doar atât.

Fața mi se încălzește când îmi aduc aminte de noi, goi, în patul meu. S-a întâmplat abia noaptea trecută? Parcă ar fi trecut deja un milion de ani.

— Şi mie mi-a fost dor-jie tine. Ce mai face Dane?
Trage adânc aer în piept.
— E dat peste cap. Când am ajuns acasă dimineaţă, el... era în cea mai rea stare în care l-am văzut vreodată. Voia să moară şi eu... eu n-am ştiut ce să fac.
Oh, Knox...
— îmi pare rău! E bine? Pot să fac ceva?
Tresare şi îşi mută privirea, uitându-se în jur, în parcare.
— Nu. Tata e acasă cu el...
Se opreşte când mai mulţi boboci se reped afară pe uşile din faţă şi îl salută. El le face cu mâna, fără tragere de inimă.
— Vrei să vii sus să vorbim? Pot să te strecor înăuntru pe intrarea laterală...
îşi târşâie picioarele pe ciment, evitându-mi în continuare privirea.
— Nu, trebuie să mă duc acasă. Tata, Dane şi cu mine... mai avem unele chestii de discutat. Avem nevoie de asta de mult timp. Poate... poate că a fost un lucru bun că Dane a cedat. Uneori, trebuie să ajungi la pragul cel mai de jos ca să te poţi târî înapoi sus.
Oftează şi îşi trece mâna prin păr.
— Aşa-i. Poate că depresia lui e un progres.
Privirea lui e ferm concentrată într-un punct deasupra umărului meu şi mă întorc, dar nu-i nimic acolo. De ce mă evită?
— Regreţi ce s-a întâmplat noaptea trecută? izbucnesc eu.
— Nu, dar...
Expiră şi îşi bagă mâinile în pantaloni.
— Ava, chiar îmi doresc chestia asta dintre noi, dar poate *c»* o luăm prea repede.
O luăm prea repede?
După noaptea trecută?

Simt o strângere de inimă.
— îmi... dai papucii?
închide ochii.
— Te rog să nu te gândeşti niciodată la aşa ceva. Doar că am nevoie un mic răgaz ca să respir.
282 DfagSAn
JfaMtdfa-MrHs 283
Se freacă pe faţă.
— Dane are nevoie de mine şi se intâmplă multe acum.
Un mic răgaz ca să respire?
Are de gând să-mi frângă inima?
Zidurile se ridică în jurul lui, iar tancurile blindate sunt îndreptate spre mine.
Şi îmi spune Ava.
Te rog, nu, nu face asta, Knox! Nu pot suporta să mă răneşti, nu după ce am trăit...
Mă uit la ridurile lui, la expresia lui de granit, care îmi aminteşte de modul în care s-a închis în el după ce am fost la bibliotecă.
— Ce *îmi ascunzi*, Knox?
Am senzaţia că văd frica pâlpâind pe chipul lui înainte să şi-o reprime.
— Nimic. Mâine nu prea o să fiu la şcoală. Dane merge la terapie şi o să vin târziu, ca eu şi tata să mergem cu el.
Se opreşte.
— Mâine e primul nostru meci şi vreau să vii, dar înţeleg dacă n-o s-o faci.
— N-o să fiu acolo.
— Nu te învinovăţesc, spune încet, oftând.
— Sper că Dane e bine.
Ştiu că spun toate cuvintele care se cuvin, dar mă simt pierdută, înlrebându-mă ce se întâmplă de fapt în capul lui.

Câteva momente se scurg fără ca vreunul dintre noi să vorbească.
Oftez şi spun:
— Ar trebui să intru...
— N-am vrut să mă culc în seara asta fără să te revăd.
Îi zâmbesc fără tragere de inimă.
— Şi iată că m-ai văzut. Sunt obosită şi mă aşteaptă temele, spun M mă opresc. Sunt aici dacă ai nevoie de mine, dacă te hotărăşti că vrei să vorbeşti despre Dane.
Mă întorc şi dau să plec, dar mă apucă de mână.
— Ava...
îmi pierd controlul.
— Nu spune aşa, bine? Nu înseamnă decât că mă dai la o parte şi urăsc asta.
Oftează din greu.
— Tulip... te rog. A fost o zi al dracului de grea.
închid ochii.
Fratele lui are nevoie de el, Ava. Sunt apropiaţi. Revino-ţi. Doar că...
Trag adânc aer în piept.
— Ai avut o zi grea, dar vii până aici şi-mi spui că ai *nevoie de un minut* imediat după noaptea trecută... iar asta doare. Dacă-i vorba despre Dane, înţeleg, dar dacă nu-mi spui tot, nu sunt sigură cine eşti.
Mă trage spre el şi mă cuprinde cu braţele lui puternice.
— Mă cunoşti, Tulip. Tu mă cunoşti.
îmi lipesc capul de pieptul lui şi îi ascult bătăile inimii, iar el îşi trece degetele prin părul meu. îmi ridică bărbia şi mă sărută uşor.
— Nu fi supărată pe mine, te rog, îmi şopteşte. Dă-mi puţin timp încuviinţez din cap, luptându-mă cu acel sentiment de nelinişte,
dar nu-i pun întrebările care-mi stau pe limbă.

îmi asum un risc în ceea ce-l priveşte, pentru că el este cel care mi-a scris o scrisoare frumoasă şi asta este suficient... deocamdată.Capitolul 19

KNOX

O privesc intrând în cămin şi aştept până când ştiu că e în siguranţă, apoi răsuflu prelung.

Rahat.

Rahat.

Futu-i.

Tata şi avocaţii noştri, inclusiv tatăl lui Chance, nu vor ca eu să-i spun ceva până când nu suntem pregătiţi. Şi-au făcut apariţia la noi acasă azi, pe la ora trei, şi după ce au auzit relatarea lui Dane ne-au sfătuit să ne continuăm activităţile obişnuite până când Dane e pregătit să facă faţă inevitabilelor interogatorii ale poliţiei.

Curând, curând. Şi, între timp, eu trebuie să rămân prin preajma lui Liam şi să mă prefac că nu vreau să-mi înfig pumnul în faţa lui nenorocită. Mă gândesc din nou la trofeele lui, împrăştiate pe pat. Deocamdată trebuie să rămână exact acolo unde sunt şi

dacă o să fiu nevoit să fiu de treabă o să-mi încleştez dinţii şi o mă prefac, chiar dacă nu sunt de acord întru totul. Tata îşi face griji pentru Dane şi.
IIMMxUm-MIls 287
cu toate că şi eu simt la fel> am o senzaţie de gol în stomac pentru că nu mă duc în grabă la Ava să-i povestesc totul.
Chiar şi aşa> nu ştiu cum ar reacţiona. Dacă dă vina pe Dane? Dacă toate astea afectează ce e între noi? tn plus, mă sâcâie gândul că poate azi-noapte am grăbit-o să facem sex, deşi n-ar fi trebuit...
Intru în maşină, iar sunetul telefonului mă anunţă că am primit un mesaj.
Te-ai văzut cu ea?
E de la tata. **Da. Mec acum. Totul e în ordine?**
Cu alte cuvinte: *l-ai spus?*
E în regulă. Vin acasă după ce trec pe la Chance. Ti povestesc totul. Tatăl lui ştie dqa şi trebuie să-i spunem, ca să ştie ce se întâmplă. Bine.
în timp ce pornesc maşina, cuvintele pe care mi le-a spus Ava se întorc şi mă hăituiesc: *Dacă nu-mi spui tot, nu sunt sigură cine eşti.*
Strâng volanul şi virez ca să ajung acasă la Chance. Instinctele ¡mi urlă să mă întorc, să urc în camera ei şi...
Şi ce?
CE?
Să-i spun că e posibil ca Liam să dea vina pe Dane după ce va fi dat totul în vileag?
Nu, nu, la dracu', nu! E fratele meu şi era să-l pierd azi, pentru numele lui Dumnezeu! Pot să rezolv asta înainte să se creadă că Dane ar fi putut fi părtaş. Pot. Trebuie să mă asigur că Liam primeşte ceea ce merită, chiar dacă asta înseamnă să sacrific... *rahat, ce draculuifac?*

Şt-dfa *abia dacă are încrede în tine,* îmi trece prin cap şi inima mi se strânge

.Trag pe dreapta, gâfâind, pentru că nici măcar nu mi-am dat seama cât de tensionat am fost "azi, cu tot stresul provocat de Dane, cu fiirişatul în dormitorul lui Liam, faptul că l-am chemat tata acasă, că am mers cu fratele meu după-amiază la prima lui sesiune de terapie, iar acum am în minte imaginea cu tata agitându-se să sune trei avocaţi şi să-i cheme acasă...
Intoarce-te.
îmi las capul pe tetieră şi zbier, trăgând de volan. *Nu pot.* Nu pot să-mi trădez fratele. Pentru că, indiferent cât de confuz e Dane, ştiu, ştiu, *ştiu* că n-a avut nicio legătură cu ce-a făcut Liam, iar ea o să înţeleagă asta.
Mă adun, revin la drum, şi după câteva minute ajung pe aleea lui Chance. Ies din maşină.
Bat, iar el deschide uşa.
— Arăţi ca dracu, mă întâmpină el.
Apoi umerii îi cad.
— Uite ce-i, în legătură cu ce s-a întâmplat azi, dacă ţii la ea cu adevărat, atunci...
— Trebuie să vorbim.
Ridică din umeri, cu o privire resemnată.
— TVi şi Ava, te-am auzit tare şi răspicat...
— Dane ştie ce s-a întâmplat în noaptea aia. Am nevoie de tine. Chiar am nevoie de tine pentru rahatul care va urma.
Chance tresare şi face ochii mari uitându-se la mine cu o privire întrebătoare. Deschide larg uşa.

Intră. Putem să vorbim sus

.Capitolul 20

AV

ADupă ce plec de lângă Knox intru în cămin şi un paznic, un bărbat în vârstă, în uniformă, îmi controlează cartea de identitate.

— Domnişoara Harris?

— în carne şi oase. Stau în camera 312.

— Cineva v-a lăsat ceva, spune el, apoi se întoarce şi ia o vază cu flori de pe biroul din spatele lui.

Rămân cu gura căscată.

O aşază pe tejghea. Trandafiri alb-crem şi frunze asemănătoare cu cele de ferigă atârnă peste margine. Nu sunt trandafiri obişnui(i; sunt înfloriţi şi bogaţi, iar petalele ca de catifea imploră să fie atinse.

El îmi zâmbeşte.

— E şi o felicitare.

Mă îndrept spre lift, hobându-mă la flori şi întrebându-mâ de la cine sunt. Knox?

Aş putea urca pe scări, dar mă dor picioarele. Chiar am nevoie de nişte pantofi mai buni când lucrez. Cândva. Când o să am suficient

itoMriden-MiHs 291

de mulţi bani puşi deoparte o să-mi cumpăr câteva lucruri. Poate nişte luminiţe pentru camera mea.

Ies din lift cu biletul împăturit între degete şi mă îndrept spre uşă, dar sunt prea curioasă ca să aştept până ajung înăuntru ca să citesc felicitarea. O deschid.

AVA,

Nu aveam de gând să trimit astea, dar când le-am văzut, arătau ca şi cum ar fi fost culese special pentru tine. Anul trecut pe vremea asta eram

împreună. Ai fost cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată şi AM DAT-O ÎN BARĂ. îmi asum lucrul ăsta. Sunt vinovat că te-am rănit prin cuvintele mele, vinovat că te-am lăsat singură la o petrecere, deşi ar fi trebuit să am grijă de tine. îmi cer scuze de un milion de ori. E în regulă dacă n-o să mă ierţi vreodată, doar să ştii că nu te voi uita niciodată. Eşti primo fată pe care am iubit-o. Chonce

ÎNTORC felicitarea între degete.

— Oh, sunt superbi!

E Camilla, care apare pe hol cu o grămadă de rufe în braţe, purtând pantaloni de pijama cu Star Wars şi o bluză cu Camden. E clar că ar trebui să fim prietene, încerc să zâmbesc.

— Mhm, sunt drăguţi. Ăăă, îmi pare rău că te-am lovit aseară cu balonul cu apă. Le ţinteam pe fetele alea turbate din anul întâi.

Zâmbeşte timid.

— Ah, nu-ţi face griji pentru asta. Knox ţi-a trimis? Hm. Nu.

— Sunt de la Chance.

Scoate un sunet de nemulţumire.

— Am auzit despre scena fabuloasă când şi-a cerut scuze în clasă.

— Se pare că ştirile circulă repede.

— Suntem liceeni şi ne hrănim cu bârfe» iar faptul că tu te-ai întors e cel mai nebunesc lucru care s-a întâmplat de când sunt eu aici. O să-l ierţi?

O inimă neiertătoare e ca otrava pentru şobolani pentru cel care o deţine.

Una dintre măicuţe mi-a spus odată cuvintele astea şi de atunci mi-au rămas în cap. Mi le amintesc mai ales când mă gândesc la mama. Să-l iert pe Chance? Arunc o privire spre flori. Nu cred... Ce cred? Sigur nu vocea lui Chance a fost cea pe care am auzit-o când am fost lovită în cap, nu, n-a fost a lui...

Oftez. Totul e atât de tulbure acum.
Următoarele cuvinte pe care le spune mă iau prin surprindere.
— Eu te-am crezut întotdeauna.
Nu trebuie să întreb la ce se referă.
Se încruntă.
— Am pierdut vremea cu Rechinii în primul an. Tocmai mă mutasem aici din California şi nu m-a avertizat nimeni ce nenorociţi pot fi.
Devin imediat atentă.
— Ai fost împreună cu unul dintre ei?
Se uită în jos la rufe şi se joacă cu marginile coşului.
— Ha. S-ar putea spune aşa.
Mi se face pielea de găină când o aud vorbind încet.
— Vrei să discutăm despre asta?
Tresare şi se încruntă.
— Doamne, nu! Nu mă lua în seamă.
Face o pauză.
— Cum e Astley?
ti spun că, din câte ştiu, e bine, apoi:
— Nu e vorba despre Knox, nu?

Deschide uşa şi priveşte înapoi spre mine

— N-a fost mare lucru. Nici măcar nu mă mai gândesc la ei. Noapte bună.

Apoi Închide uşa.

S-a „întâlnit" cu un Rechin. Se pare că e nevoie să încep un dosar şi pentru Camilla.

Mai târziu, după ce am făcut duş, pun pe mine o bluză şi pantaloni scurţi şi mă târăsc în pat. Florile, cu parfumul lor puternic şi dulce, sunt pe birou.

Privirea îmi cade pe şorţul de pe jos, aşa că mormăi, mă ridic şi îl agăţ de spatele uşii.

Apoi îmi aduc aminte de bacşişul care mi-a fost lăsat, aşa că scot plicul din buzunar. Nu-i un bacşiş.

AVA,

Surpriză! M-am întors în Nashville şi vreau foarte mu/t să te vőd. Unul dintre băieţii de sub pod mi-a spus că lucrezi la restaurantul ăsta. Vino $0 ne întâlnim mâine, după şcoală. Te rog. O să trec în fiecare după-amiază până o sa te văd.

Mama

MÂINILE ÎMI TREMURA şi mă las să cad pe spate pe pat, amorţită. *Ce dracu't*

Două mesaje în aceeaşi zi, ambele nedorite. Rahat. Rup biletul în bucăţele, aruncându-le apoi în coşul de gunoi. Ce naiba vrea? A venit după Tyler? În niciun caz. *Ea ne-a părăsit.*

Să dea dracu' dacă mă-ntâlnesc cu ea. îi scriu repede un mesaj lui Lou, în care îi spun ce se întâmplă, iar el îmi răspunde şi-mi zice să-mi iau câteva zile libere şi să stau în banca mea.

Telefonul scoate un sunet când primesc un mesaj şi îl ridic. **Nu pot să respir, fată frumoasă.**

Dl-mi un minut. Să te prind din urmă. Aşteaptă-mă.

Este admiratorul secret/Knox, iar cuvintele lui mă fac să scâncesc. Strâng telefonul, dornică să răspund, dar în cele din urmă îl las la o parte.Capitolul 21

AV

A— Rezidenţi ai căminului Arlington! E timpul pentru fotbal la Camden Prep! Meciul din seara asta e împotriva celui mai mare rival al nostru. Academia Morganville! Haideţi să vedeţi meciul! Hai, Dragonii! anunţă domnişoara Henderson în difuzoare, vineri după-amiază. O aud cum trage adânc aer în piept.

— Mergeţi pe stadion şi ţipaţi până vă cad ţâţele!

Izbucnesc în râs.

Piper îşi duce o mână la gură.

— Pe bune, a spus asta?

— La naiba, cum ar zice Tyler. Chiar a spus-o, comentează Wyatt de la birou, unde se uită la dragonul desenat de Tyler, pe care i l-am adus azi de la orfelinat, când m-am văzut cu el pe fugă.

— Fotbalul e rege aici, spun eu.

Mă bucur că te-ai hotărât să mergi la meci, fato. Eşti dată dracu' şi o să le dovedeşti ticăloşilor că nu pot să te pună la pământ! strigă Piper cu ochii la mine cât eu cotrobăi prin şifonier

Arată drăguţ, cu părul ci blond-căpşună prins în codiţe de şcolăriţă şi îmbrăcată cu o bluză de trening cu un dragon Camden imens în faţă. Are până şi un abţibild roşu aprins cu litera C lipit pe obraz, care contrastează cu ochelarii ei roz.

— Mhm.

Pe de-o parte, urăsc ideea de a merge, întrebându-mă cum o să mă simt, pe de alta, însă vreau să-l urmăresc pe Knox jucând, să-i văd chipul.

Azi a venit târziu şi m-a aşteptat lângă dulap, după prânz. Arăta chinuit şi, cu ultimul lui mesaj în minte, m-am înmuiat.

La ultima oră, jucătorii şi majoretele au organizat o adunare în sala de sport şi i-am urmărit râzând şi glumind cu Chance şi cu unii dintre ceilalţi fotbalişti. Eram în tribună când privirile ni s-au întâlnit şi mi-a trimis un sărut. După şcoală, când m-a condus la maşină, a adus vorba despre meci şi i-am spus că o să mă gândesc. Apoi m-a sărutat şi toate gândurile rezonabile mi-au zburat din cap...

Piper vine lângă mine la şifonier, iar eu scot o pereche de blugi mulaţi şi un top scurt cu Camden Prep. Cu cealaltă mână ţin o rochie de vară din denim.

— Care dintre ele? întreb, agitând cele două umeraşe spre ea. Sandale cu şiret şi rochia sau tenişi cu blugi?

Piper strâmbă din nas.

— Hmmm...

— Imbracă-te ca de obicei, zice Wyatt. Eşti drăguţă în orice.

Rânjesc.

— în primul rând, te iubesc. Şt în al doilea, ai dreptate. Nu vreau să exagerez. Nu-i decât un meci. Blugii şi tricoul câştigă.

Mai târziu, simt entuziasmul din atmosferă când ne îndreptăm spre stadion. Observ un bărbat înalt, cunoscut, care stă în capătul tribunelor şi se uită la mulţime. Suntem la câţiva metri distanţă unul de altul când privirile ni se întâlnesc. Poartă pantaloni de stofa şi cămaşă, arătând ca şi cum ar fi venit direct de la muncă. Pe cap are o şapcă roşie cu Camden, care-i acoperă părul de culoarea mahonului, iar
şuviţele mătăsoase, castaniu-închis, depăşesc lungimea standard pentru un om de afaceri. Se uită la mine cu expresie ce pare neliniştită.
îi dau un ghiont lui Piper.
— Hei, nu-i tatăl lui Knox şi al lui Dane?
Am văzut poze cu el în albumul şcolii, pentru că e membru în consiliu.
Ea îmi urmăreşte privirea.
— A, da, el e. Arată bine pentru un babalâc, nu?
— Mmm.
— Capul sus... Regina şcolii şi scârbele sosesc în trei... doi... unu, mormăie Wyatt, iar eu ridic privirea şi văd un grup de majorete care se îndreaptă spre noi îmbrăcate în costume, cu machiaj asortat şi părul prins în coadă, cu pompoane în mâini.
— Biblioteca-i în cealaltă direcţie, sărăntoaco, spune tăios lolena când mă vede. Nimeni nu te vrea aici.
Minunat. începem.
Mă opresc în faţa ei şi-mi ridic mâna deasupra capului ei.
— Credeam că trebuie să ñi cel puţin atât de înaltă ca să călăreşti unul dintre fotbalişti, Jolena. Dar nu-ţi face griji, n-o să te torn.
Tresare, apoi îmi dă mâna la o parte şi pleacă.
Wyatt râde.
— Pun pariu că o să folosească replica asta cu altă fată, săptămâna viitoare.
— Nu, e prea scundă, îi zic. La naiba, nu-mi vine să cred că am vrut să ñu una dintre ele.

Piper mă bate uşor pe spate.
— Stai cu noi, fato.
Ajungem în dreptul tatălui lui Knox şi asemănarea dintre ei e evidentă. Acelaşi maxilar cizelat, acelaşi nas frumos şi umeri laţi.
Nu cred că mă recunoaşte, dar face un pas în faţa mea, zâmbind uşor şi întinzându-mi mâna.
— Ava Harris, aşa-i? Eu sunt tatăl lui Dane şi al lui Knox.
Dau din cap şi îi apuc mâna, înghiţind cu emoţie.
IfttMaitoHWNIs 299
— Domnule Grayson. îmi pare bine să vă cunosc. Ei sunt prietenii mei, Piper şi Wyatt.
Le strânge şi lor mâinile.
— Spune-mi Vance, te rog.
Se uită la mine.
— Trebuie să-ţi fie greu să vii la un meci. Mă bucur că ai făcut-o. Vrei să stai cu mine?
îmi îndrept privirea spre Piper şi Wyatt, dar amândoi s-au îndepărtat, vorbind cu alţi elevi, printre care Jagger şi Camilla. La naiba, am rămas singură cu un părinte!
— Mă gândeam să stau cu prietenii mei, spun apatic.
— Aş vrea să te cunosc puţin, dacă nu te superi.
îşi trece greutatea de pe un picior pe altul, agitat, şi e evident neliniştit...
Oftez.
— Sigur că da. Mă duc să-i anunţ pe prietenii mei.
Mă duc la Piper şi-i spun că o să vin la ei mai târziu, apoi mă întorc la domnul Grayson. Dă din cap.
— Să găsim nişte locuri atunci... stadionul se umple repede. Şi meciurile cu Morganville atrag mulţi spectatori.
Ne facem drum spre partea de sus şi vorbim despre lucruri banale în timp ce jucătorii ies pe teren. Vremea e *canculară,* iar aşteptările de la echipa din acest an sunt *ridicate.* El arată spre un bărbat care poartă o şapcă cu

Auburn, la câteva rânduri distanţă, şi îmi spune că este un recrutor de talente venit să vizioneze meciul.

— E anul în care Knox o să câştige un campionat, spune cu un zâmbet mândru.

Asimilez totul, dând din cap şi zâmbind atunci când se cade. Stă nemişcat şi destul de încordat, la fel ca Knox şi, Dumnezeule, de ce vrea să vorbească cu mine?

Primul sfert începe şi se derulează încet, nicio echipă nu reuşeşte să înscrie. Mă bucur să-l văd pe Dane jucând, dar Knox e cel care-mi atrage atenţia, felul încrezător în care merge pe teren, cum se descurcă cu mingea — până când aruncă pentru o interceptare, o pasă pe care Chance o ratează.

Tatăl lui scoate un geamăt, iar Morganville preia mingea şi înscrie

Echipa Dragonilor cere un time-out.

Tatăl lui îi urmăreşte alergând şi adunându-se în jurul antrenorului.

— Knox are o părere foarte bună despre tine, spune el încet.

Bine. Hai s-o facem şi pe asta.

Urmează o pauză lungă, timp în care formaţia şcolii interpretează o melodie aproape de noi.

— Şi vreau să ştii că-mi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat. Knox mi-a zis că ţi-a povestit despre soţia mea.

Ah.

Se opreşte, ca şi cum ar urma să spun ceva, dar n-o face. Oftează prelung.

— Dane se confruntă acum cu nişte chestii psihologice şi sunt sigur că ştii deja că se droghează.

-Da.

Zâmbeşte, crispat.

— Ar fi trebuit să-l vezi cum îl imita pe Knox când era mic, încercând să ţină pasul cu el, să se dea la fel de tare în leagăn, să se caţere în copac. Şi când se întâmpla

să cadă, Knox era cel care îl ridica. Băieţii mei sunt ca noaptea şi ziua.
Privirea lui zăboveşte asupra lui Dane.
— N-am fost cel mai bun tată, mai ales în ultima vreme, şi a fost nevoie de o grămadă de rahaturi ca să mă readucă pe drumul cel bun, dar vreau să fac ceea ce-i bine pentru ei. Vreau ca ei să aibă totul.
Oftează.
— Asta fiice un părinte bun, nu?
— Eu n-am de unde să ştiu.
îmi aruncă o privire.
NaIjMaMaHUilh 301
— Să nu vă fie milă de mine, spun încet O să fiu grozavă într-o bună zi.
Ceva îi luminează chipul.
— A, deci asta-i.
Râde uşor, dar nu pare vesel.
— Ai un foc interior, Ava. El mi-a povestit cum ai crescut, despre mama ta, fratele tău.
Mă priveşte atent cu ochii lui gri, atât de asemănători cu ai lui Knox.
— Trebuie să fii un phoenix ca să te înalţi din cenuşă. Am senzaţia că el crede că eşti unul.
Nu pare neapărat nemulţumit de asta, dar vocea lui e resemnată.
— înţeleg. Există vreun motiv pentru care aţi vrut să vorbiţi cu mine?
Treci la subiect, amice.
Face o grimasă.
— Nu te feri de mine, te rog.
-Hm.
înţeleg de ce lui Knox îi place să dea răspunsuri evazive.
— Dă-mi voie să te întreb ceva. Te-ai gândit vreodată cum ar fi $-0 iei de la capăt, fără ca evenimentele de anul trecut să-ţi atârne pe umeri, să cunoşti oameni noi, să mergi mai departe?

Mă holbez la el şi îl privesc direct în ochi.
— Dar am luat-o de la capăt. M-am întors aici. S-a închis cercul.
Dă din cap afirmativ.
— Am auzit ce ţi-a spus majoreta aceea. E ceva ce se întâmplă des?
Strâng din buze, iar privirea mi se opreşte asupra Jolenei, care
e pe teren.
-Da.
Dă din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la acest răspuns.
— Spun asta cu tot respectul, dar Knox nu este pregătit pentru tine. Mai are încă un sezon fotbalistic de parcurs, şi mai e şi Dane.
Hopa! Iată, deci, motivul.
Mă încrunt la el, cu o replică pregătită pe buze.
— Dă-mi voie să termin, te rog, continuă el cu o expresie îndurerată, dar hotărâtă. Eşti tânără. EI e tânăr. Aveţi toată viaţa înainte. Facultate, cariere. Eu mi-am cunoscut soţia, pe Vivie, abia când aveam douăzeci şi trei de ani şi am ştiut imediat că ea era totul. Te-ai gândit vreodată cât de bine ar putea fi dacă l-ai întâlni pe Knox într-un moment de normalitate, când el nu e copleşit, iar tu ai o idee clară despre ce vrei să faci în viaţă?
— Aţi înţeles greşit, domnule Grayson. Eu *ştiu* ce vreau, îi răspund. O să merg la facultatea de medicină. O să am grijă de fratele *meu.*
— Am auzit.
Oftează, ezitând înainte de a vorbi din nou.
— Din păcate, Dane nu trebuie să fie în preajma ta acum… ceea ce nu-i vina ta. E a *lui.*
Îşi scoate şapca şi îşi trece o mână prin păr.
— O să… o să înţelegi mai târziu.
Ce o să înţeleg mai târziu?
Dar acum nu mă concentrez pe asta.
— Îi amintesc lui Dane de mama lui.

E evident de fiecare dată când se uită la mine.
— Da, asta e, iar Knox e sfâşiat între tine şi fratele lui.
Face o pauză, parcă lăsând cuvintele să se aşeze în mintea mea.
Mă încrunt, încercând să înţeleg ceea ce nu rosteşte.
Pieptul mi se ridică din cauza neliniştii.
— E o discuţie în care încercaţi să mă convingeţi să mă despart de Knox?
Nu că aş fi sigură că formăm un cuplu...
Fantoma unui zâmbet i se iveşte pe faţă.
— Nu cred că te-aş putea convinge de ceva. Se pare că eşti stăpână pe tine. Nu vreau decât ca băieţii mei să fie fericiţi, iar Knox nu-i fericit.
ir» Madtfen-MrHs joj
Inimamea îşi întețește ritmul, cuvintelelui împungându-mă, am i n- lindu-mi de Knox din ultimele două zile — tăcut, nesigur, epuizat.
— Doar... gândește-te la un început nou, o viaţă nouă undeva unde nu-i nimeni care să-ţi scrie pe dulap sau care să te lovească în cap. Ţi-ar plăcea asta?
Zâmbesc, dar fără urmă de voie bună.
— Ce-aveţi în minte? E evident că v-aţi gândit ceva timp la asta.
închide ochii.
— Te rog, nu fi supărată. Spun toate astea doar pentru că îl iubesc. E un lucru atât de groaznic?
Simt deodată un val de emoţie în gât şi clipesc rapid. Nu, nu-i groaznic deloc. E sfâşietor de frumos.
Eu... n-am avut niciodată un părinte care să aibă grijă de mine.
— Ştiu că eşti foarte deşteaptă, continuă el. Domnul Trask vorbeşte foarte frumos despre capacităţile tale academice.
-Da.
Trage aer în piept.

— Aş vrea să-ţi propun sa laşi Camden în urmă şi să-ţi găseşti o şcoală nouă.
— Să fug de toţi nemernicii ăştia elitişti? Pff...
Râde uşor.
— Un foc atât de puternic...
Rămân tăcută, nemişcată.
— Am relaţii la NYU, alma mater a mea, spune el după câteva momente. Te pot înscrie cu uşurinţă, având în vedere notele tale. De asemenea, aş fi dispus să te ajut financiar.
— New York mi se pare foarte friguros.
Mă uit fix înainte. Mâinile încep să-mi tremure şi mi le bag sub mine. Cine naiba se crede? Să mă plătească să plec de aici...
— Ştiu şi despre fratele tău. îmi imaginez că o să vrei să-l iei cu tine. Te pot ajuta, aâtfel încât să ajungă la o şcoală de lângă universitate. ..
Respiraţia mi se înteţeşte.
— Nu vreau banii sau bursa dumneavoastră.
Are un zâmbet stins.
— Nu mă surprinde. Crezi că-l iubeşti pe Knox?
Dacă-l iubesc? E ca şi cum ai întreba dacă cerul e albastru sau dacă e întuneric noaptea. Doamne, mă simt atât de apropiată de el, clătinându-mă pe marginea lumii lui, dorindu-mi ca totul să aibă loc împreună cu el.
— Nu eşti cu el de mult timp, Ava, iar distanţa ar putea să-ţi dea un răspuns dacă nu eşti sigură. Sunteţi complet opusul unul altuia. Veniţi din lumi diferite.
— Hades şi Persefona au fost fericiţi.
Vocea mea e gâtuită pentru că... pentru că *are* dreptate, iar singurul argument în apărarea mea vine din mitologia greacă. Patetic. Suntem „împreună" abia din noaptea farselor şi, cu toate că am avut nişte momente anul trecut, nu am acţionat niciodată din cauza lui Chance, apoi a fost petrecerea şi *eu... la naiba,* de ce mă îndoiesc de toate acum?

Pe faţă îi apare încă un zâmbet şters.
— Lasă-l să respire. Dă-ţi şi ţie voie să respiri. întoarce-te când va fi momentul potrivit.
Scutur din cap. Sună al naibii de rezonabil... la fel ca Knox, aseară.
— Vreau tot ce-i mai bun pentru ce-a mai rămas din familia mea.
Vocea lui ascunde ceva şi oricât de mult aş vrea să-mi displacă,
îi observ disperarea de pe chip, la fel şi dragostea faţă de copiii lui...
În cele din urmă, mă ridic în picioare.
— Cred că o să termin de urmărit meciul împreună cu prietenii mei, domnule Grayson.
Are ochii umezi.
— tmi pare rău dacă ţi-am spus lucruri care te-au afectat.
— Nu vreţi decât... să aveţi grijă de fiii dumneavoastră, spun cu invidie.
Se uită înapoi la teren şi îmi dau seama că am ratat cea mai mare parte din al doilea sfert.
shoMamms 305
Fac un pas spre tribună, dar mă strigă pe nume, vine după mine şi imi pune în mână o carte de vizită.
— Aici e numărul meu de telefon. Dacă te răzgândeşti sau vrei doar să vorbeşti, sună-mă.
Tresar când îmi trece prin minte un gând. Oare Knox a fost de acord cu ideea asta, ca eu să plec de la Camden? îmi întorc privirea pe teren şi îl văd pe bancă, privindu-ne.
Îmi continui drumul, îndes cartea de vizită în buzunar şi mă indrept spre Piper şi Wyatt, dar apoi fac un ocol şi mă duc în partea de jos a tribunelor, la poarta de unde pot să văd jucătorii.

Te-ai Întrebat vreodată cum ar fi s-o iei de la capăt, fără ca evenimentele de anul trecut să-ţi atârne pe umeri, să cunoşti oameni noi, să mergi mai departe?

Nu, Knox n-ar vrea asta. Nu-i aşa?

Mai târziu, stau lângă gard cu Camilla, cu ochii pe teren, iar minutele se scurg. Suntem cu trei puncte în urmă, iar galeria echipei gazdă face gălăgie.

Knox intră pe teren, cu tricoul plin de pete verzi şi maro după ce a fost placat în timpul unor atacuri în forţă. Şchioapătă uşor, dar zâmbesc când observ cât de concentrat este.

— Dă-i drumul! se aude de pe teren, iar el prinde mingea, aleargă strecurându-se pe partea stângă, direct în zona de scor şi aduce echipa în avantaj.

Toată galeria noastră sare, iar formaţia intonează încontinuu cântecul nostru.

Cealaltă echipă ia mingea, dar apărarea noastră opreşte atacul din trei mişcări rapide. Toată lumea e cu ochii pe ceasul care ajunge la iero.

Elevi, majorete şi băieţi din formaţie aleargă pe teren.

Nimic nu se compară cu înfrângerea celui mai mare rival.

Eu rămân pe loc, ştiind că tîU m-aş simţi în apele mele acolo, dar ochii mei îl caută pe Knox în mulţime. Iese dintre ceilalţi cu casca în mână şi priveşte în sus spre tribune până când este înghiţit de oameni care-l îmbrăţişează şi-l felicită. Reuşeşte să scape de ei şi păşeşte în laterală, scrutând stadionul. Se uită după mine, cred.
îi fac cu mâna şi îl strig pe nume, apoi mă vede. Se îndreaptă spre mine, ignorând presa, majoretele şi colegii.
Mă duc la marginea terenului, iar el se apropie. Şi-a dat casca jos şi îşi trece mâna prin părul ud de transpiraţie.

Vopseaua neagră de sub ochi în combinaţie cu cicatricea îi dau un aspect intimidant şi al naibii de sexy.
— Frumos joc, Distant şi Malefic.
Am un ton relaxat.
întinde o mână peste gard şi îşi împleteşte degetele cu ale mele.
— Nu credeam că o să vii. Mă bucur că ai facut-o.
îşi întinde cealaltă mână şi îmi cuprinde ceafa, apoi mă trage spre el. Are gust sărat şi îi simt căldura radiind din piele în timp ce corpul încearcă să-l răcorească după efortul depus pe teren. Buzele ni se desprind şi îmi sprijin fruntea de a lui.
— Ai făcut treabă bună.
Zâmbeşte.
— Te-am văzut cu tata. Ce-a zis?
— Nu prea multe. L-am lăsat să mă vadă mai de-aproape.
— Ţi-a plăcut de el?
Percep incertitudine în vocea lui şi simt un val de uşurare. Knox n-are de unde să cunoască lucrurile pe care mi le-a spus tatăl lui, pentru că nici măcar nu ştia că voi fi aici în seara asta.
— E tatăl tău şi seamănă mult cu tine... tu ce crezi?
Nu mi-a displăcut, cu toate că nu m-a încântat mesajul lui Exceptând ceea ce mi-a zis, mi s-a părut un tip de treabă.
Tocmai e pe cale să spună ceva când intervine o altă voce.
— La mine acasă, în hambar. Petrecere de la care n-o să lipsească berea. La zece. Ne vedem acolo, strigă Liam în timp ce aleargă spre Knox.
mtkMams 307
Expresia îi devine rece când mă vede şi ii amncă lui Knox o privire dură, întrebătoare.
— Vii, QB1? Avem multe de sărbătorit. Unele dintre majoretele de la Morganville o să treacă pe-acolo.

Knox se uită spre Liam şi, deşi nu-i pot vedea expresia, simt valuri de încordare emanând dinspre el. însă rostește cuvintele pe un ton cât se poate de calm.

— Mhm. Dane şi Chance vin cu mine. Ne vedem acolo.

Liam îi zâmbeşte larg.

— Asta voiam s-aud. Ne vedem acolo.

— Te duci la petrecere? îl întreb când Liam pleacă, nevenin- du-mi să cred.

E adevărat că nu ne-am făcut planuri pentru azi, dar se duce la petrecerea asta?

Serios?

Se freacă pe faţă, întinzându-şi vopseaua.

— Nu te speria. Luni o să-ţi explic tot.

Mă simt confuză.

— Ce-o să se întâmple atunci...

— Lasă-mi noaptea asta, Tulip. Nu mă duc pentru că vreau, ci pentru că trebuie, ca lucrurile să pară normale. O să-ţi scriu, da?

Să pară normale?

Se referă la fotbal, ca să menţină pacea între jucători în ceea ce mă privește?

Knox trăiește şi respiră fotbal, iar eu nu pot schimba asta. N-ar trebui să vreau, dar...

— Grozav meci, Knox! strigă Wyatt şi Piper, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Le mulţumeşte pentru laude, apoi mă privește prelung, cu duioşie, înainte ca expresia să i se încordeze.

— Pe mai târziu, Tulip?

Apoi pleacă alergând spre vestiar.

Merg cu Wyatt pe drumul spre cămin şi simt că nu mai am aer pe drum. Piper a plecat deja cu părinţii ei.

— Se duce la petrecere? Întreabă el cu furie în voce, după ce îi povestesc ce se întâmplă.

— Aşa a zis.

Se încruntă.

— Nemernicul. Te simţi bine?

— Nu prea.
Am mintea învolburată. Analizez comentariile lui Knox şi mă gândesc la ce mi-a zis domnul Grayson.
Sunt tânără. El e tânăr.
Furia mă cuprinde, imaginându-mi-l pe Knox la petrecere, cu alte fete...
Hm.
încetează.
Am încredere în el, nu?
Mi-a plătit cazarea. L-a lovit pe Liam, luându-mi apărarea. Vrea să mă protejeze.
Şi ce-l costă să procedeze altfel decât cei din echipa lui?
îmi reprim îndoielile când ajungem la cămin.
O femeie strigă din cealaltă parte a parcării. Vine în fugă spre noi.
— Ava! O, Doamne. Stai puţin!
— Mamă?
Scot un geamăt, încă cu gândul la Knox. Las gândul ăsta
Ia o parte şi mă frec la ochi. Şase ani nenorociţi şi iat-o, în blugi uzaţi şi cu tricoul pătat. Are părul lung şi unsuros, cu şuviţele şatene pleoştite.
Wyatt bombăne şi-mi dau seama că îl strâng de mână.
— Ava? şopteşte el. Să chem paza?
îmi simt gura uscată.
— Nu, nu încă.
A ajuns lângă noi şi se opreşte, uitându-se lung la mine. Zâmbeşte larg, dar tot ce văd sunt vânătăile de pe braţele ei.

— Ava dragă, tu eşti, spune cu răsuflarea întretăiată, cu palmele lipite în dreptul gurii, ca pentru rugăciune.
înghit în sec.
— Ce faci aici?

Se uită la Wyatt şi observ momentul în care realizează că e un tip cu bani — îi observă încălţările de calitate, blugii de firmă, tatuajele frumoase.

— Bună.

Se uită înapoi la mine.

— Ai prieteni drăguţi, Ava. Mă bucur aşa mult!

Nu-mi vine să cred ce se-ntâmplă.

îmi ridic privirea spre Wyatt.

— Poţi să ne laşi o clipă?

— Nu. Nu mi-ai dat drumul la mână şi asta înseamnă ceva.

— Wyatt, te rog.

Mi se pune un nod în gât şi îl implor din privire. *Te rog.* Nu vreau s-o vadă, să cunoască detalii despre lumea din care vin. I-am spus lui Knox, dar a fost altceva. Atunci ea nu era de faţă!

El oftează, încruntat.

— Bine. O să fiu înăuntru.

îşi îndreaptă degetele spre ochii lui, apoi spre ai mei.

— Sunt cu ochii pe tine.

— Ce faci aici? o întreb pe mama după ce el s-a îndepărtat îndeajuns.

— Voiam să te văd, evident.

Strâng din pumni, încercând să mă abţin.

— Ei bine, iată-mă. Mă mir că m-ai recunoscut.

— Ai părul diferit şi eşti mai înaltă, dar faţuca aia drăguţă nu poate fi confundată.

Vine mai aproape să mă îmbrăţişeze şi o iau şi eu în braţe automat. îmi cuprinde faţa ¡fr palme.

Chiar eşti superbă, fetiţa La fel ca mama ta când era de vârsta ta.Mă trag din strânsoarea ei.

— De ce-ai apărut aici dintr-odată?

îşi linge buzele şi se uită spre parcare. Îi urmăresc privirea şi văd o Toyota rablagită şi un bărbat pe scaunul şoferului.

— Âla-i Cooper? mă răstesc eu.

Face un gest cu mâna.

— Ha, nu. A plecat acu' ceva vreme. E Keith. E bărbatu-meu. Suntem împreună de câţiva ani. Nu ştiu unde-a ajuns Cooper, poate-i tot în California.

Arăt spre vânătăile de pe mâna ei.

— E unul bun, nu-i aşa?

Se încruntă.

— Nu-i nevoie să mă judeci. Ce face Tyler?

Ochii par să i se lumineze.

Un val de teroare pură mă cuprinde.

— E bine.

— Cât de rău e? îl doare?

Se referă la diagnosticul SAF. Când s-a născut, situaţia era incertă în privinţa şanselor lui de supravieţuire odată cu înaintarea în vârstă, iar mama a ratat toate analizele pe care a fost nevoie să le facem, toate consultaţiile medicale.

Dar aleg să mint. La naiba, o fac pentru că, dacă ea a venit aici din cauza lui, dacă vrea să-l folosească într-un fel sau altul, nu pot...

— Are nevoie de îngrijire medicală constantă. E aproape orb.

Te rog să mă terţi, Tyler. Eşti uimitor.

— Aş vrea să-l văd, spune şi îşi freacă braţele. Tot la Surorile de Caritate e? Au grijă de el aşa cum trebuie?

Trag aer în piept. N-o să-i răspund la întrebarea asta.

— Practic, nu mai e al tău. Când abandonezi un nou-născut, statul Tennessee consideră că *renunţi* la drepturile tale.

Se numeşte Legea Adăpostului Sigur şi, chiar dacă nu cunosc toate detaliile, ştiu că i-a permis să-l părăsească fără să încalce legileJfsa Moddeit-AirWs 311 privind abandonul copiilor. A plecat şi asta a fost tot. Am fost lăsaţi pe mâinile măicuţelor.

Privirea îi devine absentă şi oftează.

— Am făcut tot ce-am putut pentru el. Călugăriţele sunt bune.

Se joacă cu tivul tricoului pătat.

— Am trecut cu maşina pe acolo> ştii, şi am văzut un puşti ieşind din dubiţa aia pe care o conduc ele. Avea nişte ochelari groşi şi...

îşi muşcă buza.

— Semăna cu Cooper. El era?

— Sunt douăzeci de copii acolo. De unde să ştiu eu? Şi nu seamănă deloc cu Cooper.

Ridică din umeri şi nu mai insistă.

— N-ai mai venit la restaurant. De ce?

— De unde-ai ştiut la ce şcoală sunt?

— Ţi-am urmărit contul de Instagram anul trecut. Dar l-ai şters. Ce mai faci, iubito? Ce loc şic, ce de clădiri drăguţe! Şi uită-te la tine cu tipul ăla frumos. E iubitul tău? Pare bogat.

— E un puşti. N-are bani, mamă.

— Dar pun pariu că familia lui are bani. Bravo ţie. De-asta ai nevoie, de un tip bogat.

— Mamă, încetează!

Tipul din maşină deschide uşa, iese afară, se sprijină de ea şi îşi aprinde o ţigară. E slab, la fel ca mama, cu haine largi şi tatuaje pe gât şi pe faţă, dar nu dintre cele drăguţe, ca ale lui Wyatt. Se uită la noi prelung şi îl simt măsurându-mă cu privirea în timp ce suflă fumul în aer. Mă concentrez înapoi la ea.

— Ce vrei?

Râde şi face ochii mari, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Haide, să fim drăguţe. Mi-a fost dor de tine şi m-a omorât faptul că a trebuit să te părăsesc, dar dacă n-o făceam, Cooper ar fi găsit o cale de a ajunge la tineri era posibil să nu te lovească doar pe tine. Şi pe Tyler... bietul copil lipsit de apărare. Mi-e dor să am copii.
Face o pauză.
— Am văzut copilul ăla> el era. Nu mi s-a părut că arată groaznic. Minţi, Ava.
— Ce vrei? ţip, la capătul răbdărilor, cu nervii întinşi la maximum.
Se încordează, părând irascibilă.
— Nu te bucuri să mă vezi?
Expir cu putere, aducându-mi aminte de trecut.
— Mă bucur că eşti bine. N-am mai auzit nimic de tine de când ai plecat. Am crezut... Am crezut că s-ar putea să fii moartă.
Râde.
— Nu sunt.
Oftez.
— Mamă, ce vrei?
Buzele ei se curbează în jos.
— Bani.
Motivul biletului şi al vizitei ei devine foarte clar şi înghit durerea pe care mi-o provoacă, chiar dacă mă aşteptam la asta.
— înţeleg.
— Dar dacă nu pot să fac rost, poate că o să-l sun pe unul dintre avocaţii ăia de familie, să văd de ce-ar fi nevoie ca să-l iau pe Tyler înapoi... asta dacă nu cumva poţi să m-ajuţi. Ce zici? Pun pariu că ai nişte bani puşi deoparte de ta servit la mese sau poate are iubitul tău nişte bani? Doar câţiva m-ar ajuta mult, fetiţă.
Simt că mă ard ochii. Probabil că încă se drogheză. Nu simt miros de alcool, dar asta nu înseamnă că nu-i drogată, iar aici e întuneric... of.

Nu cred că o să sune pe cineva. Nu-l vrea pe Tyler; nu vrea dec.it banii şi o să mă hăituiască, stând pe lângă restaurant şi pe lângă şcoală şi, Doamne, e mama mea, e *mama* mea şi n-am mai văzut-o la faţă de atâta vreme... A fost o mamă groaznică, atât de rea, dar este *totuşi* persoana care m-a adus pe lumea asta şi pot să simt acea mică şi fragilă legătură

chiar în clipa asta> răsucindu-se în inima mea. Mă simt din nou ca un copil> când mă întrebam dacă ea e bine, dacă o să mă îmbrăţişeze, dacă o să fie acasă când mă întorc de la şcoală.

Umerii îmi cad.

— O să-ţi dau tot ce am.

Zâmbeşte larg.

— Dar nu vreau să te mai văd niciodată.

Oftează prelung.

— Ah, Ava, eşti rea. Cred că eşti sinceră.

Da.

Face semn cu degetul mare în sus spre bărbatul din parcare, iar eu simt că mă fac tot mai mică.

— Trebuie doar să ajungem la Memphis, ştii, şi am rămas fără bani acu' ceva vreme. O să ne ofere un început bun. Toţi avem nevoie de noi începuturi, nu? Mersi, fetiţă.

— Mhm.

Scârbită, îi spun să stea locului, apoi dau fuga în cămin şi urc la mine în cameră. Ridic salteaua şi număr trei mii de dolari. Banii nu prea contează acum. Pot oricând să lucrez mai mult.

— Nu te duci înapoi fără mine, spune Wyatt hotărât când revin în hol.

— Bine.

Oftez.

Cu Wyatt lângă mine — *mulţumesc, Doamne, că mi-ai trimis un prieten ca el* — ies afară şi îi pun banii în mâini.

— Data viitoare chem poliţia, spun şi arunc o privire spre bărbatul care continuă să se uite la noi. Arată ca şi cum ar ar exista câteva mandate de arestare emise pe numele lui. N-aş vrea ca el sau tu să ajungeţi la închisoare pentru hărţuire.

Rânjeşte.

— Eşti fix ca mine, dură şi gata de luptă.

Râde grosolan.

— Nu te învinovăţesc deloc.Ce mama dracului s-a intâmplat? zice Wyatt câteva minute mai târziu, când ne uităm după stopurile lor care se îndepărtează.
Suspin, simţindu-mă pierdută, şi-mi vine să alerg după maşina ei, chiar dacă e şi tipul ăla înspăimântător înăuntru, şi s-o implor să rămână şi să fie o mamă, să fie precum tatăl lui Knox; dar nu, nu — acele gânduri sunt prosteşti, iar ea şi-a ales calea cu mult timp în urmă. înghit trecutul.
— Am fost şantajată de mama.
— Omule... Ai parte de nişte rahaturi tare ciudate.
— Oh, Wyatt. Habar n-ai.
îşi lasă capul într-o parte, părând că se gândeşte la ceva.
— Ştii că ai bombănit tot timpul pe drumul de întoarcere de la stadion?
— Ce-am zis?
Ne apropiem de uşi.
— „Sunt prea tânără. El e prea tânăr". Cred că te refereai la tine şi la Knox, desigur.
îşi dă ochii peste cap.
— Dar vreau să ştii... expresia de pe faţa ta când a plecat mama ta... Nu eşti tânără, Ava. Eşti bătrână de tot. Ş Knox? La fel şi el.
Nu ştiu ce să spun despre asta.
îşi trece un braţ în jurul meu şi ne întoarcem în hol.
— Deci, e vineri seară şi suntem doar noi doi. Ce vrei să facem?
Scutur din cap.
— Mă simt... pierdută.
Oftează şi mă ţine mai strâns.
— Hai să urcăm la mine în maşină şi să conducem pur şi simplu. Ce zici? Coborâm geamurile, lăsăm să intre aerul nopţii şi dăm tare nişte muzică rap. Poţi să-mi spui ce tip sexy sunt şi că Jagger o să se îndrăgostească de mine.

Nu-mi pot reține un zâmbet și mă întind să-l sărut pe obraz.

— La fel. Insist să cerem cadouri de la Pottery Barn. Cearceafuri, prosoape şi lumânări. Te superi dacă se căsătoreşte şi Jagger cu mine? în trei?

Râd.

Da, pentru că nu mi-ai mai da deloc atenţie. Hai, să ne plimbăm cu maşina.Capitolul 22

AV

AMă trezesc cu un ţipăt şi tremur, luptându-mă să scap dintr-un coşmar despre copaci fantomatici şi coioţi care-mi dau târcoale când zac în pădure. Iau o gură de aer şi încerc să mă orientez în camera intunecată şi să-mi controlez respiraţia precipitată. Atacul de săptămâna trecută începe să mă afecteze.

Acolo-i locul tău, căţea, la picioarele mele... să nu uiţi.

închid ochii, iar mâinile mi se încleştează în pătură.

E ceva aşa de familiar la... Dar a dispărut.

Lasă visul. Dormi puţin.

Arunc o privire la telefon şi văd că e şapte dimineaţa, adică mult prea devreme să mă trezesc, având în vedere că eu şi Wyatt nu ne-am întors mai devreme de miezul nopţii. Mă rostogolesc pe partea cealaltă şi lovesc perna cu pumnul, încercând să mă simt confortabil, inutil însă, pentru că, iată, deja a trecut o oră şi evenimentele din noaptea trecută încă mi se derulează în minte.

De ce mă îndepărtează Knox?

De ce s-a oferit tatăl lui să mă trimită la New York şi să aibă grijă de Tyler? Nu m-a întâlnit niciodată şi totuşi e dispus să arunce mii de dolari doar ca să plec de la Camden? N-are sens. Desigur, vrea ca Knox să se concentreze la fotbal şi la fratele lui, nu la mine, dar...

Fac o pauză.

De ce *urăşte* Dane să fie în preajma mea? Pot să înţeleg că în mare parte acest lucru se datorează celor întâmplate mamei lui, dar ceva nu-i în ordine şi o presimţire sumbră şi intensă mă învăluie încet şi-mi coboară pe şira spinării.

Mă dau jos din pat, fac un duş rapid şi îmi pun o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou cu Cranberries. După ce-mi fac patul şi rezolv nişte teme, încă mă simt neliniştită şi frustrată. La zece îl sun pe Wyatt şi stabilim să ne întâlnim la o cafenea din centru.

Ne-am aşezat la o masă de lângă fereastră, când un SUV Mercedes negru trece pe lângă local şi parchează vizavi. Sorb din cafea şi mă uit cum Knox, Dane şi tatăl lui ies din maşină şi intră în secţia de poliţie.

— Ce fac? şopteşte Wyatt, urmărindu-mi privirea. E o sâmbătă cu probleme pentru familia Grayson?

— Habar n-am, răspund încruntată.

Cei trei se opresc la intrare, unde aşteaptă alţi trei bărbaţi bine îmbrăcaţi. Unul dintre ei e cu siguranţă tatăl lui Chance, un bărbat mai în vârstă cu aspect elegant, cu părul nisipiu şi corp suplu. Chiar dacă nu l-am întâlnit niciodată, obişnuiam să urmăresc ce publica Chance pe reţelele de socializare când eram împreună, ba chiar l-am văzut la şcoală de câteva ori, când îşi aducea sau îşi lua fiul cu maşina. E avocat. *Avocat.*

Privirea îmi cade asupra unui poliţist care merge pe trotuar, îndreptându-se spre ei. îmi ţin respiraţia,

pentru că îl recunosc pe cel care m-a interogat toamna trecută.

— Ce se-ntâmplă? strigă Wyatt când sar ca arsă, aproape vărsând cafeaua.

Ia un şervețel şi şterge picăturile care au sărit pe masă.

UuMxtoi-Mifls 319

— Nu ştiu.

Gâfâi, iar inima imi bate tare.

— Dar, orice-ar fi, e... Ceva nu-i în regulă.

Mă opresc, imi iau geanta şi mă îndrept în goană către uşă.

Până când reuşesc să ies afară, ei au dispărut în clădire.

-Ava?

E vocea lui Wyatt, care vine după mine.

Ce... ce *dracu'se* întâmplă?

De ce se întâlnesc cu poliția, cu avocați după ei?

— ...Nu vrei să vii înapoi şi să-l aştepți acolo pe Knox? zice, şi atunci realizez că vorbeşte cu mine de ceva vreme.

— Mă duc înăuntru să-i caut, spun hotărâtă, respirând rapid, extrem de rapid.

El ezită o clipă, apoi dă din cap afirmativ.

— Acum ori niciodată.

Traversăm strada, intrăm în secție şi mergem până la recepție. Locul e în cea mai mare parte tăcut, doar câțiva ofițeri trec pe acolo. Le cercetez chipurile, dar nu-l zăresc pe cel care tocmai a intrat. Nici urmă de Knox, Dane şi domnul Grayson.

Doamna de Ia birou îmi zâmbeşte şi se uită la tatuajele lui Wyatt. E o femeie mai în vârstă, cu părul grizonant şi ochelari micuți.

— Pot să vă ajut?

Îmi umezesc buzele.

— Mă numesc Ava Harris.

Fac o pauză ca să-mi trag răsuflarea.

— Pot să-l văd pe unul dintre detectivii care au lucrat la cazul meu toamna trecută?

Dacă îşi aminteşte de mine nu lasă să se vadă asta şi bănuiesc că vede o mulţime de oameni aici. Se aşază la calculator şi îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Numele detectivultri?

Mă cuprinde panica. Doamne, nici nu-mi amintesc. N-am vrut sa mă gândesc la el şi la orele petrecute în secţie şi...

— Tocmai a intrat cu familia Grayson, îi spun. Încuviinţează din cap.

— Detectivul Bryant Thomas. E ocupat. Vreţi să-mi daţi numărul, ca să-i rog să vă sune?

Întinde mâna şi îmi dă un formular.

— Completaţi aici datele cazului şi o să vă contacteze el. Hârtia tremură în mâna mea. O s-o facă? *Chiar* o să mă sune?

N-a făcut-o nici înainte. Au scăpat de mine. Nici măcar nu mi-au spus că Knox a fost cel care m-a lăsat cu maşina acasă la Piper! M-au uitat imediat ce am ieşit pe uşă!

— Ava? întreabă Wyatt şi mă îndreaptă spre un scaun din zona de aşteptare. Vrei s-o completez eu pentru tine?

Nu, nu, nu, nici măcar nu-i vorba despre detectiv în momentul ăsta; este vorba despre Knox, care s-a întâlnit cu el, înconjurat de avocaţi.

Scotocesc prin geantă, îmi scot telefonul şi scriu un mesaj pentru Knox.

Ştiu unde eşti, Rechinule. Am văzut când ai intrat

Durează trei minute să îşi facă apariţia de pe un hol din dreapta. Am pumnii încleştaţi şi mă uit cum se apropie în fugă, îmbrăcat în blugi şi un tricou cu Camden. Ignor cât de... cât de frumos e.

Nu-l cunosc, chiar nu, şi nu e cine credeam că e, pentru că… ştiind ce s-a întâmplat, cum a putut să facă aşa ceva, cum a putut să *nu* îmi spună, cum a putut…

— Ava, începe el să zică, albindu-se la faţă. Ce…

— Opreşte-te. Nu. Ai nevoie de răgaz ca să respiri? Serios? Pieptul i se ridică şi priveşte în jur înainte de a se uita din nou
la mine.

— Pot să explic…

— Nu. Spune-mi în clipa asta care-i treaba cu tine, cu tatăl tău şi fratele tău, de ce vă întâlniţi la secţia de poliţie într-o zi de sâmbătă, cu avocaţii şi cu detectivul care m-a interogat? Şi să nu mă minţi. Nu poate să fie o coincidenţă!

¡tiiMoMa-MiHs 321

Ridic vocea şi câţiva oameni se uită la noi, dar nu-mi pasă, nu acum, nu ¡n acest loc, când mă năpădesc toate acele amintiri.

Rememorez cuvintele pe care Knox mi le-a spus după meci. Mi-amintesc privirea foarte precaută a tatălui lui.

— Tu, fratele tău şi tatăl tău… chiar credeaţi că n-o să mă prind? Voiai să-mi spui luni? *Luni*, zic şi rânjesc. Cum ai putut face asta?

încearcă să mă ia de mână, dar mi-o trag.

— Te rog, spune cu o voce în care se citeşte teama. Te rog, ascultă-mă.

Se uită în jur.

— Hai să mergem undeva sa vorbim…

— Dane îşi aminteşte ceva! Despre asta-i vorba, aşa-i? Tu, el şi avocaţii… Nu-s proastă, Knox! El ştie şi ţi-a spus, iar tu ai nevoie de *răgaz ca să respiri*, imediat după ce noi am… petrecut împreună un moment despre care am crezut că a însemnat ceva. Aşa că nu, nu merg nicăieri cu tine!

Femeia de la birou vine lângă noi şi se uită când la mine, când la Knox.

— Totu-i în regulă aici?

Nu, nu este.

— Plecăm, îi spune Wyatt, apoi mă conduce spre ieşire. Ne cerem scuze că am făcut gălăgie.

Păşim afară, iar Knox vine după noi şi mă opreşte, punându-mi o mână pe braţ.

— Ava, te rog...

Mă răsucesc.

— Sunt nimeni pentru tine. Nimeni!

Knox îşi freacă faţa.

— Te rog, lasă-mă să vorbesc.

— Vrei să-mi zici iar *s-o luăm uşor*? Ştiam eu că se întâmplă ceva cu tine!

Tăcerea se aşterne în jurul nostru, una plină de încordare.

— Vorbeşte cu el, îmi spune Wyatt încet. Eu n-o să plec. Merge şi se aşază pe o bancă, la câţiva metri distanţă de noi. îmi trec mâinile peste pe braţe, simţindu-mă înfrigurată în ciuda
luminii soarelui şi încerc să mă adun. Vreau să fiu puternică, vreau să mă pregătesc, vreau să plec de lângă el cu furia asta care-mi arde pieptul, dar... trebuie să ştiu.

— Spune-mi ce cauţi aici! Face o grimasă.

— Când m-am dus acasă, joi dimineaţă, Dane mi-a spus că şi-a adus aminte că l-a văzut pe Liam urmându-te în pădure.

închid ochii şi mă simt încet, încet cuprinsă de repulsie. în mintea mea îşi fac apariţia imagini de la petrecere, una după alta, într-un carusel îngrozitor. Sunt din nou în pădure, iar el e deasupra mea, ţintuindu-mă la pământ. Nu pot să respir, nu pot să mă mişc, nu pol să ţip.

Mă desprind cu greu şi revin în prezent.

— Liam? gem tremurând, apoi îmi dau seama. *Vocea lui...* Am recunoscut-o pe casa scării, când vorbea cu Jolena şi lângă sala de sport, în ziua aia...
Mi se face rău de la stomac.
— Era furios şi eu n-am... n-am făcut legătura, dar el m-a lovit. Ochii lui Knox licăresc, iar eu mă aplec şi-mi duc mâinile la bună
simţind un gust amar.
Dă să mă ţină, dar îl resping.
— Nu!
Mă reazem de peretele secţiei de poliţie şi nici nu ştiu exact cum am ajuns acolo. Knox e lângă mine, la fel şi Wyatt, care mă ţine cu braţele în jurul taliei, iar eu mă agăţ de el.
— O să fie arestat? întreb cu respiraţia întretăiată.
Knox închide ochii.
— Nu ştiu. A fost dificil, Ava. Dane îşi aduce aminte doar anumite lucruri.
— Ce-nseamnă asta? se răsteşte Wyatt, evident ţinându-mi partea.
lisiAtodderuMife 323
Knox măsoară trotuarul cu privirea.
Se opreşte în faţa mea, cu o expresie chinuită.
— Liam i-a spus lui Danecă el, Dane, ţi-a pus droguri în băutură...
— *Ce?*
— .. .dar a spus-o doar pentru că bănuieşte că Dane îşi aminteşte. Dar n-a fost el, Ava. îl cunosc pe fratele meu...
Se întrerupe, cu mâinile făcute pumn.
— Scuipă tot, Knox. E vorba despre mine!
Mă lovesc în piept încercând să mă adun, deşi pare imposibil.
îşi regăseşte stăpânirea de sine.
— Ne-am dus în dormitorul lui Liam şi i-am găsit trofeele.

— Trofee? bombăne Wyatt. Ce nenorocit!
Expresia lui Knox devine şi mai dură.
— O geantă cu... chiloţi. I-am văzut şi pe-ai tăi. Am încercat să ne comportăm ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, ca să nu-i distrugă. De-asta am fost la petrecere aseară. Şi m-am mai gândit că poate devine neglijent şi face sau spune ceva. Chance, Dane şi cu mine... am fost toţi trei, spune şi devine tensionat. Vreau să-l rănesc pentru tine, dar încercăm să facem asta aşa cum trebuie şi să lămurim povestea lui Dane, să vedem dacă-i suficient pentru un mandat de percheziţie.
Trofee. Imi vine să vomit.
Stai aşa...
— Chance ştie? îl întreb.
Dă din cap că da.
— Dar *mie* nu mi-ai spus. Să te ia naiba!
Scoate un sunet chinuit şi-şi acoperă faţa cu mâinile.
— Am vrut să vorbesc cu tata înainte de a face ceva. Nu... n-am ştiut cum să procedez. Dane era complet întors pe dos şi am încercat să fac ceea ce trebuie, dar...
— Dane e pe primul loc, îi spun.

Nu-i aşa, rosteşte el încet. Ne-am gândit doar că ar fi prudent sa aşteptăm şi să-ţi spunem ce se întâmplă când când suntem siguri că ştim destule

— .îi pregăteşti apărarea lui Dane, în caz că o să aibă nevoie de aşa ceva.

îmi tremură mâinile.

— Trebuie să am grijă de Dane, Ava. Familia lui Liam are mulţi bani. Fiecare pas pe care tata l-a făcut a fost calculat cu grijă.

Se uită la mine cu o expresie îndurerată.

— Tata o să-ţi ia un avocat bun...

— Opreşte-te.

Scutur din cap, copleşită de emoţii, de mânie amestecată cu neputinţă în faţa lui Liam, furie faţă de Knox şi supărare faţă de mine însămi. Am avut încredere în el, iar el... m-a dat deoparte pentru *familia* lui.

îmi vin în minte imaginea cu farurile maşinii mamei, îndepărtări- du-se. Până la urmă, eu sunt singura care are grijă de *mine* şi ştiu asta de mult timp. De cele mai multe ori pot să trec peste toate şi să mă prefac că nu doare să fiu lăsată în urmă de oamenii despre care *st* presupune că ar trebui sa ofere iubire.

Acum, însă, pieptul mă doare şi nu pot să gândesc limpede după toate informaţiile primite.

— Dane nu ţi-ar face rău, spune Knox, Tu nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu, dar ştiu că e nevinovat. Trebuie să dovedesc asta, pentru el, pentru tine, pentru *noi*.

Se opreşte brusc, se întinde şi mă ia de mână, iar Wyatt se dă înapoi, oferindu-ne spaţiu.

— Tulip, te rog nu fi supărată pe mine că nu ţi-am spus.

Mă holbez la el.

— De ce să nu mă supăr? Te-am întrebat verde-n faţă ce s-a întâmplat...

— Te iubesc, spune el, ochii gri fixându-i pe ai mei. Nu *vezi* asta?

îmi ţin respiraţia.

de cat de feroce eşti, TUlip, de frumoasă şi de puternică şi nu... rahat, nu ştiu cum de reuşeşti să reziştI în locul ăsta pe care eu nu-l suport. Vad cine eşti şi mă îngrozeşte şi am încercat să stau deoparte, dar n-am facut-o, chiar dacă am jurat că n-o s-o fac, iar acum te-am rănit, dar trebuie să te uiţi bine la mine, să te uiţi al dracului de bine la mine şi să vezi cine sunt, ce anume mă face să merg înainte, şi aceea eşti tu.

Cuvintele lui mă sfâşie.

îmi cuprinde obrajii cu mâinile şi mă uit la chipul lui.

Knox nu-i pregătit pentru tine, a spus tatăl lui.

Sunt obosită, atât de obosită, am corpul slăbit după valul de adrenalină care m-a cuprins când am intrat în secţia de poliţie.

Eu doar...

Trebuie să mă gândesc.

înghite cu greu.

— Tulip...

— Du-te înăuntru, te rog, reuşesc să rostesc. Dane are nevoie de tine.

Sunt conştientă că am mintea împrăştiata, dar un lucru ştiu sigur, că familia e pe primul loc pentru el, nu eu, şi nu-l învinovăţesc. Atât el, cât şi eu avem obstacole în fâţa noastră — zidurile lui, ale mele, implicarea lui Dane în cele întâmplate.

Dar...

Te iubesc.

Pun deoparte cuvintele pe care mi le-a spus, le reduc la tăcere în acel cufăr, apoi îl ferec cu un lacăt greu.

— Nu pleca. Nu aşa, şopteşte de parcă mi-ar citi gândurile. Nu pleca. 0 să se rezolve lucrurile. Te rog, nu. Locul tău e lângă mine...

Oftez.

— Te rog… lasă-mă în pace.

Mă retrag şi plec de lângă el.Capitolul 23

AV

AStau la masa din piatră de lângă cămin, când un Porsche gri, luxos se opreşte în parcare şi din el iese un tip. ti urmăresc cum se uită spre intrare şi se îndreaptă spre uşă, apoi îmi întâlneşte ochii şi se opreşte. Îşi bagă mâinile în blugi, se apropie şi se aşază lângă mine.

N-am mai stat atât de aproape unul de celălalt de când m-am intors la şcoală, iar Chance miroase la fel, emană o aromă cu accente de piele şi mirodenii masculine. Îmi trezeşte amintiri.

Nu spunem nimic timp de câteva minute, fiecare dintre noi evitând privirea celuilalt. Ne uităm la nişte ţipi care-şi aruncă un Frisbee pe peluză.

Un oftat lung se aude dinspre el.

— Am dat-o-n bată cu scuzele la istoria filmului, când am zis că m-ai rănit. Chiar sunt naşpa.

— Da, spun fără să mă uit la el.

Arunc o privire spre-parcare.

— Taică-tău ţi-a dat maşina înapoi?

Ridic din umeri, iar el tresare; nu se aşteptase să ştiu asta.

— Piper mi-a spus că te-a pedepsit. A trecut ceva timp de când nu te-ai mai bucurat de-o plimbare cu ea, spun eu, apoi scot un fluierat apreciativ.

Văd cu coada ochiului cum încuviinţează din cap.

— A fost supărat pe mine luni de zile. Am meritat-o.

Face o pauză şi urmăreşte cu degetele o crăpătură din masa de piatra.

— Knox a zis că te-a văzut azi la secţia de poliţie. A spus că ţi-a povestit şi că ştii totul acum.

Oftez, pentru că nu vreau să vorbesc despre asta.

— Am primit florile de la tine.

Pufneşte.

— Le-ai aruncat?

— Nu încă.

Zâmbeşte.

— Ar trebui. Am fost la piaţă pentru mama şi când le-am văzut, m-am gândit la tine. Am trăit nişte momente frumoase, nu?

Mă gândesc la biletele frumoase din dulapul meu, la îmbrăţişările şi la săruturile de după meciuri.

-Da.

— încă te iubesc, să ştii. Nu pot să mi te scot din cap.

— O s-o faci.

— Poate.

Apoi adaugă:

— De ce te-ai întors, Ava? Knox a zis c-ai făcut-o pentru Tyler şi mă enervează că eu nu l-am cunoscut. Rahat, am greşit atât de multe lucruri.

De ce m-am întors în locul ăsta nenorocit. *..de ce m-am întors?*

Imi ridic privirea şi mă uit prin campus, zăbovind asupra clădirii principale, care se vede în depărtare, cu turnuleţele ei acoperite cu iederă. Urăsc locul ăsta, îl urăsc atât de tare, încât mi se face greaţă în fiecare dimineaţă când intru pe uşile alea, când văd feţele acelor oameni care nu m-au crezut, care m-au făcut turnătoare şi curvă şi...

încet, aproape fără să realizez, îmi dau seama de ce am făcut-o. îmi îndrept spatele. Mi-am spus că mă sacrific

pentru Tyler, ca să-l duc la o şcoală bună şi, deşi pe de-o parte e cât se poate de adevărat, aş fi putut la fel de bine să mă duc la Morganville şi să-mi încerc norocul acolo. Chiar dacă serviciile pe care le oferă nu sunt la fel de bune, ar fi fost mai bine decât la şcoala lui din centru. Nu, adevărul e că am evitat să mă gândesc prea mult la *celălalt* motiv, chinuitor, urât, pentru care m-am forţat să păşesc în locul ăsta în ultimele săptămâni.
Expir.
— M-am întors ca să mă răzbun, ca să vă arăt tuturor că nimic pe lumea asta nenorocită nu mă va reţine să aflu cine m-a rănit. Sunt Ava Tulip Harris şi nimeni nu mă răneşte, dar locul ăsta, *locul ăsta*... a trebuit să mă întorc şi să vă demonstrez că însemn mai mult decât ceea ce mi-a făcut cineva în pădure.
închid ochii.
— Iar acum ştiu cine e.
— O să-l pedepsească sau o s-o facem noi, Knox şi cu mine, spune el luându-mi mâna şi trecându-şi degetele printre ale mele.
— Ce-o să faci acum?
Mă uit la el, la faţa aia frumoasă şi la ochii lui albaştri, pătrunzători.
— Urăsc totul la locul ăsta. Mi se face rău când intru pe uşile alea în fiecare zi... chiar şi cu Knox lângă mine.
Nu-i un răspuns, dar dă din cap.
— Mă urăşti? Chiar şi pe Knox?
Simt un nod în gât. Niciodată n-o să-l urăsc pe Knox. Mi-aş fi dorit, mi-aş fi dorit să-mi fi spus, dar am înţeles, chiar dacă furia încă e acolo.
îşi ia ochii de la mine şi se uită în depărtare.
— Sunt aici, dacă ai nevoie de ceva. Ştiu că nu vrei asta...
— Te iert, Chance.

îi strâng mâna.
Se uită din nou la mine, cu o licărire în ochi.
— La naiba... Mulţumesc. Mă întorc şi mă aplec spre el.
— Du-te şi să fii drăguţ, dar mai ales bun, cu următoarea fată pe care o iubeşti, spun, apoi pufnesc în râs. Chiar dacă-i vorba de Brooklyn.
— Ava, futu-i, nici nu ştiu ce să spun...
Mă cuprinde cu braţele şi mă ţine strâns. Stăm aşa multă vreme.
LUNI intru la Camden, mă uit la portretele atârnate în jurul nostru, la toţi acei absolvenţi, şi oftez.
Knox, Dane şi Chance stau rezemaţi de peretele de lângă intrare.
Seamănă mult cu prima zi, doar că de data asta nu-i nici urmă de groază în mine. Am lăsat deoparte cam tot ce s-a întâmplat în ultimul an. Destul de curând nu va mai fi nevoie să-mi reprim gândurile şi amintirile legate de locul ăsta.
Knox vine la mine, alergând. îmi caută privirea. Are cearcăne la ochi.
— Bună.
— Bună.
— Liam a fost arestat azi-dimineaţă. Ţi-am trimis mesaj.
Se uită în jos, apoi din nou la mine.
— Nu mi-ai răspuns.
Dau din cap, fără să răspund. Poliţia m-a sunat duminică după-amiază şi m-a rugat să merg la secţie. Mi-au pus aceleaşi întrebări şi le-am spus că am recunoscut vocea lui Liam lângă sala de sport, dar n-am ştiut dacă asta a contat, din moment ce nu l-am văzut.
Evit privirea lui Knox.
— Toată lumea ştie, spune el.

— Bine.
Mă ia de mână şi îşi trece degetele printre ale mele. Mă mângâie încet cu degetul mare.
MaUo&Mm 331
— Ne descurcăm, da?
Chance se apropie de Knox şi se opreşte lângă el, stând umăr la umăr.
11 salut cu un gest din cap şi mă uit în spatele lor, la Dane. îmi evită privirea, dar apoi se îndreaptă şi vine spre mine, cu un mers nesigur.
Knox îl vede şi se încordează, părând surprins.
— Dane...
El se opreşte lângă fratele lui, îşi strecoară mâinile în buzunare şi oftează.
— Ava.
li analizez trăsăturile palide şi umerii lăsaţi.
— Dane, rostesc solemn.
Atmosfera din jurul nostru e încărcată de tensiune, iar Knox respiră greoi, mâna lui strângând-o pe a mea.
— Nu ţi-aş face niciodată nimic. Niciodată. Chiar dacă eram praf.
îmi susţine privirea.
Dau din cap afirmativ şi mă simt bucuroasă şi uşurată că a venit la mine.
— Eşti un Rechin şi o mare pacoste, dar eşti un erou, la fel ca geamănul tău, chiar dacă uneori nu-ţi dai seama. M-ai lăsat să te lovesc şi apoi m-ai cărat în birou şi ai stat cu mine ore în şir, îi reamintesc. Nu cred nimic din ce-a spus Liam despre tine. El a fost. Era vocea lui. Totul e din vina lui.
Observ cum îl cuprinde un val de uşurare. Ochii i se umezesc şi îşi muşcă buza de jos.
— Ava, rahat, nu merit niciun pic de bunătate din partea ta, dar îţi mulţumesc că eşti tu.
Piper vine în grabă spre mine, îi vede şi răbufneşte:

— O, Doamne, spune gâfâind, ca şi cum ar fi alergat. Informaţiile sunt peste tot la ştirile locale! Liam, nenorocitul ăla! Tocmai am trecut pe lângă Jolena pe hol şi plângea, până şi Camilla plânge şi nu ştiu de ce! E o nebunie.
Se opreşte, îşi împinge ochelarii în sus pe nas şi se încruntă când îmi observă expresia. îmi ţin cumpătul — deocamdată.
— Stai aşa, de ce nu eşti surprinsă? Ştiai deja?
— Da, spun dând din cap.
Elevii trec pe lângă noi, majoritatea holbându-se, cu toţii şoptind.
Acelaşi rahat — mă rog, poate un alt fel de rahat, însă se simte la fel.
— Hai să mergem la oră, spune Knox. Nu plec de lângă tine. S-ar putea să vină să te cheme de la ore, nu ştiu. Tata poate să ajungă în zece minute, dacă vrei. Are pe cineva pentru tine, o avocată din Nashville. E de profil înalt şi e specializată în cazuri de agresiune sexuală...
— Trebuie să mă duc la domnul TVask acum. Mai târziu?
Se încruntă şi confirmă din cap.
— Bine, să mergem...
— Nu, mă descurc.
îl strâng de mână, apoi îi dau drumul.
— O să fiu bine.
Mă îndrept spre birou, iar Knox e cu mine la fiecare pas.
— O să stau pe-aici cât timp vorbeşti cu el, spune când ajungem la intrare şi îi răspund că ar fi mai bine să se ducă în clasă.
Se uită la mine cu o privire hotărâtă.
— Nu plec de lângă tine.
Intrăm în birou.

— Am o programare la domnul director. Am sunat dimineaţa, îi spun doamnei Carmichael.
îşi ridică privirea din hârtiile pe care le răsfoieşte.
— Ava! Doamne, am văzut ştirile. îmi pare rău, dragă. Ia loc şi îl sun.
Dau din cap şi mă aşez pe canapeaua cu două locuri. Knox vine lângă mine.
— Nu intri cu mine, să ştii, îi zic eu.
îmi ia mâna din nou şi, pentru o clipă, oftez şi mă aplec spre d. doar puţin.
ItoMadfoHUMs
— Tulip, mai eşti supărată pe mine? Pentru că nu ţi-am spus?
Supărată? Am fost, sigur, dar acum...
Cum naiba aş putea să fiu? Dane e familia lui.
— £ greu să rămână cineva supărat pe tine, îi spun. O să fie bine.
— Atunci, de ce simt că ceva nu-i în regulă? bombăne el.
îmi las capul pe umărul lui pentru o clipă. Doamne, miroase a ocean şi a soare! O să-mi fie dor de el. O să bocesc luni de zile. O să plâng, o să plâng şi o să plâng...
— Ava? Domnul Trask apare în pragul uşii lui, cu o expresie sumbră. Sunt pregătit
Mă ridic şi intru în biroul lui.
— O să aştept aici, spune Knox.
Douăzeci de minute mai târziu, i-am spus totul directorului, faptul că ştiu că Liam a fost cel care m-a atacat lângă sala de sport şi, bineînţeles, el a aflat deja de arestare. încuviinţează rapid să păstrez bursa lui Tyler cât timp doresc, asigurându-mă că membrii consiliului sunt încântaţi de acest lucru. Nu-mi dau seama dacă se teme că voi da în judecată şcoala, acum că Liam a fost arestat, sau dacă îi pasă cu adevărat. E

de acord să-i restituie lui Knox cea mai mare parte din banii plătiţi pentru cazarea mea.
Accept totul şi ies din biroul lui.
Knox se ridică şi se uită la mine cu o privire întrebătoare.
-E în regulă?
Simt o uşurare imensă după ce îmi făcusem griji pentru modul în care va reacţiona Trask la plecarea mea.
— Chiar mai bine decât m-am aşteptat.
Oftează.
— A fost ceva legat de Liam? O să fie exmatriculat, chiar dacă va fi eliberat pe cauţiune, dar nu-mi pot imagina că judecătorul va permite asta, din moment ce e clar că familia lui e bogată. Hai să mergem în clasă.
Ne facem drum pe coridorul tăcut. Toată lumea e la prima oră. Probabil că doamna White le vorbeşte despre unul dintre filmele fi emblematice.

Mă opresc când ajung la dulapul meu şi mă gândesc la prima zi şi la scrisoarea de la Knox. La faptul că am stat în clasă lângă el. La momentul în care mi-a schimbat cauciucul. Când a cântat la pian melodia mea. La noaptea farselor.

Formez combinaţia, îl deschid, scot obiectele din interior şi le pun în rucsac. Sunt fotografii cu mine şi cu Piper pe care le lipisem pe pereţii dulapului. Caiete. Creioane. Un marker.

Knox a înţepenit în spatele meu, iar acum se apropie, îşi pune mâinile pe umerii mei, stând cu pieptul lipit de spatele meu. 11 simt cum îşi lasă capul în părul meu.

— N-o face, Tulip. Nu mă părăsi. *Nu...*

Cu vocea sugrumată, mă întoarce şi se uită la mine cu ochi înflăcăraţi.

— Rămâi cu mine. Îţi dau inima mea. tţi dau totul.

— Knox, nu pot, scâncesc eu.

— De ce? întreabă cu vocea frântă, trecându-şi mâinile prin părul meu. îmi cuprinde faţa cu palmele.

Scutur din cap, căutându-mi cuvintele. Cum să-i spun despre orele pe care le-am petrecut ieri dezbătând şi gândindu-mă la viitor, la cel al lui Knox şi la al meu? Cum să-i explic că nu cred că mâ mai pot forţa să intru pe uşile alea încă o zi?

Chiar dacă el e aici.

Am nevoie de propriul spaţiu ca să mă dezvolt, să trăiesc şi să uit de oraşul ăsta şi trebuie să-l las şi pe *ei,* ca să poată face la fel.

— Nu te-ai întors ca să ai parte de dreptate? Haide, Tulip!

Zâmbesc, pentru că, în adâncul sufletului, el a ştiut mereu cum
funcţionează mintea mea.

Îmi las capul pe pieptul lui.

— Ba da. M-ai ajutat, dar procesul ăla s-a încheiat. Nu pot să-ţi spun cât de norocoasă sunt că te-am cunoscut, că te-am văzut din nou, că te-am atins. Că am făcut dragoste cu tine...

Cedez şi o lacrimă îmi curge pe obraz - prima de când am venit aici — şi o şterg repede, insă nu le pot opri pe toate. Curg încontinuu, până când îi cuprind umerii cu braţele, iar bluza i se udă.

Imi ridică faţa cu vârful degetului şi îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Mă părăseşti? Pe bune?

Vocea începe să îi tremure când pune întrebarea, iar eu închid ochii, adunându-mi forţele, ca să pot pune punct. Trasez conturul buzelor lui.

— M-am întors pentru Tyler, dar, sincer, o parte din mine s-a întors şi pentru a afla cine mi-a făcut rău, şi am reuşit să aflăm. Nu mi-am imaginat că o sa fiu cu tine, nici tu nu ţi-ai închipuit că o să fii cu mine, iar tu ai un viitor aici şi eu... eu nu. Locul ăsta nu are nimic special pentru mine, în afară de tine, de Wyatt şi de Piper.

Mă ţine de şolduri.

— Şşşş, nu accept asta, mă auzi? Eşti doar supărată şi nici nu-mi imaginez cum trebuie să te simţi după toate lucrurile care ţi s-au întâmplat.

Trage aer în piept.

— Nu mă distruge, te rog. Nu poţi pleca, pentru că n-o să te pot uita vreodată. N-o să găsesc niciodată pe cineva ca tine. N-o să sărut niciodată o fată ca tine. *Te iubesc.*

Oftează.

— Futu-i, tu nu mă iubeşti? Eu cred că da, dar n-ai spus-o niciodată şi stau aici şi tu îţi iei rahaturile şi mă părăseşti...

Cu inima frântă, îi răspund

— :Te iubesc atât de mult, încât aş face orice, chiar dacă asta înseamnă să îmi iau rămas-bun. Ai nevoie de răgaz ca să respiri, aşa cum ai zis. Ai spus asta cu un motiv, fie că era vorba de fratele tău sau doar pentru că ceva din adâncul sufletului tău îţi spunea că asta trebuie să faci. Fratele tău are nevoie de tine *acum.* Tocmai ce-a început un sezon fotbalistic şi ai o echipă de dus mai departe. Tu ai ţeluri măreţe şi eu la fel> însă eu nu le mai pot urmări de aici, chiar dacă eşti cea mai bună, minunată şi frumoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Trebuie să plec, trebuie, trebuie...

Umerii îmi tremură şi tot mai multe lacrimi mi se scurg pe obraz.
— Nu îngreuna lucrurile, te rog. Într-o zi, în viitor, să vii să mă cauţi. Găseşte-mă şi vino la mine şi spune-mi că încă mă iubeşti şi că mă vrei şi că nu poţi trăi fără mine în braţele tale…
închide ochii şi îi cade o lacrimă.
— Opreşte-te, opreşte-te, opreşte ce se întâmplă acum…
— Knox, te rog, lasă-mă să plec…
îmi ridică faţa şi îmi cuprinde gura flămând, limba lui disperată şi fierbinte primind tot ce am să-i ofer.
TREI ORE MAI TÂRZIU stau, încrezătoare şi cu faţa uscată, într-un restaurant din Sugarwood când domnul Grayson intră şi se îndreaptă spre masa mea. Costumul lui e scump, dar chipul îi arata obosit.
— Mă bucur că ai sunat, Ava, spune el zâmbind uşor, aşezându-se vizavi de mine.
Vede că am în faţă o cafea şi comandă şi el una.
întreabă dacă am luat prânzul şi îi răspund că nu-mi e foame. Spune că nici lui.
Soarbe din cafea şi se uită Ia mine.
— Te-ai răzgândit în legătură cu oferta mea?
Mă joc cu şerveţelul de pe masă.
— M-am gândit la cuvintele dumneavoastră şi sunt nevoită şi refuz.
Se uită la mine.
— înţeleg. Cum a fost la şcoală azi? Din moment ce nu eşti acolo acum.

Oftez

— M-am retras. O să-mi iau diploma de bacalaureat şi mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta să intru la Vandy şi să obţin cea mai bună bursă pe care o oferă. Nu vreau banii dumneavoastră, am nevoie doar de ajutorul dumneavoastră, iar pentru restul o să-mi fac un credit pentru studenţi. Sunt sigură că aveţi relaţii în Nashville.

— Aşa este, da. Şi cu fratele tău cum rămâne?

— Am rezolvat lucrurile în ceea ce-l priveşte, dar aş avea nevoie de ajutor ca să devin tutorele lui. Cunoaşteţi avocaţi buni. Am avut ceva probleme cu mama mea, care a reapărut recent.

— De-asta pleci?

— Nu, nu, ea nu-l vrea de fapt, dar dacă aş putea elimina orice posibilitate ca ea să aibă vreodată ocazia asta, aş vrea s-o fac.

— înţeleg, spune el. Ai vorbit cu Knox? A fost destul de supărat după ce te-a văzut sâmbătă.

Dau din cap afirmativ.

— Nu vă pot promite că n-o să-l mai văd Knox niciodată. îl iubesc, daro să stau departe, cât de mult voi putea. M-am tot gândit la ce mi-aţi spus, despre cum ar fi fost dacă ne-am fi întâlnit în alt moment din vieţile noastre, şi ăsta e singurul lucru care mă face să merg mai departe, domnule Grayson.

îmi ridic privirea spre el şi îi las să vadă că abia reuşesc să rezist.

Chipul lui e cuprins de emoţie. Se întinde peste masă şi îmi ia mâna într-a lui.

Dă-mi voie să fac toate lucrurile

astea pentru tine, Ava.Capitolul 24

AV

ADupă ce mi-am luat lucrurile de la căminul Arlington, m-am mutat într-un apartament de mărimea unui dulap, pe care Lou mi l-a amenajat deasupra restaurantului. Are un pat mic, un birouaş şi o baie îndeajuns de mare încât să pot intra pe-o parte, dar e al meu şi nu trebuie să plătesc chirie.

La sfârşitul lunii octombrie mi-am vopsit părul blond. Deşi nuanţa nu-i tocmai aceeaşi precum cea dinainte, fiind un pic mai deschisă decât culoarea mierii, încep să arăt din nou ca mine, chiar dacă am ochii trişti. De Halloween m-am

costumat în măicuţă şi am lucrat turele de dimineaţă şi de prânz la Lou's. £1 s-a uitat pieziş la mine şi mi-a zis Darth Vader, râzând. Tyler s-a îmbrăcat într-un costum cu Captain America, iar după ce am terminat tura l-am dus la colindat în cartierul lui Piper. Chiar dacă eram în Sugarwood, nu mi-am lăsat gândurile să-mi fugă la Knox sau la

Camden. Am ţeluri noi,
un nou obiectiv. I-am
promis că-l las în pace
pentru binele
amândurora, şi asta
mă străduiesc să fac.
Doamne, mă stră-
duiesc atât de mult

!Mi-am luat diploma de bacalaureat cu note mari. Cererea mea la Vandy a avut prioritate, apoi mi-au aprobat-o şi, iată, până în decembrie am obţinut o bursă completă, o compensaţie specială pentru studenţii care au luat note mari la examenul de admitere, care locuiesc în oraş. Probabil că domnul Grayson a trebuit să tragă nişte sfori.

Am intrat în biroul lui Lou fluturând scrisoarea pe care o primisem pe e-mail.

— Am reuşit, Lou! Am intrat! încep în ianuarie! O să fiu boboc!

A râs, m-a luat pe sus şi m-a învârtit în timp ce Rosemary ţâţâia
din spatele tejghelei, unde pusese o comandă pe care trebuia s-o servesc.

Lou a făcut semn chiar şi către sora Margaret, care se plimba de colo-colo cu telefonul.

— Ava noastră a reuşit! i-a spus el şi, culmea, a îmbrăţişat-o.

Ea a rămas rigidă ca o scândură şi l-a bătut uşor pe umăr.

— La naiba! Lou o îmbrăţişează pe sora Margaret, a exclamat Tyler, care desena la una dintre mese.

La câteva săptămâni după Ziua Recunoştinţei, Piper mi-a spus că Dragonii nu au câştigat campionatul naţional, dar au ajuns pe locul doi şi, având în vedere cât de îngrozitor a fost sezonul lor precedent şi faptul că anul ăsta l-au pierdut pe unul dintre cei mai buni jucători ai lor, pe Liam, ea zice că toată şcoala e încântată.

La sfârşitul lunii decembrie, la aproape patru luni după ce am plecat de la Camden, procurorul districtual mi-a dat vestea că Liam a acceptat o înţelegere, în loc să meargă la proces. „Trofeele" lut au fost confiscate, impreună cu înregistrările video de la petrecere, cele pe care nu le văzuse nimeni, mai ales cea în care mă filmase şi în care spunea că o să dea lovitura. Pe lângă toate astea, au găsit cocaină şi Rohypnol, un drog care se foloseşte în mod frecvent pentru viol. Pe flacon au fost găsite amprentele lui, nu ale lui Dane.

Piper mi-a zis că a auzit prin intermediul bârfelor că Liam a spus, într-adevăr, că Dane a fost cel care a planificat totul şi care l-a ajutat — aşa cum spusese Knox. Stau trează noaptea şi sper că Dane eUsaUMen-MHk 34«

în regulă, că se recuperează. Mi-I imaginez pe Knox lângă el la fiecare pas, mergând la terapie cu el şi susţinându-l la şcoală.

Pe lângă amintirile şi mărturia lui Dane, Camilla s-a prezentat la poliţie şi a declarat că Liam a agresat-o sexual la el acasă, în primul an. Nu şi-a amintit toate detaliile, e posibil să fi fost drogată. Apoi a mers şi o fată de la altă şcoală. *The Tennessean,* cel mai important ziar din stat, a publicat un articol despre ceea ce mi s-a întâmplat şi despre arestarea lui. În loc să rişte posibilitatea de a primi şi mai mulţi ani de închisoare, avocaţii l-au încurajat să-şi asume vinovăţia pentru atacul meu. El le-a urmat sfatul şi a primit o condamnare de cincisprezece până la douăzeci de ani, ceea ce avocata mea mi-a spus că e destul de usturător, având în vedere că era minor când a avut loc infracţiunea. Nu e suficient — niciodată nu e —, dar a dispărut din peisaj deocamdată şi asta mă linişteşte.

Odată cu luna ianuarie va începe cu adevărat un an nou şi o nouă viaţă

pentru mine.Capitolul 25

AV

AUn an fi nouo fimi mai târziu

Am întârziat. Mult.

— Gata cu orele dis-de-dimineaţă, bombăn în barbă, în timp ce alerg uşor printre studenţi, mişcându-mă ca un ninja, cărându-mi rucsacul, cafeaua şi laptoul.

Dar ştiu că mint. Cursurile matinale sunt cele mai faine. Mă ajută să-mi încep ziua cum trebuie, să învăţ şi să trec pe la Tyler, după ce termină şcoala la Camden.

— Scuze, strig către o studentă drăguţă care-mi aruncă o privire piezişă când o lovesc din greşeală. Acopăr cu mâna, într-un gest protector, cafeaua pe care am luat-o de dimineaţă de la cantină.

-Ava

!Piper mă ajunge din urmă pe trotuar. E drăguţă azi, într-o fustă mini şi top croşetat, cu părul blond-căpşună prins în coadă. M-a însoţit de la noi de la cămin până în partea asta a campusului pentru că are oră în apropiere, dar picioarele ei scurte nu pot ţine pasul. Ard de nerăbdare să mă duc. Ceva nou şi proaspăt pluteşte în atmosferă, o senzaţie de anticipare, plină de posibilităţi Simt furnicături în tot corpul. Am pielea de găină — şi e sfârşit de august! — pe braţe.

— Fato! Vrei să mergi mai încet? spune ea.

— Am întârziat. E prima zi Ia cursul de sociologie pe care consilierul meu a vrut să-l urmez. Cel puţin e o pauză de la cursurile mele zilnice.

Cursurile mele din acest semestru sunt chimie organică, biochimie, un curs de genetică şi două laboratoare. Mă apucă frenezia numai când mă gândesc la asta. Consilierul meu m-a avertizat că anul ăsta o să fie o nebunie şi, văleu, avea dreptate! Am de învăţat pentru admiterea la Medicină, pentru care va trebui să completez şi cererea de înscriere. Azi începe al şaselea semestru al meu aici, în care se numără şi verile.

Ea îşi suflă bretonul, picioarele ei scurte lucrând din greu. îmi vine să râd că pot s-o întrec rapid în mers, chiar dacă se mişcă în mod constant.

— Te duci la Hess Hali, nu? Eu merg la cursul de pedagogie.

Se pregăteşte să devină profesor.

Dau din cap că da, apoi îl văd pe Wyatt, care ne face cu mâna şi se grăbeşte spre noi, atrăgând privirile mai multor fete cu tatuajele şi zâmbetul lui de obicei ironic — nu că el ar observa. Până la urmă, a ales să meargă la Vandy ca să fie aproape de mama lui. Jagger apare lângă el şi zâmbetul meu se lărgeşte.

— Băieţi!

Ne îmbrăţişăm cu toţii. Nu i-am prea văzut, în toată nebunia provocată de începerea noului semestru.

Le spun că trebuie să fug, chiar dacă îmi doresc să pot sta mat mult de vorbă; ceasul ticăie.

— Ne vedem la muncă, strigă Piper referindu-se la barul Blues.

Eu lucrez ca barman, ea serveşte. Am renunţat la Lou's când am
venit la Vandy, dar mai trec pe acolo câteodată ca să mănânc cu Tyler.
IfeoAtaMeiHlWfs 345

— Mai târziu, spune ea apucând-o pe celălalt trotuar.

— Ne vedem la muncă!

Mă uit peste umăr la ei ca să-mi iau rămas-bun şi mă lovesc de un corp musculos.

Buf!

Cartea lui zboară direct într-o fată de lângă el, apoi aterizează pe jos. Ea ţipă când manualul o loveşte în obraz. Scapă geanta şi obiectele din ea se rostogolesc pe trotuar. Studenţii le ocolesc, indiferenţi, în drum spre ore. Cafeaua mi se varsă direct pe bluză şi mă schimonosesc când simt lichidul fierbinte.

Doamne... Ce mod de a începe semestrul.

— îmi pare rău. Mă grăbeam şi nu eram atentă. E vina mea, mormăi ştergându-mi în grabă partea de sus a bluzei. Sânii o să-mi miroasă toată ziua a alune de pădure. Evident, n-am timp să trec pe acasă. Cel puţin blugii mei mulaţi par să fi scăpat nevătămaţi. Mă aplec să-mi iau paharul, simţindu-mă devastată că am rămas fără cafea. Era singurul lucru care mă ajuta să rezist. Cartea pe care am trântit-o îmi atrage atenţia, rămasă sprijinită de colţul trotuarului, cu paginile deschise, cu cotorul rupt. închid ochii. *Un manual... scump.*

Oftez, exasperată.

— Nu-ţi face griji. Nu-i nimic.

O voce frumoasă. Profundă. Guturală. îmi ridic privirea şi mă uit la persoana pe care era cât p-aci s-o plachez.

îmi scapă un suspin.

îmi împing ochelarii de soare pe cap, ca să nu-mi vină părul în
faţă.

UN TIP AL NAIBII DE SEXY.

E înalt, având un pic peste un metru optzeci, cu umeri largi, într-un tricou Vandy strâmt şi auriu, blugi cu talie joasă care-i vin ca turnaţi şi tenişi negri. Părul de culoarea mahonului — mai lung decât cel al tipilor care-mi atrag de obicei privirea — îi vine până ia bărbie, în bucle discrete, şi îi încadrează faţa.
Mă simt de parcă inima mi-ar ii sărit de pe-o stâncă, plonjând direct în ape tulburi. Palmele mi se umezesc, închid ochii şi-i deschid din nou, întrebându-mă dacă o să dispară.
Nu. Domnul Frumos de pică e în continuare în faţa mea.

— Mă doare obrazul, se văicăreşte fata de lângă el.

— Ah. Clipesc şi mă uit la ea. E simpatică, o fată cu care l-aş vedea împreună. Are părul lung, lucios, şaten-deschis, ochi mari şi verzi şi o siluetă cu forme. Imi aruncă o căutătură încruntată şi se apleacă să-şi ridice rujul.

— E prima zi. O cam iau razna. îmi pare rău.
Îi ridic portofelul şi i-l pun în mână.

— Ar trebui să mergi mai încet, bombăne ea.
îmi întorc privirea spre Tipul Sexy. Se holbează la mine.
îmi muşc buza.

Atunci mă cuprind emoţiile.
Fluturi îmi zboară în stomac şi asta nu s-a mai întâmplat de când... ei bine, din liceu.
Fata se ridică şi-l întreabă dacă e gata de plecare.
El nu s-a clintit şi nici nu-i răspunde.
Zâmbesc în sinea mea, pentru că nu s-a oferit s-o ajute să-şi adune lucrurile.
— Eşti bine? mă intreabă.
Oare sunt?
Oh, da. Absolut. Complet.
Din impuls, ştiu ce trebuie să fac. ti întind mâna.
— Bună. Eu sunt Ava, uneori Tulip, dacă ajungi să mă cunoşti bine. Scuze pentru carte. Sper că-i în regulă.
Urmează un moment de linişte şi nu sunt sigură dacă o să spună ceva şi, Dumnezeule, cât de aiurea m-aş simţi dacă ar ii aşa...
îmi ia mâna uşor, aproape ca şi cum s-ar teme că o să mă întorc şi o să fug.
— Numele meu mic e Lee.
UnModdnHHiHs 347
Lee. tl savurez şi ii pronunţ în minte. I se potriveşte. E puternic. Tăcut. Al naibii de sexy.
Are ochii gri, chipul cizelat şi drept, cu pometi bine definiţi şi nasul ca o lamă. Un început de barbă îi acoperă linia maxilarului, pe care şi-I freacă. Nu-şi desprinde absolut deloc ochii de la mine.
Cineva trece foarte aproape de mine, atingându-mă, dar abia bag de seamă.
Oare soarele străluceşte mai puternic? Păsărelele ciripesc în copaci?
Am o senzaţie ciudată în picioare, ca şi cum n-aş sta de fapt acolo. înghit nodul din gât.

Universul tocmai s-a... mişcat.
-Lee.
Proasta de mine. L-am repetat.
Buzele lui pline, poznaşe, se mişcă.
— Mhm. Şi tu eşti Ava, zisă Tulip.
— Hei, eşti gata? întârziem, spune fata în spatele lui.
— Te cheamă prietena ta, comentez eu. Ar fi bine să te duci.
— Nu-i prietena mea.
-Nu?
îmi dau seama că am făcut doi paşi spre el. Dacă aş întinde mâna aş putea să-i ating pieptul bine definit.
— E drăguţă.
— Hm. Eu prefer blondele.
îşi trece privirea peste părul meu lung şi, la naiba, recunosc că mă dau mare puţin şi mi-l arunc peste umăr. Arată superb, e lung şi buclat şi străluceşte în lumina soarelui. S-a terminat cu părul brunet sau decolorat Mă bucur că am ales să-l las desprins azi.
— A insistat să vină cu mine. E verişoara mea, de fapt.
Fata îşi dă ochii peste cap, spune că ea e gata să plece, iar dacă el nu vrea, atunci poate să-şi găsească singur sala de curs.

Du-te, răspunde el fără să se uite la ea. Mă descurc eu

.Mă holbez la el. Stă complet nemişcat, de parcă i-ar fi frică să-şi schimbe poziţia, iar eu... ei bine, eu sunt fata idioată care-şi petrece un minut întreg — în condiţiile în care deja am întârziat! — analizând fiecare centimetru din el. E bronzat, ca şi cum ar petrece mult timp în aer liber. Are pielea încreţită în colţurile ochilor, de la prea mult soare. Mâinile au un aspect puternic, cu degete lungi şi subţiri.

— Trec cu bine inspecţia? şopteşte el.

— Da.

Îi ridic cartea de pe jos şi i-o dau, iar degetele ni se ating.

Buzele lui senzuale se despart, pieptul i se ridică şi pare că ar vrea să spună ceva...

Cineva mă loveşte în umăr încercând să mă ocolească şi îmi cer scuze. La naiba! Stăm aici, în mijlocul traficului pietonal.

Aud că mă strigă o fată de la programul de pregătire pentru medicină şi tresar, apoi îi fac cu mâna, rugându-mă în sinea mea să nu vină spre noi. îmi întorc privirea către ochii lui indreptaţi spre mine şi oberv cum o expresie nesigură îşi face apariţia pentru scurt timp.

— Ne mai vedem, spune în cele din urmă, înainte de a se întoarce, îndreptându-se către clădirile de la capătul trotuarului.

îl urmăresc cu privirea până când corpul lui devine din ce în ce mai mic, pierzându-se printre ceilalţi studenţi. Oftând, mă uit în jur la oameni. *Uau!* Cerul e incredibil de albastru, iarba e mai verde, copacii bogaţi şi plini de culori vii, leagănându-se în briza verii târzii.

Râd.

Tocmai am cunoscut un tip.

Tocmai am cunoscut un tip.

Până ies din toaletă, unde am făcut tot ce-am putut ca să-mi șterg cafeaua de pe bluză, și intru în clasă, sala s-a umplut. Prefer să stau în față, mai ales dacă mă lupt să rămân trează, dar n-am noroc, însă nu mă deranjează deloc, pentru că simt că plutesc. îmi ridic rucsacul pe umăr și găsesc un scaun liber pe ultimul rând de sus.IlsaMaMat-Mfo **349**

Cel puțin e în dreptul culoarului, iar ieșirea e în spatele meu, în caz că trebuie să ies repede afară pentru următoarea oră.

— Cică profesorul ăsta e grozav, spune tipul de lângă mine.

— Ăă?

— Sociologia bărbaților și a femeilor.

îmi face cu ochiul și observ o licărire, care-mi spune că e interesat de mine.

£ drăguț, are ochelari cu ramă neagră, cămașă de firmă și dinți super-albi. Un tip bogat. Sunt mulți studenți cu bani la Vandy, dar nu mă mai deranjează de unde vin oamenii și ce au ei. Suntem cu toții aici ca să învățăm și mă integrez /bârfe *bine.*

Chiar și în tenișii mei ponosiți, care acum sunt roz, nu negri.

El se apleacă spre mine.

— Vrei să învățăm împreună cândva pentru cursul ăsta?

Scutur din cap.

— Ăăă, mă văd cu cineva, îi spun verde-n față.

E mai bine să știe. Inima mea e luată.

Zâmbetul lui șovăie puțin.

— A. Super. Sigur, da. Și eu.

îmi ridic privirea spre profesorul care a intrat în sală, iar ochii îmi cad asupra unui tricou auriu. îmi îndrept spatele. Trebuie să-mi las capul într-o parte și să încerc să zăresc ceva pe lângă o studentă cu o coafură uriașă...

Dar, ah, îl văd!

Numele meu mie e Lee.
Buzele mi se curbează în sus.
Profesorul se prezintă şi începe cursul, iar eu iau notiţe pe laptop fără să mă uit, cu ochii la Tipul Sexy.
M-a văzut când am intrat?
Profesorul începe să vorbească şi nu peste mult timp sunt absorbită, mai ales când introduce termenul *ritualuri de împerechere.* Rânjesc, mulţumindu-i în sinea mea consilierului.
SUNT la jumătatea turei la Blue's când Caria, absolventă de facultate şi totodată managerul meu, vine la bar şi arată spre mine.
— E rândul tău la microfon.
— Am cântat deja o dată!
— Cunoşti procedura, domnişoricã.
Oftez, las jos cârpa la bar şi mă îndrept spre scena uşor înălţată din Blue's Bar.
— Face parte din descrierea postului, Ava, strigă ea. Singurul mod în care-i putem convinge pe ceilaţi să cânte e s-o faci tu.
— Trebuie doar să se îmbete. Ar trebui să faci o seara cu bere la un dolar.
Pufneşte.
— Vezi să nu... Acum, du-te şi cântă până-ţi cad ţâţele!
Cuvintele ei mă duc înapoi la Camden, când domnişoara Hen-
derson a spus ceva similar în difuzoare, înainte de primul meci de fotbal. Amintirea nu mai doare ca înainte şi râd.
— Pur şi simplu îi place să te audă cântând, zice Piper când aduce înapoi o tavă cu pahare de bere şi de vin. Şi ştii că şi ţie-ţi place.
Imi aruncă o privire întrebătoare şi ridic din umeri. Are dreptate. N-am cântat multă vreme, dar când am început să lucrez aici mi s-a părut natural să urc pe

scenă. E şi un pian, dar nu ştiu să cânt la el. Dar, datorită lui Wyatt, ştiu să zdrăngăn la chitară.
Am interpretat două cântece când văd că intră un grup mare. Fete şi băieţi, cu toţii purtând culorile de la Vandy. Blue's Bar e Ia o stradă distanţă de campus şi cea mai mare parte a clientelei noastre e formată din studenţi.
Caria îmi face semn să mai cânt şi dau din cap.
Las capul în jos. Stau pe scaun şi cânt la chitară primele acorduri din „Mercy" de Shawn Mendes. Fredonând, încep să cânt versurile melancolice, despre un tip care vrea ca fata pe care o iubeşte să aibă
«soUoütthMilís 351
milă de inima lui, să ia dragostea lor mai incet. E pregătit să sacrifice totul, dar are nevoie de puţin timp. Mulţimea devine mai tăcută, iar eu cânt melodia, dând tot ce am. Deodată, începe să se audă pianul.
Mă detaşez de versuri, îmi ridic privirea şi Tipul Sexy e pe scenă. Cântă, degetele lui mângâind clapele în ritmul cuvintelor mele. Aşadar, ne întâlnim din nou. Un fior mi se răspândeşte pe piele. Mi se înroşesc obrajii când ridică din sprânceană spre mine. îmi dau seama că m-am oprit din cântat.
Ei? N-ai de gând să termini? întreabă ochii lui. *De ce?* răspunde faţa mea.
Ridică din umeri cu un gest lejer, iar degetele lui se opresc deasupra clapelor.
— îmi place cum cânţi, spune încet.
Bine. îmi întorc privirea spre mulţime şi termin cântecul. Melodia se încheie cu câteva aplauze, nu foarte entuziaste.
— Ava! Am nevoie de tine! Treci aici!
Caria îşi flutură mâinile spre coada care s-a format ia bar. Aşa-i.

Mă întorc spre pianist, dar a plecat deja, s-a întors în grupul de studenţi care a intrat mai devreme.
Cu un oftat, îmi netezesc bluza roz-aprins cu togo-ul Blue's Bar şi mă întorc la bar, strecurându-mă înăuntru, deschizând sticle de bere şi amestecând băuturi.
— Bere, te rog, spune o voce profundă. Guinness la sticlă, dacă ai. începusem sa curăţ frigiderul pentru gheaţă într-un moment mai
liniştit, aşa că mă ridic şi-mi pun coatele pe barul din lemn închis la culoare. El stă pe un scaun în faţa mea.
— Lee, spun pe nerăsuflate. Te pricepi să cânţi la pian. îşi lasă capul jos, iar un zâmbet sfios îi curbează buzele.
— Ei. Pot să ţin pasuL

Le-a plăcut, spun şi fac un gest arătând în jurul barului.Locul s-a umplut. Toate mesele sunt pline> iar la capătul barului s-a format coadă pentru comenzi. Piper e pe acolo pe undeva, ocupată până peste cap şi plină de energie, ducând comenzile de mâncare şi băutură, grăbindu-se înainte şi înapoi la bucătărie. El îşi schimbă poziţia şi îşi sprijină mâinile puternice pe bar, de parcă ar avea de gând să rămână acolo, tl urmăresc cu privirea când îşi trece mâna prin păr, iar degetele mă mănâncă de dorinţa de a simţi textura mătăsoasă.

— E prima oară când vin la Blue's. Mişto loc.

Buzele îi zvâcnesc.

— O să continui să te holbezi la mine sau îmi aduci berea aia?

— Ai un act de identitate?

Scoate permisul de conducere dintr-un portofel din piele.

— Hei, ce-i aşa amuzant?

Se apleacă şi se uită împreună cu mine şi, Iisuse, mirosul oceanului pluteşte în jurul lui.

— în primul rând, arăţi şucărit în poza asta. în al doilea, ce ţi-ai făcut la păr? E prea mult gel. în al treilea, n-ai 21 de ani.

— O să am, la un moment dat. Vrei mai bine să-l vezi pe cel fals? zice pe un ton mucalit.

Ridic din umeri. Toată lumea are un act de identitate fals, iar Caria nu se uită.

Mi-l dă, îl studiez, i-l înapoiez şi îi dau sticla de Guinness, după ce i-am răsucit dopul şi am aşezat-o pe un şervеţel. Pare că nu se poate abţine să-mi urmărească mişcările şi simt din nou acei fluturi în stomac.

— Câţi ani ai? întreabă el.

— Am făcut douăzeci în ianuarie.

£5 OrafiAva

— Ah. Cum ai sărbătorit?
îmi dau ochii peste cap.
— Lucrând. Nu prea mă dau în vânt după petreceri.
îşi trece privirea peste braţele mele. îmi studiază bicepsul.
— Frumos tatuaj.
HsoMxtoHWfs 353
— E un phoenix.
Mă întorc într-o parte, ca să poată vedea creatura portocalie care se ridică spre cer, cu flăcări roşii în urma ei. Mi l-am făcut în vara în care am plecat de la Camden. Fiecare înţepătură mi-a adus aminte prin câte am trecut şi unde am ajuns. M-am înălţat din cenuşă şi am luat-o de la capăt.
— Fratele meu l-a desenat. 1b ai vreun tatuaj?
— Niciunul la vedere.
Cineva de lângă el comandă un pahar de Chablis, o fată drăguţă într-un tricou cu numele unei organizaţii de studente. îi tom vinul în pahar. Mai primesc o comandă, de la persoana aflată lângă ea, iar studenta se întoarce spre Lee şi începe o conversaţie. El răspunde monosilabic până când fata se îndepărtează, părând dezamăgită.
Mă întorc şi mă holbez la el.
— Pariez că ţi se întâmplă des asta.
Nu mă pot abţine. Ochii îmi zăbovesc asupra buzelor lui. îmi scapă un oftat prelung.
îşi ridică berea, la o duşcă zdravănă.
— Nu. Mă păstrez pentru cineva. De ceva vreme.
— Serios?
— Mhm.
Trage de eticheta de pe sticla de bere.
— încerci să devii călugăr?
— Aştept o fată.

Mâinile îmi tremură şi le bag în buzunarele de la pantaloni.
Îmi dreg glasul.
— Nu te-am mai văzut în campus. Te-ai transferat? în ce an eşti?
Zâmbeşte.
— E primul meu an aici, de fapt. Mi-am luat un an sabatic după liceu ca să călătoresc cu fratele meu şi cu tata, apoi am făcut nişte cursuri online şi am avut câtevâ locuri de muncă, în cea mai mare parte în construcţii, pentru compania tatălui meu. Am vrut să eco- nomiseasc nişte bani… pentru o fată.
Oftez şi înghit.
— Ah, ai călătorit. Unde ai fost?
— La început, pe plajă. Avem o casă pe insula Kiawah din Caro- lina de Sud.
îmi imaginez o vilă întinsă pe coastă, cu valurile lovind malul.
— Sună bine. Unde altundeva?
— Am plecat de-acolo şi am ajuns în Alaska, la pescuit, apoi am plecat în Italia. Am stat într-o vilă pentru câteva luni, am urcat pe munţi, am văzut oraşul Pompei… e uimitor, apropo. Fratele meu...
Râde.
— A plâns ca un copil lângă ruinele alea, unde toţi oamenii şi animalele au murit într-o clipă din cauza cenuşii vulcanice.
îmi aruncă o privire ezitantă.
— E mai sensibil.
— Nu-i un mod prea bun de-a muri, asta-i clar. Unde-ai mai fost?
Mă aplec mai aproape de el, fascinată.
Râde, iar ochii îi sclipesc. Ridic din umeri.

— Ce? întotdeauna mi-am dorit să călătoresc. Pentru mine, plaja sună uimitor. Pun pariu că ai văzut multe chestii.
— La fel o Să faci şi tu, într-o zi...
Ridică din sprânceană, într-un gest înnebunitor. îmi vine s-o
ling.
— Mhm. După ce termin cu Vandy. Apoi cu facultatea de medicină, apoi cu rezidenţiatul, apoi... cine ştie.
Aprobă de cap.
— Am petrecut câteva luni în Grecia. Acolo, apa şi plajele suni superbe. Fratele meu a cunoscut o fată pe Coasta Amalfi, s-a îndrăgostit, iar ea a venit cu el înapoi.
Mă pătrunde o senzaţie de căldură.
— Oau. E fericit?
— Este, spune şi face o pauză. Ştiai că există o insulă grecească mică unde sunt îngrijite pisici?
— Ei, na!
IfaMaUoHMis 355
— Chiar aşa. O grămadă de feline mişună peste tot pe o insulă mică, părăsită. E şi un îngrijitor şi tot ce trebuie.
— îţi plac pisicile?
— Fratelui meu îi plac. Are una, pe care i-am dat-o eu.
Zâmbesc.
— Ce studiezi?
— Să nu râzi. Afaceri, iar ca specializare secundară — poezie. Râd.
— Am zis să nu râzi! Nici măcar nu ştiu de ce-i amuzant, dar toată lumea râde, ca şi cum poezia e o prostie.

— Nu râdeam din cauza asta. Râd pentru că... ţi se potriveşte. Câţiva dintre băieţii din spate strigă când la televizorul dinapoia
barului se dă în reluare un meci de fotbal de anul trecut. Bănuiesc că se pregătesc de noul sezon. Primul nostru meci e în două săptămâni. Mă uit la tipii cu care a venit el. Toţi au tricouri de fotbal. Şi Lee poartă unul.
— Joci fotbal la Vandy? Dă din cap că da.
— începând din vara asta. *Quarterback.* Am venit şi mi-am încercat norocul. Am primit un loc. Rezerva a treia, dar, hei...
Râde şi îşi desface braţele.
— Unii ating apogeul în liceu. Se pare că m-am descurcat bine. Doamne! Iubesc felul în care râde. E un râs învăluit în culoarea
soarelui, blând şi cald şi auriu.
Cred că am zis-o cu voce tare, pentru că roşeşte. Apoi mă săgetează cu ochi gri-metalic.
— îţi plac tipii care joacă fotbal?
— Absolut. Ce poate să nu-mi placă? Ştiu câţiva. Am ieşit cu un fotbalist în liceu. Bine, doi, zic, şi fac o grimasă.
— Ah, dragoste de tinereţe! Se pare că am competiţie, după cum îţi sclipesc ochii. ^
Cineva cere o sticlă de Bud Light şi i-o aduc, iau banii şi o pasez pe bar.
Mă întorc spre el.
Nu s-a mişcat nici măcar un centimetru.
— Deci> rezerva a treia? Mi se pare că eşti destul de competitiv. Te deranjează asta?
Ridică din umeri.
— Pe vremuri credeam că fotbalul e tot ce am nevoie, chiar îmi doream să primesc o bursă sportivă de la o şcoală mare.
Privirea îi devine visătoare.

— Dar de fapt aveam nevoie de familia mea. Am învăţat să am răbdare. Totul vine atunci când trebuie să vină.

— Vandy nu-i un colegiu important din punctul de vedere al fotbalului, dar e într-o divizie importantă. Poţi să-ţi croieşti drum până în echipa principală.

— Poate. La ce oră termini? întreabă el.

îmi dau părul peste umăr, iar el inspiră brusc.

— Uşile se închid la miezul nopţii. Eu închid, iar asta înseamnă că trebuie să curăţ bucătăria şi mesele, spun şi oftez. Nu termin mai devreme de unu. Te-am văzut la ora de sociologie.

— Şi eu te-am văzut. Vrei să stai cu mine data viitoare?

Corpul îmi vibrează. încerc să vorbesc, dar...

— Grăbesc lucrurile?

— Nu.

— Ai un număr de telefon?

îl scriu pe un şerveţel şi i-l dau. îl bagă în buzunar.

— îţi place să mănânci? De exemplu, la o întâlnire?

Dacă îmi place să mănânc? Râd. *O, Lee. Te descurci atât de bine.*

— N-am mai fost la o întâlnire de... la naiba, niciodată.

— Pe bune? Eşti superbă.

Privirea lui zăboveşte asupra feţei mele, se opreşte asupra buzelor, apoi coboară către bluza mea decoltată şi zăboveşte în dreptul medalionului.

Mă aplec şi şoptesc:

UsoMadtfen-MNs 357

— Pe bune. Niciun tip nu mi-a plătit masa la o întâlnire. Cred că aştept să-şi facă intrarea cel potrivit.

— La naiba> spune şi ia o gură de bere. Nu pot să zic că mă întristează să aud asta. Şi, tipul ăsta a apărut?

— Aval Lasă flirturile şi ajută-mă cu fetele astea! strigă Caria de la căpătui barului, unde e inundată de fete din frăţia Delta.
— Trebuie să te duci.
— Mhm, zic fără să mă mişc, ezitând.
Zâmbeşte.
— Mai bine te duci.
Picioarele nu par să-mi funcţioneze. Caria se descurcă şi singură. Strigă din nou după mine şi oftez.
— Doamne! Nu se poate descurca singură cu fetele alea bete?
— Tu fa-ţi treaba. Nu plec nicăieri.
Se ridică de pe scaun şi se întoarce la prietenii lui, iar eu oftez cu ochii după el, iar inima îmi bate rapid. Evită fetele care se adună lângă el, virând la dreapta ca să vorbească cu unul dintre jucători. Observă că mă uit şi îşi ridică berea spre mine.
Văd o promisiune în ochii lui.
Văd...
Mă văd pe mine.
Mai târziu, după ce am închis, Piper oftează prelung şi se duce spre uşă.
— Fato, aş vrea să am energie să mai stau o oră după tine, dar Wyatt e afară. A venit să mă ducă cu maşina. Sunt frântă.
— Am înţeles. Sunt obişnuită să stau până târziu. Du-te şi te culcă.
Se opreşte la uşă şi se întoarce.

Hei, te-am văzut vorbind cu cineva la bar mai devreme. Locul ăsta a fost arhiplin şi n-am apucat să mă uit bine la el. Un potenţial gagiu? Adică, ştiu că le spui tuturor că eşti luată, dar nu crezi că ar fi timpul să ieşi cu unul dintre tipii ăştia care vor să te scoată în oraş? spune, apoi rânjeşte. Oh, rahat, roşeşti! Ce-a zis?Ridic din umeri, păstrându-mi secretele.

— Nimic.

Pleacă, iar eu mă apuc de curăţenie, cât timp Caria contabilizează bonurile de casă în biroul managerului. Celelalte chelneriţe pleacă şi ele. Până la ora unu am pus totul în ordine şi închid în spate. Ies împreună cu Caria şi mergem în parcarea de peste drum.

— Cineva aşteaptă lângă maşina ta, îmi spune arătând spre bărbatul care stă rezemat de Mercedes-ul lui parcat lângă Louise.

Dau din cap aprobator, abia respirând.

— E în regulă. îl cunosc.

— E al dracului de sexy, spune ea, apoi urcă în maşina ei şi pleacă. Rămân pe loc un minut, uitându-mă pur şi simplu la el. Apoi
trag adânc aer în piept şi mă îndrept spre el, fredonând. E aici.

Mă aşteaptă. A aşteptat.

Amândoi am facut-o.

Ca şi cum timpul n-ar fi trecut, mă opresc când stăm faţă în faţă. întind mâna şi îi ating mai întâi faţa, trecându-mi degetele peste cicatricea de pe obraz, urmărind-o până la buza superioară. Mă muşcă de deget. Tresar şi râd. Zâmbeşte.

— Am crezut că doar o să mă suni, îi spun în timp ce mă joc absentă cu piciorul cu o piatră de pe ciment.

— Am vrut să te văd înainte să mă culc. Eşti obosită? Sigur putem să găsim un loc deschis toată noaptea, dacă ţi-e foame.

îmi simt corpul înfierbântat.
— Nu-s obosită. Nici flămândă.
Nu m-am simțit niciodată atât de vie. îmi dă o șuviță de păr după ureche.
— Când te-am văzut dimineață n-am vrut să te grăbesc...
— Să mă grăbești.
Expiră profund. înghite în sec.
— Vino acasă cu mine.
— Unde e casa ta?
— E un apartament din apropiere. M-am mutat weekendul ăsta.
— Bine.
Ocolește mașina, deschide ușa pasagerului și mă strecor în interiorul elegant
Intră, pornește motorul și iese pe stradă. Nu-i mult trafic la ora asta, dar câteva mașini trec pe lângă noi, farurile lor luminându-i trăsăturile.
— Te holbezi, spune surâzând, aruncându-mi o privire și uitân- du-se inapoi la drum.
Vad o promisiune în ochii lui frumoși. îi văd seriozitatea. Căldura. îl văd *pe el*. E genul de om bun care nu iubește des, dar odată ce-o face, dă tot ce are.
— Nu mă pot abține.
îmi simt gâtul încordat de o dorință puternică, viscerală, instinctuală de a-l lua în brațe. A trecut atât de mult timp, al dracului de mult timp, acum e aici, iar eu nu pot nici să respir, nici să cred sau...
Ca și cum mi-ar citi gândurile, se intinde și imi cuprinde mâna.
— Rezistă, Tulip. Aproape am ajuns.
Trage mașina într-un complex frumos de apartamente, lângă campus, sare afară și vine să-mi deschidă ușa.
— Futu-i, da, geme când îi sar în brațe și-mi petrec picioarele în jurul lui.

— Hai înăuntru, îi şoptesc în dreptului gâtului, inhalându-i mirosul.
Aleargă cu mine în braţe, urcând câte două trepte, apoi ajunge pe un hol şi se opreşte la o uşă. Bâjbâind, bagă cheia în broască şi o deschide.
Observ fugitiv o cameraln penumbră, cu multe cutii peste tot, majoritatea încă pline, manualele lui pe un birou, televizorul deschis pe ESPN, fără sonor. Se aşază pe o canapea din piele cu mine
în braţe, iar eu mă urc deasupra lui, mângâindu-i chipul, atingându-I, trecându-mi degetele prin părul lui, trasându-i liniile feţei, coborând pe umeri.

îmi susţine privirea şi mă lasă să-i cartografiez trăsăturile. Face acelaşi lucru, apăsându-şi buzele în palma mea într-un sărut fierbinte, degetele lui dansând peste pulsul de la încheietura mâinii mele.

Mâna lui tremură în dreptul inimii mele câteva momente, iar respiraţia i se precipită când mă mângâie pe claviculă şi apoi în jurul gâtului, strecurându-şi-o în părul meu. îşi îngroapă faţa în el şi îmi rosteşte numele, iar în tonul lui se citeşte suferinţă şi adoraţie, într-o frumoasă îngemănare.

Picioarele mi se strâng în jurul taliei lui.

Nu pot să-i dau drumul. Respiraţia mi se accelerează când îmi cuprinde faţa în palme. Mă simt de parc-aş fi sub apă şi am nevoie de el, am nevoie de el ca de aer.

— Sărută-mă, îl implor. Sărută-mă! Doamne, te rog, sărută-mă şi iartă-mă că te-am părăsit, pentru că dacă n-o faci...

îmi acoperă buzele flămând, ca un om înfometat. Buzele noastre se agaţă unele de altele, devorându-se reciproc, lingând, sugând şi muşcând.

îmi scoate bluza, iar eu o smulg pe a lui, trăgându-i-o peste cap. Sutienul meu e albastru şi

dantelat, iar el îşi trece degetele peste ţesătură, cuprinzându-mi sânii. Gem la atingerea uşoară. Dorinţă şi poftă, înfrânate şi date deoparte atât de mult timp, dansează şi urlă de-a lungul terminaţiilor mele nervoase.

— Tulip e toată a mea, toată a mea, spune cu voce joasă, coborân - du-şi capul ca să-mi sugă prin dantelă sfârcul erect.

îi privesc pieptul, iar gura mi se usucă la vederea muşchilor sculptaţi, a celor abdominali, la V-ul pronunţat care se îngustează spre blugi. îi văd tatuajul cu un buchet de lalele şi literele cursive din vârful florilor roz. Ochii mi se umezesc. Emoţia mă exaltează şi mă frânge în acelaşi timp când îmi trec degetele peste cuvinte.

*Tulip. Te aştept. întotdeauna.*NsaMxJdetHtMb 361
Gâfâie după aer.
— Tulip, naiba să te ia! Să nu mă mai părăseşti niciodată, să n-o faci! Stai aici şi fii a mea. Am făcut ce-ai vrut. Te-am lăsat să pleci, le-am lăsat să te regăseşti şi m-am regăsit şi eu. Am facut-o, dar n-o mai pot face fără tine. Nu mă mai pot uita la nicio plajă, la niciun munte sau ţară fără să mă întreb unde eşti, cu cine te vezi şi dacă mă mai iubeşti...
Vocea i se frânge şi-mi cuprinde faţa.
— Spune-mi că mă mai iubeşti.
Inima mi se distruge, apoi se reface.
— Lee Knox Grayson, te iubesc până la sfârşitul timpului. Niciodată n-am încetat s-o fac. N-am renunţat niciodată. Tu eşti destinul meu. Sunt a ta. Universul îmi este *dator*, înţelegi?
Se cutremură.
— N-am încetat nicio clipă sa am grijă de tine, Tulip. Ştiu unde ai fost încă din prima zi.
— Nu m-am îndoit nicio clipă. Mă iubeşti. *Mă iubeşti.*
— Aveam amândoi nevoie de un nou început şi am vrut să-ţi ofer asta. Poate ai cunoscut pe cineva. Poate că... nu m-ai mai vrut. Poate ai plecat şi nu te-ai mai gândit la mine.
— Niciodată, spun şi îmi trec buzele peste ale lui.
— Te vreau atât de mult şi sunt conştient că abia am apărut...
— Ia-mă, te rog, sunt a ta.
El geme şi mă sărută, mâinile noastre bâjbâind aiurea, reuşind în cele din urmă să ne scoatem pantalonii şi pantofii. Mă ţine apoi din nou în braţe şi îl fixez cu privirea, savurându-l. îi apuc capul cu mâinile, zvârcolindu-mă lipită de pielea lui, simţindu-i tăria sub chiloţii mei.

— Ş-ş-ş-ş, te-am prins, murmură sărutându-mă pe gât, muşcân- du-mă uşor cu dinţii.
îi trag chipul spre al-oieu şi îl sărut, tare şi apăsat, căutându-i gura, sugându-i limba de parcă aş vrea să-l devorez. Repede şi tare, repede şi tare, repede şi tare...

îi împing în jos boxerii şi, chiar şi în lumina slabă, văd că e lung, gros şi ferm.

— Tulip, mi te-am imaginat aşa, te-am văzut în vise, în atât de multe nopţi lungi fără tine şi nimic nu-i aşa cum trebuie fără tine, nici plajele, nici munţii şi nici cerul, pentru că am nevoie de tine, am nevoie de tine, am nevoie de tine! Eşti singura care mă cunoaşte, care mă vede aşa cum sunt.

Expiră, mişcându-şi şoldurile sub mâna mea.

Fără să mai aştepte, îşi bagă degetele în chiloţii mei din dantelă şi îşi strecoară unul în interiorul meu umed, iar eu mă arcuiesc şi mă bucur de mâna lui, conducându-l acolo unde am nevoie de el. Buzele şi limba mea îi ating pieptul, îi mângâi pielea, îl savurez, dorindu-l atât de tare în timp ce îmi imprim mirosul şi gustul lui în minte.

— Prezervativ, spun printre sărutări.

— N-am niciunul, bombăne el.

— Idiotule.

îmi ridică bărbia.

— Eşti ultima fată cu care-am fost. N-aveam nevoie de prezervative.

— La fel şi eu. Eşti singurul tip pe care-l doresc.

Mă opresc o clipă şi îi spun:

— E o perioadă sigură a lunii pentru mine.

îmi strecor degetele în părul lui mătăsos şi îi apăs pielea capului când mă ridică. Stau în faţa lui, a privirii lui înfierbântate în timp ce-mi dă jos chiloţii cu mişcări lente. Tremur, fără să mai fiu în stare de ceva,

nevoia şi speranţa aşteptând să-şi ia zborul, ca nişte păsări. Atât de mult timp, atât de mult...

îşi muşcă buza de jos şi mă priveşte lung, apoi fac o piruetă, iar el zâmbeşte şi mă trage înapoi şi mă aşază în poală, cu picioarele în jurul coapselor lui. Uitându-se fix în ochii mei se împinge în mine, iar eu simt oţelul învelit în mătase, şi strigăm amândoi, cu piepturile lipite unul de altul, gâfâind.

NttMuMeiuUilb 363

— Tulip, Tulip, e aşa de bine, aşa de bine, tu, tu, tu, tu... spune, alunecând înăuntru până la capăt, apoi afară, cu umerii tremurând. Eşti dulce, atât de dulce!

— Knox...

Gem şi mă zvârcolesc deasupra lui.

Mă apucă cu mâinile de şolduri, membrul lui rotindu-se în mine, iar ochii lui nu-i părăsesc niciodată pe ai mei.

Il ţin, agăţându-mă de el în timp ce îşi schimbă poziţia, mişcân- du-se în mine şi atingându-mi clitorisul cu partea de sus. E tare, rapid şi se simte bine, aşa de bine când se împinge în mine, apoi iese. Mâinile lui îmi ard pielea acolo unde mă strânge. Ochii lui scapără.

— Eşti a mea, îmi spune el.

Iar când îşi strecoară degetele între noi şi îmi atinge clitorisul cu o hotărâre delicioasă, îmi pierd minţile şi îl implor, pierdută în el, să nu mă lase niciodată, să mă ţină astfel, să îi aparţin, să fiu parte din lumea lui. Ajung în extaz, iar centrul fiinţei mele se mişcă spasmodic în jurul lui în timp ce-i strig numele.

— Tulip, Tulip, strigă şi se aruncă de pe culmi odată cu mine, cu o privire sălbatică şi, ah, îl iubesc atât de mult încât doare!

Respiră în dreptul gâtului meu şi mă ţine strâns, legănându-mă, iar eu mă agăţ de el.

Rămânem aşa multă vreme, lipiţi unul de altul, mângâindu-mă pe spate şi murmurându-mi în ureche cât de frumoasă şi de feroce sunt.

Facem dragoste din nou, de data asta mai lent, eu întinsă pe spate pe canapea, iar el deasupra mea. îşi trece degetele peste faţa mea şi le coboară în dreptul pulsului rapid care se simte în dreptul gâtului îşi lipeşte buzele acolo şi mă posedă, pe mine, strigătele mele, icnetele mele, tot ce am eu îi aparţine.

Mai târziu îmi dă un tricou larg de-al lui, iar el îşi pune o pereche de pantaloni de pijama.

— Vrei să-mi vezi c^a? întreabă cu o voce guturală şi cu ochii 'îndreptaţi spre mine, aproape mereu lipiţi de mine.

Are o privire plină de speranţă.

Dau din cap aprobator şi îmi face un tur de prezentare. Apartamentul e mare, are trei dormitoare, trei băi şi o bucătărie mai mare decât camera mea de cămin.

— E loc pentru Tyler aici, îmi spune.

Dau din cap că da.

— Şi am căutat şcoli în apropiere de Vandy. Sunt câteva care s-ar putea să-i placă... adică, dacă vrei să te muţi.

Pare nesigur.

— Am banii de la mama şi am lucrat pentru tata ca să economisesc mai mult. Vreau să am grijă de tine şi de Tyler aşa cum trebuie.

Oh, Knox!

Face o pauză, apoi continuă:

— Ştiu că eşti al naibii de independentă, dar am nevoie de tine alături de mine, Tulip. Te-am lăsat să pleci. Aş fi putut să te urmăresc şi să te implor să te întorci, dar am ţinut totul în mine şi am dat înainte pentru familia mea, ca să lămurim rahaturile, şi am reuşit. Dar nu mai vreau s-o iau încet. Gata cu distanţa.

Gata cu răgazul ca să respirăm. A venit timpul pentru noi. Noi doi.

Bărbia îmi tremură din cauza efortului de a nu plânge.

— Dane avea nevoie de tine atât de mult, la fel şi eu, dar a trebuit să plec de acolo şi să merg mai departe, să las totul în urmă.

îmi mângâie părul.

— înţeleg. Tata mi-a zis cum te-a ajutat. A fost sincer încă din prima zi în care-ai plecat, şi mă bucur că te-a ajutat cu Vandy. Ştiu şi despre faptul că ai primit tutela. S-ar putea ca Tyler să nu vrea să părăsească singurul loc pe care l-a cunoscut vreodată, dar e o parte din tine şi, dacă se poate, îl vreau lângă noi...

Doamne! *Bunătatea* lui mă copleşeşte.

Lacrimile îmi alunecă pe faţă în timp ce-l sărut.

— Mă pot muta mâine. O să aflăm ce îşi doreşte Tyler.

îmi şterge faţa, iar când soarele răsare în dormitorul nostru, suntem încă treji, unul lângă altul, mângâindu-ne. Ţin un picior pesteHm Moâtot-Mfa 365

şoldul lui, iar el se strecoară în mine, cu o mână cuprinzându-mi fundul şi cu cealaltă în părul meu. Buzele lui beau din ale mele, vene- rându-mă.

— Soarele răsare, îi şoptesc.

— Dragă Ava, azi e începutul a orice îţi doreşti, îmi spune în ureche.

11 apuc de umeri.

Pe tine te vreau. întotdeauna pe tine.Epilog i

KNO

XStadionul explodează în aplauze, muzică şi lumini intermitente. Câţiva coechipieri de la Vandy mă bat pe spate.

— Ce aruncare criminală pentru ultimul eseu, omule! strigă)ames. Campioni Citrus Bowl! Nu-mi vine să cred! E cel mai bun sezon pe care l-am avut în ultimii ani!

— Un sezon dat dracului, spune Marlon, antrenorul meu, în timp ce-mi strânge mâna, apoi se răzgândeşte şi mă apucă într-o îmbrăţişare afectuoasă.

îmi dau casca jos şi le răspund, în timp ce fanii se grăbesc pe teren. însă ochii mei nu sunt îndreptaţi spre ei. O caut pe blonda care a stat în faţă, pe centru, în dreptul liniei de cincizeci de yarzi. Am făcut tot posibilul să-mi ţin mintea departe de ea în timpul jocu-lui la ultimul nostru meci, dar ea e mereu acolo, plutind în şi prin gândurile mele. Faţa ei în formă de inimă, ochii ei mari, de culoarea acvamarinului. Zâmbetul

eteecret, adresat doar mie, când îmi duc buzele la degete pe teren şi îi trimit câte o sărutare.

Sare pe mine şi o ridic la piept. Un sentiment liniştitor mi se instalează în oase. *Tulip*. îşi îngroapă faţa în dreptul gâtului meu.

— Nu-i rău pentru un *quarterback* rezerva a treia.

— Mmm. Ce bine că am reuşit să ajung în echipa principală. S-a întâmplat repede, în ultimul an.

Râde cu capul dat pe spate.

— Până la urmă, se pare că n-ai atins apogeul în liceu. Mă întreb ce urmează.

O sărut lung şi apăsat, nepăsându-mi de bliţurile aparatelor de fotografiat şi de presa din jurul nostru. Cu excepţia meciurilor din deplasare, la care n-a putut ajunge, n-am petrecut nicio noapte despărţiţi de când mi-am făcut apariţia la Blue's Bar. S-a mutat din cămin în casa mea şi de atunci n-am mai privit în urmă. E fata pe care mi-am dorit-o din clipa în care a intrat pe uşile de la Camden şi sunt conştient că arătăm tineri, dar inima ştie când ceva este pentru totdeauna.

— Orice vrem.

îmi apăs buzele de palma ei, cu privirea la inelul de logodnă cu diamant de două carate pe care-l poartă pe deget. Am cerut-o în căsătorie de Crăciun, după ce ne-am regăsit. De fapt, practic l-am întrebat mai întâi pe Tyler, iar el a spus: „La naiba, da. Faceţi-o mai repede. Deja trăiţi în păcat şi chiar aş vrea să ridicaţi nişte pereţi de beton în jurul dormitorului vostru. Sunt prea tânăr ca să aud rahaturile astea".

Puştiul apare de nicăieri şi mi se agaţă de picior.

— A fost cel mai mişto meci pe care l-am văzut vreodată! Vreau să fiu artist care face tatuaje şi fotbalist, exclamă el.

— Trebuie să exersăm mai mult, îi zic ciufulindu-i părul.

S-a mutat cu noi permanent după ce ne-am logodit şi, chiar dacă Ava şi-a făcut griji referitor la cum va reacţiona ia tranziţia de la Camden la o şcoală privată de lângă universitate, s-a adaptat rapid.

Unul dintre reporteri s-a strecurat prin mulţime şi a ajuns la mine. îmi vâră un microfon în faţă.
ItoMaMen-m 369

— Knox, ţi-ai condus echipa şi ai avut un sezon excepţional, cu unsprezece victorii şi două înfrângeri, ceva nemaiauzit pentru Comodori. Cum te simţi să câştigi Citrus Bowl?

Tyler îşi mijeşte ochii spre ea.

— O are pe sora mea lângă el. E dată naibii. E la medicină. Sigur se simte destul de norocos acum, spune el şi dă din cap încrezător.

Ăsta-i adevărul, direct din gura unui puşti.

E atât de bun şi de inteligent şi o vad pe Ava în el în fiecare zi: bărbia ridicată, hotărârea, modul în care strânge din dinţi când se străduieşte să facă mai mult. N-a fost uşor să ne adaptăm unul cu celălalt, dar e al meu. Inima mi se topeşte când zâmbeşte. îl învelesc seara, alături de Ava. Imaginea mă face să zâmbesc. Nu sunt jucătorul tipic de fotbal, care trăieşte o viaţă extravagantă, cu petreceri şi fete. Nu, mersi.

— Cred că v-a răspuns el, îi spun reporterului.

— Ce speranţe ai să ajungi în NFL? Se zice că eşti alegerea numărul unu, spune ea.

— Nu mă interesează NFL. Am alte visuri, îi răspund.

Ava ridică din umeri, zâmbind.

A fost o vreme când am visat să joc fotbal profesionist, dar totul s-a schimbat în timpul anului în

care am fost plecat, când am realizat că-mi doresc o viaţă normală, în care să lucrez cu tata. Cu cât îmbătrânesc — ha! — cu atât tânjesc mai mult după stabilitate şi după ea. Nu-i un sacrificiu faptul că părăsesc sportul. Am venit aici. Am jucat. La dracu', am câştigat, dar dragostea mea adevărată este să construiesc o fundaţie, o moştenire pentru familia mea... În plus, ***rahat,*** fotbalul e dureros şi-mi mănâncă prea mult timp. Chiar şi acum, şoldul mă omoară. Vreau o viaţă lungă, lungă, neîngrădită, descătuşată de angajamentele pentru care acum îmi lipseşte motivaţia.

Tata şi Dane vin în fugă şi se strecoară lângă noi. Pe chipul tatei se citeşte mândria în timp ce mă bate pe spate şi mă îmbrăţişează strâns.

Felicitări, fiule! Sunt aşa mândru de tine

.Îi cuprinde cu privirea pe Ava şi pe Tyler şi ştiu că se referă şi la ei, nu doar la fotbal. Ne petrecem mult timp cu el şi cu Dane şi, la naiba, faţa pe care a făcut-o tata când l-a întrebat Tyler prima oară dacă ar trebui să-i spună „bunicule"... a fost de nepreţuit. Pentru Tyler a fost un fel de glumă, cred, pentru că are o minte ascuţită, dar tatei... i-a căzut faţa. Apoi i-a zis lui Tyler să-i spună cum doreşte.

între Ava şi tata există o apropiere care încă mă surprinde. Îi văd stând lângă aragaz, gătind, sau vorbind despre lorzii Sith şi Yoda, şi wow, cine-ar fi ştiut că e aşa un tocilar când vine vorba despre o galaxie foarte, foarte îndepărtată. Pe de altă parte, nu ştiam astfel de lucruri despre el pentru că, alături de mama, tata a suferit la rândul lui, distanţându-se şi ţinând totul în el. Acum însă, lucrurile s-au schimbat. Nu regret niciun moment din anul pe care l-am petrecut cu el şi cu Dane. Am pornit la drum ca o familie îndurerată şi am învăţat să ne vindecăm.

Dane mă ridică în braţe, lucru deloc uşor de făcut, şi încearcă să mă învârtă, dar abia mă poate mişca.

— Frate, n-ai putere în partea de sus a corpului, îi zic eu.

— Pentru că sunt un student sârguincios.

Clipeşte şi are ochii limpezi şi concentraţi. Nu mai foloseşte droguri de ani de zile şi merge la NYU. Tata îl vede des, zburând între New York şi Nashville.

— Ei sunt viitorul meu bunic şi unchi. Knox o să fie tatăl meu. îi spune lyier reporterului, care face ochii mari, râde şi se apleacă spre el.

— Serios? Spune-mi mai multe.

Bănuiesc că vrea să afle detalii personale.

Tyler oftează prelung şi afectat.

E o poveste foarte, *foarte* lungă… şi ştiu asta, pentru că viitorului meu tată îi place s-o spună, dar totul a început cu o scrisoare de dragoste pe care a pus-o în dulapul surorii mele…»HAtaMonW«$ 371

Zâmbesc. Povestea a început, de fapt, în clipa în care ochii mei i-au întâlnit pe ai ei, în primul an de liceu, dar îl las în pace să-şi înceapă istorisirea.

Ava îmi întâlneşte privirea, îşi muşcă buza şi mă strânge de mână.

Tyler îşi pune mâna lui mică în cealaltă. Dane ia mâna liberă a Avei, iar tata pe a lui Tyler. Suntem o familie.Epilog 2

KNO

XSoarele e sus pe cer şi se simte briza dinspre Atlantic. Palmierii freamătă în vânt. O barcă cu pânze pluteşte la orizont. Asimilez totul, sprijinindu-mt coatele de balustradă în timp ce inhalez mirosul de plajă şi de valuri care se sparg de mal. După ce absorb totul mă întorc să verific burgerii pe grătar.

Lou se întinde pe un scaun şt fluieră prelung.

— La naiba, m-aş putea retrage aici. Câţi metri pătraţi are locul ăsta?

— Un catralion, îi răspunde Wyatt. Să-mi vezi dormitorul… lux, omule, şi nu-i decât o cameră de

oaspeți. îmi place cum a decorat-o Ava. Fata are gusturi bune.

Zâmbesc fără reținere. Da, are. Mi-a plăcut s-o văd cufundată în reviste și întâlnindu-se cu designeri după ce am cumpărat casa anul trecut.

Lou îmi observă expresia și râde.

— Doamne, cum sunteți voi doi!

Dane îi dă lui Lou o bere

— .Şase mii de metri pătraţi. Cinci dormitoare, cinci băi. Jacuzzi, oţel inoxidabil peste tot şi cinci sute de metri de plajă. Proprietate de calitatea-ntâi şi la un kilometru şi jumătate de casa de pe plajă a familiei noastre.
Se apleacă şi se uită la burgeri.
— Knox a trebuit să ia una mai mare decât tata. Să se dea mare.
Nu-i adevărat, iar sprânceana mea ridicată îi dă de înţeles asta.
De când am absolvit, cu patru ani în urmă, şi am preluat o parte
din investiţiile tatei din regiunea Nashville, am avansat prin forţe proprii de la muncă de birou la funcţia de vicepreşedinte executiv şi asta are prea puţin de-a face cu dorinţa de a-l impresiona pe tata. Este vorba despre mine şi Ava.
— Cea de lângă e de vânzare, îi spun pe un ton viclean. Poate logodnica ta şi-ar dori-o?
Ari, fata la care mă refer, se luminează la faţă şi se întoarce spre Dane.
— O, da, hai să mergem mâine s-o vedemî
Dane îşi dă ochii peste cap.
— Minunat. Nici nu suntem căsătoriţi încă şi deja pui presiune pe mine.
— Knox e doar un ticălos fericit şi vrea ca toţi să fim la fel, zice Wyatt şi se aşază pe un scaun lângă Jagger, oferindu-i o bere.
Ei doi au devenit nedespărţiţi de când mergeau la Vandy. Ava le-a zis deja că, dacă vor să se căsătorească aici, casa de pe plajă e a lor. Noi doi ne-am căsătorit acasă la tata, imediat după absolvire.
Piper scoate capul pe uşă.

— Bine, bine, Knox, ştiu că eşti ocupat cu băieţii şi chestii de-astea, dar poţi să vii o clipă? spune şi face un gest din ochi. Ava...
Arunc spatula pe blat şi dau fuga înăuntru.
— 1\j de ce nu alergi aşa de repede când am eu nevoie de ceva? o aud pe Ari întrebându-l pe Dane.

Intru în bucătăria goală. Piper îmi indică spre capătul holului, unde e dormitorul principal, şi mă îndrept într-acolo.IfaMoAfen-MHs 375

Ava stă pe patul mare, cu câte un copil care plânge pe fiecare picior. Leland Knox şi Persephone Tulip au împlinit oficial doi ani weekendul ăsta. O privesc cu atenţie. Arată în regulă, poate puţin răvăşită, iar părul ei trebuie pieptănat, dar, hei, când ai doi bebeluşi...

— Of, i-am spus lui Piper că sunt bine, i-am zis că ei plâng în tandem tot timpul. Nu contează cine-i supărat şi cine-i fericit, celălalt vrea să participe.

Pufneşte în râs când Leland râgâie, iar faţa lui se descreţeşte de uşurare, apoi se concentrează asupra mea. Mâinile lui grăsuţe se întind spre mine.

— Tata!

Ava scutură din cap când îl iau în braţe.

— Am crezut că plimbarea pe plajă o să i obosească, dar nu, n-au închis nici măcar un ochi. Ar trebui să te pregăteşti...

— Tata meu!

Persephone plânge până o ridic şi pe ea şi reuşesc să-i proptesc pe şolduri.

— Le e somn şi noi încercăm să dăm o petrecere pentru ziua lor de naştere.

Ava se ridică şi vine lângă mine, punându-şi degetele sub bărbiile lor, fredonând un cântec.

— Ce copii frumoşi!

Leland se întinde după ea, aşa cum face de obicei, şi sunt conştient că a vrut la mine doar ca să-l salvez de ia dormit Ava e o mamă incredibilă, blândă şi răbdătoare, tot ce şi-a dorit întotdeauna de la propria ei mamă. Plănuisem să avem un copil; nu neapărat gemeni, şi cu toate că asta i-a încetinit pregătirea medicală, o să finalizeze studiile în curând şi îşi doreşte să lucreze în cercetare.

Leland se şterge la nas.

— Somn rău, îi spune hotărât mamei lui în timp ce o trage de păr.

— Tyler! intervine Persephone.

— Fericire domestică? spune Tyler râzând, intrând pe uşa deschisă.

Tata îl însoţeşte. Au plecat mai devreme să vadă un film cât timp noi ne-am relaxat în dimineaţa asta.

Persephone îşi mişcă degetele spre Tyler, iar el o ia şi o sprijină pe şold.

— Ghici ce, micuţă P.! Bunicu' m-a lăsat să conduc azi! spune el.

Tresar şi mă răţoiesc la tata.

— L-ai lăsat să conducă? Nici măcar n-are cinsprezece ani!

Tata pare puţin palid, iar eu încep râd. îmi amintesc foarte bine
de vremea când ne învăţa pe mine şi pe Dane să conducem, de numeroasele ţipete şi înjurături când frânam prea brusc.

Tata oftează.

— M-a rugat şi mi-am zis de ce nu? Nu cred că maşina mea va mai fi vreodată la fel ca înainte...

Tyler gângureşte spre bebeluşul de pe şoldul lui:

— Nu vă spune nimic despre pietonul pe care era cât p-aci să-l fac una cu gazonul...

Avei îi scapără ochii.

Tata oftează.

— Aici sunt piste de biciclete, iar ea era foarte drăguţă şi am văzut exact unde-ţi erau ochii...

— Nu era. Am fost doar distras..., pufneşte Tyler.

— Te-a muştruluit? zice Dane care tocmai a intrat, luându-l pe Leland din braţele Avei.

Fiul meu zâmbeşte, chicotind şi jucându-se cu părul lung al unchiului său.

— Frumos, gângureşte el, apoi regurgitează pe bluza lui Dane.

El se albeşte la faţă şi face ochii mari.

— Scârbos! Aaa, urăsc mirosul de lapte.

Dar nu-i dă drumul din braţe, nici măcar când Wyatt şi Piper intră, amândoi cu mâinile întinse către copil.

Lou îşi bagă capul pe uşă.

— Mâncarea-i gata!

llsaMutten-M 377

Ava râde, probabil pentru că Lou a preluat sarcina grătarului de la mine.

Persephone se dă jos din braţele lui Tyler şi se uită înapoi spre Leland, care pare încă mulţumit să stea în braţe la Dane.

— Leeeeeeee, papa! Nu somn! strigă ea pe un ton sever, apoi el se grăbeşte să ajungă la ea — aşa cum ar face un frate bun — îndrep- tându-se spre uşă cu mersul lui de raţă, din cauza scutecului.

Se agaţă de bluza ei, bombănind, apoi se năpusteşte înainte, râzând în timp ce ea încearcă să-l prindă din urmă.

— P, P, P, am câştigat!

— Nu! ţipă ea şi fuge mai repede şi, la naiba, nici n-au cum să alerge prea repede, dar îi privim cu toţii, fermecaţi.

E un lucru atât de simplu. îi văd şi mă gândesc cât de norocos sunt şi mă simt cuprins de emoţie, uimit că ţin fericirea în mâini, conştient că familia înseamnă totul.

Toată lumea se duce în bucătărie, iar eu mă întorc spre Ava şi îi întâlnesc ochii, la fel de umezi ca ai mei.

Se aruncă spre mine şi o ţin strâns. Lucrurile mărunte contează. Doamne, lucrurile mărunte...

O sărut lung şi lent, limba mea agăţându-se de a ei, iar ea se topeşte în mine.

Drumurile noastre s-au separat la un moment dat, am avut inimile frânte şi am irosit timp, dar, în cele din urmă, am realizat un cerc plin, complet, frumos.Dragă cititorule,

Îţi mulţumesc pentru că ai citit *Dragă Ava*. Sper că ţi-a plăcut povestea lui Knox şi a Avei la fel de mult cum mi-a plăcut mie s-o scriu. A fost una dintre cele mai emoţionante cărţi pe care le-am scris vreodată. Dacă doreşti o lectură mai accesibilă, vezi fragmentul din cea mai recentă comedie romantică a mea *I hate you* (da, chiar este o comedie romantică) sau intră direct pe pagina Amazon pentru a intra în posesia romanului în întregime.

COMENTARIILE sincere, din inimă, sunt precum aurul pentru autori, iar eu le citesc pe absolut toate. Dacă ai câteva clipe, te rog să laşi un comentariu pentru *Dragă Ava*.

DACA **Ai** FOST victima unei agresiuni sexuale, te rog să vorbeşti cu o persoană competentă, care te poate ajuta.

CONTINUA SA CITEŞTI.

Cu dragoste, lisa Madden-Mills

P.S.TE ROC SA TE AUTURI grupului meu de cititori de pe Facebook, Unicorn Girls, pentru a fi la curent cu cele mai recente ştiri, precum şi pentru discuţii despre cărţi, vin şi Netflix: https://www.facebook.com/groups/ilsasunicorngirls/

http://www.ilsamaddenmills.com/contact

Bibliografie şi surse

Ehriich, Susan, *Representing Rape: Language and Sexual Consent*. Oxford: Routledge, 2003.

Harding, Kate, *Asking For It: The Alarming Rise of Rape Culture — and What We Can Do About It,* Boston: Perseus Book Group, 2015.

Mulla, Sameena, *The Violence of Care: Rape Victims, Forensic Nurses, and Sexual Assault Intervention*, New York: New York University Press, 2014.

Schwartzman, Nancy, *Roll Red Roll*, Sunset Park Pictures and Multitude Films, 2018.

Todd, Paula, *Extreme Mean: Trolls, Bullies, and Predators Online*, Toronto: Signal, 2014.

3 „Rețeaua Miraculoasă" (2006), film fantastic pentru copii. *(N.t.)*

4 **„Naˆul" (1971). (N.(.)**

7 „Dans murdar" (1987).

8 Replici celebri din filmul .Dirty Dancing".

14 „La limita extremă" (1991). *(N.t.)*

15 „Clubul de noapte" (1989). (N.t.)

»7 Serialul „Salvați de clopoțel" (1989-1991). *(N.t.)*